

קובץ שופר הזוהר

כרך טו

ובו שלשה ספרים נפתחים

א. זוהר השבת

ב. תקוון מ"ג

ג. תקוון מ"ח

יצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

בעיה"ק בית שמש תובב"א

כסלו תשע"ג

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
 האדמו"ר מהאלמין
 חיבר למעלה מאלף ספרים
 על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
 רחוב בר יהודה 50
 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
 טל: 0527651911

המשיח מחכה שנלמד זהר הקדוש

"והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע", כך אומר משה רבנו עליו השלום לרשב"י זע"א: "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר... ובגין דעתידין ישראל "למטעם" מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". פרוש: משום שעתידים ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים (רעיא מהימנא פ' נשא דף קכד: רמ"ק)

אלוהו הנביא זכור לטוב ירד מן השמים עם פמה חילין על גשמות וכמה מלאכים סביבו ושכינתא עלאה עטרא על בלהו [ושכינה עליונה היתה עטרה על כל הנשמות]... ואמר לרשב"י: רבי רבי... ואמר אלוהו הנביא לרשב"י: וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך, פד יתגלי לתתא בדרא בתראא בסוף יומיא... פרוש: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שילך [שיהיה להם מזון ותקון הנפש ע"י למוד הזוה"ק] כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים [קרוב לביאת משיח], ובשביל למוד הזוה"ק יתקיים מה שכתוב "וקראתם דרור בארץ לכל יושביה" - פרושו, שיבוא משיח צדקנו ויתקע בשופר גדול לחרותנו בב"א (תיקו תי' ו' - הגר"א ובל"ר). - לשון הכפסא מלך: ועל זה הלמוד אמר הקב"ה (ברכות ח ע"א), שנוחשב כאלו פדאני לי ולבני מהגלות. - ובמקדש מלך אמר: כי כמה מעלות טובות יש למשתדל בלמוד פרוש מאמרי רבי שמעון בן יוחאי, ואין קץ לגדל שפרו, ואשרינו ומה טוב חלקנו אם נזכה לעזר ולקרוב ביאת משיחנו, כי כך גזר הבורא יתברך שלא יתגלה ויהיה גנוז ספר הזהר הקדוש עד סוף הימים שבזכותו יבוא הגואל, כי סגלה זו בו דוקא ולא בזולתו, עכ"ל.

ספר זוהר השבת המחולק

מחלק לפרשיות השבוע, כ-3-4 דפים בשבוע,
ובכך תוכל כל שבת לזכות למאה מליון שנה תורה.
כל המאמרים של הזוהר הקדוש על שבת עם תרגום הזוהר ועוד,
מחלק לקטעים עם כותרות, כדי להקל על הלומד.
חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-פד.
- שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים פה-קמ.
- שמונה פרקים [יז-כד] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצח.

יוצא לאור על ידי מפעל הזוהר העולמי בעיר הקודש בית שמש תוכב"א
שנת "אלף המגן תלוי עליו" [אלף המגן תלוי עליו" עם הפולל. בנימטריה: 772]
"וכרד עלינו שנה טובה", - "ביאת משיח", - "מזן העולם ומשיח בן דוד",
תשע"ב לפ"ק

מפעל הזוהר העולמי

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

מחפשים תורמים
להדפיס מאות אלפים
עד 15 מיליון של תיקוני
זוהר "תיקון מג"
לחלקם ל-15 מיליון
יהודים בחינם.
התורמים משלמים ישר
לדפוס!
ובתוך כמה ימים
מקבלים הסחורה בע"ה.

**האם יש מחשב
שיוכל לחשב את
הזכות הגדולה
שיכולים לזכות בכסף
קטן?**

לפרטים: 052-7651911

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי
'מקראי אור'
0527615936

פֶּתַח דְּבָר

ברוך ה', שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה שהקדוש ברוך הוא, מלך עוזר ומושיע ומגן, עזר בעדנו להוציא לאור עולם, את ספר זוהר השבת.

ברצוננו להבהיר ללומדים היקרים את מטרת הספר ואת האפן שבו ממלץ ללמד את הספר.

ספר "זוהר השבת" למעשה הוא פרי רעיונו של האדמו"ר מהאלמין שליט"א, העומד בראש ובנשיאות מפעלינו, "מפעל הזוהר העולמי", לשם ולתפארת.

הרעיון הוא שכל אב וראש משפחה, יוכל ללמד עם בניו בעת סועדם יחד את סעודת שבת, את עניני השבת והלכות השבת בזוהר הקדוש עצמו, וזה גם מתרגם ללשון הקודש, למען יוכל כל אחד להבינו.

האדמו"ר שליט"א חלק את הספר לעשרים וארבעה פרקים, למען יוכלו לגמרו פעמים בשנה. דהינו, בתחלת השנה בפרשת בראשית לומדים פרק א', וכן כעבור חצי שנה בפרשת שמני מתחילים עוד הפעם פרק א'. אפשר גם לגמרו כל שבת. דהינו, שלומד כל סעודה שמונה פרקים, כמו שלומד שמונה פרקים משניות בכל סעודה, ובזה יוכל להרויח כל שעה בשבת מאה מליון שנה תורה, ויארץ בשלחנו את רבי שמעון בר יוחאי זיע"א בכל סעודת שבת, וירגיש בכל שבת מעין עולם הבא.

המוציאים לאור

האדמו"ר מהאלמין הגה"צ הרב שלום יהודה גרוס

מייסד מפעל הזוהר העולמי

נחל לכיש 24/8 בית שמש, טל: 054-8436784

האדמו"ר מהאלמין שליט"א, נולד בהונגריה, עלה לארץ בשנת תש"ו. בשנת תשכ"ב היגר לברוקלין. לפני 40 שנה - הקים הרבה ארגונים: בשנת תשכ"ה, הקים ועד העולמי למען קדושת בית הכנסת, ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. בשנת תשכ"ו, ערך מלחמה גדולה נגד המזווזות הפסולות, בשנת תשכ"ז, ערך מערכה גדולה נגד סימילאק מחלב עכור, ומאז לראשונה יצרו סימילאק מחלב ישראל. בשנת תשכ"ז, הקים ארגון הצלה, ונדפסו ספר, וקול קורא'ס. בשנת תשכ"ז, ערך מערכה גדולה על שנכשלים באכילת תולעים בהכשר למהדרין מן המהדרין, בשנת תשכ"ח, ערך מערכה גדולה על אוהרת זמן קריאת שמע ותפלה. בשנת תשכ"ח, הקים ארגון ובית דין צדק לכשרות וטהרת המקוואות. בשנת תשכ"ט, יזם הדפיס והפיץ לראשונה חק לישראל שבועי, ונדפסו 54 פרשיות בודדות, ועשר כרכים. בשנת תשל"ב-ס"ב, ערך מלחמה כבידה על כשרות השחיטה, בשנת תשל"ד, הקים ארגון ועד הכשרות התאחדות הקהילות, ונדפסו 39 ספרים וקול קורא'ס. בשנת תשל"ה, הקים את הרעיון הדף היומי, ופרסמו כל שבוע בעיתונים על הרעיון של לימוד דף היומי, ונדפסו גם כן במדריך לכשרות # 2. בשנת תשל"ה, ערך מלחמה גדולה למען קדושת השבת. בשנת תשל"ט-ס"ג, ערך מלחמה כבידה על כשרות הניקור, בשנת תשמ"א-ס"ד, ערך מלחמה כבידה על תיקון עירובין בארה"ב, בשנת תשמ"ו יצא לאור ספר הסכמות ומכתבים 1.296 מכתבים. בשנת תשס"ג שלח לארצינו הקדושה כמה מיליוני ספרים ועוד 320 אלף דיסקים [בכל דיסק לערך 500 ספרים] ונחלקו בחינם בכל הארץ, ול-150.000 חיילים בצבא. בשנת תשס"ד שלחו לא"י עוד 250.000 דיסקים של 7000 קבצים ספרים בחינם. בשנת תשס"ד, הקים מפעל עולמי ללימוד הלכה יומית מחבר רומ"א, ונדפסו ספרי שו"ע מחבר רומ"א, וקול קורא'ס, ומודעות בהרבה עיתונים. בשנת תשס"ו - 2007 עלה לארץ, הקים את "מפעל הזוהר העולמי", ומאז פועל במסירות נפש, יזם וליה, לזכות כל אחד מישראל בקריאה יומית של דף הזוהר היומי, ובכך לממש בפועל את הבטחתם וצוואתם של רשב"י וגדולי הצדיקים, שבזכות הזוהר, יצא עם ישראל מהגלות ברחמים, והמשיח יבוא.

בעהמ"ח"ס: "אין ליכט פון תורה" - 887 חלקים, "אכילת מצות בישראל" - 7 חל', "אפיית המצות" - 3 חל', קובץ ספרי ארץ ישראל - 26 חלקים, "שמירת המצוות כהלכתן" - 58 חל', קובץ ספרי כשרות - 53 חל', "נפש ישעיה" על מאכלות אסורות - 7 חל', קובץ ספרי שחיטה - 26 חל', קובץ ספרי ניקור - 33 חל', קובץ ספרי שמירת שבת - 18 חל', קובץ ספרי מקוואות - 8 חל', "שמירת הברית" - 10 חל', "דברי תורה" עה"ת - 7 חל', קובץ ספרי סת"ם - 22 חל', קובץ ספרי קדושת ביהמ"כ - 17 חל', "מקדש מעט", "ואמרו אמן", "עניינת אמן כהלכתו", "יצחק לשוח", ועוד. "שכר ועונש" - 6 חל', "אור הזוהר" - 5 חל', "זוהר השבת" - 5 חל', "זוהר חק לישראל" - 5 חל', "מאורות הזוהר" - 15 חל', "תיקוני זוהר" - 2 חל', "תיקוני זוהר" - 29 חל', "זוהר היומי" - 6 חל', "זוהר היומי" - 12 חל', זוהר עם פירוש הסולם, זוהר היומי - 70 חל', "זוהר תורה" - 54 חל', "תיקוני הזוהר", "אדרא רבה" ו"אדרא זוטא" עם עוד 6 ספרים, "ספרא דמשכנא", "ספרא דצניעותא" ועוד. עלוני הזוהר - 39 חל', ועוד יותר מאלף ספרים וחוברות על הזוהר הקדוש. על כל הנ"ל,

בשנת תשס"ו, הקים בארץ ישראל מפעל הזוהר העולמי. ונדפסו קרוב ל-2000 ספרים חוברות וקול קורא'ס. על הדברים הנ"ל פרסם ספרים וקול קורא'ס, בלשון הקודש, באדיש ובאנגלית, ובעוד הרבה שפות. - מפיק מיליוני ספרי זוהר הדף היומי של הזוהר, ועוד, המחולק בתפוצה עצומה בבתי כנסיות ובתי מדרשות, חנויות, קברי צדיקים, ארגונים גדולים, כגון ערוץ הידברות, בתי אב בכל רחבי הארץ ובחול. - הקים את "קול השב"י" "קול הזוהר" לשמיעה של הזוהר היומי, ושומעים דרשותיו. כיום מתגורר בבית שמש, מפיק דרשותיו מידי שבוע ברדיו 2000, ומעביר הרצאות בכל רחבי הארץ.

1. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 2. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 3. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 4. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 5. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס. 6. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 7. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס. 8. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס.

הקדמה

‘שמרו ה’שבת ו’למדו ה’זהר, כל קהל עדת ישראל, ובזה ודאי יזכו ל’כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא’, ומיד נגאל, כדאיתא בשבת (דף קי”ח ע”ב): אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן, כל המשמר שבת כהלכתו, אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש, מוחליו לו, שנאמר “אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה שמר שבת מחללו”, אל תקרי מחללו, אלא מחול לו, אמר רב יהודה אמר רב, אלמלי שמרו ישראל שבת ראשונה, לא שלטה בהן אמה ולשון, שנאמר “ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט”, וכתוב בתריה “ויבא עמלק”.

אמר רבי יוחנן, משום רבי שמעון בן יוחי, אלמלי משמרו ישראל שתי שבתות כהלכתן, מיד נגאלים, שנאמר “כה אמר ה’ לסריסים אשר ישמרו את שבתותי”, וכתוב בתריה “והביאותים אל הר קדשי” וגו’.

ואיתא בזהר הקדוש פרשת יתרו (פ”ט ע”א): תאנא, בהאי יומא, דאורייתא מתעטרא ביה, מתעטרא בכלא, בכל אינון פקודין בכל אינון גזרין ועונשין, בשבעין ענפין דנהורא, דנהרין מכל סטרא וסטרא. מאן חמי, ענפין דנפקין מכל ענפא וענפא, חמשא קיימין בגו אילנא, פלהו אנפין בהו אחידן. מאן חמי, אינון תרעין דמתפתחו בכל סטר וסטרא, פלהו מזדהרין ונהרין, בההוא נהורא דנפיק ולא פסק.

[ובתרגום ללשון הקדש: שנינו, ביום הזה שהתוורח מתעטרת בו, מתעטרת בכל, בכל אותן מצוות, בכל אותן גזרות וענשים, בשבעים ענפים של אור שזוהרים מכל צד וצד. מי ראה הענפים שיוצאים מכל ענף וענף, חמשה עומדים בתוך האילן, וכל הפנים אחוזים בהם? מי ראה אותם שערים שנפתחים בכל צד וצד, וכלם זוהרים ומאירים באותו האור שיוצא [לא פוסק?]

כל כרוזא נפיק, אתערו קדישי עליוניו, אתערו עמא קדישא, דאתבחר לעילא ותתא. אתערו חדוותא לקדמות מאריכוו. אתערו בחדוותא שלמתא. אודמנו בתלת חדוון, דתלת אבהו. אודמנו לקדמות מהימנותא, דחדוה דכל חדוותא. זכאה חולקכוו, ישראל קדישין, בעלמא דין ובעלמא דאתי. דא הוא ורותא לכוו, מכל עמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ועל דא כתיב, “ביני ובין בני ישראל”.

[ובתרגום ללשון הקדש: קול הכרוז יוצא: התעוררו קדושים עליונים, התעוררו העם הקדוש שנבחר למעלה ולמטה, עוררו שמחה כנגד רבונכם, התעוררו בשמחה שלמה, הזדמנו לשלש שמחות של שלשת האבות, הזדמנו לקראת האמונה של שמחת כל השמחות. אשרי חלקכם,

הקדמה ♦ זֵהר השַׁבָּת

ישׂראל קדושים, בעולם הזה ובעולם הבא! זוהי ירֶשָׁה לְכֶם מִכָּל הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת פּוֹכְבִים ומְזֻלוֹת. וְעַל זֶה כָּתוּב "בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

אָמַר ר' יְהוּדָה, הֵכִי הוּא וְדָאִי. וְעַל דָּא כָּתִיב "זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ", וְכָתִיב (ויקרא ט) "קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה'". וְכָתִיב, (ישעיה נח) "וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנָג לְקָדוֹשׁ ה' מְכֻבָּד".

[ובתרְגוּם ללִשׁוֹן הַקְּדָשׁ: אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כִּרְ הוּא וְדָאִי. וְעַל זֶה כָּתוּב "זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ", וְכָתוּב (ויקרא ט) "קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה'". וְכָתוּב (ישעיה נח) "וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנָג לְקָדוֹשׁ ה' מְכֻבָּד".]

תַּאנָּא, בַּהֲאִי יוֹמָא, כָּל נִשְׁמַתִּיהוֹן דְּצַדִּיקָאִיא, מִתְעַדְנִין בְּתַפְנוּקֵי עֵתִיקָא קַדִּישָׁא, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. וְרוּחָא חָדָא מְעַנּוּנָא דֵּהֵהוּא עֵתִיקָא קַדִּישָׁא מִתְפַּשְׁטָא (ההוא מתפשט) בְּכִלְהוֹ עֲלְמִין, וְסִלְקָא וְנַחְתָּא, וּמִתְפַּשְׁטָא לְכִלְהוֹ בְּנֵי קַדִּישִׁין, לְכִלְהוֹ נְטוּרֵי אורִיתָא, וְנִיחִין בְּנִיחָא שְׁלִים, מִתְנַשֵּׂי מִכְּלָהוּ, כָּל רוּגְזִין, כָּל דִּינִין, וְכָל פּוֹלְחֵנִין קִשְׁיִין. דָּא הוּא דְכָתִיב, (ישעיה יד) "בְּיוֹם הַיְחִים ה' לָךְ מַעֲצָבָךְ וּמְרַגְזָךְ וּמֵן הָעֲבוּדָה הַקְּשָׁה", בְּגִינֵי פִּדְ, שְׁקִיל שַׁבְתָּא לְקַבֵּל אורִיתָא.

[ובתרְגוּם ללִשׁוֹן הַקְּדָשׁ: שְׁנִינָא בְּיוֹם הַזֶּה כָּל נִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים מִתְעַדְנִים בְּתַפְנוּקֵי הָעֵתִיק הַקְּדוֹשׁ, נִסְתַּר כָּל הַנִּסְתָּרִים, וְרוּחַ אַחַת מִהֶעֱנָג שֶׁל אוֹתוֹ הָעֵתִיק הַקְּדוֹשׁ מִתְפַּשֵּׁט (ההוא מתפשט) בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְעוֹלָה וְיוֹרְדָת, וּמִתְפַּשֵּׁט לְכָל הַבְּנִים הַקְּדוֹשִׁים לְכָל שׁוּמְרֵי הַתּוֹרָה, וְנִחִים בְּמִנוּחָה שְׁלָמָה, נִשְׁפָּחִים מִכָּלֶם כָּל הַרְגָזִים, כָּל הַדִּינִים וְכָל הָעֲבוֹדוֹת הַקְּשׁוֹת. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם יד) "בְּיוֹם הַיְחִים ה' לָךְ מַעֲצָבָךְ וּמְרַגְזָךְ וּמֵן הָעֲבוּדָה הַקְּשָׁה", מִשׁוּם כִּרְ שְׁקוּלָה שַׁבָּת כְּנֶגְדַּת הַתּוֹרָה].

וְכָל דְּנִטִיר שַׁבְתָּא, כְּאִילוּ נְטִיר אורִיתָא כְּלָא. וְכָתִיב (ישעיה נו) "אֲשֶׁרִי אֲנוֹשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת וּבֵן אָדָם יִחֲזִיק בָּהּ שׁוֹמֵר שַׁבָּת מִחֲלָלוֹ וְשׁוֹמֵר יָדוֹ מִמַּעֲשׂוֹת כָּל רָע". אֲשַׁתְּמַע, דְּמֵאן דְּנִטִיר שַׁבָּת, כְּמֵאן דְּנִטִיר אורִיתָא כְּלָא.

[ובתרְגוּם ללִשׁוֹן הַקְּדָשׁ: וְכָל מִי שְׁשׁוֹמֵר שַׁבָּת, כְּאִילוּ שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה. וְכָתוּב (ישעיה נו) "אֲשֶׁרִי אֲנוֹשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת וּבֵן אָדָם יִחֲזִיק בָּהּ שׁוֹמֵר שַׁבָּת מִחֲלָלוֹ וְשׁוֹמֵר יָדוֹ מִמַּעֲשׂוֹת כָּל רָע". נִשְׁמַע, שְׁמִי שְׁשׁוֹמֵר אֶת הַשַּׁבָּת כְּמִי שְׁשׁוֹמֵר כָּל הַתּוֹרָה].

וּבְזוֹהַר שֶׁם (פ"ט ע"ב): אָמַר לִיָּהּ, [רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יוֹדָאִי] חֲטִיד, לִית עֲלֵמָא אֱלָא לְאִינוּן חֲבַרְיָא, דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרִיתָא [חֲטִיד, לֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֱלָא לְאֵלּוֹ הַחֲבָרִים הָעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה] וְיַדְעִין סְתִימֵי אורִיתָא. [וְיוֹדְעִים הַסּוּדוֹת שַׁבְתּוֹרָה].

וּמִכָּל דְּבָרֵי חַז"ל אֵלּוֹ רוּאִים, שְׁלֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֱלָא לְאֵלּוֹ הַחֲבָרִים הָעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וְלוֹמְדִים סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וּמִקְדָּשִׁים עֲצָמָם בְּלִימּוּד הַסּוּד בַּשַּׁבָּת קוֹדֵשׁ.

עַל כֵּן, אוֹדָה ה' בְּכָל לַבֵּב בְּסוּד יִשְׂרָיִם וְעַדָּה, עַל שׁוֹכְנֵי לְהַגִּיעַ עַד הַלוּם, יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ כְּצֵל וְכַחלוּם יַעוּף, וְלִפְנֵי כְּאַרְבָּעִים שָׁנָה, חִשְׁקָתִי מֵאֵד לְזִכּוֹת אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל בְּלִמּוּד הַזֵּהר הַקְּדוֹשׁ, וְכִמָּה הִרְפַּתְקָאִי דְּעַדוֹ עֲלֵי, וְזִיכְנֵי ה' יִתְבָּרַךְ, בַּשָּׁנָת תַּשְׁכ"ט, לְהַדְפִּים אֶת הַסִּפְר

"נפלאות הזהר", של הזה"ק רבי יודל ראזנבערג זי"ע, ועוד ספרים רבים, ולפני כעשרים ושש שנים, התעוררתי לפרסם את דבר למוד הזהר הקדוש בכל העולם, שכל אחד ילמד, ויתעורר, ויתלהב לבו, לעבודת הקדוש ברוך הוא, וילקרב הגאולה ברחמים, כהבטחה שנאמרה משמים לרבי שמעון בר יוחאי זיע"א: "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", וכמה כחות והשקעה מסרנו על זה, במשך כחצי שנה נסעתי כל יום כארבע שעות נסיעה וטלטולי דרכים, שעתים הלוך ושעתים חזור למונסי, ששם שכרנו חדר, כדי שלא ימצאו אותי, ולא יפריעוני בעבודה הקדושה הזו, ועבדנו על הזהר הקדוש כל יום שתיים עשרה שעות, יחד עם עוד אברך, ולזה לקחתי הלוואת כעשר אלף דולר (בערך של אז, שהיום נחשב כששים אלף דולר). וכל זה עלה במאמצים גדולים, ובאמצע נשבר המחשב כמה וכמה פעמים, ואחר כך תיקננו כמה וכמה פעמים, ועוד פעם נשבר, וקנינו מחשבים חדשים, וגם הם התקלקלו, וכל כך הרבה הפרעות ומניעות היו לי, ושכרנו מכונת צלום מחברה עם בטוח, ועוד היה איש מחשבים צמוד, וכל הזמן היה הפרעות וקלקולים מה שאי אפשר לתאר, ויש הרבה מה לספר... עד שכבר פשוט לא רצו אנשים, ופחדו לעבוד על זה, שהפסידו על זה הרבה כספים, וכך נשארה העבודה באמצע, שלא היה מי שמוכן להמשיך במסירות נפש, ובהביטי על זה שבתאי ואראה, כי בלי תפלה חזקה מאד, ותחנונים לה' יתברך, אי אפשר להצליח (וכמו שאכתב בהמשך), והנראה שכדי לזכות לסיעתא דשמיא מיחדת צריך גם זכות ארץ ישראל שתצטרף, ואוירא דארץ ישראל מחפים, וכנראה שמשמים המתינו עד שאשוב מגלות אמריקה לארץ הקדש, וכמו שידוע מהבן איש חי זי"ע שצוה להדפיס את ספריו הקדושים דוקא בארץ ישראל, שכח קדשתה מסייע ומגן.

לפני כשלוש שנים נסעתי לציון הרשב"י, ושהיתי בצפת בדירה המשקיפה על ציון הרשב"י זי"ע. ואמרת שלש פעמים תהלים כל יום במשך שלשה ימים רצופים,

שבחי אדונינו התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע. א שכתב הגאון הקדוש צדיק יסוד עולם המקובל האלוקי רבי יעקב אבוחצירא זי"ע, מלקטים מספרו דורש טוב עמוד (ע - ע"ג) וזה לשונו: ושבח הרשב"י גדול מכל בני אדם, לפי שבגמיו של רבי שמעון בר יוחאי היו אפילו תינוקות יודעים דרך הסוד כראוי וכל בני הדור היו מטמינים סודם בלבם, באמת הרשב"י עליו השלום גלה סודו בכל העולם עד שאפילו תינוקות של בית רבן היו יודעים אותו. עוד שם: ידוע מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, דרבי שמעון גדול מכל העולם, ומדורות הראשונים שעברו מאדם ועד נח ומשת ומאבות העולם ומן הסנהדרין. עוד שם: ולעולם זכות הרשב"י היא העומדת עמנו בגלות עד שיבוא מלך המשיח וז"ה "כסאך" (תהלים מ"ה ז) דהיינו שמך חקוק בפסא הכבוד "אלקים לעולם ועד", וזכותך שהיה חשוב כמשה רבינו עליו השלום תעמד לזה השבט עד שיבוא מלך המשיח

א. וכמו שכתב רבינו בחיי בספרו כד הקמח ערך תורה, וז"ל: התורה צריכה התבודדות הוא שאמר שלמה (משלי י"ח א) "לתאוה יבקש נפרד" וגו', ונראה לי פירושו כי מי שמתאוה לתורה יבקש שיהיה נפרד ומתבודד, כי זה מתנאי הלימוד להיות לפעמים נפרד מן החברים, מתבודד ומתיחד עם שכלו, ואם עושה כן "בכל תושיה יתגלע" כלומר יתגלה ויתפרסם בקי ושלם בכל החכמות, עיי"ש.

ב. והגם שב"ה הדפסנו כמה ספרים, כמו שער ועונש ותיקון הברית, ועוד רבים עם זה"ק וביאורי הזוה"ק, אמנם הזוהר עצמו לא זכינו להדפיס (ראה לקמן בהערה ח).

ג. כתב הגאון הקדוש צדיק יסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלוך, מרא דרזין, מן רבינו יעקב אבוחצירא זצוק"ל זיע"א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים.

עם תענית דבוריו, והימים היו ל"ב ול"ג ול"ד לעמר, כדי שזכות הרשב"י תסיעני, וסך הכל סימתי את התהלים תשע פעמים [כמנזן תש"ע, שבשנה זו נפתחו השערים (כך עשיתי 3 פעמים בשנה אחת)], עד שזכיתי לראות ישועות ונפתחו השערים, ונתקיימה בי תפלת דוד המלך עליו השלום, "הושיעה ה' כי גמר חסיד כי פסו אמונים מבני אדם" (תהלים י"ב ב), שה' יתברך מושיע, כאשר האדם גמר בלבבו להיות חסיד ולכונן מעשיו רק לשם שמים, ועוד "כי פסו אמונים מבני אדם", כאשר מחליט בלבבו לא לסמוך על בשר ודם, אלא כל בטחונו בה' יתברך, בלתי לה' לבדו. וכמו שכתוב בזהר הקדוש פרשת ויקהל (דף קצ"ח עמוד א' ועמוד ב') על הפסוק (תהלים קמ"ו ה'): "אשרי שאל יעקב בעזרו שברו על ה' אלקיו" (עין שם ותמצא אור גדול).

וכאשר ראיתי את דברי הפה החיים (סימן קנ"ו סקי"א), שהביא את דברי אליהו הנביא זכור לטוב (אליהו זוטא פ"א), לא חרב העולם אלא בפשעה של תורה, ולא חרבה ארץ ישראל אלא מפני פשעה של תורה, שנאמר "בפשע יעקב כל זאת" (מיקה פרק א' פסוק ה') וכתב שם: ועל כן, צריך האדם להשתדל מאד בכל מאמצי כוחו, לצוד הזמן מהבלי העולם הזה, ולעסוק בו בתורה בכל מה שאפשר לו, כמו המציל אבנים טובות ומרגליות מזוטו של ים, וכמו שכתוב "הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים" (תהלים פרק י"ט, י"א).

ובספר שיח יצחק (חלק א' דרוש בענין ב' ננין של ויהי בנסע וכו' אות לה), כתב, וזה לשונו: אבל על ידי התורה, אם היו עוסקים בה ישראל רבם, אז לא היה אמה ולישוז שולטת בהם, וכמו שכתוב (בפרק קמא דבבא בתרא ח' ע"א) "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים", אם כולם או רבם יעסקו בתורה, אז "עתה אקבצם", אבל אם מעט הם, אז "ויחלו ממשא מלך ושרים", שהמצוות מגינות עליהם לפי שעה, וכמו שכתוב במדרש איכה רבתי "וצבא תנתן על התמיד בפשע, בפשעה של תורה, אימתי אמות העולם גוזרים וכו', בשעה שמבטלים מתלמוד תורה, ולכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה מאי דכתיב "וראו כל עמי הארץ כי שם יהיה נקרא עליך ויראו ממך" (דברים כח, י'), אלו תפלין שבראש. [ונראה

*****

במהרה בימינו אמן. (ושם בפסוק ה' על כן משחק ... שמן שישן מסביר, מרמז על הרשב"י הקדוש).

ד. ואמר המקובל האלוקי רבי יצחק אלפיי ז"ע: מקובלנו שתענית הדיבור כפי שנוהגים בכל יישוב ויישוב עם קריאת התהלים 3 פעמים שוה ל-65,000 תעניות (!!!). ולפי דבריו 3 ימים יוצא 195,000 תעניות, זאת אומרת 550 שנה תעניות. ועל זה אפשר להמליץ את הפיוט של הצדיק הקדוש המקובל רבי ישראל נג'ארה ז"ע (צפת ה' ש"י 1550 - עוה ה' שפ"ה 1625 לערך). מזמירותיו הפיוט הקדוש "ה ריבון עלם ועלמאי" בארמית, ששרים אותו בשבת, לו יחיה גבר שנין אלפין. לא יעול גבוותך

בחושבניא, שאי אפשר לדעת עד כמה חשוב לפני השם יתברך אמירת התהלים שאמירתה עולה בחשבון אלף שנים. אם בן אדם פשוט אומר שלש פעמים תהלים ברצף עם תענית דיבור ועושה כן שש פעמים [גם לא רצופים] עולה לו כאילו התענה 1101 שנה. וכמו שאומר "לא יעול גבוותך בחושבניא" - שאי אתה יכול להבין, אבל המעלה - עד כדי ששוה כמו "לו יחיה גבר שנין אלפין", ואל תתמה כיצד מוצאים רמזים בפיוט, - שכידוע נאמרו בקדושה עליונה, וידוע המעשה ששר שירות ותשבחות להש"ת וכחום היום הפשיט מעט שרויליו - ושלח לו רבינו האר"י שישבו לבלוש

כּוֹנְנָתוֹ, שֶׁתְּפַלֵּין שֶׁל יָד מְרַמֵּז עַל עֲשִׂית הַמְצוּוֹת, וְאֵלּוֹ תְּפַלֵּין שֶׁל רֹאשׁ מְרַמֵּז לְתַלְמוּד תּוֹרָה, וְרַק עַל יְדֵי תְּפַלֵּין שֶׁל רֹאשׁ כְּלוּמָר תְּלַמּוּד תּוֹרָה, יְפוּל פֶּחַד עַל כָּל אַמוּת הָעוֹלָם].

וְכַמָּה צַעַר יֵשׁ בְּעוֹלָם, וְכָל יוֹם רַח"ל מְלָאִים מִכְתָּבִים בְּדוּאָר, וְהַעֲיָנִים בּוֹכוֹת וְהַלֵּב נִקְרַע, וּבִפְרֵט הָאֶסוֹן הָאֲחֵרוֹן [כ"ט כְּסֵלוֹ תשע"א] שֶׁנִּשְׁרַפּוּ לְמַעַלָּה מְאַרְבָּעִים יְהוּדִים חַיִּים, דָּבַר שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַכִּיל וְלְהַבִּין, וּבּוֹדָאֵי בְּמוֹתָם כְּפָרוּ עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, וְהַצִּילוּ אוֹתָנוּ מִגְּזֵרוֹת קָשׁוֹת, אֲדָּ אֲנִי מְכַרְחִים לְקַיֵּם "וְהַחִי יִתֵּן אֶל לְבוֹ"וֹ, וְלָשׁוּב בְּתַשׁוּבָה שְׁלָמָה, וְעוֹד עֲדִין

*****

רז"ל בפרקי רבי אליעזר ובשעה שכורתין עץ אילן שעושה פרי, הקול יוצא מסוף העולם ועד סופו ואין הקול נשמע וכן בשעה שהנפש יוצאה מן הגוף. ובספר חסד לאברהם (מעין ה - נהר י"ז) כתב, וז"ל: וזה שכתוב "כי תצור על עיר ימים רבים" וגו', שהאל יתברך מדבר עם מלאך המות שהולך ומסטיין לאדם למעלה, וזה שכתוב, "כי תצור על עיר" שהוא האדם להלחם בטענותיו, ותראה שבפעם שיש בתוכו מגולגל שום רוח, לא תשחית את עצה "כי האדם עץ השדה לבא מפניך במצור", ר"ל אותו העץ הוא ממש האדם, לבא מפניך במצור שבסיבתך אתה רודף אותו להזיקו, הוא נכנס במצור ההוא של העץ לשמור עצמו ממך. והענין כשהרוח הולך נע ונד בתוך כף הקלע בורח מן השטן, ומכניס עצמו בדומם או בצומח במקום הגזוז עליו והראוי לו, ואז כשנכנס בגוף אין יכול להזיק לו השטן, וגם כן תבין הפסוק "אסוף אסיפם" וגו', וגם כן פסוק "ואספת דגנך" וגו' פירוש באכילת הצומח ואכלת ושבעת, שהיא שביעת הנפש מן הנאבד ממנו, תאסוף הנצוצות המובלעות בתוכו שהם דגנך וגו' דגנך ממש [כמו שכתב הבעש"ט דהא דאדם בוחר פרי מסויים מתוך שק תפוחים וכדומה זה מפני ששייכות הניצוצות הנמצאות בפרי זה דוקא לנשמתו דוקא וח"ו אין זה על דרך המקרה (ראה באריכות בהקדמה לשו"ת זבחו זבחי צדק מה שמביא מכתבי האר"י ז"ל)], ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואחר כך ואכלת ושבעת שהיא שביעת הנפש מן הנאבד ממנה, השמרו לכם אם לא תשמרו דברי תורה וסרתם וגו', ועצר את השמים וגו' שישאר העולם יבש, והאדמה לא תתן את יבולה ויהיו הנצוצות מובלעים בתוכה, וזהו ואבדתם מהרה כי זהו האיבוד שלהם, וזה שאמרו רבותינו ז"ל גדול יום גשמים כקִיבוץ גלויות כמו שיתבאר לקמן (נהר כ"ח בס"ד). ואם תהיה הנשמה יותר רעה, יורידו אותה לדומם, והאדם שיש לו קורבה עם נשמתו מתקן אותה ומוציא אותה מהמצרים האלו, כי היותר קשה שבגלגולים הוא גלגול באבן דומם יבש שלא יוצא

בגדים העליונים - כי המלאכים ירדו לשמוע שירתו וכאשר הרים השרוולים פרחו להם. ומיד תיקן הענין ושב לקדמותו. ה. ובשריפה הזאת נשרפו למעלה מחמש מיליון עצים, חמישים אלף דונם, ושנים עשר אלף אנשים גלו מבתיהם, וכל זה צריך לעורר אותנו, ועלינו ללמוד את הכתוב בתורה, (דברים פרק כ' י"ט) "כי האָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה" שמרמז על ישראל כמו שאמרו חז"ל על ישראל "אתם קרויים אדם". ובזוהר (חלק ב דף ס' ע"ב), וז"ל: ואין עץ אלא תורה, דכתיב (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה, ואין תורה אלא קודשא בריך הוא, רבי אבא אמר אין עץ אלא קודשא בריך הוא, דכתיב (דברים כ' ט) כי האדם עץ השדה ודאי, דא עץ שדה דתפוחין קדישין, [כאן מרמז דקודשא בריך ואורייתא וישראל חד הוא, דכולם נרמזים בעץ השדה], וכד אתגלי זיו יקרא דמלכיהו עליהו, כדן וישלך אל המים וימתקו המים, מאי וימתקו המים, דקטיגורא אתעביד סניגורא. אמר רבי אבא, תא חזי בקדמיתא כד עאלו ישראל בקיימא דקודשא בריך הוא, לא עאלו כדקא יאות, מאי טעמא, בגין דאתגזרו ולא אתפרעו, ולא אתגלייא רשימא קדישא, כיון דמטו הכא מה כתיב, שם שם לו חק ומשפט, תמן עאלו ישראל בתרין חולקין קדישין, בההוא גלויא דאתגליא רשימא דלהון, ואקרון חק ומשפט, חק כמה דאת אמר (משלי לא טו) ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, ומשפט כמה דאת אמר (תהלים פא ה) משפט לאלה"י יעקב, ושם נסוהו, בההוא את קדישא, כמה דאת אמר כי חק לישראל הוא, בספרא דרב ייבא סבא, אמר מלה על ההוא חוטרא קדישא, עד כאן לשון הזהר"ק. ובפירוש הרקאנאטי (על התורה - פרשת שופטים) כתב, וטעם לא תשחית את עצה כבר ידעת מאמר רבותינו ז"ל אין לך כל עשב ועשב למטה וכו' והנה בהשחיתו למטה פוגם למעלה אמנם אם אינו טוען פירות כבר פסקו כחו והבן מאמר רבותינו ז"ל לא שכיב שכבת ברי אלא דקץ תאינתא בלא זמניה וזהו כי האדם עץ השדה כפשוטו ואמרו

מִצְפִּים אָנוּ לְגֶשֶׁם, וְאָמְרוּ בְשֵׁם אֶחָד מִגְדוּלֵי הַדּוֹר שְׁלִיט"א, שִׁוְיֹתֵר מִעֲצִירַת גְּשָׁמִים יֵשׁ לָנוּ לִירָא וְלִפְחָד הַיָּאָד לֹא נִשְׁמָעוֹת תְּפִלּוֹתֵינוּ בְּמָרוֹם, וְהָאֵם אָנוּ כָּל כֶּף גְּרוּעִים רַח"ל?

וַיְבַהֲלוּנִי רַעֲיוֹנֵי, וְרוּחֵי תִהְמָה, וְשָׂרְעָפֵי לְבִי בְּעָרוּ בְּקַרְבִּי, וְאֹמֵר, לֹא עַת לְחַשׁוֹתַי וְאֵין בְּמָה לְכַסּוֹת, עַל כֵּן דְּבַרֵי דְדוֹד הַמֶּלֶךְ צִוּוֹנִי (תְּהֵלִים קי"ט מ"ו) "וְאֲדַבְרָה בְּעִדְתֶיךָ

לחבירו אולי על ידו יזכה חבירו גם כן, ויעזוב דרכו הרשעה, ושב ורפא לו.

אוויר העולם מלא נשמות שאין להם מנוחה בעולם העליון

ג) והנה פה בפרק זה אכתוב קצת בקצרה עונש הנשמה שאדם פוגם בה בעוונותינו הרבים. דע, כי אוירא חללא דעלמא הן מלאים מנשמות בני אדם שאינם יכולין עדיין לבא למקום מנוחתן, וכמו שהעידו תלמידים של הרב האר"י ז"ל שהיה אומר להם:

האילנות והשדות מלאים רבבות נשמות שמתחננים לתיקון

ד) דעו, כי אוירא דעלמא וחללה הן מלא נשמות הנדחין שאינם יכולין לבא עדיין למנוחתם. ופעם אחת הלך האר"י ז"ל ללמוד תורה בשדה, וראה הוא בעצמו שכל האילנות היו מלאים נשמות בלי מספר, וכן היו על פני השדה, וגם על פני המים היו כמה רבבות נשמות.

ה) ושאל אותם הרב האר"י ז"ל מה טיבם כאן, והשיבו, שנדחו מחוץ לפרגודא קדישא, בעבור שלא עשו תשובה על פשעיהם והיו מונעים את חבריהם מלעשות תשובה, והיו נע בארץ ובאוירא דרקייע, זה בכה וזה בכה, ועכשיו היו שומעים בת קול המכריזים בכל העולמות שיש איש אחד צדיק בארץ האר"י ז"ל אשר יש כח בידו לתקן הנשמות הנדחות, ועל כן נאספו לכאן לבקש ממנו לרחם עליהם לתקן אותם, כדי שיוכלו לבא למקום מנוחתם ולא יסבלו עוד צער גדול כזה. והבטיח האר"י החסיד ז"ל לעשות לטובתם מה שהוא באפשרות, וסיפר אחר כך האר"י ז"ל לתלמידיו המעשה הזה, כי ראו שהאר"י ז"ל שאל להם להנשמות, ולא ידעו למי שואל ומי היה המשיב, עד כאן לשונו.

תפלת הצדיק שמתפלל בכוונה, עולה למתחת כסא הכבוד, ושם מתדבקים אליה נשמות נדחות ועולין עמה

ו) ובחיבורו כתוב, שאלו הנשמות היו יכולין להעלות אותם בתפלה של צדיק, כיון שהצדיק מתפלל

ממנו תועלת, שנאמר "אבן מקיר תזעק", לצאת אותה הרוח ממקומו, וכמו נבל שנאמר "וימת לבו ויהי לאבן", שבא בגלגול בנבל שהיא נשמת בלעם, ולזה יונוס ויומביירוס בניו, עשו את העגל כמו שיתבאר לקמן בס"ד, עכ"ל.

היוצא לנו מזה, כי העץ מרמז על עץ החיים שהיא התורה הקדושה, וכן על נשמת האדם ועוד על גלגולי הנשמות, והכל קשור זה בזה, וכמו שאמרו חז"ל שאין השריפה מצויה אלא במקום ביטול תורה, וכן אמרו חז"ל שבמקום שיש חילול שבת מצויה הדלקה, ועלינו להתחזק בלימוד התורה ושמחת ש"ק. וידוע שהרשב"י החמיר גם בדבורי חול בשבת שאסור (כמובא בתוס' שבת). על כן צריכים אנו במיוחד להתחזק בלימוד התורה, ובלמוד הזה"ק בשבת קודש. וכל הגאולה תלויה בתיקון הנשמות שכידוע שמסובב הסיבות לבלתי ידח ממנו נידח, על כן התיקון הגדול ביותר זה להרבות בלימוד תורה לשמה, וזה בא רק על ידי לימוד הזהר הקדוש, כי בלי לימוד הזהר הקדוש אי אפשר ללמוד תורה לשמה (כמבואר בזה"ק), וזה יתבטלו וישרפו הקליפות, וממילא לא יהיו שריפות גשמיות, ויקבץ נידחיו מארבע כנפות הארץ, ויוליכנו מהרה קוממיות לארצינו בב"א.

ו. ובספר הקדוש "קב הישר" פרק ה' כתב זה לשון קדשו:

במצות התוכחה מתקיימת מצות "ואהבת לרעך כמוך"

א) "ואהבת לרעך כמוך", אמרו רבותינו זכרונם לברכה, זה הוא הפסוק שהוא כלל גדול שבתורה. ואין לך אהבה יותר, כשרואה האדם דבר מגונה באחיו ישראל שעושה איזה חטא ועון, שצריך להוכיחו על זה, כי נשמתן של ישראל הן קשורין ודבוקין זה בזה.

צריך להודיע לחבירו אולי יזכה ושב ורפא לו
ב) אבל הכלל הוא, שצריך האדם מי שהוא יודע ההרפתקאות והסיבות והעושים שבאים על נשמת האדם אחר יציאת הנשמה מהגוף, צריך להודיע

נגד מלכים ולא אבוש", כי לא דברי המה אלא דברי רבותינו ז"ע אשר העניקו חמה בגובהם, ועצרו חמה בשוועם, וממיהם אנו שותים, ומפיהם אנו חיים, הלא המה אנשי השם גבורים אשר בארץ המה, רבנו משה חיים לוצאטו, זכר צדיק וקדוש לברכה, זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישרים", אשר היה בקי עצום בכל ממני התורה, [אשר אמר עליו קדוש ה' הגר"א ז"ע, דאלו היה חי בדורו, היה הולך רגלי לקבל פניו הטוהרים מהלך אלפי קילומטרים] והוא ברוח קדשו לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסקה, שבכת הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש, לקרב את הגאולה ברחמים.

לכן, תקן בשיבתו, סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסקה כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בשיבתו, ופותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובודאי היה להם לפקח על זאת, ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד... וצוה לגדולי הדור, ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים, כי אני אלמלא נתישר חילי, הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת, ויהיה לו לזכות כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל".

ולפני מאה ואחד שנים חי בינינו קדוש ה' היחיד בדורו! אשר כל גדולי מזרח ומערב נאותו לאורו, מרו הרי"ח הטוב ז"ע, וכה כתב בספרו הקדוש בן איש חי: (פרשת שמות שנה שניה), וזה לשונו: כתבו המקבלים ז"ל: הגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלה

עיניו של האריז"ל כמעט כהו מראיית רבבות נשמות שעלו מקבריהם לעלות למעלה
 ט) וכן סיפר החסיד ר' גדליה ז"ל, אחד מתלמידי האריז"ל לחביריו, שבכל ערב שבת היו הולכין חוץ לעיר לקבלת שבת. והיה פעם אחת מספר הקדוש האריז"ל נפלאות מה שראה כמה וכמה פעמים כשהיה עומד על ראש ההר שהיה מחוץ לעיר, ועל אותו ראש ההר ראה כל הבית חיים של קהלה קדושה צפת תבנה ותכונן במהרה בימינו, וראה חיילות של נשמות שעלו מהקברים לעלות למעלה, לגן עדן של מעלה, וכן ראה כמה רבבות נשמות לאין מספר שירדו כנגדם, והם הנשמות יתרות שנתוספים באנשים כשרים בכל שבת, ומתוך רוב בלבול ועירוב הנשמות וחיילות עצומות לאין מספר כמעט כהו עיניו מראות, והיה מוכרח להעצים עיניו, ואף על פי כן ראה אותן בעינים סגורות.
 ז. וכן הגה"ק מבעלזא רבי יהושע רוקח זצוקללה"ה

בכוונה אז תפלתו עולה למעלה תחת כסא הכבוד. ואז מתלבשים באותה התפלה כמה נשמות ומתלויים בהדי אותה תפלה.
 ז) כמו שכתב זוהר בסוד הפסוק "תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו". כמה נשמות מתעטפין ומתדבקין בתפלה של עני, ואין תפלה יותר חביב קמיה הקדוש ברוך הוא כמו תפלה של עני, ותפלה של צדיק, שעולין בלהב גדול ונורא השורף סביבו. והסטרא אחרא מתיירא להתקרב למקום תפלת העני ותפלת הצדיק, ועל ידי כן הנשמות הנדחות עולין עם התפלה.
כאשר נשמת הצדיק עוברת דרך הגיהנום, מתאחזין בה נשמות האבודות ועולין עמה
 ח) וזהו הענין ממש בנשמת הצדיק, שכיון שנפטר מהעולם עובר דרך הגיהנום כדי שבזכותו בהעבירו דרך שם יתאחזו בו נשמות האבודות ויעלו עם נשמת קדישא דא [נשמה קדושה זו].

פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול. עכ"ל.ק. ובאורו על פי מאמר חז"ל, דיומו של הקב"ה אלה שנים, שנאמר כי אלה שנים בעיניך כיום אתמול וגו' – ושבת קודש היא מעין עולם הבא – זאת אומרת, כיומו של הקב"ה. אם כן בשבת קודש הכל בערך של יומו של ה' תפרד ויתעלה, אשר על כן, כל פעלה קדושה בשבת קודש, עולה אלה ידות, לערך ימי החול (מצא חן במדרג).

וגדול המקבלים שחי בדרנו מבעלי רוח הקדש, ממעתיקי השמועה רבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקרביו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד שבועים וחמש שנה בימות החל", עכ"ל (דרך צדיקים) וי. ופסק הגה"ק הפה החיים (קני"ה סקי"ב), דלמוד הזוהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה, הוא חשוב לפני הקב"ה כדכתיב (שיר השירים ב, ד) "ודגלו עלי אהבה", ופרשו חז"ל, ודלוגו עלי אהבה, עפ"ל.

וכבר דבר בקדשו מהר"ש בויגלו זי"ע מאור עינינו בעל "הפסא מלך", דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והובא פסקו בכה החיים (סימן קני"ה סקי"ב), וז"ל ה"כסא מלך" (תקון מ"ג): כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא, בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה, בשעה אחת מה שלא

(למרות שמצד גדולתו שאין לשער היה ראוי לכינוי זה, כמפורסם), ומחמת זה לא כתבו כן גם על בנו אחריו האדמו"ר השלישי רבי יששכר דוב רוקח זצ"ל. והנה, בשנת פטירתו של רבי יהושע רוקח זצ"ל שהיתה שנת תרנ"ד, היה אז רבינו יוסף חיים זצ"ל בעל הבן איש חי, כבן ששים שנה לחייו. והוא דבר פלא שבאותו זמן עדיין לא הוציא רבינו את ספרו הבן איש חי לאור, ואם כן מהיכן שמע עליו רבי יהושע רוקח זצ"ל. אין זאת אלא שתורתו ויראתו קדושתו ופרישותו של רבינו היו מכריזים עליו מסוף העולם ועד סופו. וגם במתיבתא דרקיעא היו מכריזים עליו הזהרו בבלוני ובתורתו.

ת. ושם בספר דרך צדיקים כתב הערה מאת רש"ר: והבנה לדברי רבנו ימצא הקורא מלשון הזהר המדמה את למוד המשנה כפיצוי וכתבן אצל סודות התורה, וכן נזכר בפרשת 'ויצא' גרעיא מהימנא (דף עה:) "ווי לאינון דאקלין תבן באורייתא ולא ידעין בסתרי דאורייתא". ועוד הביא מונגו הרב חיים ויטאל בהקדמתו ל"שער ההקדמות", לשונות ומקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה וקליפין לעמדת תורת הקבלה.

מעיד, שהבן איש חי הוא הגדול בדורו. והסיפור הוא כדלהלן: שמענו של רבינו היה נודע כיחיד בדורו גם בפולין אצל אחד מגדולי האדמו"רים דאז, הוא הגאון הקדוש והנורא, איש האלקים ובעל רוח הקדוש, האדמו"ר השני של חסידי בעלז, רבי יהושע רוקח זצוק"ל (אשר היה נחשב כמעט כגדול האדמו"רים בדור ההוא), והוא כפי ששמעתי דבר נפלא אצל הרבה מחסדי בעלז, ומהתלמידי חכמים שבהם, (ומהם הוא הגאון הצדיק רבי יעקב גרינוולד שליט"א) ואמרו לי שהוא דבר מקובל ומפורסם וידוע ביניהם, שכאשר בשנת תרנ"ד נפטר האדמו"ר השני של חסידי בעלז, הוא הגה"ק רבי יהושע רוקח זצ"ל הנ"ל, אמר עליו בנו, הוא הגה"ק רבי יששכר דוב רוקח (מי שהיה אחר כך האדמו"ר השלישי של חסידי בעלז) שאמר לו אביו רבי יהושע הנ"ל, שלא יכתבו עליו על מצבת קבורתו יחיד בדורו (כפי שכתבו על אביו, הוא האדמו"ר הראשון רבי שר שלום רוקח זצוק"ל, שכתבו על מצבת קבורתו יחיד בדורו), אבל עליו לא יכתבו כן, מפני שהיחיד בדור הזה הוא רבי יוסף חיים הנמצא בבגדאד, והוא היחיד בדורו. וכך באמת היה שעל מצבת קבורתו של רבי יהושע רוקח הנ"ל לא כתבו יחיד בדורו

יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקונו ל' כתב (הפסא מלך), וזה לשונו: פמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם ארף גלותא כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלו, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא יעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה (שם דרך צדיקים) 101.

העולה מדברי רבותינו הפסא מלך והרי"ח הטוב זי"ע, דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלה שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמוד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפינו ימי הבריאה (וכל העולם מתעלה על ידו). ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים (שער השמחה) המבאר, דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה! ערכו כפול אלה, יוצא שכאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י – "זהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערף של מליון שנה (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרינוח אל תשוב לך בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברינוח (עיי"ש), על בן באשר לומד ביסורים הפל כפול מאה, סך הפל לימוד זהר הקדוש שעה בשבת שונה מאה מליון שנה תורה!!!!!! ושנה אחת כ - 28.000 שנה תורה. צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שניה אתה משמח את הקדוש ברוך הוא ומקיים את הפסוק "ועתה יגדל נא בן ה'".

*****

בקביעות כל שבת את כל האדרא, והסבירו, דבאדרא כלול כל העץ חיים של האריז"ל, ובלמדם את האדרא, גם חזרו על כל העץ חיים. ושמעתי בשם הגאון הגדול חסידא קדישא ראש ישיבת פורת יוסף הרב עזרא עטיה זי"ע, שנשאל הרי כתוב במדרש על הפסוק "מי הקדימני ואשלם" (איוב מ"א ג) שקודם ניתן לאדם בית ואחר שם מזוה, ניתן לו בן ואחר כך קיים מצוות מילה וכן על זה הדרך, והקדוש ברוך הוא לא חייב כלום לבן אדם, ולפי זה עדיין נשאר לאדם נהמא דכסופא, והרי כתב הרמח"ל דזה סיבת ביאת אדם לעולם שלא יאכל נהמא דכסופא, ותיריך דבאמת מה שיש לאדם זה קיום המצוה בשמחה, כי הוא מפנימיות הנפש וזה חלקו שבא מתוכו, עכ"ד. ועוד מקובל מהאריז"ל שכל השגותיו שהשיג היה רק על ידי עבודת ה' בשמחה, והיא עיקר התוכחה, וכן רוח הקודש שורה רק בשמחה, כידוע מיעקב אבינו ע"ה, ולנבואה זוכים רק בשמחה, כמו שנאמר אצל אלישע הנביא זי"ע (מלכים ב' ג' ט"ו) "ועתה קחו לי מגנן וקהינה נגנן המגנן ותהי עליו יד ה'".

ט. הערה: ולכאורה יש להבין החילוק מדוע פעם אומר כחודש ימים, ופעם אומר כשנה? יש לפרש בב' אופנים, א' דלתלמיד חכם שידוע קבלה אז לימוד הפשט שלו מאוד גבוה ולכן יש יחס של כחודש ימים, ואילו למי שלא יודע קבלה אז לימוד הפשט שלו נמוך – שכאשר לומד זוהר הקדוש נחשב כשנה לערך כנגד זה. – ובאופן ב' – יש לדקדק שבתיקון ל' דיבר רק על לימוד קבלה, ובזה היחס לפשט – כחודש ימים, ואילו בתיקון מ"ג, דיבר על לימוד הזוהר הקדוש, שהוא המקור לכל תורת הקבלה, וזוהי הקדושה של הרשב"י זי"ע, בלימוד הזוהר הקדוש נחשב כשנה תמימה פשט, והיוצא מכאן, שלימוד הזוהר הקדוש יותר גבוה מלימוד הקבלה, שזוהי המקור, וכמו שכתוב על רבי נחמן מברסלב זי"ע, שמתוך לימוד הזוהר הקדוש הבין כל כתבי האריז"ל – וכמו שאמרו על הגר"א זי"ע שמתוך התורה שבכתב ידע להבין את כל התורה שבעל פה. וידוע שהמקובלים הקדושים הצדיק רבי יצחק כדורי זי"ע והצדיק רבי סלמן (שלמה) אליהו זי"ע [אביו של הצדיק רבי מרדכי אליהו זצ"ל], למדו

כתב הפה החיים (סי' קנ"ה סקי"א): מצוה פריה ורביה שלא יהא עקר בשכלו שאינו מוליד, ואמרו חז"ל, ודלא מוסיף יסף, וצריך שיחדש בכל יום ויום מה שלא חדש מקדמת דנא, וכזה יאירו ימיו לעולם הבא (בשם אור צדיקים אות י"ג), וכתב מרנא הבן איש חי זצ"ע (חלק דרושים פרשת משפטים ד"ה אם אדוניו יתן לו), וז"ל: כי חדושי תורה בחלק הנסתר נקראים בנים וחדושי תורה בחלק הנגלה נקראים בנות, עפ"ל. ויוצא לפי דבריהם הקדושים דפדי לצאת ידי חובת פריה ורביה בתורה חייב לחדש גם בנגלה וגם בנסתר, ומי יאמר זכיתי ויצאתי ידי חובתי. ובזהר הקדושים (פרשת שלח לך דף קע"ג ע"א) כתוב, שכל יהודי חייב לחדש חדושים בשבת קודש, והקב"ה שואל לנשמה מה חדשה, ואם לא חדשה נמצאת בבושה גדולה.

וכתב בספר זהר חי, דכל אחד חייב לחדש בתורה בשבת כפי יכולתו בכל חלקי הפרד"ס התורה ובדרשות חז"ל, ובשו"ת תורה לשמה (לרבנו יוסף חיים - או"ח סימן צ"ח) כתב, כי מי שחדש איזה חדוש בתורה במשך השבוע וכתבם, לא יוציא אותו בפה עד שבת, ואז נחשב שחדשו בשבת.

הגה"ק רבי אליעזר פאפו זצ"ע בפלא יועץ (ערך חדוש), כתב: רק שיעמל בכל כוחו לחדש חדושי תורה דהיינו להקשות ולתרוץ בתנ"ך ובש"ס או לפרש פרושים פרד"ס על תנ"ך וש"ס. ואחר כך כתב: וגם לימוד ספר הזוהר הקדוש אף באין מבין חשוב לו כאילו חדש חדושים, עפ"ל. הראת לדעת דהלומד זוה"ק יוצא ידי חובת חדושי תורה גם בכל הפרד"ס,

פמלגה שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאומרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר].

תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא, ונשמעתא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מליו חדתין, וסלקי לעילא. כל פמלגא דלעילא, צייתין לההוא מלה, וחיית הקדש מתרבין בגדפין, ומתלבשין בגדפין. וכד שאיל לון קדשא בריה הוא, ולא תבין ושתקין, כדן חיות הקדש מה כתיב, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפייהו, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם. - (ביאור: בא וראה, כשדבר מתחדש בתורה ונשמה שיוצאת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה למעלה, כל הפמלגה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחיית הקדש מתרבין בכנפים ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיבין, ושתקין, אז חיות הקדש מה כתוב? (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפייהו, כמו שצאמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם].

(ענין שם באורך ובדף קע"ג ע"ב, וענין ב'סידורו של שבת' שד"ש החמישי ענף ב' אות ח', וז"ל: ודברי הכל בשבת תנה תורה, אף אור התורה ורזון דאורייתא צריך אדם לחדש ביום השבת, ענין שם).

יא. כתב קב הישר (פרק ל"ה) דביום התאצייט של אביו או אמו, וכן גם של חמיו וחמותו, לא די בקדיש ותענית שמועיל להינצל ממקצת הדיו, אלא יראה להמציא לעשות טוב ביום הזה, ויראה לחדש בו איזה דבר בתורה, אז יש תועלת גדול לאביו ולאמו, וכן בשאר ימות השנה כשהבן מחדש איזה חדוש תורה לשמה, אז הבן משמח אביו ואמו, ומעטרין לאביו ואמו בכמה עיטורין, וכן לחמיו וחמותו, (ענין שם).

יב. בזוהר (פרשת שלח לך דף קע"ג עמוד ב'): כיון דסלקין קלהו נשמתין דשארין עליהו דישראל, סלקי וקיימיין בדיוקנא קמי מלכא קדישא, וקודשא בריה הוא שאיל לקלהו, מאי חדושה הנה לנו בההוא עלמא באורייתא. וזכאה איהו מאן דחדושה דאורייתא אמרת קמיה. כמה חדושה עביד קדשא בריה הוא, כניש לפמלגא דיליה, ואמר, שמעו חדושה דאורייתא, דאמרת נשמעתא דא דפלוני, וקלהו מוקמי ההיא מלה בתרי מתבתי. אינון לתתא, וקודשא בריה הוא לעילא, חתים לההיא מלה. - (ביאור: כיון שעולות כל הנשמות ששרו על ישראל, עולות ועומדות ברמות לפני המלך הקדוש, והקדוש ברוך הוא שואל את כלם: איזה חדוש היה לכם באותו עולם בתורה? אשני מי שאומר לפני חדוש על התורה. כמה חדושה עושה הקדוש ברוך הוא. מכנס

וזהו בודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, וזוהר הקדוש בהקדמהו" (דף ד' ע"ב ודף ה' ע"א), כתב: דכמה צריך לזוהר שיהא תורתו תורת אמת ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזוהר הקדוש ששעה שונה שנה בדברי הפסא מלך, ובשבת עולה לערף אלף שנה בדברי הכן איש חי ז"ע, ובשבתה למליון שנה בדברי האורחות צדיקים, ובסורים כפול מאה בדיאתא פאבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוחיו, וגם צער כפישת היצר נחשב לסורים, [בכתוב בספרים הקדושים] ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - רמז תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא, תורה שלמדתי באף נתקיימה לי. בואו וראו: שעה אחת לימוד זוהר הקדוש בשבת קודש, שונה מאה מליון שנה תורה, ועוד, נחשב כמו שמחדישים חדושים בתורה, ובכך פל אחד ימצא תיקון ונחת לנשמתו.

החלש יאמר גבור אני, הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם כן שונה מליון שנה תורה. ואם קשה לך ללמוד אז זכית למאה מליון שנה, [כמו

בני אדם. ועל זה (משלי ז) כי רבים חללים הפילה. מי הפילה? זו אותה החטאה שהורגת בני אדם. מי גרם את זה? תלמיד חכם שלא הגיע להוראה ומורה. הרחמן יצילנו].

אמר רבי שמעון לחבראי, במטותא מניינו דלא תפקון מפומיכו מלה דאורייתא דלא ידעתון ולא שמעתון מאילנא וברבא כדקא יאות, בגין דלא תהוון גרמין להווא חטאה לקטלא אכלוסין דבר נש למגנא. פתחו קלהון ואמרו רחמנא לשון רחמנא לשון רחמנא. [ביאור: אמר רבי שמעון לחבראי, בבקשה מכס שלא תוציאו מפיכם דבר תורה שלא ידעתם ולא שמעתם מעץ גדול כראוי, כדי שלא תהיו גורמים לאותה החטאה להרג המוני בני אדם לחנם. פתחו כלם ואמרו: הרחמן יצילנו, הרחמן יצילנו].

יד. כתב החפץ חיים בספר צפית לישועה (פרק א'): וידוע דאיתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך קעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקם בנו בעוה"ר וקר מרע משתולל על הבריות, (פרש רש"י בסנהדרין צ"ז ע"א ע"ב, כל העולם אומרו עליו שוטה הוא, היינו משתולל לשון שטות), ויראי ה' ומאסו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בניהם יהודים קשרים כדת התורה, מקבלים עליהם להיות חיי עני ודוחק כל ימיהם, ומשארת עמלם יגרשו שכר למלמדים ומורים שיחזקו בניהם בתורת ה'. ואינם מהגרים ממקומם למרות עונים ודוחקים למקומות

יג. כתוב בהקדמת זוהר (דף ד' ע"ב, ודף ה' ע"א). בראשית רבי שמעון פתח (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה אית ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא יקמא ולייליא. בגין דקדשא ברין הוא ציית לקלהון דאנון דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדש באורייתא על ידא דהווא דאשתדל באורייתא, עבדי וקיעא קדא. - [ביאור: בראשית. רבי שמעון פתח, (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה יש לאדם להשתדל בתורה יומם וליילה, משום שהקדוש-ברוך-הוא מקשיב לקולות אותם שמתעסקים בתורה. ובכל דבר שמתחדש בתורה על ידי אותו שמשתדל בתורה, עושה רקיע אחד] (ועי' שם באורך).

(ובהמשך) ועל דא כתיב, (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השווא. העון דא דכוורא וכעבות העגלה חטאה. מאן חטאה, דא נוקבא דאקרי חטאה. איהו משוי' הווא דאקרי עון באנון חבלי השווא. ולבתר כעבות העגלה חטאה, לההיא נוקבא דאקרי חטאה, דתמן אחתקפת למהוי טס לקטלא בני נשא. ועל דא (משלי ז) כי רבים חללים הפילה, מאן הפילה, דא ההיא חטאה דקטלית בני נשא. מאן גרים דא, תלמיד חכם דלא מטי להוראה ומורה, ורחמנא לשון רחמנא. - [ביאור: ועל זה כתוב (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השווא. העון זה הזכר. וכעבות העגלה חטאה, מי החטאה? זו הנקבה שנקראת חטאה. הוא מושף את אותו שנקרא עון באותם חבלי השווא. ואחר כך כעבות העגלה חטאה, את אותה הנקבה שנקראת חטאה, ששם התגבר להיות טסה להרג

10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום במשך מאה ימים^[1], וכך יקויים בנו דברי הנביא יואל (ד' י) "החלש יאמר גבור אני", וכל יהודי יכול לזכות לזה ולהביא את המשיח ברחמים.

ובתקוני זוהר (תיקון תשעה עשר דף ל"ח ע"א): ואיהו דאוקמוהו אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימא, והאי נימא עליה אתמר אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא, ובה קודשא בריך הוא מדקדק עם צדיקניא אפילו כחוט השערה, והאי חוט איהו חוט דסחיר לאות ברית מילה, וברית איהי נימא.

[ובתרגום ללשון הקדש: והוא שבארוהו אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימא, ועל הנימה הזאת נאמר, אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא, ובה הקדוש ברוך הוא מדקדק עם הצדיקים אפילו כחוט השערה, והחוט הזה הוא חוט שסובב את אות ברית המילה, והברית היא נימה].

ווי לזו מאן דאפריש אות ברית בין מים למים, ומנע זרעא מניה, דאחזר עלמא לתהו ובהו, ורזא דמלה (ישעיה מ"ח) לא תהו בראה לשבת יצרה ודאישוי, מים עליונים אורייתא דבכתב, מים תחתונים אורייתא דבעל פה, נימא דאיהו בין תרוניהו דא יסוד, דאיהו רזא דאורייתא, ואיהו יסודא ועקרא דתרוניהו.

[ובתרגום ללשון הקדש: אוי למי שמפריד אות ברית בין מים למים ומנע ממנו זרע, שמחזיר את העולם לתהו ובהו, יסוד הדבר - לא תהו בראה, לשבת יצרה ודאי. מים עליונים תורה שבכתב, מים תחתונים תורה שבעל פה, נימה שהיא בין שניהם זה יסוד, שהיא סוד התורה, והוא יסוד ועקר של שתיהן].

ובאר ב"שעת רצון" (להמקבל הגדול בדורו רבי שלמה הכהן ז"ע), דחלק הסוד הוא העקר של שתי התורות וכל דברי חז"ל מתבארים גם בדרך הסוד.

ומאן דמנע רזא דעקרא דתרי תורות, כאלו אהדר עלמא לתהו ובהו, ואליו אינו דאמרין דלא אורייתא אלא כפשטה, ולית בה רזא אחרא, ואינו דו פרצופיו, איהו ג"ו סדרים דאתמר בה (שיר ד' יב) "גן נעול אחותי כלה", גן נעול מסטרא דם' סתומה, ו' איהו נעול בשית יומי דשבוע, הדא הוא דכתיב (חזקאל מו א) "היה סגור ששת ימי המעשה וכיום השבת יפתח", ובשבת בגין דלא תהא כנועל דלת בפני לווי, דאתמר בהו לוו עלי ואני פורע, איהי פתיחא לגביהו דאינון נשמתינן יתירין.

*****

שעות ביום, ובכך גם תזכה ליראת שמים שהורה. טז. דמי שמונע פריה ורביה, עונו חמור ביותר, כי מחזיר את העולם לתהו ובהו, ולפי זה מכיון שחייב לקיים פריה ורביה גם בתורה בכל חלקי הפרד"ס, על כן כאשר לא מחדש חידושי תורה, עונו חמור ונחשב כמחזיר את העולם לתהו ובהו, ולכן תיקונו הוא, אך רק כשילמד זוהר הקדוש, שבזה נחשב כמחדש חידושים בכל הפרד"ס, כמבואר בפלא יועץ.

הרחוקים שהפנקסה מצויה יותר בשביל חנוך בנייהם לתורה ויראה, בודאי נוכל לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש.

טו. ואפשר להמליץ על זה את דברי חז"ל הקדושים על הפסוק: מה ה' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה... אל תקרי מה אלא מאה, שבמלמוד שעה אחת זה"ק בשבת יחשב לך למאה ימים של לימוד תורה של עשרת אלפים אברכים הלומדים עשר

[ובתרגום ללשון הקדש: ומי שמונע סוד העקר של שתי תורות, כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו, ואלו אותם שאומרים שאין תורה אלא כפשטה, ואין בה סוד אחר. והם דו פרצופים, הוא ג"ן סדרים, שנאמר בו "גן נעול אחותי כלה", גן נעול מצד של מ' שתומה, ו' הוא נעול ב"ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח", ובשבת כפי שלא תהיה כנועל דלת בפני לווים, שנאמר בהם לוו עלי ואני פורע, היא פתוחה אליהם, שהם נשמות יתרות].

ובאלו דלא מלווין לה ולא אוסיפין לשבתות ולמים טובים, איהי תסימא להון, ובגין דא כל המוסיה מוסיפין ליה, ודא תוספת נשמתא יתירא, ואיהי תוספת רוחא דקדושה, וכל הגורע גורעין ליה ההיא נשמה יתירה, ואשתאר עני, ואם הוא חכם אסתלק מניה חכמתיה, ואם הוא עשיר בממונא אסתלק מניה, ואשתאר עני יבש, כמה דאיהו (דף לח ע"ב) מנע מלעילא נשמתא יתירה דאיהו נשמת כל חי, ואשתאר יום השבת עני ושכינתא יבשה, הכי אתמנע ברכאן מניה, ואיהו מדה כנגד מדה, וכל מאן דאוסיף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח (ישעיה סא יא). אף הכי נמי אצמיח טובה דיליה, ומאן זרועיה דשכינתא לעילא, אינוו נשמות יתירות דזרעין מניה, ויחדיו לון לישראל לתתא מזיו כבודיה.

[ובתרגום ללשון הקדש: ובאלו שלא מלוים אותה ולא מוסיפים לשבתות ולמים טובים, היא שתומה להם, ומשום זה כל המוסיף מוסיפים לו, וזו תוספת נשמה יתרה, והיא תוספת של רוח קדשה, וכל הגורע, גורעים לו אותה נשמה יתרה, ונשא עני, ואם הוא חכם, חכמתו מסתלקת ממנו, ואם הוא עשיר בממון, מסתלק ממנו ונשא עני יבש, כמו שהוא מונע מלמעלה נשמה יתרה, שהיא נשמת כל חי, ונשא יום השבת עני ושכינה יבשה, כך נמנעות ממנו ברכות, והוא מדה כנגד מדה, וכל מי שמוסיף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח. אף כך גם אצמיח הטובה שלו, ומי זרועיה של שכינה שלמעלה? אותן נשמות יתרות שזורעים ממנו, וישמחו את ישראל למטה מזיו כבודיה].

ועין עוד בביאור מתוך מדבש שם שביאר, שכמו שצריך להוסיף במאכל ובמשתה לכבוד שבת קודש, כך גם צריך להוסיף בלמוד התורה הקדושה בשבת, ועל זה מזהיר הזהר הקדוש, עין שם דבריו. ולפי זה בשבת קודש מכרח ללמוד זהר, דאין לה הוספה בלמוד התורה כמו ללמוד הזהר בשבת שנחשב למאה מליון שנה תורה.

ומדברי הזהר הקדוש מבאר, שמי שאינו רוצה ללמוד זהר מחזיר עולם לתהו ובהו, ואינו יכול לזכות לנשמה יתרה, ובפרט בשבת קודש חייב ללמוד זהר הקדוש, ורק מי שלומד זהר הוא זוכה לתוספת נשמה יתרה ותוספת קדושה, ואם נמנע רח"ל מפסיד חכמתו וממנו ובכרות מלמעלה, מי הפתי שיפסיד את חייו בעולם הזה ובעולם הבא.

ובכן אם רוצים אנו לזכות לשפע אלוקי קדוש, בואו וננצל את זמננו ללמוד התורה הקדושה ובפרט בשבת קודש, צא ולמד מה שכתב בספר שיח יצחק (חלק ב' דרוש לשבת פרשת בשלח אות יא), וזה לשונו: ועל כונה זו אמרו גם כן רז"ל בזמן שישאל עושים רצונו של מקום, שותים מאוצר של מעלהו, שנאמר "יפתח יהוה לך את אוצרו הטוב" (דברים כח, יב) ובזמן שאין עושים רצונו של מקום, שותים מאוצר של מטה. והיינו כמו שכתוב "הי רקיע

*****

זי. ואין לך עושין רצונו של מקום יותר מלימוד הזהר הקדוש שהוא לימוד תורה לשמה. ובספר

בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים" (בראשית א, 1), שמים רומז על שפע חיות הנבראים ממנו יתברך, כמו המים שכל הצמחים גדלים מהם, וחיות הכל הוא במים. ומים עליונים שעל הרקיע הוא שפע עליון למעלה מן הרקיע, משחקים ולמעלה, והוא נפתח בשישראל עושים רצונו של מקום, כמו שכתוב "הרעיפו שמים ממעל ושחקים יזלו צדק תפתח ארץ ויפרו ישע וצדקה תצמיח יחד אני יהנה בראתיו" (ישעיה מה, ח). והוא גם פן פונת משה רבנו עליו השלום בסיום ברכתיו לישראל, במה שכתוב "אין כאל ישרון רכב שמים בעזרך ובגאותו שחקים", (דברים לג, כו) וכמו שנאמר תחלה "ברזל ונחשת מנעלך וכימיך דבאך" (דברים לג, כה), רצונו לומר שקיימם של ישראל תלוי בתורה ובמצוות, שהוא חזקם, עכ"ל.

ועל פן התקבצו כל ישראל באחדות ובשמחה ואחזו באילן החיים ללמד הזהר הקדוש "בספרא דא פקון מן גלותא ברחמי", וכאשר ילמדו ויעסקו כולם בתורה תכף תבוא הגאולה בכח התורה הקדושה וי". ובזהר רעיא מהימנא פרשת נשא (דף קכד, ב) אמרו: דבגיניה ויקראתם דרוך בארץ", ובזכותיה תקים 'ה' ביד נחנו ואין עמו אל נכר". יהי רצון שיקים בנו בקרוב, 'ותחזינה עינינו בשוכר לציון ברחמים', במהרה בימינו אמן.

מבוא למטרת הספר

בימים קשים אלו העוברים על כלל ישראל, השם יצילנו ואין איש יודע מה יולד יום, ורבים שואלים ומבקשים עצה ותושיה במה לעורר רחמי שמים ולבטל כל גזרות קשות ה' ירחם. בודאי צריכים להתחזק וללמד בדברי קדשו של התנא האלהי רבי שמעון בר יוחאי

רבי אלעזר, מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח, יעסוק בתורה ובגמילות חסדים כו', עכ"ל. וכל המזכה את הרבים בלימוד הזוהר הקדוש נקרא עוסק בתורה ובגמילות חסדים באופן הכי נעלה ומקיים ומציל את כל העולם כולו, ומתקשר לנשמת הרשב"י זי"ע, וכמו שכתב הגאון הקדוש צדיק ויסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלובן, מרא דרזין, מרן רבינו יעקב אבוחצירא זצוק"ל זיע"א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) זה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים, עכ"ל. וכמו שאמרו חז"ל, (סוכה דף מ"ה ע"ב). ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו ואילמלי יותם בן עזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי ראיתי בני עלייה והן מועטין אם אלף הן אני ובני מהן אם מאה הם אני ובני מהן אם שנים הן אני ובני הן.

באר מים חיים (פרשת תרומה אות ד), כתב: וכמאמר התנא רבי מאיר כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה (אבות ו' א), כי כשאינו תורה לשמה רק כאיזה דבר אשר איננה עולה לה, ונשאר למטה בארץ, מאין יהיה כוחה להשפיע ברכה בתורה הרי אם לא עלתה לשמים לא תרד הברכה משם, עכ"ל. יח. בספר אור תורה – ליקוטים: עוד מבואר בכמה מקומות בדבריהם, שעיקר ביאת משיח הוא בזכות התורה, כמו שאמרו בפרק קמא דבבא בתרא (ח, א) מאי דכתיב, "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים" (הושע ח, ז), ותניא כל פסוק הזה בלשון ארמי נאמר, אי תנו, "עתה כלהו אקבצם", ואם מעט מהם, "יחלו ממשא מלך ושרים". ואמרו שם מאי דכתיב, "אף חובב עמים כל קדושיו בידך" (דברים לג, ג), אפילו בשעה שאתה מחבב עמים, כל קדושים שלהם בידך הם כו', וכמו שאמרו כל הנותן עליו עול תורה, מעבירים ממנו עול מלכות כו' (אבות פרק ג משנה ה), כי בזמן שקולו של יעקב כו', אין הידים ידי עשו כו' (בראשית רבא פרשה סה, טז), ובפרק חלק (צח ב) שאלו תלמידיו את

זיע"א, המבטיח שבזכות הקריאה בספר הזהר הקדוש, נצא מן הגלות ברחמים (אף ללא הבנה כלל כפדוע מדברי רבותינו). וכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק. ורואים מזה בעליל שרק בזכות הקריאה והלמוד בספר הזהר הקדוש מבטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים בלא צרות ויסורים רח"ל.

לכן, כל אחד ואחד צריך להשתדל מידי יום ללמוד ולקרא בזהר הקדוש, להצלחת כלל ישראל, ולקרב הגאולה, ולכן החלטנו להדפיס הספר זהר השבת המחלקים ל-24 פרקים לשבתות השנה, כדי שכל אדם מישראל יוכל לעסוק מידי שבת בשבתו בנקל, ובשבת? ללמד עם בני ביתו הקטנים עם הגדולים, זקנים עם נערים.

ספר קדוש זה מסוגל לאהבת השם ויראת שמים טהורה, וללמוד מקדשת וצדקת רבותינו הקדושים חכמי הזהר, הסוד והנסתר, ולהתקשר לנשמת הרשב"י ורבי אלעזר בנו זיע"א.

התורה נתנה ללמוד וללמד, בכדי שכלם יודעים מקטנים עד גדולים, דעת ה', וגם מציינו בהרבה ספרי מקבילים שמזהירים על למוד חכמה זו שכל אדם חייב ללמוד אותה (ר' יצחק בן צבי אשכנזי, טהרת הקדוש, קמ"ז).

ואומר אני, הלואי שלא היו מקילין גדולי הדור בלמוד החכמה הקדושה, והלואי היו מלמדין דרך לתלמידיהם לעסוק בחכמה הלזו אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות, והיו כל החכמות נדחים מפניה, כמו שנדחה החשך מפני האור, אך שעונותיו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הכהונה, ואמרו שלא ללמוד עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקדוש, והנה עבור זה נשארו ערומים מן החכמה הקדושה, ונתגבר בעונותינו הרבים חשכות החכמות החיצוניות הפסיל בחשך הולך, ובמהרה בקיינו "ויאמר אלקים יהי אור" ויאר לנו (מהרצ"א מדינוב, מעין גנים, פרק א' אות ה').

מי יתן והיה שיתחילו ללמד עם הצאן קדשים כשהם עדין בקטנותם בן ט' וי' שנים ספר הזהר הקדוש... והיה בודאי הגאולה בקרוב בלי שום חבלי משיח (ספר סגלת ישראל להגה"צ רבי שבתי ליפשיץ - מערכת ז' אות ה').

גם איש פשוט שלא קדש עצמו, מפל מקום יקרב אל החכמה ההיא

וכתב בשער יששכר (מאמר גל עיני אות י"ח): אשרי העם לומדך ואשרי העומדים על סודך, לכאורה קשה דכיון שהמה לומדך לומדי זהר הקדוש, וכו' איך קראום בלשון עם שהוא מדרגה פחותה פנדע כו', אך מזה הוא נראה שגם איש פשוט שלא קדש עצמו כל כך במעלות הראויים ללמוד, מפל מקום יקרב אל החכמה ההיא בפרט בסוף יומיא אליו שבה תלמי התקרבות הגאולה, במהרה בנימינו אמן.

ולגדל חביבותיה, נסים בדברי הפך החיים (סימן כ"ה ס"ק ע"ה) אשר כתב בשם הרב משאת בנימין זצ"ל (סימן ס"ב דף ז"ן עמוד א'), וזה לשונו: הדרך השני, לילך אחר רוב בנין ומנין, הרי לפיך ספר הזהר, שהוא שקול יותר מפל המתחרים שאחר חתימת התלמוד,

ואם יהיו כל המחברים בפה מאזנים אחד וספר הזוהר לבדו יעלה בפה שניה, מכריע הוא את כולם, והרי עדיף מרב בנין, וכמו שכתב הבית יוסף זי"ע דאזלינן בתר הזוהר נגד שאר המחברים עכ"ל.

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבוננו מלך המשיח, בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. - הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקדוקים למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן. וכלנו כאחד נזכה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה ובסגולתו וקראתם דרור" ותחזינה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו ובוא ויגאלנו, ב"עז" והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלכינו, אמן כן יהיה רצון.

גודל מעלת ספורי צדיקים

א. כתב רבנו הגדול הרמב"ם ז"ל (בפרוש לאבות סוף פרק א') בענין הדבור שנתחלק לחמשה חלקים וכו' להעיר הנפש למעלות בספורים ושירות ולמנועה מן הפחיתות בעיני כל אחד ויילכו בדרךיהם וכו' וכו' כדי שיתננו פעלתם וזכרם בעיני בני אדם ויתרחקו מהם וכו', עד כאן לשונו הטהור.

ב. בספר צדה לדרך (דף ר"ב הובא ביוסף לחק תולדות יום ג'), וזה לשונו: נדע כי בזכרון מאמרי החסידות ומעשיהם תשפיל ותשוב ליוצרך.

ג. בספר דברת שלמה (מהגה"ק רבי שלמה לוצקער ז"ל במגלת אסתר), וזה לשונו: כי על ידי הדבור וזכירה שמספרים הנס, גם כן נתעורר ונמשך בחינת הנס ההוא, ולכן מצוה לספר ביציאת מצרים, ולהזכיר בכל יום וכו', וכן אפילו הנס הפרטי הנעשה לאדם, שהשם יתברך עזרו מאיזה צרה, או אפילו לאדם אחר, וכשיזדמן לאדם חס ושלום כמו הצרה הזאת שזכיר ישועת השי"ת הנעשה לאדם והצילו מצרה כזאת, גם היום יוכל להמשיך ישועת ה' להנצל גם כעת מצרה הזאת, רק שיהיה בבטחון גדול ובאמונה שלמה, ובדבקות בה' יתברך, כמו שקבלתי מאדמו"ר זלה"ה הוא המגיד הגדול ממעזריטש זי"ע, עכ"ל.

ד. בספר אגרא דכלה (פרשת עקב) כתב, וזה לשונו: קבלה הוא מבעלי רוח הקדש, כאשר יצטרך אדם לאיזה ישועה כגון לרפואה ולהצלחה, ולעבר במצולת ים מבלי מכשול, אזי

זכור במו פיו מעין אותם הנסים בכיוצא בזה, שנעשו לצדיקי דורות לרבים או ליחיד וכו', שמספורי הנסים בכיוצא בענין, יושעו לעין כל אפילו בזולת זכות, עד כאן דבריו.

ה. בספר לקוטי עצות (מהקדוש בעל לקוטי מהר"ן באות א' ערך אָרָךְ ישראל סעיף י"ז), מי שהוא בארץ ישראל, זוכה לספר ספורי מעשיות מצדיקי אמת, וזוכין לטהר המחשבה על ידי ספורי מעשיות של צדיקים.

ו. עוד כתב (שם באות צ' סעיף צ"ח), על ידי ספורי מעשיות מצדיקים, מתעורר ומתלהב הלב בהתעוררות גדולה להשם יתברך, בחשק נמרץ מאד, וכמה צדיקים גדולים ונוראים מאד ספרו, שעקר התעוררות שלהם להשי"ת היה, על ידי ספורי מעשיות מצדיקים, עין שם.

ז. הצדיק הקדוש רבי ישראל מרוז'ין אמר: "מקבילות הלולאות" בפסוק אחד כתוב מקדם "הללו את שם ד'" ואחר כך "הללו עבדי ד'" (תהלים, קל"ה א'), ובפסוק אחר: "הללו עבדי ד'" ואחר כך "הללו את שם ד'" (שם, קי"ג א'), להודיעך ששני ההלולים מקבילים.

ח. וכעין זה כתב הרבי מרדומסק וצ"ל, ספור, ממעשי הצדיקים זהו תורה, ולכן אמרו: פה שיחתן של עבדי אבות מתורתן של בנים, כי נעשה מזה משיחתן תורתן של בנים, וזהו גם כן: הללו עבדי ד' הללו את שם ד', רוצה לומר דההלול של השם יתברך הוא להלל ולשבח את הצדיקים" (תפארת שלמה, חנכה).

ט. והצדיק הקדוש רבי נחמן מברסלב אמר: "על ידי ספורי מעשיות של צדיקים, ממשיכים אורו של משיח בעולם, ודוחה הרבה חושך וצרות מן העולם" (ספר המדות אות משיח).

י. הצדיק הקדוש רבי שלום מבעלזא זי"ע אמר: "אז נדברו יראי ד' איש אל רעהו ויקשב ד' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ד' ולחשבי שמו" (מלאכי ג, טז), נדברו אמר הצדיק ולא דברו, כלומר: יראי ד' אלה כבר הלכו לעולמם, והם "נדברים" על ידי איש אל רעהו מהחיים, שמספרים על אודותם, ואז ויקשב ד' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו גם לאותם יראי ד', ששפתותיהם תהיינה דובבות, וגם לחושבי שמו, לאלה שמספרים עליהם.

יא. ואחרון אחרון חביב מאמר הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, וזה לשון קדשו: כל מי שמספר בשבחי צדיקים, כאלו עוסק במעשה מרכבה" (שבחי הבעל שם טוב), וראה פרוש על הדמיון למעשה מרכבה בספר נפלאות התפארת שלמה, (מאמר "יפה שיחתן"). לכן אחי הקורא אחר שהצעתי לפניך את המאמרים האלו תוכל לחזות בעינים פקוחות כי המעשיות נרמזים בהם סודות עליונות, כמובא בזהר לעיל.

עברו מעל מאה שנה
טהרה"צ הפקבל האלקי
רבי יודל רוזנבערג
זוקלה"ה הוציא לאור
את ספריו הקדושים
זוהר תורה, לאחר עכ"ל
ויגיעה רבה ימים ולילות
ללא הפוגה בכתב 20 שנה,
בהם סדר לקט וערוך את
ספריו זוהר התורה, לפי סדר
הפרשיות אשר בו מובאים
קטעי הזוהר המובנים גם
לפי הפשוט, במטרה שכל
יהודי ויהודי ואפילו הקטנים
שבהם יוכלו להיות מקשרים
לספר הזוהר. זכינו לפרסם
ולהוציא לאור פרשיות
אחדות מספריו, וכן טעורים
המוטקעים על ידי הגה"צ רבי
שלום יהודה גראס האדמו"ר
מהאלמין טליט"א.

רעיון חדשני יוצא לדרך ממפעל הזוהר העולמי

**שעורי דף היומי ב"זוהר תורה"
ו"זוהר חק לישראל"
מידי יום ביומו ברדיו 2000**

**בכל יום שני משעה 5-3
על ידי הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
האדמו"ר מהאלמין שליט"א.**

**שיעורים בדף היומי "זוהר תורה"
ו"זוהר חק לישראל" מידי יום ביומו,
על ידי הרב אליהו ממן שליט"א
ראש מוסדות "תורת אברהם" נצרת עילית.**

כלומר רק אם נלמד כל יום ויום פלנו יחד
בזוהר הקדוש נזכה טיבוא מטיח בן דוד
במרהרה בימינו אמן

הגימטריה של "זוהר תורה" = 829
"דוד מלך ישראל חי וקיים" = 829

הגימטריה של "כולם לומדים בזוהר" = 447
"יביא מטיח בן דוד" = 447

**בקרוב אי"ה יבנים
ל"קול הרשב"י" בטל: 0722-990044
ובקול הזוהר בטל: 0722-990055**

**לזוני הרבים בחלוקת הפרשיות לבתי מדרשות
ולשמיעת השעורים בדיסקים במחיר הקרן**

0548-436784

הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
האדמו"ר מהאלמין טליט"א

תבן ענינים

מג	אשרי העם שפכה לו	פָּרַק א': פְּרָשִׁיּוֹת בְּרֵאשִׁית - שְׁמִינִי; קִדְשַׁת
		הַשְּׁבֵת וְהַגִּנַּת הַשְּׁבֵת עַל שׁוּמְרֶיהָ
	פָּרַק ד': פְּרָשִׁיּוֹת וִירָא - אָמַר; יַחֲוֹד הָעֲלִיּוֹן,	כז
מה	מתנת השבת	כט
מו	שלשת סעודות השבת	כט
מו	הָאֵרֶת הַשְּׁלֶחֶן	כט
מו	בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל	כט
מה	סוד של אחד	ל
מה	יחוד השבת	ל
מה	הַשְּׁבֵת נִפְרָדָה מִצַּד הָאֲחֵר	ל
מט	ישראל למטה	לא
מט	ביום השבת מתגדלת הארץ הקדושה	לא
מט	ומתעטרת בעטרותיה	לב
מט	מתנה טובה	לב
נ	ברכות השבת	פָּרַק ב': פְּרָשִׁיּוֹת נַח - תּוֹרִיעַ מִצּוּרַע; הַשּׁוֹמֵר
נ	התעוררות הקדושה ביום השבת	שבת מקים כל התורה כולה ומרבה הקדשה
נ	הפורש סכת שלום	ומקים את השכינה
נא	ברכת ישראל	זכרון השבת
נא	פריסת הקדשה על ישראל	שבת היא הכל
		והכל נקרא שבת
	פָּרַק ה': פְּרָשִׁיּוֹת חֵי שְׂרָה - בְּהַר בַּחֲקוֹתַי;	סעודת הלילה חמורה
	קִדְשַׁת הַשְּׁבֵת בַּתְּפִלָּה וְדַבְרֵי תוֹרָה וְסוּד קִבְּלַת	מי ששומר שבת שומר את כל התורה
נג	התפלה	סעודת שבת
נה	הגנת השבת	הוספה מחול על הקדש
נה	שבת העליונה	אם מלאה זו חרבה זו
נה	תשבחות השבת	גבירה קדושה
נו	כלם מתעטרים כאחד	השפחה הרעה
נו	תפלות השבת	צער השכינה
נו	בשבת צריך להשתדל בשירות ותשבחות	
נו	ותורה	פָּרַק ג': פְּרָשִׁיּוֹת לָךְ לָךְ - אַחֲרֵי קְדוּשִׁים; כְּבוֹד
נו	בשבת מתקבלת התפלה	שבת, רחיצה, מלבושים והדלקת נרות
נו	היושב על חוג הארץ	שלחן שבת
נח	בשבת מביאים לה מזון על ידי הקב"ה	כבוד השבת
		רחיצה כשנכנסת השבת
פָּרַק ו': פְּרָשִׁיּוֹת תּוֹלָדוֹת - בַּמִּדְבָּר; בְּרַכַּת הַבַּיִת	כבוד השבת	כבוד השבת
נט	על ידי הקדוש ושבח השבת	שבוהו של שלמה
סא	כוס של ברכה	שמירה וקדוש השבת
סא	להניח ברכה אל ביתך	נרות שבת
סא	עשרה דברים הצריכים לכוס של ברכה	שבוהו של שלמה
סב	מעלת היום	סכת שלום
סב	קדשה של ערב שבת	

תַּכְּנֵי עֲנִינִים ♦ זֵהָר הַשַּׁבָּת

פא	תפלות השבת	סג	גסח הקדוש
פב	שמחת האמונה	סג	קדוש היום
פב	סעודות שבת	סג	קדשת היום
פב	חשיבות שלשת סעודות שבת	סג	עדות על מעשה בראשית
	פָּרָק ט': פְּרָשִׁיּוֹת וַיֵּשֶׁב - שְׁלַח; שְׁלַחַן הַשַּׁבָּת	סד	טעמית המאכלים
פה	וברכת המלאכים	סד	הכרוז שבכניסת השבת
פו	שכר הצדקה	סד	רשות הנשמה לברך
פו	שלחן שבת	סה	יום הנשמות
פה	השגחה על שומרי ומענגי שבת כראוי	סו	יוצר אור
פה	נהר דינור	סו	תשבחות העולם הבא
פה	ברכת השלחן	סו	תשבחת על תשבחת
פט	עונשו של שלחן שאינו כראוי	סו	עלית התשבחת למעלה
פט	שכר מענגי השבת	סז	התשבחת שעולה על כל התשבחות
	פָּרָק י': פְּרָשִׁיּוֹת מִקֵּץ - קָרַח; מִצּוֹת לֶחֶם מִשְׁנֵה וּבִרְכַת הַפֶּת, אֲמִירַת דְּבָרֵי תוֹרָה עַל הַשְּׁלַחַן זֵיא	עא	שמחת התורה העליונה
צג	ענין בציעת שני הכפרות	עא	להכליל באותה שמחה את העם הקדוש
צג	אין השטן מזיק ביום השבת	עא	סוד ספר תורה
צג	בציעה וברכה על הפת	עב	ענין שבעת העולים לתורה בשבת וחמשת העולים ביום טוב
צד	בציעת הפת על דרך הסוד	עב	הכל סוד אהד
צד	מעלת המאריך על שלחנו	עב	עלית הרביעי בראש חדש
צה	דברי תורה על השלחן	עב	תקון בכסא
צו	כוס של ברכה	עג	שמיעת קריאת התורה באימה
צו	ענין כוס ברכה על דרך סוד	עג	אמירת בריך שמה בשעת הוצאת ספר תורה
ק	מים אחרונים	עג	גסח תפלת בריך שמה
	פָּרָק י"א: פְּרָשִׁיּוֹת וַיַּגֵּשׁ - חֲקַת; זְמַן תַּפְּלַת הַמִּנְחָה עַת רְצוֹן וּסְגֻלַּת ג' סְעוּדוֹת	עד	רק אחד קורא בתורה
קה	מנחה של שבת	עד	כולם שותקים
קה	שעת מנחה היא עת רצון	עה	הכנה וכוונת הקורא
קה	כל שערי בית המדרש ננעלו	עה	מקום הפסקת בפרשה
קו	צדוק הדין	עה	הפרשיות מתעטרות לפני הקב"ה
קו	נעילת שערי התורה והעולם	עו	מנוי המרכבות הקדושות על כל פרשה ופרשה
קו	יבוש המעינות במיתת יוסף	עו	המלים של הפרשיות עולות למעלה
קו	חשך במיתת משה	עו	כלן מתעטרות בתוך הכסא הקדוש
קז	בטלה שמחת התורה במיתת דוד	עז	קריאת התורה במנחה של שבת
קז	חובת הענג בשבת	עז	קריאת התורה בשני ובחמישי
קז	ברכה מן היום הזה	עז	תשעת העולים
קה	ענג ושמחה ביום זה		
קה	סדר השלחן ג' פעמים		
קה	מעלת המשלים ג' סעודות		
קה	הכל נמצא בשבת		
קט	שמחה בסעודת שבת		
קט	סעודת המלך		
	פָּרָק ח': פְּרָשִׁיּוֹת וַיִּשְׁלַח - בְּהַעֲלוֹתֶךָ; תַּפְּלוֹת הַשַּׁבָּת וְעֲנַג שַׁבָּת	עט	כתר יתנו
	פָּרָק ט': פְּרָשִׁיּוֹת וַיִּשְׁלַח - בְּהַעֲלוֹתֶךָ; תַּפְּלוֹת הַשַּׁבָּת וְעֲנַג שַׁבָּת	פא	שמע ישראל

יש להתעורר רק בדברי שמים בשבת... קלז	סעודת הגבירה..... קט
המוציא דבור של חול בשבת מחללו... קלז	סעודה שניה..... קט
אל יצא איש ממקומו..... קלח	סעודה שלישית..... קי
התעוררות חול ביום השבת היא חסרון	עונשו של הפוגם בסעודת שבת..... קי
למעלה..... קלח	נשמה יתרה..... קיא
הרהור מתר..... קלט	ג' סעודות של אמונה..... קיא
פָּרַק ט"ז: בשלח - וְאַתְּחַנּוּ; מִצְוֵה לְשִׁמּוּחַ	מעלת יום השבת..... קיא
בשבת ולענגו בסעודות..... מא	מנחה של שבת שעת רצון..... קיא
העולם עומד על השלום..... קמג	פָּרַק י"ב: פְּרָשִׁיּוֹת וַיְחִי- בְּלֶק; עֲנַג שַׁבָּת, מַעֲיֵן
עוון צלפחד..... קמג	עולם הבא..... קיג
אסור להראות עצב בשבת..... קמג	ענג הנפש והגוף..... קטו
עונש המבטל ענג שבת..... קמד	לבושים נאים וטעימת מאכלים בשבת..... קטו
תענית על תענית..... מה	ישראל אשר בה אֶתְפָּאֵר..... קטו
בטול סעודת האמונה והשמחה..... מה	הממנים שבהיכל..... קטז
היום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה..... מה	מעין עולם הבא..... קיז
בשעה שמתגלה העתיק נמצאים כל החרות	מנוחת הנשמות ביום השבת..... קיז
והשמחה..... קמו	התעוררות אותה רוח..... קיח
קריעת גזר הדין..... קמו	הנאת הרוח..... קיט
תענית חלום בשבת..... קמו	ושמרו בני ישראל את השבת..... קיט
ענין החלום..... קמו	וינפשו..... קכ
ודבר דבר..... קמו	עטור הנפשות ביום השבת..... קכא
פָּרַק יז: פְּרָשִׁיּוֹת יתרו - עֲקֵב; יְצִיאֹת הַשַּׁבָּת מֵאֵל	פָּרַק י"ג: פְּרָשִׁיּוֹת שְׁמוֹת - פִּינְחָס; הַשְּׂרָאָה
אל יצא איש ממקומו..... קנא	השכינה בשבת..... קכג
הנה מקום אתי..... קנג	נשמה יתרה..... קכה
אלפים אמה..... קנג	נשמה יתרה לפי מעלתו של כל או"א..... קכה
שבת ראש השנה והיחיד..... קנג	התפשטות השכינה..... קכה
הוצאה מרשות לרשות..... קנג	פָּרַק י"ד: פְּרָשִׁיּוֹת וְאֵרָא - מִטּוֹת מִסְעֵי; שְׁבִיתִת
פָּרַק י"ח: פְּרָשִׁיּוֹת מִשְׁפָּטִים - רָאָה; שׁוֹמְרֵי	שבת וכח חדושי תורה בשבת..... קכט
שבת יש להם שמירה מיחדת..... קנה	טעם אסור חרישת הארץ וטלטול כלי הארץ
לא תבערו אש..... קנו	בשבת..... קלא
ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץנו	ענין אסור הוצאה בשבת..... קלא
ישראל שמורים הם..... קנו	חדות התורה..... קלב
מחללי שבת אין להם שמירה..... קנט	הקשבה לחדוש..... קלב
אלו שלא שמרו שבת בעולם הזה שומרים	עטור הצדיקים בגן עדן משבת לשבת..... קלג
אותה בע"כ בגיהנם..... קנט	שמחת הצדיקים בגן עדן..... קלג
דינם של רשעים מסתלק ביום השבת, חוץ	כבוד האב בחדושי בנו..... קלג
מדינם של מחללי שבת..... קנט	התעטרות התורה ביום זה..... קלד
לאחר צאת השבת..... קסא	פָּרַק ט"ו: פְּרָשִׁיּוֹת בֵּא - דְּבָרִים; כַּח הַדְּבוּר
פָּרַק י"ט: פְּרָשִׁיּוֹת תְּרוּמָה - שׁוֹפְטִים; הַמָּדָר פָּגַם	בשבת ושמירה על קדשת הדבור..... קלה
חלול שבת, והשומר שבת זוכה ל"עין לא ראתה	אסור דברי חול בשבת..... קלז
אלקים זולתך"..... קסג	כחו של דבור..... קלז

קפה	איש אל יותר ממנו עד בקר	קפה	ט"ל מלאכות
קפה	פֶּרֶק כ"ב: פְּרָשִׁיּוֹת וַיִּקְהַל - פְּקוּדֵי - נֶצְבִים	קפה	בת יחידה
קפג	פֶּרֶק כ"ג: פְּרָשִׁיּוֹת וַיִּקְהַל - פְּקוּדֵי - נֶצְבִים	קפה	כָּאֱלוֹ הַחַיִּיר אֶת הָעוֹלָם לְתַהוּ וְבַהוּ
קפג	הַדְּלָקָה גְרוֹת בְּכַנִּיסַת הַשַּׁבָּת, סֵדֶר שְׁלַחַן מְנוּרָה	קפו	נָגַע צָרַעַת
קפא	וּמִטָּה	קפו	עֲדוֹן הַנְּשֻׁמוֹת
קפג	מַעֲלַת מְכַבְּדֵי הַשַּׁבָּת	קפו	עֲנִין לֹא תִבְעֶרּוּ אִישׁ
קפג	מַעֲלַת בִּשְׁת פְּנִים	קפג	פֶּרֶק כ': פְּרָשִׁיּוֹת תְּצַנֶּה - כִּי תִצָּא; אִסּוּר עֲצָבוֹת
קפג	אִוִי לוֹ לְמַחֲלַל שַׁבָּת	קפג	בְּשַׁבָּת, וְצָרִיךְ לְקַבֵּל אֶת הַמְּלָאכִים בְּהֶאֱרַת
קפג	גְרוֹת שַׁבָּת	קפג	פְּנִים לְכַבוֹד הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה
קפד	סֵדוּר הַשְּׁלַחַן הַמְּנוּרָה וְהַמִּטָּה	קפא	אִסּוּר הָעֵצָב וְקַבְּלַת הַמְּלָאכִים
קפא	פֶּרֶק כ"ג: פְּרָשִׁיּוֹת וַיִּקְהַל - הָאֲזִינוּ; צֵאת	קפא	רַעַת הָעֵצָב וְהַכַּעַס בְּשַׁבָּת
קפה	הַשַּׁבָּת, וְהַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת	קפא	רַעַת הָעֵצָב וְהַכַּעַס בְּשַׁבָּת
קפז	צֵאת הַשַּׁבָּת	קפג	פֶּרֶק כ"א: פְּרָשִׁיּוֹת כִּי תִשָּׂא - כִּי תִבָּא; הַשַּׁבָּת
קפז	הָעוֹלָם צָרִיךְ לְהִשְׁמַר מִרוּחוֹת בְּצֵאת	קפג	אוֹת כְּמוֹ שֶׁהַמִּלָּה אוֹת, וּמְקוֹר הַבְּרָכָה הִיא
קפז	הַשַּׁבָּת	קפג	הַשַּׁבָּת שֶׁנִּתְּנָה רַק לְיִשְׂרָאֵל
קפח	עֹכוֹב בְּצֵאת הַשַּׁבָּת	קפה	שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז כִּי יוֹלֵד
קפח	הַבְּדֵלָה	קפה	מִלָּה
קפז	פֶּרֶק כ"ד: פְּרָשִׁיּוֹת צו - וְזֹאת הַבְּרָכָה; סֵדֶר	קפה	בְּדַמִּיךְ חַיִּי
קפא	הַהַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת	קפו	שַׁבָּת הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה
קפג	הַבְּרָכָה עַל הָאֵשׁ	קפו	סֵדוּר הַשְּׁלַחַן בְּלַחֲמִים וּמְזוֹנוֹת
קפג	כַּפּוּף הָאֲצַבְעוֹת לַפְּנֵי הָאֵשׁ	קפו	לְוֹ עָלֵי וְאֲנִי פּוֹרַע
קפג	בוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ	קפז	כָּל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים לוֹ
קפד	סוּד הָאֲצַבְעוֹת	קפז	וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבִּיעִי
קצה	בְּשָׂמִים	קפז	קְדַשְׁתָּ הַרְשָׁבִי
קצו	הַרִיחַ הוּא קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ	קפה	מְסִירַת הַשַּׁבָּת לְעַם יִשְׂרָאֵל
		קפה	יְמֵי הַחֹל מִתְּבָרְכִים מִהַשַּׁבָּת

סֵפֶר זֹהַר הַשַּׁבָּת - לְאֲבוֹת וּבָנִים, זְקֻנִים עִם נְעָרִים
 עִם לְשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ - מְנוֹקֵד מִבְּסָק וּמְחוּלָק לְקַטְעִים
 מְסֻדָּר עַל הַפְּרָשִׁיּוֹת

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק א'

פְּרָשִׁיּוֹת

בְּרֵאשִׁית - שְׁמִינִי

קִדְשֵׁי הַשַּׁבָּת

וְהִגַּנְתָּ הַשַּׁבָּת עַל שׁוֹמְרֶיהָ

פֶּרֶק א'

- כט..... כָּל הַמַּעֲשִׂים תְּלוּיִים בְּיוֹם הַשַּׁבָּת
- כט..... קְדוּשַׁת שַׁבָּת
- כט..... לְקְדוּשַׁת ה' מְכַוֵּבֵד
- כט..... שַׁבָּת הַעֲלִיּוֹנָה וְשַׁבָּת הַתְּחִתּוֹנָה
- ל..... עֲטָרַת הַשַּׁבָּת
- ל..... שְׁתֵּי קְדוּשׁוֹת
- ל..... מְלַךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם לוֹ
- לא..... שְׁלוֹם שְׁלוֹם לְרַחוּק וְלְקָרוֹב
- לא..... מְחַלְלֵי מוֹת יוֹמֵת
- לב..... אֶת שַׁבָּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ
- לב..... קִיָּם הַשַּׁבָּת כְּמוֹ קִיָּם כָּל הַתּוֹרָה
- לב..... אֲשַׁרְיִכֶם יִשְׂרָאֵל

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ◉ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- ◉ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים כה-קמ.
- ◉ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

כל המעשים תלויים ביום השבת (ח"א ה' ב.)
 וְכָל עֲבִידֵי תִיּהוּ דְכָלְהוּ בֵּין יוֹמִין קְדָמָא
 וּבֵין יוֹמִין בְּתַרְאִין הוּוּ תְלִיין בְּיוֹמָא
 דְּשַׁבְּתָא הָדָא הוּא דְכָתִיב וַיְכַל אֱלֹהִים
 בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, דָּא שַׁבְּתָא, וְדָא הוּא רְגֵלָא
 רְבִיעָא דְכְּרִסְיָא. וְאִי תִימָא אִי הָכִי,
 מַהוּ אֵת שַׁבְּתוֹתֵי תְשֻׁמְרוּ תְרִין. אֵלָא
 שַׁבְּתָא דְמַעְלֵי שַׁבְּתָא וְשַׁבְּתָא דְיוֹמָא מִמַּשׁ
 לִית לֹון פִּירוּדָא.

כל המעשים תלויים ביום השבת
 וְכָל מַעֲשֵׂיהֶם שֶׁל כָּלֵם, בֵּין הַיָּמִים
 הָרִאשׁוֹנִים וּבֵין הַיָּמִים הָאַחֲרוֹנִים, הֵיוּ
 תְלוּיִים בְּיוֹם הַשַּׁבָּת. זֶהוּ שְׁכָתוּב (בראשית
 ב) וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. זוּ הַשַּׁבָּת,
 וְזוּ הִיא הָרְגֵל הָרְבִיעִית שֶׁל הַכֶּסֶּא. וְאִם
 תֹּאמַר, אִם כֵּן, מַה זֶה אֵת שַׁבְּתֵי תְשֻׁמְרוּ,
 פְּעַמִּים? אֵלָא שַׁבְּתָא שֶׁל עֶרֶב שַׁבְּתָא וְהַשַּׁבָּת
 שֶׁל הַיּוֹם מִמַּשׁ אֵין לָהֶם פִּירוּד.

קדוש של שבת

אמר החווא טייעא דהוה טעין בתרייהו,
 ומהו ומקדשי תיראו. אמר ליה
 דא קדושא דשבת. אמר ליה ומהו
 קדושא דשבת. אמר ליה דא קדושא
 דאתמשכא מלעילא. אמר ליה אי הכי
 עבדת לשבת דלאו איהו קדש, אלא
 קדושא דשריא עלוי מלעילא.

קדוש של שבת

אמר [להם] אותו סוחר שהיה מחמר
 אחריהם, ומה זה ומקדשי תיראו? אמר
 לו, זה קדוש של שבת. אמר לו, ומה זה
 קדוש של שבת? אמר לו, זה הקדוש
 שנמשך מלמעלה. אמר לו, אם כן, עשית
 שהשבת אינה קדש, אלא קדוש ששורה
 עליו מלמעלה.

לקדוש ה' מכובד

אמר רבי אבא והכי הוא (ישעיה נח)
 וקראת לשבת עונג לקדוש יי
 מכובד, אדכר שבת לחוד וקדוש יי
 לחוד. אמר ליה אי הכי מאן קדוש יי.
 אמר ליה קדושא דנחתא מלעילא
 ושריא עליה. אמר ליה אי קדושא
 דאתמשכא מלעילא אקרי מכובד
 אתחזי דשבת לאו איהו מכובד וכתיב
 וכבדתו.

לקדוש ה' מכובד

אמר רבי אבא, וכך זה, (ישעיה נח) וקראת
 לשבת ענג לקדוש ה' מכובד. הזכיר שבת
 לחוד וקדוש ה' לחוד. אמר לו, אם כן, מי
 זה קדוש ה'? אמר לו, הקדשה שיוֹרֶדֶת
 מלמעלה ושורה עליו. אמר לו, אם הקדשה
 שנמשכת מלמעלה נקראת מכובד, נראה
 ששבת אינו מכובד, וכתוב וכבדתו.

שבת העליונה ושבת התחתונה

אמר רבי אלעזר לרבי אבא אנח להאי
 גברא דמלה (ארתא) דחכמתא אית
 ביה דאנן לא ידענא בה. אמרו ליה
 אימא אנת. פתח ואמר, (ויקרא יט) את

שבת העליונה ושבת התחתונה

אמר רבי אלעזר לרבי אבא, הנח לו לאיש
 הזה, שדבר של חכמה יש בו שאיננו יודעים
 בו. אמרו לו, אמר אנתה. פתח ואמר, (ויקרא
 יט) את שבתתי, את - לרבות תחום שבת

שֶׁהוּא אֲלָפִים אַמּוֹת לְכָל צַד, וּמִשׁוּם כֵּן רָבָה אֶת. שֶׁבֶתְתִי - [נ"א ז'] שֶׁבֶת הָעֲלִיּוֹנָה וְשֶׁבֶת הַתַּחְתּוֹנָה, שֶׁהֵן שְׁתֵּים כְּלוּלוֹת יַחַד וְנִסְתָּרוֹת יַחַד.

שֶׁבֶתוֹתֵי. אֶת לֹא־סִגְנָה תַּחּוּם שֶׁבֶת דָּאִהוּ תְרִין אֲלָפִין אַמּוּן לְכָל סִטְרָא. וּבְגִין כֵּן אִסְגֵי אֶת. שֶׁבֶתוֹתֵי (נ"א ד) שֶׁבֶת עֲלָאָה וְשֶׁבֶת תַּתָּאָה דְּאִנּוּן תְרִין כְּלִילָן כְּחֵדָא וּסְתִימִין כְּחֵדָא.

עֲטַרְת הַשֶּׁבֶת

נִשְׂאָרָה שֶׁבֶת אַחֲרֵת שְׁלֹא נִזְכְּרָה וְהִיְתָה בְבוּשָׁה. אֲמָרָה לְפָנָיו: רַבּוֹן הָעוֹלָם, מִיּוֹם שֶׁעָשִׂיתָ אוֹתִי נִקְרָאתִי שֶׁבֶת, וְהַיּוֹם אֵינּוּ בְּלִי לַיְלָה. אֲמַר לָהּ, בְּתִי, אֶת שֶׁבֶת, וְשֶׁבֶת קְרָאתִי לָךְ, אֲבָל הַרִינִי מַעֲטָר אוֹתָךְ בַּעֲטָרָה יוֹתֵר עֲלִיּוֹנָה. הָעֵבִיר כְּרוּז וְאֲמַר מִקְדָּשִׁי תִירָאוּ.

עֲטַרְת הַשֶּׁבֶת

אֲשֶׁתָּאָר שֶׁבֶת אַחֲרָא דְלֹא אֲדִכְר וְהוּהוּ בְּכַסּוּפָא. אֲמָרָה קַמִּיה מְאִרִי דְעֲלָמָא מִיּוֹמָא דְעַבְדַּת לִי שֶׁבֶת אַתְקִרִינָא וְיּוֹמָא לָאו אִהוּ בְלֹא לִילִיא. אֲמַר לָהּ בְרַתִי שֶׁבֶת אַנְתָּ וְשֶׁבֶת קְרִינָא לָךְ, אֲבָל הָא אֲנָא מַעֲטָר לָךְ בַּעֲטָרָא עֲלָאָה יוֹתֵר. אַעֲבַר כְּרוּזָא וְאֲמַר מִקְדָּשִׁי תִירָאוּ.

שְׁתֵי קִדְשוֹת

וְזוֹ שֶׁבֶת שֶׁל עֶרֶב שֶׁבֶת שֶׁהִיא יִרְאָה, וְשׁוֹרָה בָּהּ יִרְאָה. וּמִי הוּא שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַכְּלִיל וְאֲמַר אֲנִי ה' וְאֲנִי שִׁמְעַתִּי מֵאֲבָא שֶׁאֲמַר כֵּן, וְדִיק אֶת - לְרַבּוֹת תַּחּוּם שֶׁבֶת. שֶׁבֶתְתִי - זֶה הָעֵגוּל וְהַרְבּוּעַ שֶׁבְּפָנִים, וְהֵם שְׁנַיִם. וּכְנִגַּד אוֹתָם הַשְּׁנַיִם יֵשׁ שְׁתֵּי קִדְשוֹת שֵׁישׁ לְנוּ לְהַזְכִּיר, אֶחָד וְיִכְלוּ, וְאֶחָד קְדוּשׁ.

שְׁתֵי קִדְשוֹת

וְדָא שֶׁבֶת דְּמַעְלִי שֶׁבֶתָא דָּאִהִי יִרְאָה, וְשׁוֹרָא כֵּה יִרְאָה. וּמֵאֵן אִהוּ. דְּקִדְשָׁא בְרִיד הוּא אֲכִלִיל וְאֲמַר אֲנִי יי. וְאֲנָא שִׁמְעֵנָא מֵאֲבָא דְאֲמַר הַכִּי. וְדִיק אֶת לֹא־סִגְנָה תַּחּוּם שֶׁבֶת. שֶׁבֶתוֹתֵי דָא עֵגוּלָא וְרַבּוּעַ דְּלַגְו, וְאִנּוּן תְרִין. וְלִקְבִיל אִנּוּן תְרִין אִית תְּרֵי קְדוּשְׁתִּי דָאִית לְנוּ לֹא־דְכָרָא, חַד וְיִכְלוּ, וְחַד קְדוּשׁ.

מְלָךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם לוֹ

וְיִכְלוּ יֵשׁ בוֹ שְׁלֵשִׁים וְחֲמִשׁ תַּבּוֹת, וּבְקִדְוּשׁ שֶׁאֲנִי מִקְדָּשִׁים יֵשׁ שְׁלֵשִׁים וְחֲמִשׁ תַּבּוֹת, וְהַכֹּל עוֹלָה לְשַׁבְעִים שְׁמוֹת שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּכְנִסַּת יִשְׂרָאֵל מִתַּעֲטָרִים בָּהֶם. וּמִשׁוּם שֶׁהָעֵגוּל וְהַרְבּוּעַ הַזֶּה הֵם שֶׁבֶתְתִי, שְׁנֵי הֵם כְּלוּלִים בְּשִׁמּוֹר, שֶׁכְּתוּב תִּשְׁמְרוּ. שְׁהַרִי הַשֶּׁבֶת הָעֲלִיּוֹנָה כְּאֵן לֹא נִכְלָה בְּשִׁמּוֹר, אֲלֵא בְּזָכוֹר, שְׁהַרִי הַמְּלָךְ הָעֲלִיּוֹן מִסְתִּים בְּזָכוֹר, וְעַל זֶה נִקְרָא מְלָךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ.

מְלָךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם לוֹ

וְיִכְלוּ אִית בֵּיה תַלְתִּין וְחֲמִשׁ תִּיבִין. וּבְקִדְוּשָׁה (וּבְקִדְוּשָׁא) דְּאִנּוּן מִקְדָּשִׁין תַלְתִּין וְחֲמִשׁ תִּיבִין. וְסָלִיק כְּלָא לְשַׁבְעִין שְׁמֵהֶן דְּקִדְשָׁא בְרִיד הוּא וּכְנִסַּת יִשְׂרָאֵל אַתְעֲטָר בָּהּ. וּבְגִין דְּעֵגוּלָא וְרַבּוּעָא דָא אִנּוּן שֶׁבֶתוֹתֵי, כְּלִילָן תְּרוּוּיָהּ בְּשִׁמּוֹר דְּכְתִיב תִּשְׁמְרוּ. דְּהָא שֶׁבֶת עֲלָאָה הָכָא לֹא אַתְכִּלִיל בְּשִׁמּוֹר אֲלֵא בְּזָכוֹר, דְּהָא מְלָכָא עֲלָאָה בְּזָכוֹר אִסְתִּיִּים. וְעַל דָּא

אקרי מלכא דשלמא דיליה, ושלמא דיליה זכור איהו. ועל דא לית מחלוקת לעילא.

והשלום שלו הוא זכור, ועל פן אין מחלוקת למעלה.

שלום שלום לרחוק ולקרוב

בגין דתריין שלומות לתתא חד יעק"ב וחד יוס"ף. ובגין כך כתיב תרי זמני (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב. לרחוק דא יעקב, ולקרוב דא יוסף. לרחוק כמה דאת אמר, (ירמיה לא) מרחוק יי נראה לי (שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק. ולקרוב כמה דאת אמר, (דברים לב) חדשים מקרוב באו. מרחוק דא נקודה עלאה דקיימא בהיכליה.

שלום שלום לרחוק ולקרוב

משום ששני שלומות למטה - אחד יעק"ב, ואחד יוס"ף. ומשום כך כתוב פעמים (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב. לרחוק - זה יעקב. ולקרוב - זה יוסף. לרחוק, כמו שנאמר (ירמיה לא) מרחוק ה' נראה לי, (שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק. ולקרוב, כמו שנאמר (דברים לב) חדשים מקרוב באו. מרחוק - זו הנקודה העליונה שעומדת בהיכלו.

מחלליה מות יומת

ועל דא כתיב תשמורו אתכליל בשמור. ומקדשי תיראו דא נקודה דקיימא באמצעיתא דאית לדחלא מנה ותיר מכלא דעגשיה מיתה. והיינו דכתיב, (שמות לא) מחלליה מות יומת. מאן מחלליה. מאן דעאל לגו חלל דעגולא ורבועא לאתר דההוא דנקודה שריא ופגים ביה מות יומת. ועל דא כתיב תיראו. וההיא נקודה אקרי אני, ועלה שריא ההוא דסתים עלאה דלא אתגליא והיינו יי וכלא חד.

מחלליה מות יומת

ועל זה כתוב תשמרו, נכלל בשמור. ומקדשי תיראו - זו הנקודה שעומדת באמצע שיש לירא ממנה יותר מן הכל שעגשו מיתה. והיינו מה שכתוב (שמות לא) מחלליה מות יומת. מי הם מחלליה? מי שנכנס לתוך החלל של העגול והרבוע למקום שאותה הנקודה שורה ופוגם בו - מות יומת. ועל זה כתוב תיראו. והנקודה ההיא נקראת אני, ועליה שורה אותו הנסתר העליון שלא התגלה. והיינו ה', והכל אחד.

נחתו רבי אלעזר ורבי אבא ונשקוהו.

אמרו ומה כל חכמתא דא אית תחות ירך ואת טעין אבתרין. אמרו ליה מאן אנת. אמר לון לא תשאילון מאן אנא, אלא אנא ואתון ניזיל ונתעסק באורייתא וכל חד יימא מלין דחכמתא לאנהרא אורחא.

ירדו רבי אלעזר ורבי אבא ונשקו אותו.

אמרו, ומה כל החכמה הזו יש תחת ירך ואתה מחמור אחרינו? אמרו לו, מי אתה? אמר להם, אל תשאילו מי אני, אלא אני ואתם גלף ונתעסק בתורה, וכל אחד יאמר דברי חכמה להאיר את הדרך.

אֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ (ח"ג פ"ב, א)
וְאֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ, זֶה שְׁקוּל דָּא לְדָא,
 כְּאֶחָד נִשְׁקַל בְּמִשְׁקַל אֶחָד, שְׁפָתוּב (שְׁמוֹת
 לה) וְשִׁמְרַתֶּם אֶת הַשַּׁבָּת כִּי קִדְשׁ הִיא לָכֶם,
 וְכָתוּב (ויקרא כו) זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ.
 אֶלֶּא אֶחָד לָאֵב, וְאֶחָד לָאֵם. כְּתוּב כָּאֵן, אִישׁ
 אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ.
 וְכָתוּב שָׁם, אֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וּמִקְדָּשֵׁי
 תִּירָאוּ. מֵהוּ מִקְדָּשֵׁי? כְּמִשְׁמְעוּ.

קִיּוּם הַשַּׁבָּת כְּמוֹ קִיּוּם כָּל הַתּוֹרָה
 זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ, זֶהוּ סוּד שֶׁל
 הַבְּרִית הַקְּדוּשָׁה. וּמִשׁוֹם שֶׁבְּבְרִית זוֹ עוֹמְדִים
 כָּל הַמְּקוֹרוֹת שֶׁל אִיבְרֵי הַגּוֹף וְהוּא כָּלֵל
 הַכֹּל, כְּמוֹ זֶה שַׁבָּת הִיא כָּלֵל שֶׁל הַתּוֹרָה,
 וְכֵן סוּדוֹת הַתּוֹרָה תְּלוּיִים בָּהּ, וְקִיּוּם שֶׁל
 הַשַּׁבָּת כְּמוֹ קִיּוּם שֶׁל כָּל הַתּוֹרָה. מִי שֶׁשׁוֹמֵר
 שַׁבָּת כְּאֵלּוֹ שֹׁמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

אֲשֶׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל
 ה' יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִישׁוּן. רַבִּי אֲבָא
 פְּתַח, (ישעיה נח) אִם תִּשְׁיֵב מִשַּׁבָּת רַגְלְךָ
 עֲשׂוֹת חֲפָצְךָ בַּיּוֹם קִדְּשֵׁי, אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל
 שֶׁהַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בָּהֶם לְהַדְּבִק
 בָּהֶם מִכָּל שְׂאֵר עֲמֵי הָעוֹלָם, וּמִתּוֹךְ אֲהַבְתֶּם
 קֶרֶב אוֹתָם אֵלָיו, וְנָתַן לָהֶם תּוֹרָה, וְנָתַן לָהֶם
 שַׁבָּת שֶׁהִיא קִדְּשׁ מִכָּל שְׂאֵר הַיָּמִים, וּמִנּוּחָהּ
 מֵהַכֹּל, וְחִדּוּהָ שֶׁל הַכֹּל, וְשִׁקּוּלָהּ שַׁבָּת כְּגִנּוּד
 כָּל הַתּוֹרָה, וּמִי שֶׁשׁוֹמֵר שַׁבָּת כְּאֵלּוֹ שֹׁמֵר
 אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

אֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ (ח"ג פ"ב, א)
וְאֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ, שְׁקוּל דָּא לְדָא,
 וְכֵלֵא כְּחֵדָא אֲתַקְלוּ בְּמִתְקַלָּא חַד.
 דְּכִתְיִב, (שְׁמוֹת לא) וְשִׁמְרַתֶּם אֶת הַשַּׁבָּת כִּי
 קִדְּשׁ הִיא לָכֶם, וְכִתְיִב (שְׁמוֹת כ) זָכוֹר אֶת
 יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. אֶלֶּא חַד לְאֲבָא, וְחַד
 לְאִימָא. כְּתִיב הֵכָא אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו
 תִּירָאוּ וְאֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ. וְכִתְיִב
 הֵתֵם (ויקרא כו) אֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ
 וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ. מֵהוּ מִקְדָּשֵׁי? כְּמִשְׁמְעוּ.

קִיּוּם הַשַּׁבָּת כְּמוֹ קִיּוּם כָּל הַתּוֹרָה (ח"ב צ"ב, א)
 זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. (שְׁמוֹת כ)
 דָּא אִיהוּ רְזָא דְּבְרִית קְדִישָׁא.
 וּבְגִין דְּבַהֲאֵי בְרִית קִיּוּמִין כָּל מְקוֹרִין
 דְּשִׁיפֵי גּוֹפָא, וְאִיהוּ כָּלֵל כְּלָא. כְּגִוּוּנָא
 דָּא, שַׁבָּת אִיהוּ כְּלָלָא דְּאוֹרֵייתָא, וְכָל
 רְזִין דְּאוֹרֵייתָא בִּיהַ תְּלוּיִן, וְקִיּוּמָא
 דְּשַׁבָּת, כְּקִיּוּמָא דְּכָל אוֹרֵייתָא, מֵאֵן
 דְּנִטְרִי שַׁבָּת, כְּאִילוּ נִטְרִי אוֹרֵייתָא כְּלָא.

אֲשֶׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל (ח"ב מ"ז, א)
 יי יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִישׁוּן. (שְׁמוֹת יד)
 רַבִּי אֲבָא פְּתַח (ישעיה נח) אִם תִּשְׁיֵב
 מִשַּׁבָּת רַגְלִיךָ עֲשׂוֹת חֲפָצֶיךָ בַּיּוֹם קִדְּשֵׁי.
 זְכָאִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 אֲתַרְעֵי בַּהוּן, לְאַתְדַּבְּקָא בַּהוּ, מִכָּל שְׂאֵר
 עֲמִין דְּעֵלְמָא, וּמַגּוֹ רְחִימוּתָא דְּלַהוּן,
 קָרִיב לוֹן לְגַבְיָהּ, וְיַהֲב לוֹן אוֹרֵייתָא,
 וְיַהֲב לוֹן שַׁבָּת, דְּאִיהוּ קְדִישָׁא מִכָּל שְׂאֵר
 יוֹמִין, וְנִיחָא מִכָּלֵא, וְחִדּוּהָ דְּכָלֵא,
 וְשִׁקּוּל שַׁבָּת, לְקַבֵּל אוֹרֵייתָא כְּלָא, וּמֵאֵן
 דְּנִטְרִי שַׁבָּת, כְּאִילוּ נִטְרִי אוֹרֵייתָא כְּלָא.

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ב'

פְּרָשִׁיּוֹת

נח - תזריע מצורע

הַשּׁוֹמֵר שַׁבָּת מְקַיֵּם כָּל הַתּוֹרָה

כּוֹלֵה וּמְרַבֵּה הַקְּדוּשָׁה וּמְקַיֵּם

אֶת הַשְּׂכִינָה

פֶּרֶק ב'

- זְכוּרֹן הַשַּׁבָּת ..... לַה
- שַׁבָּת הִיא הַכֹּל ..... לַה
- וְהַכֹּל נִקְרָא שַׁבָּת ..... לַה
- סְעוּדַת הַלַּיְלָה חֲמוּצָה ..... לַה
- מִי שֶׁשׁוֹמֵר שַׁבָּת שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה ..... לוֹ
- סְעוּדַת שַׁבָּת ..... לוֹ
- הוֹסֵפָה מְחוּל עַל הַקֶּדֶשׁ ..... לוֹ
- אִם מְלֵאָה זֶה חֲרָבָה זֶה ..... לוֹ
- גְּבִיּוֹת קְדוּשָׁה ..... לָז
- הַשְּׂפִיחָה הַרְעָה ..... לָז
- צֵעַר הַשְּׂכִינָה ..... לָז
- עֲרֹכָה שֶׁל שְׂעָה ..... לַח

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [יז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

זכרון השבת (ח"ב צ"ב, א)

פקודא כ"ד, למהוי דכיר יום השבת, כמה דאת אמר זכור את יום השבת לקדשו. רזא דשבת, הא אוקימנא בכל אינון דוכתי, יומא דוכרנא דנייהא דעלמא ואיהו כללא דאורייתא. ומאן דנטיר שבת, כאילו נטיר אורייתא פלא. והא אתמר, דוכרנא דשבת, לקדשא ליה בכל זיני קדושין. מאן דאדכר למלכא, אצטריד לברכא ליה, מאן דאדכר שבת, צריד לקדשא ליה והא אתמר.

שבת היא הכל

זכור לדכורא איהו. שמור איהו לנזקבא. (וידא בלא פרוזא) יום שבת, רזא דכל מהימנותא, דתליא מרישא עלאה, עד סופא דכל דרגין, שבת איהו כלא.

והכל נקרא שבת

תלת דרגין אינון, וכלהו אקרין שבת. שבת עלאה. שבת דיומא. שבת דליליא. וכלהו חד ואקרי כלא שבת. וכל חד, כד איהו שלטא, נטיל לחברוי, וזמין לון בהדיה, בההוא שולטנו דיליה. וכד האי אתי לעלמא, כלהו אתיין וזמינין בהדיה.

סעודת הלילה חמורה

כד אתי ליליא, זמין בהדיה לשבת דיממא, וזמין ליה בהיכליה, ואתממר בהדיה. כיון דהאי אתיא, שבת עלאה אתמשד עליה, וכלהו גניזין בהיכלא דליליא ובגין דא סעודתא דליליא חמור מבממא (ס"א כדביממא)

זכרון השבת

מצוה כ"ד - להיות זכור את יום השבת, כמו שנקאמר זכור את יום השבת לקדשו. סוד של שבת, הרי בארנו בכל אותם מקומות, יום זכרון של מנוחה של העולם, והוא כלל של התורה. ומי ששומר שבת כאלו שומר כל התורה. והרי נתבאר, זכרון של שבת לקדש אותה בכל מיני קדושים. מי שמזכיר את המלך, צריך לברך אותו. מי שמזכיר שבת, צריך לברך אותה, והרי נתבאר.

שבת היא הכל

זכור הוא לזכר. שמור הוא לנזקבא. (וזה בלי פרוז) יום שבת הסוד של כל האמונה, שתלוייה מהראש העליון עד סוף כל הדרגות, שבת היא הכל.

והכל נקרא שבת

שלוש דרגות הן, וכלן נקראות שבת. שבת עליונה. שבת של היום. שבת של הלילה. וכלן אחת, והכל נקרא שבת. וכל אחת כשהיא שולטת, לוקחת את חברותיה ומזמינה אותן עמה באותו השלטון שלה. וכשזה בא לעולם, כלם באים ומזמינים עמו.

סעודת הלילה חמורה

כשבא הלילה, מזמין עמו שבת של היום, ומזמין אותו להיכלו ומסתתר עמו. כיון שזה בא, שבת העליונה נמשכת עליה, וכלם גנוזים בהיכל של הלילה, ומשום כך סעודת הלילה חמורה מביום (כמו של היום).

מי ששומר שבת שומר את כל התורה
בְּשֵׁבֶת היום, מזמין עמו את שְׁתֵּי הָאֲחֵרוֹת
 הָלָלוּ - דְּרָגָה עֲלִיוֹנָה וְדְרָגָה תַּחְתּוֹנָה, זו
 שְׁמַאִירָה לַהּ זוֹ שְׁנֵאוֹרָה מִמֶּנָּה, וְכֵלֶן כְּאֶחַת
 נִקְרְאוֹת שֶׁבֶת, וְשׁוֹלְטוֹת בְּיוֹם שֶׁבֶת. וְשֵׁלֶשׁ
 הַדְּרָגוֹת הָלָלוּ הֵן כֶּלֶל וְסוּד שֶׁל כָּל הַתּוֹרָה,
 תּוֹרָה שְׁבֻכְתָּב, נְבִיאִים וּכְתוּבִים. מִי שֶׁשׁוֹמֵר
 שֶׁבֶת, שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

סְעוּדַת שֶׁבֶת

וַעֲשֵׂה דְּבָרִים צְרִיף אָדָם לַעֲשׂוֹת בְּסְעוּדָה:
 אֶחָד - נְטִילַת יָדַיִם. שְׁנֵי - לְתַקֵּן שְׁתֵּי כְּפָרוֹת
 לְשֶׁבֶת. שְׁלִישִׁי - לְאָכַל שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת,
 וְלְהוֹסִיף מֵחַל עַל הַקֹּדֶשׁ. רְבִיעִי - לְהֵאִיר
 אֶת הַשְּׁלֶחַן בְּנֵר, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֶה, שְׁלֶחַן בְּצַפּוֹן
 וּמִנּוֹרָה בְּדָרוֹם. וְצְרִיף הַסִּבָּה, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֶה,
 הַסִּבּוֹ - אֶחָד מְבָרָךְ לְכֻלָּם.

הוֹסְפָה מְחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ

וּבְשֶׁבֶת, בְּכָל מְלוֹי, צְרִיף לְאֶתוֹסְפָא
 קֹדֶשׁ, בֵּין בְּמֵאֲכָלְיוֹ וּבְמִשְׁקֵיוֹ, בֵּין בְּלְבוּשָׁיו,
 בֵּין בְּהַסְבָּתוֹ, שֶׁצְרִיף לְהִתְקִין לוֹ מִסְבָּה יָפָה,
 בְּכֶמֶה כְּרִים וּכְסֻתוֹת מְרֻקָּמִים מְכַל שֵׁישׁ
 בְּבֵיתוֹ, כְּמוֹ שֶׁמִּתְקִין חֶפֶה לְכֹלֵה, **שֶׁשֶׁבֶת**
הִיא מְלָכָה, וְהִיא כֹּלֵה. וְלָכֵן הָיוּ יוֹצְאִים בְּעֲלֵי
 הַמִּשְׁנָה עָרַב שֶׁבֶת לְקַדֵּם אֶת הָאוֹרְחַת,
 וְהָיוּ אוֹמְרִים: בָּאֵי כֹלֵה, בָּאֵי כֹלֵה. וְצְרִיכִים
 לְעוֹרֵר שִׁירָה וְחֻדוּהָ לְשֶׁלֶחַן אֶלְיָה.

אם מְלָאָה זוֹ חֲרָבָה זוֹ

וְלֹא עוֹד, אֶלָּא שֵׁישׁ סוּד אַחֵר. כְּמוֹ שֶׁצְרִיף
 לְקַבֵּל אֶת גְּבֻרָתָהּ בְּכֶמֶה אוֹרוֹת שֶׁל גֵּרוֹת

מִי שֶׁשׁוֹמֵר שֶׁבֶת שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה
כִּד אֶתִּי יִמְמָא, זְמַן בְּהַדְרִיָּה לְתַרְוִין אֵלַיִן
 אַחֲרַנִּין, דְּרָגָא עֲלָאָה וְדְרָגָא תַּתָּאָה,
 דָּא דְאִנְהִיר לִיָּה, וְדָא דְאִתְנַהִיר מִנִּיָּה.
 וְכֹלָא כְּחֻדָּא אֶקְרִי שֶׁבֶת, וְשֵׁלְטִין בְּיוֹמָא
 דְּשֶׁבֶת. וְאֵלַיִן תְּלַת דְּרָגִין, אֵינּוֹן כֶּלְלָא
 וְרִזָּא דְכָל אוֹרִייתָא, תּוֹרָה שְׁבֻכְתָּב,
 נְבִיאִים וּכְתוּבִים. מָאן דְּנְטִיר שֶׁבֶת, נְטִיר
 אוֹרִייתָא כֻּלָּא.

סְעוּדַת שֶׁבֶת (ח"ג ע"ב, ב ר"מ)

וַעֲשֵׂה דְּבָרִים צְרִיף אָדָם לְמַעַבַּד
 בְּסְעוּדָתָא. חָד, נְטִילַת יָדַיִם.
 תְּנִינָא לְתַקְנָא שְׁתֵּי כְּפָרוֹת לְשֶׁבֶת.
 תְּלִיתָאָה, לְמִיכַל תְּלַת סְעוּדָתִין,
 וְלְאוֹסְפָא מְחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ. רְבִיעִיאָה,
 לְאִנְהִירָא פְתוּרָא בְּשֶׁרְגָא. כְּמָה דְאוֹקְמוּהָ,
 שְׁלֶחַן בְּצַפּוֹן, וּמִנּוֹרָה בְּדָרוֹם. וְצְרִיף
 הַסִּבָּה, כְּמָה דְאוֹקְמוּהָ הַסִּבּוֹ אֶחָד מְבָרָךְ
 לְכֻלָּם.

הוֹסְפָה מְחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ

וּבְשֶׁבֶת, בְּכָל מְלוֹי, צְרִיף לְאֶתוֹסְפָא
 מְחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ, בֵּין
 בְּמֵאֲכָלְיוֹ, וּבְמִשְׁתֵּיוֹ, בֵּין בְּלְבוּשָׁיו, בֵּין
 בְּהַסְבָּתִיָּה. דְּצְרִיף לְתַקְנָא לִיָּה מִסְבָּה
 שְׁפִירָא, בְּכֶמֶה כְּרִים וּכְסֻתוֹת מְרֻקָּמִין,
 מְכַל דְאִית בְּבֵיתִיָּה, כְּמָאן דְתַקִּין חוּפָה
 לְכֹלֵה. דְּשֶׁבֶתָא אִיְהִי מְלָכָתָא, וְאִיְהִי
 כֹלֵה. וּבְגִין דָּא הוּוּ נְפְקִי מְאִרֵי מִתְנִיתִין
 עָרַב שֶׁבֶת לְאֶקְדְמוּתִי לְאַרְחָא, וְהוּוּ
 אִמְרֵי בָאֵי כֹלֵה בָאֵי כֹלֵה. וְצְרִיכִין
 לְאֶתְעָרָא שִׁירָה וְחֻדוּהָ לְפְתוּרָה לְגַבְהָ.

אם מְלָאָה זוֹ חֲרָבָה זוֹ

וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְאִית רִזָּא אַחֲרָא. כְּגוּוּנָא
 דְצְרִיף לְקַבֵּלָא גְבֻרָתָהּ, בְּכֶמֶה

שבת, ובכמה ענוגים ולבושים יפים, ובית מתקן בכמה כלים של תקווה, בהסבה יפה לכל אחד ואחד, ובזאת החידה והתקווה גורמים שנשארת שפחה רעה בחשוף, ברעבון, בבכיה, בהספד, בלבושים שחורים פאלמנה. שאם מלאה זו - חרבה זו.

נהרין דשרגין בשבת, ובכמה ענוגין, ולבושין שפירין, וביתא מתקנא, בכמה מאני דתקונא, בהסבה יפה לכל חד וחד. ובהאי חידה ותקונא, גרמין דאשתארת שפחה בישא בחשוכא, ברעבון, בבכיה, בהספד. בלבושין אוכמין כארמלתא. דאי מלאה זו, חרבה זו.

גבירה קדושה

יצר טוב גבירה קדושה, מלכות הקדש שיוצרת בשבת, כלולה מעשר ספירות, מעטרות בשבעה שמות שאינם נמחקים, בכמה מרפבות של חיות ובכמה חילות ומחנות. והמלך יוצא לקבלה בכמה מחנות, ונשא יצר הרע, השפחה הרעה בחשוף, פאלמנה בלי בעלה, בלי מרפבות.

גבירה קדושה

יצר טוב, מטרוניתא קדישא. מלכות הקדש דנחתא בשבת. כלילא מעשר ספירין. מעטרא בשבע שמהן שאינן נמחקין. בכמה מרפבות דחיוון. ובכמה חילין ומשריין. ומלכא נפיק לקבלא בכמה משריין. ואשתארת יצר הרע שפחה בישא בחשוכא, כארמלתא בלא בעלה בלא מרפבות.

השפחה הרעה

ואלה שנאמר עליהם, למזבחים ולמקטרים למלאכת השמים ולמזלות אשר לא צויתו, היא עבודה של השפחה הרעה, ששולטת בערבי שבתות וערבי לילות רביעי, מה היו עושים אלה? היו לוקחים לבושים שחורים, ומחשיכים את האורות, ועושים הספד בלילי שבתות להשתתף עמה כמו שהיא שרויה, כי (קהלת ז) גם [את] זה לעמת זה עשה האלהים.

השפחה הרעה

ואלין דאתמר עליהו, למזבחין ולמקטריין למלכת השמים ולמזלות אשר לא צויתי, הוא פולחנא דשפחה בישא, דשלטא בערבי שבתות וערבי לילי רביעיות. מה הו אלין עבדין. הו נטלין לבושין אוכמין, וחשכאן נהרין, ועבדין הספדא בלילי שבתות כדי לאשתתפא בהדה כמה דאיהי שריא, כי (קהלת ז) גם זה לעומת זה עשה האלהים.

צער השכינה

אחר שחטאו ישראל ונחרב בית המקדש, נאמר בשכינה האם הקדושה, (איכה א) איכה ישבה בדד העיר רבתי עם היתה פאלמנה, ומכבים בליל תשעה באב אורות ונרות, ועושים הספד ויושבים כמו אבלים,

צער השכינה

בתר דחאבו ישראל, ואתחרב בי מקדשא, אתמר בשכינתא אימא קדישא, (איכה א) איכה ישבה כדד העיר רבתי עם היתה כאלמנה, ומכבין בליל תשעה באב נהרין ושרגין, ועבדין

הספד, ויתבין באבלים לאשתתפא בְּדוּחָקָא דְשְׂכִינְתָא. בְּגִין דְּאִינוּן גְּרָמוּ לָהּ כָּל הַהוּא תְּבִירוּ. לְהַשְׁתַּתֵּף בְּצַעַר הַשְּׂכִינָה, מִשּׁוּם שְׁהֵם גְּרָמוּ לָהּ כָּל אוֹתוֹ הַשֶּׁבֶר.

חֲלָקִים נִבְחָרִים מִדְּרָשָׁה יוֹם הַקָּדוֹשׁ תִּשְׁעִ"א
 מִכ"ק אֲדָמוּ"ר מִהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א
 בְּבֵית הַמְּדֻרָשׁ עֲטָרַת יִשְׁעִיהַ הַאֲלָמִין
 בֵּית שְׁמוֹשׁ

א

חודש תשרי תשע"א = 771

771 בגימטריא = "ביאת משיח" = "אבינו שבשמיים" = "יחיה חיים טובים ומאושרים" [הכל רק על ידי למוזד הזהר הקדוש].

ועת צרה = 771 היא ליעקב ומנונה יושע. הכל תלוי בנו!!!

אֲצִלָּךְ מִתְּגַלְגָּלִים יְהֻלּוּמִים, תִּזְהַר שְׁלֹא תַחֲשַׁב שְׁזָה זְכוּתִי. בְּאִמְרִיקָה אוֹמְרִים זְמַן זֶה כָּסֶף, אֲצִלְנוּ הַיהוּדִים אוֹמְרִים זְמַן זֶה חַיִּים! אָבֵל אֵף אֶחָד לֹא יוֹדֵעַ כִּמָּה בְּאֵמַת שְׁזָה הַזְּמַן שְׁלוֹ! וְאִיךָ אֶפְשָׁר לְהַפֵּךְ 5 דְּקוֹת לְיוֹתֵר מִשְׁמוֹנֶה מִלִּיּוֹן שָׁנָה, וְזֶה רַק בְּמִשְׁגֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, (מִלְבָּד הָעוֹלָם הַבֵּא שֶׁשֶׁם יֵשׁ חַיִּי נִצָּח, עֵינֵי לֹא רָאִתָּה אֱלֹקִים וְזִלְתָּר יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לּוֹ), עֲכָשׁוּ תִדַּע שֶׁכָּל דְּקָה שְׁזָה לָךְ יוֹתֵר מִמִּילִיּוֹן וְחֲצִי שָׁנָה, וְלֹא תִבְזֶז אֵף רֶגַע, מִי מִשְׁגֵּעַ חֶסֶר דַּעַה, שְׂזִירָק עֲשִׂירוֹת בְּהֶשֶׁג יָד.

אֲתָהּ, רוֹצֶה עוֹרֵף דִּין מְפָרְסֵם וּמִצְלִיחַ צְמוּד אֲלִיךָ? רוֹפֵא מְמַחֵה שְׁדוּאָג שְׁלֹא תִהְיֶה חוֹלָה, שְׂיִתְלֹנָה אֲלִיךָ בְּכָל שְׁעוֹת הַיָּמָמָה? בְּרָכָה מְבִטַחַת לְבָנִים צְדִיקִים, וְנַחַת מִהַצָּאֲצָאִים? מִזֶּל טוֹב וּמִצְלַח כָּל יְמֵי חַיִּיךָ? חַיִּים אֲרָכִים טוֹבִים וּמִתְקַנִּים? שִׁפְעַת בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל הַעֲנִינִים? מַעֲתָה כָּל יְהוּדֵי יִכּוֹל לְזַכּוֹת וּלְזַכּוֹת!!!

א. נדפס בעלון "אור הזהר" מס' 33 תשרי תשע"א, ובספר "חבל על כל רגע", ובספר "זהרי ועוד חדושים נפלאים".
 הזרה" (זה יצא לאור בהרבה הוספות חדשות וגם ישנות).
 המשך בעמוד מד

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פָּרָק ג'

פְּרָשִׁיּוֹת

לְ: לְ: - אַחֲרֵי קְדוּשִׁים

כְּבוֹד שַׁבָּת, רְחִיצָה, מִלְּבוּשִׁים

וְהַדְּלָקַת נֵרוֹת

זֵהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ג'

מא ..... שְׁלַחַן שַׁבָּת

מא ..... כְּבוֹד הַשַּׁבָּת

מא ..... רְחִיצָה כְּשֶׁנִּכְנָסֶת הַשַּׁבָּת

מא ..... כְּבוֹד הַשַּׁבָּת

מב ..... שְׂבַח וְשֵׁל שְׁלֵמָה

מב ..... שְׂמִירָה וְקִדּוּשׁ הַשַּׁבָּת

מב ..... גְּרוּת שַׁבָּת

מב ..... שְׂבַח וְשֵׁל שְׁלֵמָה

מג ..... סִכַּת שְׁלוֹם

מג ..... אֲשֶׁרֵי הָעַם שֶׁכִּפְּהָ לֹו

מד ..... עֲרֻפָה שֶׁל שַׁעָה

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נֹוסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה:
דְּפִים כז-פז.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה:
דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [יז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית:
דְּפִים קמא-קצמ.

שלחן שבת

חמש־אָה, כּוּס דּוֹיכּלוּ. שְׁתִּיתָאָה, לְמַהּוּי עַל פְּתוּרָא מְלֵי דְאוּרֵייתָא. שְׂבִיעָאָה, לְאַרְכָּאָה עַל פְּתוּרָא, בְּגִין דְּעֵנִיִּים יִיתוּן עַל פְּתוּרִיהּ. תְּמִינָאָה, נְטִילַת יָדִים בְּמִים אַחְרוּנִים. תְּשִׁיעָאָה, בְּרַפְתּוּן הַמְזוּן. עֲשִׂירָאָה, כּוּס דְּבִרְכָּה. וְצִרְיָד לְאַחְזָרָא עֲלֵיהּוּ, וּלְתַקְנָא לֹון בְּרָזָא קְדִישָׁא, דְּאִיהִי כְּלוּלָהּ מִעֲשֵׂר סְפִירָאן, וְאִיהִי פְתוּרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא, מִסְטָרָא דְגְבוּרָה. וּבְגִין כִּד אֹוקְמוּהּ רַבְנָן, שְׁלַחַן בְּצַפּוֹן.

שלחן שבת

חמישי - כּוּס שֶׁל וַיְכַלּוּ. שְׁשִׁי - לְהִיּוֹת עַל הַשְּׁלַחַן דְּבִרֵי תוֹרָה. שְׁבִיעִי - לְהַאֲרִיךְ עַל הַשְּׁלַחַן כְּדֵי שְׁעֲנִיִּים יָבֹאוּ לְשִׁלְחָנּוּ. שְׂמִינִי - נְטִילַת יָדִים בְּמִים אַחְרוּנִים. תְּשִׁיעִי - בְּרַפְתּוּן הַמְזוּן. עֲשִׂירִי - כּוּס שֶׁל בְּרָכָה. וְצִרְיָד לְחַזֵּר עֲלֵיהֶם וּלְתַקְנֵם בְּסוּד קְדוּשָׁא, שֶׁהִיא כְּלוּלָהּ מִעֲשֵׂר סְפִירוֹת, וְהוּא הַשְּׁלַחַן שֶׁל הַקְּדוּשָׁא בְּרוּךְ הוּא מִצַּד הַגְּבוּרָה, וְלָכוּן פְּרָשׁוּהּ רַבּוֹתֵינוּ שְׁלַחַן בְּצַפּוֹן.

כבוד השבת (תקוני זהר פ"ה, א)

טְחוּל עֲלֵה אֲתָמֵר (שמות ג' ה) **שֶׁל נְעֲלִיד** מֵעַל רַגְלִיד, נֵעַל מְטוּנָף דְּטַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֲתָה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא, דָּא שַׁבַּת, וְעֲלֵיהּ אֲמַרְתּוּ שְׂכִינְתָּא פְּשֻׁטָתִי אֶת כְּתַנְתִּי אֵיכָכָה אֶלְבָּשְׁנָה, רַחֲצִיתִי אֶת רַגְלֵי אֵיכָכָה אֶטְנַפֵּם (שיר ה' ג), וּבְגִין דָּא צִרְיָד בְּרַשׁ בְּשַׁבַּת לְשִׁנּוּי בְּלָבוּשֵׁין בְּשִׁרְזָא כְּמֵאֲכָלִין, וְצִרְיָד לְמַהּוּי מוֹסִיף מַחּוּל עַל הַקְּדֶשׁ, וְכָל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִין לֵיהּ נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּשַׁבַּת, וְכָל הַגּוֹרֵעַ גּוֹרֵעִין לֵיהּ הֵהִיא נֶפֶשׁ יִתְרָה חֵס וְשְׁלוֹם.

כבוד השבת

עַל הַטְּחוּל נֶאֱמַר שֶׁל נְעֲלִיד מֵעַל רַגְלִיד, נֵעַל מְטוּנָף שֶׁל טַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֲתָה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא, זֶה שַׁבַּת, וְעָלָיו אֲמַרְתּוּ הַשְּׂכִינָה פְּשֻׁטָתִי אֶת כְּתַנְתִּי אֵיכָכָה אֶלְבָּשְׁנָה, רַחֲצִיתִי אֶת רַגְלֵי אֵיכָכָה אֶטְנַפֵּם, וּמִשּׁוֹם זֶה צִרְיָד אָדָם בְּשַׁבַּת לְשִׁנּוּת בְּלָבוּשִׁים, בְּגַד וּבְמֵאֲכָלִים, וְצִרְיָד לְהִיּוֹת מוֹסִיף מַחּוּל עַל הַקְּדֶשׁ, וְכָל הַמוֹסִיף, מוֹסִיפִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּשַׁבַּת, וְכָל הַגּוֹרֵעַ, גּוֹרֵעִים לוֹ אוֹתָהּ נֶפֶשׁ יִתְרָה חֵס וְשְׁלוֹם.

רחיצה פְּשֻׁטָתָהּ הַשַּׁבַּת (ח"ב ר"ד, א)

כִּד עֵאל שַׁבְתָּא, אֲצַטְרִיכוּ אֵינּוּן עִמָּא קְדִישָׁא לְאַסְתָּאָה גְּרַמִּיָהוּ מִשְׁמוּשָׁא דְחוּל, מָאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּבַחּוּל, רוּחָא אַחְרָא אֲזֵלָא וְשִׁטָּא וְשָׂרָא עַל עִמָּא. וְכִד בְּעִי בְּרַשׁ לְנִפְקָא מִן הַהוּא רוּחָא, וְלֹאֲעֵלָא בְּרוּחָא אַחְרָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, בְּעִי לְאַסְתָּאָה גְּרַמִּיָה, לְמִשְׁרֵי עֲלִיהּ הַהוּא רוּחָא עֲלָאָה קְדִישָׁא.

רחיצה פְּשֻׁטָתָהּ הַשַּׁבַּת

כְּשִׁנְכַּנְסַת שַׁבַּת, צְרִיכִים אוֹתוֹ עִם קְדוּשָׁא לְרַחֵץ עֲצָמָם מִשְׁמוּשׁ הַחַל. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁבַחַל רוּחַ אַחְרַת הוֹלְכַת וּמְשׁוּטָטָת וְשׁוֹרָה עַל הָעַם, וּכְשִׁרְזָאָה אָדָם לְצִאת מֵאוֹתָהּ רוּחַ וְלֹאֲכַנְסַת בְּרוּחַ אַחְרַת קְדוּשָׁה עֲלִיוֹנָה, צִרְיָד לְרַחֵץ עֲצָמוֹ כְּדֵי לְהַשְׁרֹת עָלָיו אוֹתָהּ רוּחַ עֲלִיוֹנָה קְדוּשָׁה.

שַׁבְּחוּ שֶׁל שְׁלֹמֹה (ח"א ר"ן, א)

בֵּינוֹן דְּאַסְתַּכְּל שְׁלֹמֹה בְּה, שַׁבַּח וְאַכְרִיז
וְאָמַר, (קֹהֶלֶת ג) הַכֹּל הָיָה מִן הָעֶפְר
וְגו'. וְעַל דָּא שְׁלֹמֹה לֹא אַצְטְרִיד לְנַגְנָא
כְּדוֹד, אֲלֵא שִׁירְתָּא דְּאִיהוּ רַחֲמִי
דְּעוֹתְרָא, דְּהוּא נִהִירוּ וְרַחֲמִי דְּכָל
תְּשַׁבְּחָן דְּעֵלְמָא בִּיהּ הוּו, תּוֹשַׁבְּחָתָא
דְּמַטְרוֹנִיתָא כַּד יִתְבָּא בְּכַרְסֵיִיא לְקַבְּלֵיהּ
דְּמִלְכָּא קָאמַר.

שְׁמִירָה וְקְדוּשַׁת הַשַּׁבָּת (ח"א י"ד, א)

פְּקוּדָא אַרְבִּיסַר לְנַמְרָא יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא,
דְּאִיהוּ יוֹמָא דְּנִיחָא מְכָל עוֹבְדֵי
בְּרַאשִׁית. הֵכָא כְּלִילֵן תְּרִין פְּקוּדִין. חַד
נְטִירָא דְּיוֹם הַשַּׁבָּת. וְחַד לְקֹדְשָׁא הַהוּא
יוֹמָא בְּקְדוּשֵׁיהּ. לְנַמְרָא יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא
כְּמָא דְּאַדְכְּרָנָא וְאַתְעַרְנָא עֲלֵיהוּ דְּאִיהוּ
יוֹמָא דְּנִיחָא לְעֵלְמִין. וְכָל עֲבִידֵן בִּיהּ
אַשְׁתַּכְּלָלוּ וְאַתְעַבִּידוּ עַד דְּאַתְקַדְּשׁ
יוֹמָא. בֵּינוֹן דְּאַתְקַדְּשׁ יוֹמָא אֲשַׁתְּאַר
בְּרִיאָה דְּרוּחִין דְּלֹא אַתְבְּרִי לֹון גּוֹפָא.
וְכִי לֹא הָוֵה יַדַּע קֹדְשָׁא בְּרִיד הוּא
לְאַעֲכָבָא לְקֹדְשָׁא יוֹמָא עַד דְּיִתְבְּרוֹן
גּוֹפִין דְּנִהְי רוחין. אֲלֵא אֵילְנָא דְּרַעַת
טוֹב וְרַע אַתְעַר הַהוּא סְטְרָא אַחְרָא
דְּרַע וְכַעַא לְאַתְתַּקְפָּא בְּעֵלְמָא וְאַתְפְּרִשוּ
כְּמָה רוחין בְּכַמְה זַיְיָנִין לְאַתְתַּקְפָּא
בְּעֵלְמָא בְּגּוֹפִין.

נְרוֹת שַׁבָּת (ח"ב קס"ו, א)

אַשְׁנֵנָה אַבְתְּרִיהּ, וְחָמָא בְּרַתִּיהּ
דְּאוּשְׁפִּיזָא קִימַת אַבְתְּרִיָּהּ.
אָמַר כִּי גַר מְצוּנָה, מָאִי גַר. דָּא גַר דְּאִיהִי
מְצוּנָה דְּנִשְׁיִן וְכִיִּין בִּיהּ, וְאִיהִי גַר דְּשַׁבָּת,
דְּאַף עַל גַּב דְּנִשְׁיִן לֹא זָכָאן בְּאוּרִיָּיתָא,
הָא גּוֹבְרִין זְכִיִּין בְּאוּרִיָּיתָא, וְנִהְרִין לְהָאִי

שַׁבְּחוּ שֶׁל שְׁלֹמֹה

בֵּינוֹן שְׁהַסְתַּכְּל שְׁלֹמֹה בְּה, שַׁבַּח וְהַכְרִיז
וְאָמַר, (קֹהֶלֶת ג) הַכֹּל הָיָה מִן הָעֶפְר וְגו'. וְעַל
זֶה שְׁלֹמֹה לֹא הִצְטְרַף לְנַגֵּן כְּמוֹ דָּוִד, אֲלֵא
שִׁירָה שֶׁהִיא אַהֲבָה שֶׁל עֵשֶׂר, שֶׁהִיא אוֹר
וְאַהֲבָה שֶׁכָּל הַתְּשַׁבְּחוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הָיוּ
בְּה, הַשַּׁבַּח שֶׁל הַגְּבִירָה כְּשִׁיּוֹשֶׁבֶת בְּכַסֵּא
כְּנֶגֶד הַמֶּלֶךְ הוּא אָמַר.

שְׁמִירָה וְקְדוּשַׁת הַשַּׁבָּת

מְצוּה אַרְבַּע עֶשְׂרֵה - לְשִׁמּוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת,
שֶׁהוּא יוֹם הַמְּנוּחָה מְכָל מַעֲשֵׂה בְּרַאשִׁית.
כְּאֵן כְּלוּלוֹת שְׁתֵּי מְצוּוֹת - אַחַת שְׁמִירַת יוֹם
הַשַּׁבָּת, וְאַחַת לְקֹדֶשׁ אוֹתוֹ הַיּוֹם בְּקְדוּשׁוֹ.
לְשִׁמּוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, כְּמוֹ שֶׁהִזְכַּרְנוּ וְהַעֲרַנּוּ
עָלֵינוּ, שֶׁהוּא יוֹם שֶׁל מְנוּחָה לְעוֹלָמוֹת, וְכָל
הַמַּעֲשִׂים נִשְׁתַּכְּלָלוּ בּוֹ וְנַעֲשׂוּ עַד שֶׁהִתְקַדְּשׁ
הַיּוֹם. בֵּינוֹן שֶׁהִתְקַדְּשׁ הַיּוֹם, נִשְׁאַרָה בְּרִיאָה
שֶׁל רוּחוֹת שְׁלֹא נִבְרְאוּ לָהֶם גּוֹפּוֹת. וְכִי לֹא
יָדַע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעַכֵּב לְקֹדֶשׁ אֶת
הַיּוֹם עַד שִׁיבְרָאוּ גּוֹפּוֹת לְרוּחוֹת הַקְּלוּ?
אֲלֵא עַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע עוֹרֵר אֶת אוֹתוֹ
הַצַּד הָאֲחֵר שֶׁל הָרַע וְרַצָּה לְהַתְחַזֵּק בְּעוֹלָם,
וְנִפְרְדוּ כְּמָה רוּחוֹת בְּכַמְה מִיָּנִים לְהַתְחַזֵּק
בְּעוֹלָם בְּגּוֹפּוֹת.

נְרוֹת שַׁבָּת

הַסְתַּכְּל לְאַחוּרֵי וְרָאָה אֶת בֵּת הַמְּאָרְחַ
עוֹמְדַת מֵאַחֲרֵיהֶם. אָמַר, כִּי גַר מְצוּנָה, מָה
זֶה גַר? זֶה הַגַּר שֶׁהִיא מְצוּנָה שְׁנַיִם זוֹכוֹת
בָּה, וְהִיא גַר שַׁבָּת. שְׂאָף עַל גַּב שְׁנַיִם לֹא
זוֹכוֹת בַּתּוֹרָה, הַרִי הַגְּבָרִים זוֹכִים בַּתּוֹרָה
וּמֵאִירִים אֶת הַגַּר הַזֶּה שֶׁהַנְּשִׂים מִתְקַנּוֹת

במצוה הזו. הנשים בתקונו של הנר הזך - והגברים בתורה להאיר לנר הזך, תקונו המצוה שהנשים התחייבו בהם.

שמעיה אותה אשה ובכחה. בין כך קם אבי האשה שהיה שם ונכנס ביניהם, וראה את בתו עומדת מאחריהם ובוכה. שאל אותה אביה, והיא סחה לו (רבי אבא) את המעשה. התחיל אבי האשה אף הוא לבכות. אמר לו רבי יוסי, אולי חתנגך בעלה של בתך לא זכה בתורה?

סכת שלום

נר של שבת נתן להדלקה לנשות העם הקדוש. והרי אמרו החברים, שהיא כבתה גרו של עולם והחשיכה אותו וכו', ויפה. אבל סוד הדבר - סכת שלום זו היא גבירת העולם, ונשמות שהם גרות עליזים בה הם שורות. ועל זה הגבירה צריכה להדליק, שהרי במקומה נאחזת ועושה מעשה.

ואשה צריכה בחדות הלב ורצון להדליק נר שבת, שהרי כבוד עליון הוא לה, וזכות גדולה לעצמה לזכות לבנים קדושים שיהיו נר העולם בתורה וביראה וירבו שלום בארץ, ונותנת לבעלה חיים ארכים. לכן צריכה להזהר בה.

אשרי העם שפכה לו

בא ראה, שבת לילה ויום, זכור ושמור הוא כפאחד, ועל זה כתוב זכור את יום השבת לקדשו, וכתוב שמור את יום השבת. זכור לזכר, שמור לנקבה, והכל אחד. אשריהם

שרגא, דנשין מתתקנו בהאי מצוה. נשין בתקונא דהאי נר. גוברין באורייתא, לאנהרא להאי נר, תקונא דמצוה דנשין אתחייבו בהו.

שמעיה היה אמתא ובכאת, אדהכי קם אביה דאתתא, דהות תמן, ועאל בנייהו, והמא ברתייה קיימת אבתרייהו ובכאת, שאיל לה אבוה. סחת ליה (רבי אבא) עובדא. שארי אבוה דאתתא אוף איהו ובכה. אמר ליה רבי יוסי, דילמא חתנגך בעלה דברתיך, לא זכה באורייתא.

סכת שלום (ח"א מ"ח, ב)

נר של שבת לנשי עמא קדישא אתיהיבת לאדלקא, וחברייא הא אמרו דאיהי כבתה בוצינא דעלמא ואחשיכת ליה כו' ושפיר. אבל רזא דמלה. האי סכת שלום מטרונייתא דעלמא היא ונשמתינ דאנון בוצינא עלאה בה שרין. ועל דא מטרונייתא בעינא לאדלקא, דהא בדוכתהא אתאחדת ועבדת עובדא.

ואתתא בעינא בחדוה דלכא ורעותא לאדלקא בוצינא דשבת, דהא יקרא עלאה היא לה וזכו רב לגרמה למזכי לבנין קדישין דיהון בוצינא דעלמא באורייתא ובדחלתא, ויסגון שלמא בארעא, ויהיבת לבעלה אורכא דחיון, בגין כך בעינא לאודהרא בה.

אשרי העם שפכה לו

תא חזי, שבת ליליא ויומא זכור ושמור איהו כחדא, ועל דא כתיב זכור את יום השבת לקדשו וכתוב שמור את יום השבת, זכור לדכורא שמור לנוקבא

וְכֹלֵא חַד. וְכַאֲיֵן אֲנֹן יִשְׂרָאֵל חוֹלְקִיָּה
 דְּקֻדְשָׁא בְּרִידָה הוּא עֲדֻבִּיָּה וְאַחְסִנְתִּיָּה
 עֲלִיָּהּ הוּא כְּתִיב, (תהלים קמד) אֲשֶׁרֵי הָעָם
 שְׂכַכָּה לֹו אֲשֶׁרֵי הָעָם שְׂנִי אֱלֻקִּיו.

המשך "עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה" מעמוד לח

ב

הַנְּחֻמְדִּים מְזַהֵב וּמְפֹז רַב וּמְתוּקִים מְדַבֵּשׁ וְנֹפֶת צוֹפִים

לֹא חֶרֶב הָעוֹלָם, אֲלֵא בְּשַׁעֲהָ שֶׁל תּוֹרָה, וְלֹא חֶרֶבָה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲלֵא מִפְּנֵי פְּשַׁעָה שֶׁל תּוֹרָה,
 וְכָל הַצְּרוֹת הַבְּאוֹת עַל יִשְׂרָאֵל אֵינֶן אֲלֵא מִפְּנֵי פְּשַׁעָה שֶׁל תּוֹרָה, שְׁנֵאמֹר (מִיָּכָה פֶּרֶק א' פְּסוּק
 ה'): "בְּפִשַׁע יַעֲקֹב כָּל זֹאת...". (אֵלֵהוּ וּזְשָׂא פ"א, מְחֻזֵּק בְּרָכָה אוֹת ה') וְעַל כֵּן צָרִיף הָאָדָם לְהַשְׁתַּדֵּל
 מְאֹד בְּכָל מַאֲמָצֵי כַחוֹ, לְצוּד הַזְּמַן מִהַבְּלִי הָעוֹלָם הַזֶּה, וְלַעֲסֹק בּוֹ בַתּוֹרָה, בְּכָל מַה שְׂאֵפְשֹׁר לוֹ,
 כְּמוֹ הַמְּצִיל אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת מְזוֹטוֹ שֶׁל יָם, וְכִמוֹ שְׂכַתוּב (תהלים פֶּרֶק י"ט, י"א) "הַנְּחֻמְדִּים
 מְזַהֵב וּמְפֹז רַב וּמְתוּקִים מְדַבֵּשׁ וְנֹפֶת צוֹפִים" (פ' הַחַיִּים סִימֹן קנ"ו סק"א).

ג

עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה

בּוֹאוֹ חֲשַׁבּוֹן!!! - מַה שְׂיְהוּדֵי אֶחָד יְכוּל לְזַכּוֹת עַל יְדֵי לְמוּד הַזֵּהר בֵּין בִּימוֹת הַחוּל וּבֵין
 בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ.

רְבוּתֵינוּ הַפְּלִיגוֹ בְּשַׁבְּחָה וְעֲרֻכָּה שֶׁל תּוֹרָה הַנְּלֻמְדָת בְּשַׁבְּתוֹת עַל פְּנֵי זֹו הַנְּלֻמְדָת בִּימוֹת הַחוּל,
 כְּלִשׁוֹן הַזֵּהר הַקְּדוֹשׁ (סוֹף פֶּרֶשֶׁת "שְׁלַח לָר"), זְכָאָה חוֹלְקִיָּהוּן דְּכָל אֵינֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין
 בְּאוֹרֵיתָא, יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא מְשַׁאֵר יוֹמִין".

מְרַנָּא רַחֲמֵי חַטוּב, בְּסַפְרוֹ "בֵּן אִישׁ חַי" (פֶּרֶשֶׁת שְׁמוֹת שְׁנָה שְׁנֵיָה) כְּתִב, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּתִבוּ הַמְּקַבְּלִים
 ז"ל, דְּגָדוּל פְּעַל הַנְּעֻשָׁה מַעֲסָק הַתּוֹרָה בְּיוֹם שַׁבַּת אֲלֵף פְּעֻמִּים יוֹתֵר מִן הַנְּעֻשָׁה מַעֲסָק
 הַתּוֹרָה שֶׁל יְמֵי הַחוּל, עַכְל"ק. וּבְאוּרוֹ עַל פִּי מַאֲמֹר חַז"ל, דְּיוֹמוֹ שֶׁל הַקְּב"ה אֲלֵף שְׁנַיִם, שְׁנֵאמֹר
 "כִּי אֲלֵף שְׁנַיִם בְּעֵינֵיךָ כְּיוֹם אֶתְמוּל" וגו', וְשַׁבַּת קוֹדֶשׁ הִיא מַעֲיֵן עוֹלָם הַבָּא, זֹאת אוֹמְרָת, כְּיוֹמוֹ
 שֶׁל הַקְּב"ה. אִם כֵּן בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ הַכֹּל בְּעֶרְףְּ שֶׁל יוֹמוֹ שֶׁל הַשְּׁנַיִת וְיִתְעַלָּה, אֲשֶׁר עַל כֵּן כָּל
 פְּעֻלָּה קְדוּשָׁה בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ עוֹלָה אֲלֵף יְדוֹת לְעֶרְףְּ יְמֵי הַחוּל (מְצַא חוֹן בְּמַדְבָּר).

המשך בעמוד נב

זֶהַר הַשִּׁבְת

פֶּרֶק ד'

פְּרָשִׁיּוֹת

וּיְרָא - אָמֹר

יְחִוּד הָעֶלְיוֹן, מִתְנַת הַשִּׁבְת

פֶּרֶק ד'

- מז.....שְׁלֹשַׁת סְעוּדוֹת הַשַּׁבָּת
- מז.....הָאָרֶת הַשְּׁלֶחָן
- מז.....בֵּינֵי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
- מח.....סוּד שֶׁל אֶחָד
- מח.....יְחוּד הַשַּׁבָּת
- מח.....הַשַּׁבָּת וּפְרֻדָּה מִצַּד הָאֲחֵר
- מח.....הַהֲתַעֲוֹרוֹת שֶׁל מַעֲלָה תְּלִיָּה בְּהֲתַעֲוֹרוֹת יִשְׂרָאֵל לְמִטָּה
- מט.....בְּיוֹם הַשַּׁבָּת מִתְּגַדְּלֵת הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה וּמִתְעַטְרֵת בְּעֵטְרוֹתֶיהָ
- מט.....מִתְּנֶה טוֹבָה
- נ.....בְּרִכּוֹת הַשַּׁבָּת
- נ.....הַתַּעֲוֹרוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת
- נ.....הַפּוֹרֵשׁ סִכַּת שְׁלוֹם
- נא.....בְּרִכַּת יִשְׂרָאֵל
- נא.....פְּרִיסַת הַקְּדוּשָׁה עַל יִשְׂרָאֵל
- לח.....עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

שלוש סעודות השבת (ח"ג רע"ג א ר"מ)
 תְּלִיתָא לְמִיכַל שְׁלֹשָׁה סְעוּדָתִין
 בְּשַׁבָּת, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ רַבְּנֵי
 דְּמִתְנִיתִין, דְּאָמַר חַד מִיְנֵיהוּ, יְהֵא חֲלָקִי
 עִם גּוֹמְרֵי שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת בְּשַׁבָּת, דְּאִינוּן
 שְׁלִימוֹ דְּשַׁבַּע בְּרַכָּאן דְּצִלוּתָא, לְאַשְׁלָמָא
 כְּהוּן לְעֶשֶׂר. וְרָזָא דְעֵנְג, (בראשית ב) וְנָהַר
 יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן, וּמֵאֵן דְּלֵא
 מְקִיִּים לוֹן, וְאִית לִיה רֶשׁוּ לְקִימָן,
 אַתְהֶפֶד לִיה לְנַגַּע צָרַעַת. וּבְגִין דְּלֵא יִיתִי
 לְהֵאֵי, אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא, לוֹו עָלֵי
 וְאֵנִי פּוֹרַע, (ישעיה נח) אַז תִּתְעַנַּג עַל יְיָ.

שלוש סעודות השבת
 תְּלִישִׁי - לְאָכַל שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת בְּשַׁבָּת, כְּפִי
 שְׁבַארוּהָ רַבּוּתֵינוּ שֶׁל הַמִּשְׁנָה, שְׁאָמַר אֶחָד
 מֵהֵם: יְהֵא חֲלָקִי עִם גּוֹמְרֵי שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת
 בְּשַׁבָּת. שֶׁהֵן שְׁלֵמוֹת שֶׁל שְׁבַע בְּרָכוֹת שֶׁל
 הַתְּפִלָּה, לְהַשְׁלִים בָּהֶן לְעֶשֶׂר. וְהַסּוּד שֶׁל
 עֵנַג - (בראשית ב) וְנָהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת
 אֶת הַגֶּן. וּמִי שֶׁלֵּא מְקִיִּים אוֹתָן וְיֵשׁ לוֹ רְשׁוּת
 לְקִימָן, הוֹפֵךְ לוֹ לְנַגַּע צָרַעַת. וְכַדִּי שֶׁלֵּא יְבֵא
 לְזָה, אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: לוֹו עָלֵי וְאֵנִי
 פּוֹרַע, (ישעיה נח) אַז תִּתְעַנַּג עַל ה'.

הַאֲרַת הַשְּׁלַחן

רְבִיעֵאָה, לְאַנְהָרָא פְתוּרָא בְּמִנְרַתָּא.
 כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ קְדָמָאִין,
 שְׁלַחן בְּצִפּוֹן, מְנֹרָה בְּדְרוּם, דְּפְתוּרָא
 דְּקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא הַכִּי צְרִיכָא לְמַהוּ.

הַאֲרַת הַשְּׁלַחן

רְבִיעֵי - לְהֵאִיר שְׁלַחן בְּמִנְרָה, כְּמוֹ
 שְׁבַארוּהָ הַקְּדָמוֹנִים, שְׁלַחן בְּצִפּוֹן, מְנֹרָה
 בְּדְרוּם. שְׁשְׁלַחְנוּ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 כִּף צְרִיף לְהִיּוֹת.

בִּינֵי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (ח"ב פ"ט, א)

קַל כְּרוֹזָא נְפִיק, אַתְּעֵרוּ קְדִישֵׁי עֲלִיוֹנִין,
 אַתְּעֵרוּ עַמָּא קְדִישָׁא, דְּאַתְבְּחַר
 לְעִילָא וְתַתָּא. אַתְּעֵרוּ חֲדוּתָא לְקַדְמוֹת
 מְאַרִיכוּן. אַתְּעֵרוּ בְּחֲדוּתָא שְׁלִימַתָּא.
 אַזְדַּמְנוּ בְּתַלַּת חֲדוּוֹן, דְּתַלַּת אַבְהוֹן.
 אַזְדַּמְנוּ לְקַדְמוֹת מְחִימְנוֹתָא, דְּחֲדוּוּה
 דְּכָל חֲדוּתָא. זְכָאָה הוּלְקִכּוֹן, יִשְׂרָאֵל
 קְדִישִׁין, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֵתִי. דָּא
 הוּא יְרוּתָא לְכוּן, מְכַל עַמִּים עוֹבְדֵי
 עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וְעַל דָּא כְּתִיב,
 בִּינֵי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

בִּינֵי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

קוֹל הַפְּרוֹז יוֹצֵא: הַתְּעוֹרְרוּ קְדוֹשִׁים
 עֲלִיוֹנִים, הַתְּעוֹרְרוּ הָעָם הַקְּדוֹשׁ שְׁנַבְחַר
 לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, עוֹרְרוּ שְׂמִיחָה כְּנֶגֶד
 רַבּוֹנְכֶם, הַתְּעוֹרְרוּ בְּשִׂמְחָה שְׁלֵמָה, הַזְדַּמְנוּ
 לְשֵׁלֶשׁ שְׂמִחוֹת שֶׁל שְׁלֹשַׁת הָאֲבוֹת, הַזְדַּמְנוּ
 לְקִרְאָת הָאֲמוּנָה שֶׁל שְׂמִיחַת כָּל הַשְּׂמִחוֹת.
 אֲשֶׁרִי חֲלַקְכֶם, יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים, בְּעוֹלָם
 הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא! זֹהִי יְרֻשָׁה לְכֶם מִכָּל
 הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וְעַל
 זֶה פְתוּב בִּינֵי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

אָמַר ר' יְהוּדָה, הַכִּי הוּא וְדָאִי. וְעַל דָּא

כְּתִיב זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ
 וּכְתִיב (ויקרא יט) קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ
 אֲנִי יְיָ. וּכְתִיב, (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לְשַׁבָּת
 עֵנַג לְקְדוֹשׁ יְיָ מְכוּבָד.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כִּף הוּא וְדָאִי. וְעַל זֶה פְתוּב
 זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ, וְכָתוּב (ויקרא יט)
 קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'. וְכָתוּב (ישעיה
 נח) וְקִרְאתָ לְשַׁבָּת עֵנַג לְקְדוֹשׁ ה' מְכוּבָד.

סוד של אחד (ח"ב קל"ה, ב)

רָזָא דְשַׁבַּת, אִיהִי שַׁבַּת, דְּאִתְאַהֲרָא
בְּרִזָּא דְאַחַד, לְמִשְׁרֵי עֲלֵה רִזָּא
דְאַחַד. צְלוּתָא דְמַעְלֵי שַׁבַּתָּא, דְהָא
אִתְאַהֲרַת כּוּרְסֵיָא יְקִירָא קְדִישָׁא, בְּרִזָּא
דְאַחַד, וְאִתְתַּקְנַת לְמִשְׁרֵי עֲלֵה מְלָכָא
קְדִישָׁא עֲלָאָה.

סוד של אחד

סוד השַׁבַּת, היא שַׁבַּת שְׁנֵאֲחִזַּת בְּסוּד שֶׁל
אַחַד, לְהַשְׁרוֹת עָלֶיהָ הַסוּד שֶׁל אֶחָד. תַּפְלַת
עָרַב שַׁבַּת, שְׁהֲרִי אַז מְתִיחַד כְּפַס הַכְּבוֹד
הַקְּדוּשׁ בְּסוּד שֶׁל אֶחָד, וּמִתְתַּקְנַת שִׁישְׁרָה
עָלֶיהָ הַמְּלָךְ הַקְּדוּשׁ הַעֲלִיּוֹן.

יחוד השַׁבַּת

כַּד עֵיִל שַׁבַּתָּא, אִיהִי אִתְיַחַדַּת
וְאִתְפָּרַשְׁת מִסְטָרָא אַחְרָא, וְכָל
דִּינִין מְתַעֲבְרִין מִינָה, וְאִיהִי אִשְׁתְּאַרַת
בִּיחּוּדָא דְנִהֲרִו קְדִישָׁא, וְאִתְעַטְרַת
בְּכַמְהָ עַטְרִין לְנַבִּי מְלָכָא קְדִישָׁא, וְכָל
שׁוֹלְטָנֵי רוּגְזִין וּמְאַרֵי דְדִינָא כְּלָהּוּ עַרְקִין,
(נ"א וְאִתְעַבְרוּ מִינָה) וְלִית שׁוֹלְטָנֵי אַחְרָא
בְּכָלָהּוּ עֲלִמִין. וְאַנְפָּהָא נִהֲרִין בְּנִהֲרִו
עֲלָאָה, וְאִתְעַטְרַת לְתַתָּא בְּעַמָּא קְדִישָׁא,
וְכָלָהּוּ מְתַעַטְרִין בְּנִשְׁמַתִּין חֲדָתִין. כְּדִין
שִׁירוּתָא דְצְלוּתָא, לְבָרְכָא לָהּ בְּחֲדוּהָ,
בְּנִהֲרִו דְאַנְפִּין, וְלוּמַר בְּרַכּוּ אֵת יְיָ
הַמְּבוֹרָךְ. אֵת יְיָ דִּיִּקָּא, בְּגִין לְמַפְתַּח
לְגַבְהָ בְּבָרְכָהּ.

יחוד השַׁבַּת

כְּשֵׁנְכַנְסַת הַשַּׁבַּת, היא מְתִיחַדַּת וְנִפְרְדַת
מִהַצַּד הָאַחֵר, וְכָל הַדִּינִים מְעַבְרִים
מִמֶּנָּה, וְהִיא נִשְׁאַרַת בִּיחּוּד שֶׁל אֶחָד
קְדוּשׁ, וּמְתַעַטְרַת בְּכַמְהָ עַטְרוֹת לְמְלָךְ
הַקְּדוּשׁ, וְכָל שְׁלִיטֵי הַרְגֵז וּבַעֲלֵי הַדִּין
כְּלָם בּוֹרְחִים, (וּמְעַבְרִים מִמֶּנָּה) וְאִין שְׁלִטוֹן
אַחֵר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וּפְנִיָה מְאַרִים בְּאוּר
עֲלִיוֹן, וּמְתַעַטְרַת לְמַטָּה בְּעַם הַקְּדוּשׁ, וְכָלָם
מְתַעַטְרִים בְּנִשְׁמוֹת חֲדָשׁוֹת. אַז רְאִישִׁית
הַתַּפְלָה, לְבָרַךְ אוֹתָהּ בְּשִׁמְחָה, בְּפָנִים
מְאַירוֹת, וְלוּמַר בְּרַכּוּ אֵת ה' הַמְּבָרָךְ. אֵת
ה' דִּיִּקָּא, כְּדִי לְפַתַּח לָהּ בְּבָרְכָהּ.

השַׁבַּת נִפְרְדָה מִצַּד הָאַחֵר

וְאַסִּיר לְעַמָּא קְדִישָׁא לְמַפְתַּח לְגַבְהָ
בְּפִסּוּקָא דְדִינָא, כְּגוֹן וְהוּא
רַחוּם וְגו', בְּגִין דְהָא אִתְפָּרַשְׁת מִרִזָּא
דְסְטָרָא אַחְרָא, וְכָל מְאַרֵי דְדִינִין
אִתְפָּרְשוּ וְאִתְעַבְרוּ מִינָה. וּמֵאַן דְאַתְעַר
הָאִי לְתַתָּא, גְּרִים לְאַתְעַרָא הַכִּי לְעִילָא.
וְכַרְסֵיָא קְדִישָׁא לֹא יְכָלָא לְאַתְעַמְרָא
כְּעַטְרָא דְקְדוּשָׁה, דְכָל זְמָנָא דְמִתְעַרֵי
לְתַתָּא אִינוּן מְאַרִיהוּן דְדִינָא, דְהוּוּ

השַׁבַּת נִפְרְדָה מִצַּד הָאַחֵר

וְאַסִּיר לְעַם הַקְּדוּשׁ לְפַתַּח אֲלֶיהָ בְּפִסּוּק שֶׁל
דִּין, כְּמוֹ וְהוּא רַחוּם וְגו', מִשּׁוּם שֶׁהֲרִי נִפְרְדָה
מִהַצַּד הָאַחֵר, וְכָל בַּעֲלֵי הַדִּינִים נִפְרְדוּ
וְהָעָבְרוּ מִמֶּנָּה. וְמִי שֶׁמְעוֹרֵר אֵת זֶה לְמַטָּה,
גּוֹרֵם לְעוֹרֵר כְּף לְמַעְלָה, וְהַכְּפַס הַקְּדוּשׁ
לֹא יְכוּל לְהִתְעַטֵּר בַּעֲטָרַת קְדוּשָׁה. שֶׁכָּל
זְמַן שֶׁמִּתְעוֹרְרִים לְמַטָּה אוֹתָם בַּעֲלֵי הַדִּין
שֶׁהֵיוּ מְעַבְרִים וְהֵיוּ הוֹלְכִים לְהִתְחַבֵּא בְּתוֹךְ
הַנֶּקֶב שֶׁל הָעֵפֶר שֶׁל הַתְּהוֹם הַגְּדוֹל, כְּלָם

שבים לשרות במקומם, והמקום הקדוש מתרחק (ונדחק) בהם מלהיות במנוחה.

ההתעוררות של מעלה תלויה בהתעוררות ישראל למטה
ואל תאמר שזהו לבדו, אלא שאין התעוררות למעלה להתעורר עד שישאל מעוררים למטה, כפי שבארנו, שכתוב (תהלים 99) בפסטה ליום חגנו. לא כתוב ליום חג, אלא ליום חגנו. ולכן אסור לעם הקדוש, שמתעטרים בעטרות קדושות של נשמות כדי לעורר מנוחה, שהם יעוררו דיו, אלא כלם ברצון ואהבה רבה, שיעוררו ברכות מעלה ומטה כאחד.

ביום השבת מתגדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרותיה
כתוב זכור את יום השבת לקדשו, וכתוב במעשה בראשית, תדשא הארץ דשא עשב. מתי מתגדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרותיה? הוי אומר, ביום השבת, שהרי אז מתחברת הפלה (הגבירה) עם המלך להוציא דשאים וברכות לעולם.

מתנה טובה
אלא ודאי על דמות זו של אות ה' פרשוה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה. וכשהיא שורה על ישראל, אין להם יגיעה ולא שעבוד, ובה נפש עמלה ויגיעה (שמות 16) שבת וינפש.

מתעברן והווי אזלי בלהו לאתטמרא גו נוקבא דעפרא דתהומא רבא, בלהו תייבין לאשראה בדוכתייהו ואתרחקת (ואתרחקת) בהו אתר קדישא דבעאת ניהא.

ההתעוררות של מעלה תלויה בהתעוררות ישראל למטה
ולא תימא דדא איהו בלחודוי, אלא לית אתערותא לעילא לאתערא, עד דישראל מתערי לתתא, כמה דאוקימנא, דכתיב, (תהלים 99) בפסטה ליום חגנו. ליום חג לא כתיב, אלא ליום חגנו. ועל דא אסיר לעמא קדישא, דקא מתעטרן בעטרין קדישין דנשמתין, בגין לאתערא ניהא, דאינון יתערו דינא, אלא בלהו ברעו ורחימו סגי, דיתערו ברבאן עילא ותתא כחדא.

ביום השבת מתגדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרותיה (חלק ג י"ב, א)
כתיב (שמות 16) זכור את יום השבת לקדשו, וכתיב במעשה בראשית, תדשא הארץ דשא עשב. אימתי אתרביאת ארעא קדישא ואתעטרת בעטרהא, הוי אומר ביום השבת, דהא כדון אתחברת בלה (נ"א) מטרוניתא) במלכא, לאפקא דשאיין וברבאן לעלמא.

מתנה טובה (חלק ג קכ"ג, ב)
אלא ודאי על האי דיוקנא דאת ה' אוקמוה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה. וכד האי שריא על ישראל, לית לון יגיעה ולא שעבוד. ובה נפש עמלה ויגיעה (שמות 16) שבת וינפש.

בְּרִכּוֹת הַשַּׁבָּת (חלק ג רצ"ו, א)

וְהֵינּוּ רְזָא, (שמות כ) **עַל כֵּן בְּרַדְי יוֹ אֵת יוֹם הַשַּׁבָּת וַיִּקְדָּשׁהוּ. דְּהָא אֲשַׁתְּכַח כְּלָא כְּחַד גּוּפָא שְׁלִים, דְּהָא מְטְרוּנִיתָא אֲתַדְבַּקַת בְּמַלְכָא, וְאֲשַׁתְּכַח גּוּפָא חַד. וְעַל כֵּן בְּרַכְאֵן מִשְׁתַּכְּחִין בְּהָא יוֹמָא.**

הַתְּעוּרֹרוֹת הַקְּדוּשָׁה בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת (ד"א מ"ח, א)

תָּא חֲזוּ, כִּד אֲתַקְדָּשׁ יוֹמָא בְּמַעְלֵי שַׁבְּתָא סַכַּת שְׁלוֹם שְׂרָיָא וְאֲתַפְרִיסַת בְּעַלְמָא. מֵאַן סַכַּת שְׁלוֹם, דָּא שַׁבְּתָא, וְכָל רוּחִין וְעַלְעוּלִין וְשַׁדִּין וְכָל סַטְרָא דְּמִסְאֲבֵי כְּלָהוּ טְמִירִין וְעֵאלִין בְּעֵינָא דְּרִיחֵיָא דְּנוֹקְבָא דְּתַהוּמָא רַבָּא. דְּהָא כִּיּוֹן דָּאֲתַעַר קְדוּשָׁתָא עַל עַלְמָא, רוּחַ מִסְאֲבָא לָא אֲתַעַר בְּהִדְיָה. וְדָא עָרִיק מִקְמִיָּה דְּדָא.

הַפּוּרְשׁ סַכַּת שְׁלוֹם

וּבְדִין עַלְמָא בְּנִטִירוּ עֲלָאָה וְלֹא בְּעֵינֵן לְעֲלָאָה עַל נִטִירוּ כְּגוֹן שׁוֹמֵר אֵת עֵמוּ יִשְׂרָאֵל לְעַד אָמֵן. דְּהָא דָּא בְּיוֹמָא דְּחוּל אֲתַתְּקֵן דְּעַלְמָא בְּעֵינֵי נִטִירוּ. אֲבָל בְּשַׁבְּתָא סַכַּת שְׁלוֹם אֲתַפְרִיסָא עַל עַלְמָא וְאֲתַנְטִיר בְּכָל סַטְרִין. וְאַפִּילוּ חֵיִיבֵי גִיְהֵנִם נִטִירוּ אֲנֹן, וְכֵלָּא בְּשַׁלְמָא אֲשַׁתְּכַחָא עֲלֵאִין וְתַתֵּאִין, וּבְגִין כִּד בְּקְדוּשָׁא דְּיוֹמָא מְבָרְכִין הַפּוּרְשׁ סַכַּת שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עֵמוּ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלַם. אֲמַאי עַל יְרוּשָׁלַם, אֵלָּא דָּא הִיא מְדוּרָא דְּהִיא סְכָה. וּבְעֵינָא לְזַמְנָא לְהִיא סְכָה דָּאֲתַפְרִיסַת עֲלֵנָא וְלִמְשָׂרָא עֲמָנָא וְלִמְהוּי (ד"א מְגִינָא) עֲלֵנָא כְּאֲמָא דְּשַׁרְיָא עַל בְּנִין, וּבְגִין דָּא לָא דְּחֵלִין מְכַל סַטְרִין, וְעַל דָּא הַפּוּרְשׁ סַכַּת שְׁלוֹם עֲלֵינוּ.

בְּרִכּוֹת הַשַּׁבָּת

וְזֵהוּ סוּד עַל כֵּן בְּרַדְי יוֹ אֵת יוֹם הַשַּׁבָּת וַיִּקְדָּשׁהוּ. שְׁהֵרִי הַכֵּל נִמְצָא בְּגוּף אֶחָד שְׁלָם. שְׁהֵרִי הַמַּלְכָּה נִדְבַקַת בְּמַלְכָּה, וְנִמְצָא גּוּף אֶחָד. וְעַל כֵּן הַבְּרִכּוֹת נִימְצָאוֹת בַּיּוֹם הַזֶּה.

הַתְּעוּרֹרוֹת הַקְּדוּשָׁה בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת

בָּא רָאָה, כְּשִׁמְתַקְדָּשׁ הַיּוֹם בְּעָרֵב שַׁבָּת, סַכַּת שְׁלוֹם שׁוֹרָה וְנִפְרַסַת בְּעוֹלָם. מִי זִו סַכַּת שְׁלוֹם? זִו שַׁבָּת, וְכָל רוּחוֹת וְסַעֲרוֹת וְשַׁדִּים וְכָל רוּחוֹת הַטְּמָאָה, כְּלָם נְטֻמְנִים וְנִכְנָסִים בְּעֵין הַרְחִים שֶׁל נֶקֶב תְּהוּם רַבָּה. שְׁהֵרִי כִּיּוֹן שִׁמְתַעוּרְרַת קְדוּשָׁה עַל הַעוֹלָם, רוּחַ הַטְּמָאָה לֹא מְתַעוּרְרַת אֹתוֹ, וְזֵה בּוֹרַח מִלְּפָנֵי זֵה.

הַפּוּרְשׁ סַכַּת שְׁלוֹם

וְאַז הַעוֹלָם בְּשִׁמְיָרָה עֲלִיוֹנָה, וְלֹא צָרִיךְ לְהַתְּפַלֵּל עַל שִׁמְיָרָה כְּמוֹ שׁוֹמֵר אֵת עֵמוּ יִשְׂרָאֵל לְעַד אָמֵן, שְׁהֵרִי זֵה הַתְּקוּן לַיּוֹם חַל כְּשִׁהַעוֹלָם צָרִיךְ שִׁמְיָרָה. אֲבָל בְּשַׁבְּתָא נִפְרַסַת סַכַּת שְׁלוֹם עַל הַעוֹלָם, וְנִשְׁמֵר בְּכָל הַרוּחוֹת, וְאַפִּילוּ רְשָׁעֵי הַגִּיְהֵנִם שְׁמוּרִים הֵם, וְהַכֵּל נִמְצָאִים בְּשְׁלוֹם - הַעֲלִיוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים. וְלָכוּ בְּקְדוּשַׁת הַיּוֹם מְבָרְכִים הַפּוּרְשׁ סַכַּת שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עֵמוּ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלַם. לְמָה עַל יְרוּשָׁלַם? אֵלָּא זֵהוּ מְדוּרָא שֶׁל אוֹתָהּ סְכָה, וְצָרִיךְ לְזַמֵּן אֵת אוֹתָהּ סְכָה שֶׁנִּפְרַסָּה עֲלֵינוּ וְלִשְׁרוֹת עֲמָנוּ, לְהִיֹּת [מְגִנָּה] עֲלֵינוּ כְּמוֹ אִם שִׁשׁוּרָה עַל הַבְּנִים, וְלָכוּ לֹא פּוֹחֲדִים מְכַל הַרוּחוֹת, וְלָכוּ הַפּוּרְשׁ סַכַּת שְׁלוֹם עֲלֵינוּ.

(ח"ב קל"ה, ב)

מְבוֹרָךְ כְּמָה דַּאת אָמַר (בְּרֵאשִׁית חט) בְּן פֹּרְת וְלִכְן פֹּרְת וְעַל דָּא, בְּרַכָּה דָא, אֶצְטְרִיכוּ כָּל עַמָּא לְבָרְכָא, וּבְמַעְלֵי שַׁבְתָּא, בְּרַעוּ דְלִבָּא, וּבְחֻדְוָה כְּעוּ לְמַשְׁרֵי בְּשֵׁרוּתָא בְּבָרְכָה דָא, לְאַתְבָּרְכָא הָאֵי שַׁבַּת דְּמַעְלֵי שַׁבְתָּא, (ז'ל"א) מַעְמָא קְדִישָׁא כְּדָקָא יֵאוּת. בְּהָאֵי בְּרַכָּה.

(מְבוֹרָךְ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית מט) בֶּן פֹּרְת) וְלִכְן הַבְּרָכָה הַזֹּאת צְרִיכִים כָּל הָעָם לְבָרְךָ, וּבְעֵרֵב שַׁבַּת, בְּרִצּוֹן הַלֵּב וּבְשִׂמְחָה צְרִיף לְהַתְחִיל בַּתְּחִלָּה בְּבָרְכָה הַזֹּאת, שֶׁתְּתַבָּרַךְ הַשַּׁבַּת הַזֹּאת שֶׁל עֶרֶב שַׁבַּת (ב'ל"ה) מִהֶעָם הַקָּדוֹשׁ כְּרָאוּי בְּבָרְכָה הַזֹּאת.

ברכת ישראל

(בְּרַכּוּ) כְּשִׁמְתַּחֲלִים יִשְׂרָאֵל לְבָרְךָ, קוֹל הוֹלֵךְ בְּכָל הָרְקִיעִים, שִׁמְתַּקְדְּשִׁים בְּקִדְּשֵׁי עֶרֶב הַשַּׁבַּת: אֲשֶׁרִיכֶם הָעָם הַקָּדוֹשׁ שְׂאֲתָם מְבָרְכִים וּמְקַדְּשִׁים לְמִטָּה כְּדִי שִׁיתְבָּרְכוּ וְיִתְקַדְּשׁוּ לְמַעַלְהָ כְּמָה מַחֲנוֹת עֲלִיּוֹנִים קְדוֹשִׁים. אֲשֶׁרִיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאֲשֶׁרִיהֶם בְּעוֹלָם הַבָּא. וְלֹא מְבָרְכִים יִשְׂרָאֵל אֶת הַבְּרָכָה הַזֹּאת, עַד שִׁמְתַּעֲטְרִים בְּעֵטְרוֹת שֶׁל נְשִׁמוֹת קְדוֹשׁוֹת, כְּפִי שֶׁאֲמַרְנוּ. אֲשֶׁרִי הָעָם שֶׁזָּכוּ לָהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, לְזִכּוֹתָם לְעוֹלָם הַבָּא.

פריסת הקדשה על ישראל

בָּא רָאָה, בְּשַׁעָה שֶׁיִּשְׂרָאֵל מְבָרְכִים וּמְזַמְּנִים אֶת סִכַּת הַשְּׁלוֹם הַזֹּאת אוֹרַחַת קְדוּשָׁה, וְאוֹמְרִים הַפּוֹרֵס סִכַּת שְׁלוֹם, אֲזִי קְדוּשָׁה עֲלִיוֹנָה יוֹרֶדֶת וּפּוֹרֶסֶת כְּנַפְיָהּ עַל יִשְׂרָאֵל, וּמְכַסֶּה אוֹתָם כְּמוֹ אִם עַל הַבְּנִים. וְכָל הַמִּינִים הָרְעִים מִתְכַּנְּסִים מִהַעוֹלָם, וְיִשְׂרָאֵל יוֹשְׁבִים תַּחַת קְדוּשַׁת רַבּוֹנָם. וְאֲזִי סִכַּת הַשְּׁלוֹם הַזֹּאת נוֹתֶנֶת נְשִׁמוֹת חֲדָשׁוֹת לְבַנְיָהּ. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁבָּה שְׂרׁוּיֹת הַנְּשִׁמוֹת [ס"א שְׂאֲז זְמַן הַזְּוִיג, וְנוֹטְלַת נְשִׁמוֹת וְהוּן שׁוֹרוֹת בָּהּ] וּמְמַנָּה יוֹצְאוֹת. וְכִיּוֹן שֶׁשׁוֹרָה וּפּוֹרֶסֶת כְּנַפְיָהּ עַל בְּנֵיהָ, מוֹדִיקָה נְשִׁמוֹת חֲדָשׁוֹת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד.

ברכת ישראל

(ס"א בְּרַכּוּ) כַּד שְׂרָאֵן יִשְׂרָאֵל לְבָרְכָא, קְלָא אֲוֵלָא בְּכַלְהוּ רְקִיעִין, דְּמַתְקַדְּשֵׁי בְּקְדוּשָׁא דְּמַעְלֵי שַׁבְתָּא. וְזָכָאִין אֲתוֹן עַמָּא קְדִישָׁא, דַּאֲתוֹן מְבָרְכֵי וּמְקַדְּשֵׁי לְתַתָּא, בְּגִין דִּיתְבָּרְכוּן וְיִתְקַדְּשׁוּן לְעִילָא, כְּמָה מַשְׁרִיין עֲלָאִין קְדִישִׁין, וְזָכָאִין אִינוּן בְּעִלְמָא דַּאֲתִי, וְלֹא מְבָרְכֵי יִשְׂרָאֵל בְּרַכָּה דָא, עַד דְּמַתְעַטְרֵן בְּעֵטְרִין דְּנִשְׁמַתִּין קְדִישִׁין בְּדָקָא מְרִין. וְזָכָאֵה עַמָּא דְּזָכִי לֹון בְּעִלְמָא דִּין, לְמַזְכִּי לֹון לְעִלְמָא דַּאֲתִי.

פריסת הקדשה על ישראל (ח"א מ"ח, א)

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעָתָא דִּישְׂרָאֵל מְבָרְכִין וּמְזַמְּנִין לְהָאֵי סִכַּת שְׁלוֹם אוֹשְׁפִיזָא קְדִישָׁא וְאוֹמְרֵי הַפּוֹרֵס סִכַּת שְׁלוֹם, כְּדִין קְדוּשָׁתָא עֲלָאָה נַחְתָּא וּפְרִיסַת גְּדַפְהָא עֲלֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל וּמְכַסֶּיָא לֹון בְּאִמָּא עַל בְּנִין, וְכָל זִינֵין בִּישִׁין אֲתַכְנִישׁוּ מִעִלְמָא, וְיִתְבִי יִשְׂרָאֵל תַּחַת קְדוּשַׁתָּא דְּמֵאֲרִיהוּן, וְכְדִין דָּא סִכַּת שְׁלוֹם יְהִיב נְשִׁמַּתִּין חֲדָתִין לְבַנְהָא, מָאִי טַעְמָא בְּגִין דְּבִיה נְשִׁמַּתִּין שְׂרִיין (ס"א דְּכִדִּין זְמַן וְזִיגָא וְנִסְלַת נְשִׁמַּתִּין וּבָה שְׂרִיין) וּמִינָהּ נְפִיקִין. וְכִיּוֹן דִּשְׂרִיא וּפְרִיסַת גְּדַפְהָא עַל בְּנֵהָ. אֲרִיקַת נְשִׁמַּתִּין חֲדָתִין לְכָל חַד וְחַד.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד מד

ד

בואו והתחברו לרבי שמעון בר יוחאי זי"ע

רבנו מרדכי שרעבי זי"ע, התבטא פעם באזני מקורביו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד שבועים וקמ"ש שנה בימות החל"ץ. ופסק הגה"ק ה"כף החיים" (קני"ה סק"ב), דלמוד הזהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ, וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר, ושגה בו שגיאות הרבה, הוא חשוב לפני הקב"ה, פדכת"ב: "ודגלו עלי אהבה" ופרשו חז"ל, ודלוגו עלי אהבה, עכ"ל.

וכבר דבר בקדשו מהר"ש בוזגלו זי"ע מאור עינינו בעל ה"כסא מלך", דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והוא פסקו בכף החיים (סימן קני"ה סק"ב), וז"ל ה"כסא מלך" (תקון מ"ג), כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקון ל' כתב (הכסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה, וגורם ארץ גלותא, כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלו, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה.

העולה מדברי רבותינו ה"כסא מלך" והרי"ח הטוב זי"ע, דהלמוד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלה שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמוד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפין ימי הבריאה [וכל העולם מתעלה על ידו]. ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים, (שער השמחה) המבאר, דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה, ערכו כפול אלה. יוצא שפאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה, (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרוח אל תשוב לך בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברוח (עין שם), על כן פאשר לומד ביסורים הכל כפול מאה, סך הכל למוד זהר הקדוש שעה בשבת שנה מאה מליון שנה תורה! ושניה אחת כ-28.000 שנה תורה. צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שניה אתה משמח את הקדוש ברוך הוא ומקים את הפסוק "ועתה יגדל נא כח ה'".

תבן באוריתא ולא ידעין בסתרי דאוריתא. ועוד הביא מורנו הרב חיים ויטאל בהקדמתו ל"שער ההקדמות", לשונות ומקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה וקליפין לעמת תורת הקבלה.

ב. הערה מאת רש"י: והבנה לדברי רבנו ימצא הקורא מלשון הזהר המדמה את למוד המשנה כחציר וכתבן אצל סודות התורה, וכנזכר בפרשת ויצא ברעיא מהימנא (דף עה) ("וי לאינון דאכלין

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק ה'

פְּרָשִׁיּוֹת

חַיֵּי שָׁרָה - בְּהַר בְּחֻקוֹתַי

קִדְשַׁת הַשַּׁבָּת בְּתַפְלָה

וְדַבְרֵי תוֹרָה

וְסוּד קַבְלַת הַתַּפְלָה

פְּרָק ה'

- נה..... הַגְּנַת הַשֶּׁבֶת
- נה..... שֶׁבֶת הָעֲלִיּוֹנָה
- נה..... תְּשַׁבְּחוּת הַשֶּׁבֶת
- נו..... כָּלֵם מִתְעַטְרִים כְּאַחַד
- נו..... תְּפִלוֹת הַשֶּׁבֶת
- בְּשֶׁבֶת צָרִיף לְהַשְׁתַּדֵּל בְּשִׁירוֹת וְתְשַׁבְּחוֹת
- נו..... וְתוֹרָה
- זז..... בְּשֶׁבֶת מִתְקַבֵּלַת הַתְּפִלָּה
- זז..... הַיּוֹשֵׁב עַל חוּג הָאָרֶץ
- נח..... בְּשֶׁבֶת מְבִיאִים לָהּ מָזוֹן עַל יְדֵי הַקֶּבֶ"ה

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שֶׁבֶת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

הגנת השבת (ח"ב קל"ח, א)

מזמור שיר ליום השבת, (תהלים צב)
 תושבחתא דא, אדם הראשון
 קאמר לה, בשעתא דאתתירד מגנתא
 דעדן, ואתא שבת ואגין עליה. ואוקמוה
 חברייא, תושבחתא דא, עלמא תתאה
 קא משבח לגבי עלמא עלאה, יומא
 (דכלא ביה) דאיהו כולו שבת, מלכא,
 דשלמא דליה. ודא איהו מזמור שיר,
 ולא כתיב מאן קאמר ליה, כמה
 דאוקימנא.

הגנת השבת

מזמור שיר ליום השבת (תהלים צב). התשבתת
 הזו אדם הראשון אמר אותה בשעה שגרש
 מגן עדן, ובאה שבת והגנה עליו. ובארה
 החברים, את התשבתת הזו משבח העולם
 התחתון את העולם העליון, יום (שהכל בו)
 שהוא כלו שבת, המלך שהשלים שלו.
 וזהו מזמור שיר, ולא כתוב מי אמר אותו,
 כמו שבארנו.

שבת העליונה

ליום השבת, יומא עלאה, שבת עלאה.
 דא שבת ודא שבת, מה בין האי
 להאי. אלא, שבת סתם, דא שבת דמעלי
 שבתא. יום השבת, דא שבת דלעילא.
 דא יום, ודא לילה. (שמות לא) ושמרו בני
 ישראל את השבת, הא ליליא, רזא
 דנוקבא. (שמות כ) זכור את יום השבת,
 הא יום, רזא דדכורא. ובגין כד מזמור
 שיר ליום השבת.

שבת העליונה

ליום השבת - היום העליון, השבת
 העליונה. זו שבת וזו שבת. מה בין זה
 לזה? אלא שבת סתם זו שבת של ערב
 שבת. יום השבת זו שבת שלמעלה. זה
 יום וזה לילה. (שמות לא) ושמרו בני ישראל
 את השבת - הרי לילה, סוד של נקבה. (שם
 כ) זכור את יום השבת - הרי יום, סוד של
 זכר. ולכן מזמור שיר ליום השבת.

תשבחות השבת

ואשבחן בכמה אתר, דעלמא תתאה
 לא סליק בשמא, ואתיא
 סתם, בגון האי, ובגון ויקרא אל משה,
 ובגון (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל
 יי'. כלו סתים שמא, ולא סליק ביה.
 (אגא) (ס"א וכלא) בגין דאית ביה דרגא עלאה,
 ולגבי דרגא עלאה איהו לא סליק
 בשמא. נהורא דשרגא, לא סליק ביממא,
 בנהורא דשמשא, ועל דא לא סליק
 בשמא. וכל אלון תשבחן, דאיהו

תשבחות השבת

ומצאנו בכמה מקומות, שהעולם התחתון
 עולה בשם ובא סתם, כמו זה - ויקרא אל
 משה, וכמו (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל
 ה'. כלם שם נסתר ולא עולה בו, (אגא) (נהכל)
 משום שיש בו דרגה עליונה, ואל הדרגה
 העליונה הוא לא עולה בשם. אור המנורה
 לא עולה ביום באור השמש, ועל זה לא
 עולה בשם. וכך אלה תשבחות השבת,
 שהיא כבוד (יום השבת. שהיא תשבחת) היום, היא
 תשבחת עליונה על כל שאר הימים. (וכך אלו

התשכחות התקינו בתקון של שבת, שהיא עולה להתעטר בעטרות עליונות, מקומות קדושים על כל שאר הימים).

כלם מתעטרים כאחד
אז כשעולה האור, העם הקדוש מקדימים
לבית הכנסת בלבוש כבוד בשמחה,
מתעטרים בעטרה קדושה שלמעלה
באותה רוח שעומדת עליהם למטה,
משבחים בשירות ותשבחות, והתשבחות
עולות למעלה, וכל העליונים והתחתונים
בשמחה, וכלם מתעטרים כאחד. פותחים
העליונים ואומרים: אשריכם העם הקדוש
בארץ, שרבונכם התעטר עליכם, וכל
החילות הקדושים מתעטרים בשבילכם.

היום הזה הוא יום הנשמות, ולא יום הגוף,
משום ששלטון צרור הנשמות הוא, וכל
העליונים והתחתונים עומדים בזוג אחד,
בעטרה של רוח יתרה עליונה קדושה.

תפלות השבת
תפלת השבת של העם הקדוש, שלש
תפלות נמצאות ביום הזה כנגד שלש
שבבות, ופרשויה, והכל אחד. כיון שנגכנסו
העם הקדוש לבית הכנסת, אסור להשתדל
אפלו בצרף בית הכנסת, אלא בדברי
תשבחות ותפלה ותורה וכראוי להם.

בשבת צריך להשתדל בשירות ותשבחות
ותורה
ומי שמשתדל בדברים אחרים ובדברי
העולם, זהו אדם שמחלל שבת, ואין לו

כבוד (נ"א יום השבת דאיהו תושבחתא) יום, איהו
תושבחתא עלאה, על כל שאר יומין.
(ס"א וכל אליו תשבחו אתקינו בתיקונא דשבתא דאיהו
סליק לאתעטר בעטרין עלאין אתרין קדישין על כל שאר
יומין).

כלם מתעטרים כאחד (ח"ב ר"ה, ב)
כדין כד סליק נהורא, עמא קדישא
מקדמי לבי כנישתא בלבוש יקר
בחדוה, מתעטרין בעטרא קדישא
דלעילא, בההוא רוחא דקיימא עליהו
לתתא, משבחון בשירין ותושבחון, וסלקין
תשבחו לעילא, ועלאין ותתאין בלהו
בחדוה, ומתעטרין בלהו כחדא. פתחי
עלאי ואמרי, זכאין אתון עמא קדישא
בארעא, דמאריכון אתעטר עליכון, וכל
חילין קדישין, מתעטרין בגניכון.

האי יומא, יומא דנשמתין איהו, ולא
יומא דגופא, בגין דשלטנו דצורא
דנשמתין איהו, וקיימן עלאין ותתאין
בלהו בזווגא חדא, בעטרא דרוחא
יתרא עלאה קדישא.

תפלות השבת
צלוחתא דשבתא, דעמא קדישא, תלת
צלוחתין אשתכחו בהאי יומא,
לקבל תלת שבתי, ואוקמוה, וכלהו חד.
כיון דעאלו עמא קדישא לבי כנישתא,
אסיר לאשתדל אפילו בצורף בי
כנישתא, אלא במלי תשבחו וצלוחתא,
ואורייתא, וכדקא חזי לון.

בשבת צריך להשתדל בשירות ותשבחות
ותורה
ומאן דאשתדל במלון אחרנין, ובמלון
דעלמא, דא איהו בר נש דקא

חלק בעם ישראל. שני מלאכים ממנים על זה ביום השבת, והם שמים ידיהם על ראשו ואומרים: אוי לפלוני שאין לו חלק בקדוש ברוך הוא. ועל זה צריך להשתדל בתפלה ובשירים ובתשבחות של אדונם, ולהשתדל בתורה.

מחלל שבתא, לית ליה חולקא בעמא דישראל. תרין מלאכין ממנן על דא, ביומא דשבתא, ואיגון שוו ודיהון על רישיה, ואמרי, ווי לפלגיא, דלית ליה חולקא בקודשא בריך הוא. ועל דא, בעי לאשתדלא בצלותא ובשירין ובתושבחין דמאריהון, ולאשתדלא באורייתא.

(תיקוני זהר מ"ה, ב)

דבר אחר אם תשכבון, זו האם העליונה, שהיא תפלת השבת, שצריכים שפתיים לקבל אותה בערב שבת, שהיא נשמת כל חי, היא יורדת על ראש צדיק שהוא יום השביעי, לשון למודים קוראים אותו, והיא שורה עליו בין שתי שפתיים, שהם נצח והוד.

דבר אחר, אם תשכבון, דא אימא עלאה, דאיהי צלותא דשבת, דצריכין שפון לקבלא לה בערב שבת, דאיהי נשמת כל חי, איהי נחתא על ראש צדיק דאיהו יום השביעי, לשון למודים קרינן ליה, ואיהי שריא עליה בין תרין שפון דאיגון נצח והוד.

בשבת מתקבלת התפלה

ושבת הוא פה, (פתח) שנפתח בערב שבת לקבל אותה בתפלת השבת הזו, שהרי תפלת השבת נקראת קבלה, וממנה מקבלות כל הספירות זה מזה, ובה תפלתו של אדם מקבלת לפני יהו"ה, והיא תפלת עשרת ימי תשובה, והיא ה' עליונה שתקנו בה חמש תפלות ביום הכפורים.

בשבת מתקבלת התפלה

ושבת איהי פה, (כ"א פתח) דאתפתחא בערב שבת לקבלא לה בהאי צלותא דשבת, דהא צלותא דשבת אתקריאת קבלה, ומינה מקבלין כל ספיראן דין מן דין, ובה צלותא דבר נש מקובלת קדם יהו"ה, ואיהי צלותא דעשרת ימי תשובה, ואיהי ה' עלאה, דתקיננו בה חמש צלותין ביומא דכפורי.

היושב על חוג הארץ

אבל שבת היא שכינה תחתונה, כלולה משלשה אבות, שהם שלשת הענפים של ש' של שבת, ב"ת יחידה היא נקדה בחלל שלה, והיא חג של כל (שכולל כל) ימים טובים, עליה נאמר היושב על חוג הארץ.

היושב על חוג הארץ

אבל שבת איהי שכינתא תתאה, כלילא מתלת אבהן, דאיגון תלת ענפין דש' דשבת, ב"ת יחידה איהי נקדה בחלל דילה, ואיהי חג דכל (כ"א דכליל כל) יומין טובין, עלה אתמר (ישעיהו מ כב) היושב על חוג הארץ.

בשַׁבָּת מביאים לה מזון על ידי הקב"ה
אָבֵל נִשְׁמָה יִתְּרָה בְּשַׁבָּת וּבְיָמִים טוֹבִים
 וּבְכָל הַמוֹסָפִים, היא האם העליונה, תוספת
 רוח הקדש, תפלה של ששת ימי החול, שלש
 פעמים בכל יום, היא השכינה התחתונה,
 הפלל של שמונה עשרה תפלות, שלש
 פעמים ביום, עולים בששה ימים שמונה
 עשרה, ועל שמו נקראת תפלת כל פ"ה.
 בימי החל מביאים לה מזון על ידי שליח,
אָבֵל בְּשַׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים מְבִיאִים לָהּ
מִזוֹן עַל יְדֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אוי לאשה
 שמתפרנסת על ידי שליח, והרי פרשהו
 ביונה, שנאמר והנה עלה זית טרף בפיה,
 ולמה עלה זית? אלא אמרה היונה, רבון
 העולמים, יהיה מזוני מסור בידי ויהיה
 מרור פזית, ולא יהיה מתוק ומסור בידי
 שליח, והשליח במקום הזה זה מטטרו"ן.
 ועוד, שכינה נקראת תפלה של פסח מצד
 הימין, תפלת ראש השנה מצד השמאל,
 תפלת שבועות מצד העמוד האמצעי,
 יהו"ה הוא בכל מקום לקבל אותה (ולתקו

בשַׁבָּת מביאים לה מזון על ידי הקב"ה
אָבֵל נִשְׁמָתָא יִתְּרָא בְּשַׁבָּת וּבְיָוִמִין טוֹבִין
 וּבְכָל מוֹסָפִין, איהו אימא עלאה,
 תוספת רוח הקדש, צלותא דשית יומין
 דחול תלת זמנין בכל יומא, איהו שכינתא
 תתאה, כלל דתמני סרי צלותין, תלת
 זמנין ביומא, סלקין בשית יומין ח"י, ועל
 שמה אתקרי תפלת כל פ"ה, ביומין
 דחול איתי לה מזונא על ידי שליח,
אָבֵל בְּשַׁבָּת וַיָּוִמִין טוֹבִין אִיִּתִי לָהּ מִזוֹנָא
עַל יְדָא דְקוֹדְשָׁא בְּרִידָא הוּא, ווי לאתתא
 דאתפרנסת על ידי שליחא, והא
 אוקמוהו ביונה, דאתמר (בראשית ח יא) והנה
 עלה זית טרף בפיה, ואמאי עלה זית,
 אלא אמרת יונה, רבון עלמין, תהא מזונא
 דילי מסורה בידי ותהא מרירא בזית,
 ולא תהא מתוקה ומסורה ביד שליח,
 ושליח בהאי אתר דא מטטרו"ן, ועוד
 שכינתא אתקריאת צלותא דפסחא
 מסטרא דימנא, צלותא דראש השנה
 מסטרא דשמאלא, צלותא דשבועות
 מסטרא דאמצעיתא, יהו"ה איהו בכל
 אתר לקבלא לה, (ולתקוני מאני קרבא).

את כלי הקרב).

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ו'

פְּרָשִׁיּוֹת

תּוֹלְדוֹת - בַּמִּדְבָּר

בְּרַכַּת הַבַּיִת עַל יְדֵי הַקְּדוֹשׁ

וְשִׁבַח הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ו'

- סא ..... כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה
- סא ..... לְהַנִּיחַ בְּרָכָה אֶל בֵּיתָךְ
- סא ..... עֲשֶׂה דְבָרִים הַצְּרִיכִים לְכוֹס שֶׁל בְּרָכָה
- סב ..... מַעֲלַת הַיּוֹם
- סב ..... קְדוּשָׁה שֶׁל עֶרֶב שַׁבָּת
- סג ..... גִּסּוּחַ הַקְּדוּשָׁה
- סג ..... קְדוּשַׁת הַיּוֹם
- סג ..... קְדוּשַׁת הַיּוֹם
- סג ..... עֲדוּת עַל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית
- סד ..... טְעִימַת הַמַּאֲכָלִים
- סד ..... הַכְּרוֹז שֶׁבְּכַנִּיסַת הַשַּׁבָּת
- סד ..... רְשׁוּת הַנְּשִׂמָה לְבִרְךְ
- סה ..... יוֹם הַנְּשִׂמוֹת
- סו ..... יוֹצֵר אוֹר
- סו ..... תְּשַׁבְּחוּת הָעוֹלָם הַבָּא
- סו ..... תְּשַׁבְּחַת עַל תְּשַׁבְּחַת
- סו ..... עֲלִיַּת הַתְּשַׁבְּחַת לְמַעַלָּה
- סז ..... הַתְּשַׁבְּחַת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבְּחוֹת
- סז ..... יְהוּדִים חוֹשֵׁוּ וְהַנְּצִלוּ
- סח ..... עֶרְכָּה שֶׁל שְׁעָה

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

כוס של ברכה (תקוני זהר, ב, ב.)

וְלֹא לְמַגָּא תְקִינוּ בְּכּוּס דְּבִרְכָה אוּף
הַכִּי הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה, הִדְחָה
מִבְּפָנִים שִׁטְיָפָה מִבְּחוּץ, לְמַהוּי תּוֹכוֹ
כְּבֵרוּ, וְרָזָא דְמִלָּה וְטַהֲרוּ וְקִדְּשׁוּ (ויקרא
טו יט), וְכַד אִיהוּ קִנְקֵן דְּאִיהוּ לְבָא דְכִיָּא
מִלְּגָאָו וּמִלְּכַר, שְׂרִיא תְמָן חֲכָמָה, דְּאִתְּמַר
בְּה (משלי ח כב) יְהוּ"ה קִנְיֵי רֵאשִׁית דְּרַכּוּ
קִנְיֵי אִיהוּ קִנְקֵן וְדַאי, וְאִם הָאִי קִנְקֵן
אִיהוּ דְכִיָּא, אִתְּמַר בִּיהַּ וְנִקְהָ, וְאִם לֹא
לֹא יִנְקָה כָּל הַנוֹגֵעַ בְּה (שם ו כט).

להניח ברכה אל ביתך

וְקִנְקֵן דְּבֵר נֶשׁ דָּא אִתְּתָא, וְאִיהוּ כּוּס,
הַכִּי צְרִיכָה שִׁטְיָפָה וְהִדְחָה, אִם
הִיא כּוּס דְּבִרְכָה, וְעֲלֵה אִתְּמַר (יחזקאל מד
ז) לְהִנִּיחַ בְּרַכָּה אֶל בֵּיתְךָ, וְאִם לֹא
אִתְּקִרִיאת כּוּס הַתְּרַעְלָה, וְיִין דִּילָה עֲלֵיהַ
אִתְּמַר (משלי לא ו) תִּנּוּ שִׁכָר לְאוֹבֵד וְיִין
לְמַרְי נֶפֶשׁ וְכוּ', שְׂדִים דִּילָה אִינּוּן
אֲשִׁכּוּלוֹת מְרוֹרוֹת, אֲבָל יִין דְּכּוּס דְּבִרְכָה
עֲלֵיהַ אִתְּמַר (תהלים קד טו) וְיִין יִשְׂמַח לְבַב
אֲנוּשׁ דְּתִמְן פְּקוּדֵי יְהוּ"ה יִשְׂרִים מִשְׂמַחֵי
לֵב (שם יט טו), דְּאִינּוּן אֲשִׁכּוּלוֹת דִּילָה.

עשרה דברים הצריכים לכוס של ברכה (תוקי"

פ"ד, ב.)

וְאִתְּי כּוּס דִּינּוּ, דְּאִיהוּ יִין הוֹשְׁבֵן סו"ד
מִן יְסוּד, וְצָרִיךְ בִּיהַּ עֲשְׂרָה
דְּבָרִים כְּמָה דְּאוּקְמוּהוּ מְאֲרֵי מִתְּנִיתִין,
וְאִינּוּן כְּחֻשְׁבֵן י' מִן יְסוּד, וְאִינּוּן עֲטוּר
וְעֲטוּף הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה ח"ו וּמְלֵא, מְקַבְּלוּ
בְּתֵרֵי יְדוּי וְנוֹתְנוּ בְּיָמִין, וְיַהִיב עֵינּוּי בִּיהַּ,
וּמְסַלְקוּ מִן הַקְּרַקַּע טַפָּח, וּמִשְׁגָּרִיהַ
בְּמִתְּנָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתֵיהַ, עֲטוּר מִסְטָרָא
דְּעֲטָרָה דְּבֵרִית מִילָה, עֲטוּף עוֹטָה אוּר

כוס של ברכה

וְלֹא לְחִנּוּם תְּקִינוּ כּוּס שֶׁל בְּרַכָּה אֶף כִּךְ
הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה, הִדְחָה מִבְּפָנִים וְשִׁטְיָפָה
מִבְּחוּץ, לְהִיּוֹת תּוֹכוֹ כְּבֵרוּ, וְסוּד הִדְבָּר -
וְטַהֲרוּ וְקִדְּשׁוּ, וְכַאֲשֶׁר הִקְנֵקוּ, שֶׁהוּא לֵב זַךְ
מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ, שׁוּרָה שֶׁם חֲכָמָה, שְׁנֵאמַר
בְּה יְהוּ"ה קִנְיֵי רֵאשִׁית דְּרַכּוּ, קִנְיֵי הוּא קִנְקֵן
וְדַאי, וְאִם הִקְנֵקוּ הִזָּה הוּא זַךְ, נֵאמַר בּו
וְנִקְהָ, וְאִם לֹא, לֹא יִנְקָה כָּל הַנוֹגֵעַ בְּה.

להניח ברכה אל ביתך

וְקִנְקֵן שֶׁל אָדָם זוּ הָאִשָּׁה, וְהוּא כּוּס, כִּךְ
צְרִיכָה שִׁטְיָפָה וְהִדְחָה, אִם הִיא כּוּס שֶׁל
בְּרַכָּה, וְעֲלֵיהַ נֵאמַר, לְהִנִּיחַ בְּרַכָּה אֶל בֵּיתְךָ,
וְאִם לֹא, נִקְרָאת כּוּס הַתְּרַעְלָה, וְעַל הַיִּין
שְׂלָה נֵאמַר תִּנּוּ שִׁכָר לְאוֹבֵד וְיִין לְמַרְי נֶפֶשׁ
וְכוּ'. הַשְּׂדִים שְׂלָה הֵן אֲשִׁכּוּלוֹת מְרוֹרוֹת,
אֲבָל הַיִּין שֶׁל כּוּס שֶׁל בְּרַכָּה עָלָיו נֵאמַר
וְיִין יִשְׂמַח לְבַב אֲנוּשׁ, שְׂשֵׁם פְּקוּדֵי יְהוּ"ה
יִשְׂרִים מִשְׂמַחֵי לֵב, שֶׁהֵם הָאֲשִׁכּוּלוֹת שְׂלָה.

עשרה דברים הצריכים לכוס של ברכה

וְהִיא כּוּס שֶׁל יִין, שֶׁהוּא יִין חֻשְׁבֵן סו"ד
מִן יְסוּד, וְצָרִיךְ בּוּ עֲשְׂרָה דְּבָרִים, כְּמֹ
שֶׁבְּאַרוּהוּ בְּעֲלֵי הַמְּשֻׁנָּה, וְהֵן כְּחֻשְׁבֵן י'
מִן יְסוּד, וְהֵם עֲטוּר וְעֲטוּף, הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה,
ח"ו וּמְלֵא, מְקַבְּלוּ בְּשִׁתֵּי יְדָיו וְנוֹתְנוּ בְּיָמִין,
וְנוֹתְנוּ עֵינּוּי בּוּ, וּמְסַלְקוּ מִן הַקְּרַקַּע טַפָּח,
וּמִשְׁגָּרוּ בְּמִתְּנָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ, עֲטוּר מִצַּד
שֶׁל עֲטָרָה שֶׁל בְּרִית מִילָה, עֲטוּף, עֲטָה
אוּר כְּשִׁלְמָה, וְאִם הוּא עֲנִי שְׂאִין לוֹ אֶלָּא

רביעית לוג, שְׁהִיא הַשְּׁעוֹר שֶׁל הָאוֹת ד', נֶאֱמַר תִּפְלָה לְעֵנִי כִי יַעֲטֹף, הַדְּחָה וּשְׂטִיפָה, הַדְּחָה מִבְּפָנַי וּשְׂטִיפָה מִבְּחוּצִי, וְסוּד הַדְּבָר - וְטִהַרוּ וְקִדְּשׁוּ.

מעלת היום

הַיּוֹם הַזֶּה מִתְעַטֵּר בְּשִׁבְעֵים עֲטֻרוֹת, וְהַשֵּׁם הָעֲלִיוֹן הַקְּדוֹשׁ נִשְׁתַּלֵּם בְּכָל הַצְּדִדִים, וְכָל הַדְּרָגוֹת מוֹאֲרוֹת, וְהַכֹּל בְּשִׁמְחַת הַבְּרָכוֹת וּבְקִדְּשָׁה עַל קִדְּשָׁה וְתוֹסֶפֶת שֶׁל קִדְּשָׁה.

קדשה של ערב שבת

קִדְּשָׁה שֶׁל עֶרֶב שֶׁבֶת זוֹהִי קִדְּשָׁה שֶׁל שֶׁבֶת בְּרֵאשִׁית. שְׁהֵרִי מִתְקַדֵּשׁ מִשְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם שְׁבִילִים, וְשִׁלֵּשׁ דְּרָגוֹת שֶׁל תְּפוּחִים הַקְּדוֹשִׁים. וְצָרִיכִים לְהַזְכִּיר עַל הַקְּדֻשָּׁה הַזֹּאת כָּלֵל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וּמְנוּחָה בְּסוּד שֶׁל שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם הַשְּׁבִילִים וְשִׁלֵּשׁ הַדְּרָגוֹת שֶׁנִּכְלָלוֹת בָּהֶם, סוּד הָעֵדוּת שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, דְּהֵינּוּ (בְּרֵאשִׁית ב) וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צִבְאָם וְגו'. וַיְכַל אֱלֹהִים, שְׁיֵשׁ בְּעֵדוּת הַזֹּאת שְׁלֹשִׁים וְחֲמִשׁ תְּבוּלוֹת, שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם שְׁבִילִים עִם שְׁלֹשׁ הַדְּרָגוֹת שֶׁל הַתְּפוּחִים הַקְּדוֹשִׁים.

שְׁלֹשׁ דְּרָגוֹת, שֶׁהֵן: שְׁבִיעִי. שְׁבִיעִי. שְׁבִיעִי. וַיֵּשׁ בוֹ סוּד שֶׁל הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן, וְסוּד שֶׁל הָעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן, וְסוּד כָּל הָאֱמוּנָה. שְׁלֹשׁ פְּעָמִים אֱלֹהִים: אֶחָד הָעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן. אֶחָד פֶּתַח יְצֻחַק. וְאֶחָד הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן הַקְּדוֹשׁ, קִדְּשׁ קִדְּשִׁים. צָרִיךְ אָדָם לְהַעִיר אֶת הָעֵדוּת הַזֹּאת בְּשִׁמְחָה וְרִצּוֹן הַלֵּב, לְהַעִיד לְפָנָי בְּעֵלְהָ שֶׁל הָאֱמוּנָה. וְכָל מִי שֶׁמַּעִיד אֶת זֶה וַיֵּשִׁים לְבוֹ וְרִצּוֹנוֹ לְזֶה, מְכַפֵּר עַל כָּל חַטָּאָיו.

בְּשִׁלְמָה (תהלים קד ב), וְאִם הוּא עֵנִי דְלִית בִּיהַ אֵלָּא רְבִיעִית לוג דְּאִיהִי שְׁעוֹרָא דְּאֵת ד', אֲתִמֵּר (סס קב א) תִּפְלָה לְעֵנִי כִי יַעֲטֹף, הַדְּחָה וּשְׂטִיפָה, הַדְּחָה מִלְּגָאוֹ וּשְׂטִיפָה מִלְּכַרְ, וְרִזָּא דְמִלָּה וְטִהַרוּ וְקִדְּשׁוּ (ויקרא טז טז).

מעלת היום

יוֹמָא דְּאֵה, מִתְעַטֵּרָא בְּשִׁבְעֵין עֲטֻרִין, וּשְׁמָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, אֲשִׁתְּלִים בְּכָל סְטֻרִין, וְאֲתַנְהִירוּ בְּלָהוּ דְרִגִין, וְכֵלָּא בְּחֶדְוָה דְּבִרְפָּאן, וּבְקִדְּוִשָׁה עַל קְדוּשָׁה, וְתוֹסֶפֶת דְּקִדְּוִשָׁה.

קדשה של ערב שבת

קְדוּשָׁה דְּמַעְלֵי שֶׁבֶתָא, דְּאִיהִי קְדֻשָּׁה דְּשֶׁבֶת בְּרֵאשִׁית. דְּהָא אֲתִקְדֵּשׁ מִתְּלַתִין וְתִרִין שְׁבִילִין, וְתַלְתַּת דְּרִגִין דְּתְּפוּחִין קְדִישִׁין. וּבְעֵינִין לְאֲדַכְרָא עַל הָאִי קְדוּשָׁה, בְּלָלָא דְּעוֹכְרָא דְּבְרֵאשִׁית, וְנִיחָא בְּרִזָּא דְּתַלְתִין וְתִרִין שְׁבִילִין, וְתַלְתַּת דְּרִגִין דְּאֲתְּכַלִּילִין בְּהוּ, רִזָּא דְּסִהְדוּתָא דְּעוֹכְרָא דְּבְרֵאשִׁית, דְּהֵינּוּ (בְּרֵאשִׁית ב) וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צִבְאָם וְגו'. וַיְכַל אֱלֹהִים, דְּאִית בְּסִהְדוּתָא דְּאֵה, תַּלְתִין וְחֲמִשׁ תִּיבּוֹן. תַּלְתִין וְתִרִין שְׁבִילִין, וְתַלְתַּת דְּרִגִין דְּתְּפוּחִין קְדִישִׁין.

תַּלְתַּת דְּרִגִין, דְּאִינוּן: שְׁבִיעִי. שְׁבִיעִי. שְׁבִיעִי. וְאִית בִּיהַ רִזָּא דְּעֲלָמָא עֲלָאָה, וְרִזָּא דְּעֲלָמָא תְּתָאָה, וְרִזָּא דְּכָל מְהִימְנוּתָא. תַּלְתַּת זְמַנִין אֱלֹהִים, חַד, עֲלָמָא תְּתָאָה. וְחַד, פֶּתַח יְצֻחַק. וְחַד, עֲלָמָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, קִדְּשׁ קוּדְשִׁין. בְּעֵי בַר גִּשׁ לְמַסְהַד סִהְדוּתָא דְּאֵה, בְּחֶדְוָה, בְּרַעוּתָא דְּלְבָא, לְאַסְהַדָּא קְמִי מְאָרִיָּה דְּמְהִימְנוּתָא. וְכָל מְאָן דְּיִסְהַיֵּד דְּאֵה, וַיֵּשִׁין לְבִיהַ וְרַעוּתִיהַ לְדָא, מְכַפֵּר עַל כָּל חוּבוּי.

נסח הקדוש

ברוך אתה יי אלקינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו וכו', האי קידושא איהו בחד מתקלא, לקבל סהדותא דמהימנותא, ואינון תלתין וחמש תיבין אחרנין, כמה דאית בוּיכלו. בלא סלקין לשבעין תיבין, לאתעטרא בהו שבת, דמעלי שבתא, זכאה חולקיה דבר נש, דיכוון רעותיה למלין אליו, ליקרא דמאריה.

נסח הקדוש

ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו וכו', קדוש זה הוא במשקל אחד כנגד עדות האמונה, והם שלשים וחמש תבות אחרות, כמו שיש בוּיכלו. הכל עולה לשבעים תבות להתעטר בהם שבת של ערב שבת. אשרי חלקו של אדם שיכון רצונו לדברים הללו לכבוד רבונו.

קדוש היום

קידושא דיומא, הא אוקמוה בורא פרי הגפן, ולא יתיר. דהא יומא קאים לקדשא ליה, מה דלית הכי בליליא, דאנן צריכין לקדשא ליה, בהני מלין, כמה דאוקימנא. ולא אתקדש האי ליליא, אלא בעמא קדישא לתתא, כד שריא עליהו ההוא רוחא עלאה. ואנן בעינו לקדשא ליה ברעותא דלפא, לכוונא דעתא להאי.

קדוש היום

קדוש היום, הרי פרושהו בורא פרי הגפן, ולא יתיר. שהרי היום עומד לקדש אותו. מה שאין פן בלילה, שאנו צריכים לקדש אותו בדברים הללו, כמו שבארנו. ולא מתקדש הלילה הזה, אלא רק בעם הקדוש למטה, כששורה עליהם אותה רוח עליונה. ואנו צריכים לקדשו ברצון הלב, ולכון הדעת לזה.

קדשת היום

ויומא איהו קא מקדשא ליה. וישראל מקדשי בצלותין ובעותין, ומתקדשין בקדושתיה, בהאי יומא. זכאין ישראל, עמא קדישא, דאחסינו יומא דא, אחסנת ירותא לעלמין.

קדשת היום

והיום מקדש אותו, וישראל מקדשים בתפלות ובקשות ומתקדשים בקדשותו ביום הזה. אשרי ישראל העם הקדוש שירשו יום הזה נחלת ירשה לעולמים.

עדות על מעשה בראשית (חלק ג רע"ג, א ר"מ)

חמישאה, כוס דויכלו. כו"ס, בחשבון אלהים. ויכלו, ב, דכליל לון בלה קדישא, דהאי כוס מלא יינא דאורייתא, צריד לאסהדא על עובדא דבראשית.

עדות על מעשה בראשית

חמישי - כוס של ויכלו. כו"ס בחשבון אלהים. ויכלו - ע"ב, שכוללת אותם הכלה הקדושה. שהכוס הזאת המלאה יין של תורה, צריכה להעיד על מעשה בראשית.

טעימת המאכלים

וּבְלִילֵי שֶׁבֶת צָרִיף אָדָם לְטַעַם מֵהַכֵּל כָּדִי לְהִרְאוֹת שְׂשֻׁפֶת שְׁלוֹם הַזֹּאת נִכְלָה מֵהַכֵּל, וּבִלְבָד שֵׁלָא יִפְגַּם מֵאֶכֶל אֶחָד לְיוֹם, וַיֵּשׁ אוֹמְרִים שְׁנַיִם, לְשִׁתֵּי הַסְּעוּדוֹת הָאֲחֵרוֹת שֶׁל הַיּוֹם, וַיִּפְהֵ. וְכָל שָׁפָן אִם מֵעֵלָה יוֹתֵר לְיוֹם וַיְכוּל לְטַעַם מִמֵּאֲכָלִים אֲחֵרִים. וְלִקְטָנִים בְּשָׁנֵי תַבְשִׁילִים מִסְפִּיק. וּבִאֲרוּהָ הַחֲבֵרִים.

הַפְּרוֹז שֶׁבִּכְנִיסַת הַשֶּׁבֶת

אֵלָּא כְּשֶׁנִּכְנְסַת שֶׁבֶת, פְּרוֹז קוֹרָא בְּכָל הַרְקִיעִים: הַתְּתַקְנוּ מִרְכָּבוֹת, הַתְּתַקְנוּ מַחְנוֹת כְּנֶגֶד רְבוּבֹכֶם. אַז יוֹצֵאת רוּחַ אַחַת מִצַּד הַדְּרוֹם, וְאוֹתָהּ רוּחַ נִפְרָשֶׁת עַל כָּל אוֹתָם חֲלִלוֹת וּמַחְנוֹת שֶׁל צֵד יָמִין, וּמִתְלַבְּשוֹת בּוֹ, וְאוֹתָהּ רוּחַ נִקְרָאת לְבוּשׁ כְּבוֹד שֶׁל שֶׁבֶת. אַז הַשְּׁלַחְנוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הֵזָה מִתְקַנְנוֹת בְּהִיכָל אֶחָד. אֲשֶׁרֵי חֲלָקוֹ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם שֶׁסְּדוֹר שֶׁלְחָנוּ נִרְאֶה שֶׁם פְּרָאֵי, וְהַכֵּל עוֹמֵד מִתְקַן בְּלֵי בּוֹשָׁה, אִישׁ כְּפִי כָחוּ.

רְשׁוֹת הַנְּשֻׁמָּה לְבָרֶךְ

נִשְׁמַת כָּל חַי, הַרִי הַחֲבָרִים עוֹרְרוּ בּוֹ דְבָרֵי אֵמֶת. אֲבָל יֵשׁ לָנוּ לְהַזְכִּיר, הַנְּשֻׁמָּה הַזֹּאת שֶׁפּוֹרַחַת מֵאוֹתוֹ חַי הָעוֹלָמִים. וּמִשׁוֹם שֶׁהִיא שְׁלוֹ, שֶׁמִּמֶּנּוּ יוֹצֵאוֹת כָּל הַבְּרָכוֹת וְשׁוֹרוֹת בּוֹ, וְהוּא מְשָׁקָה וּמְבָרֵךְ לְמִטָּה, הַנְּשֻׁמָּה הַזֹּאת שֶׁיוֹצֵאת מִמֶּנּוּ יֵשׁ רְשׁוֹת לְבָרֶךְ אֶת הַמְּקוֹם הַזֶּה.

וְלָכֵן פּוֹרַחוֹת הַנְּשֻׁמוֹת מֵאוֹתוֹ חַי בְּעֶרֶב שֶׁבֶת, אוֹתוֹ נִשְׁמָת שֶׁפּוֹרַחוֹת, מִמִּשׁ מִבְּרָכוֹת מְקוֹם זֶה שֶׁנִּקְרָא שֶׁם מְלִמְטָה.

טעימת המאכלים (ח"א מ"ח, ב.)

וּבְלִילֵי דְשֶׁבֶתָא כְּעֵי בַר נֶשׁ לְאִמְעָמָא מִכְּלָא, בְּגִין לְאַחֲזֹאֵה דְהֵאִי סַבְתָּ שְׁלוֹם מִכְּלָא אֲתַבְּלִילִת, וּבִלְבָד דְלָא יִפְגַּם מִכְּלָא חֲדָא לְיוֹמָא, וְאִית דְאֲמַרֵי תְרִין, לְתִרִין סְעוּדַתֵי אַחֲרִינִין דְיוֹמָא, וְשִׁפִּיר. וְכָל שָׁפָן אִי סְלִיק וְתִיר לְיוֹמָא וַיְכִיל לְמַטְעַם מִמִּיכְלִין אַחֲרִינִין וְלִזְעִירֵי כְתָרֵי תַבְשִׁילִין סְגִיא, וְאוֹקְמוּהָ חֲבָרִיא.

הַפְּרוֹז שֶׁבִּכְנִיסַת הַשֶּׁבֶת (ח"ב ר"ד, א.)

אֵלָּא כִּד עֵאל שֶׁבֶתָא, כְּרוֹזָא קָרִי כְּבוֹלְהוּ רְקִיעִין, אֲתַתְּקִנוּ רְתִיכִין, אֲתַתְּקִנוּ מִשְׁרִיין, לְקַדְמוֹת מְאִרִיכוֹן. כְּדִין נִפִּיק חַד רוּחָא מִסְטְרָא דְדְרוֹם, וְהֵהוּא רוּחָא אֲתַפְרֵשׁ עַל כָּל אֵינּוֹן חִילִין וּמִשְׁרִיין דְלִסְטְרָא יְמִינָא, וְאֲתַלְבָּשׁוּן בֵּיה, וְהֵהוּא רוּחָא אֲקָרִי לְבוּשָׂא דִיקָר דְשֶׁבֶתָא. כְּדִין פְּתוּרֵי דְהֵאִי עֲלֵמָא, מִתְתַקְנִין בְּחַד הֵיכְלָא. זְכָאֵה חוֹלְקִיָה דְהֵהוּא בַר נֶשׁ, דְסְדוּרָא דְפְתוּרִיָה אֲתַחֲזִי תַמָּן כְּדָקָא יְאוֹת, וְקִימָא כְּלָא מִתְתַקְנָא, בְּלָא כְּסוּפָא, אֵינֶשׁ כְּפּוֹם חִילִיָה.

רְשׁוֹת הַנְּשֻׁמָּה לְבָרֶךְ (ח"ב קל"ח, א.)

נִשְׁמַת כָּל חַי, הֵא חֲבָרִיאֵי אֲתַעְרוּ בֵּיה מְלִין דְקִשׁוּט. אֲבָל אִית לָן לְאֲדָבְרָא, הֵאִי נִשְׁמַתָּא דְפְרַחָא מֵהֵהוּא חַי הָעוֹלָמִים. וּבְגִין דְאִיְהִי דִילִיָה, דְמַנְיָה נִפְקוֹן כָּל בְּרַכָּאן, וְשִׁרִיין בֵּיה, וְהוּא אֲשָׁקִי וּמְבָרֵךְ לְתַתָּא, הֵאִי נִשְׁמַתָּא דְנִפְקָא מַנְיָה, אִית לָהּ רֶשׁוּ לְבָרְכָא לְהֵאִי אֲתַר. וְעַל דָּא פְּרַחִין נִשְׁמַתִין מֵהֵהוּא חַי, בְּמַעֲלֵי שֶׁבֶתָא. אֵינּוֹן נִשְׁמַתִין דְאֵינּוֹן פְּרַחָאן, מִמֶּשׁ מְבָרְכִין לְהֵאִי אֲתַר

ואותו מקום שיוצאות ממנו, מברך אותו למעלה, ושם זה מקבל ברכות ממטה וממעלה, ונקללת מכל הצדדים.

בימי החל היא מקבלת ברכות משאר הנשמות שמברכות אותה מלמטה, ביום השבת היא מקבלת ברכות מאותן נשמות עליונות שמברכות אותה בארבעים וחמש תבות כחשבון מ"ה. (מנשמת כל חי עד והאחרונים) ובסוד של חמשים תבות. כחשבון מ"ה כמו שבארנו בסוד מ"ה ובסוד מ". זה העולם העליון, וזה העולם התחתון. נשמת כל חי (עד והאחרונים) - מ"ה. וזמן אלו פינו מלא שירה עד ומלפנים - עולה התשבחת האחרת חמשים תבות. ואף על גב שלא עומד הדבר בחשבון, עולה החשבון סוד מ", ומשם והלאה עולה התשבחת האחרת לחשבון (מ"ה) מאה תבות, תשלומים של הכל, ומרפכה אחת על מה ששורה שהוא תשלום (אותו שלם עליו).

וכל השבח הזה וכל הדברים הללו כלם איברים ידועים בחשבון לתשלום שבת ולהשתלם מהם פראוי. **אשרי העם שידועים לסדר את שבח רבונם פראוי.** מכאן והלאה סדור התפלה כמו שתקן.

יום הנשמות

היום הזה הוא יום הנשמות שמתעטר אותו צרור הנשמות (בתפחות של אדום). משום כך משבחים בתפחות תשבחת הנשמה, והינו נשמת כל חי תברך את שמך ה' אלהינו ורוח כל בשר וכו'. ואין התשבחת אלא בצד של

דאקרי שם מתתא. והוא אתר דנפקי מניה מברך ליה לעילא, והאי שם מקבלא ברכאן, מתתא ומעילא, ואתכלילת מכל סטרין.

ביומי דחול, איהי מקבלא ברכאן, משאר נשמתין, דקא מברכין לה מתתא. ביומא דשבת, איהי מקבלא ברכאן מאינון נשמתין עלאין, דקא מברכאן לה בארבעין וחמש תיבין, כחושבן מ"ה. (מנשמת כל חי עד והאחרונים) (ס"א) וברזא דחמשים תיבין, כחושבן מ"ה) כמה דאוקימנא, ברזא מ"ה, וברזא מ". דא עלמא עלאה, ודא עלמא תתאה. נשמת כל חי (ס"א עד והאחרונים) מ"ה. וזמן ואילו פינו מלא שירה עד ומלפנים, סלקא תושבחתא אחרא חמשין תיבין. ואף על גב דלא קיימא תמן מלה כחושבנא, סלקא חשבנא רזא מ". ומתמן ולהלאה סלקא תושבחתא אחרא לחשבון (מ"ה) מאה תיבין, תשלומין דכלא, וחד רתיקא על מה דשריא דאיהו תשלומא (ס"א הוא שלימא עלאה).

וכל שבחא דא, וכל מלין אליון, בלהו שייפין ידיען, כחושבנא לתשלומא דשבת, ולאשתלמא מניהו, כדקא חזי. זכאה עמא, דידיעי לסדרא שבחא דמריהון, כדקא יאות. מכאן ולהלאה סדורא דצלותא כמה דאתתקנת.

יום הנשמות (ח"ב ר"ה, ב)

האי יומא, איהו יומא דנשמתין, דאתעטרא ההוא צרורא דנשמתין. (בתושבתו דמאריהו) בגין כך משבחי בתושבתון תשבחתא דנשמתא, והינו נשמת כל חי תברך את שמך יי' אלהינו

נִשְׁמָה וְרוּחַ, וְהַיּוֹם הַזֶּה עוֹמֵד בְּרוּחַ וְנִשְׁמָה,
וְלֹא שֶׁל גּוֹף.

יוצר אור

הַתְּשֻׁבָּה שֶׁל דְּרָגָה אַחֲרֵת עֲלִיּוֹנָה, סוֹד
הַיּוֹם, שֶׁמֶשׁ קְדוּשָׁה שֶׁהִיא אור הַיּוֹם, הַיְנוּ
יוצר אור. סוֹד הָאור הַמְּאִיר, שֶׁמִּמֶּנּוּ נִזְנָנִים
וּמְאִירִים כָּל אוֹתוֹן הַצְּבָאוֹת, הַמְּרַכְּבוֹת,
וְהַכּוֹכָבִים וְהַמְּזָלוֹת, וְכָל אוֹתָם שֶׁשׁוֹלְטִים
עַל הָעוֹלָם.

תְּשֻׁבּוֹת הָעוֹלָם הֵבֵא

תְּשֻׁבָּתוֹ שֶׁל הָעוֹלָם הֵבֵא בַיּוֹם הַזֶּה,
הַיְנוּ אֵל אֲדוֹן. וְהַתְּשֻׁבָּת הַזֹּאת הִיא בְּסוֹד
עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת עֲלִיּוֹנוֹת קְדוּשׁוֹת
שֶׁמִּתְעַטְרוֹת בְּאַבוֹת וּבַמְּרַכְּבָה הָעֲלִיּוֹנָה
הַקְּדוּשָׁה.

תְּשֻׁבָּת עַל תְּשֻׁבָּת

הָאוֹתִיּוֹת הַקְּטַנּוֹת הֵן עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם
אוֹתִיּוֹת, שֶׁהֵן הָעוֹלָם הַתְּחִלְתּוֹ, שֶׁהֵן אֵל
בְּרוּךְ גָּדוֹל דְּעָה וְכוּ', וְאִין בֵּין תְּבָה לְתְבָה
רוּחַ אַחֵר, אֶלָּא אוֹת רְשׁוּמָה בְּכָל תְּבָה
וְתְבָה. וּבְעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן יֵשׁ רוּחַ, וְהַצְּדִידִים
הַקְּדוּשִׁים בֵּין אוֹת לְאוֹת. וְזוֹהִי תְּשֻׁבָּת
עַל תְּשֻׁבָּת, שֶׁהָאוֹתִיּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת שֶׁל
הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְשַׁבְּחוֹת וְאוֹמְרוֹת לְמַלְךְ
הָעֲלִיּוֹן יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית.

עֲלִית הַתְּשֻׁבָּת לְמַעְלָה

כְּשֶׁהַתְּשֻׁבָּת הַזֹּאת עוֹלָה לְמַעְלָה, שְׁתֵּי
מְרַכְּבוֹת עֲלִיּוֹנוֹת שְׁאֵמְרָנוּ, מִזְדַּמְּנִין
וְלוֹקְחוֹת אֶת הַתְּשֻׁבָּת הַזֹּאת מִהַעֵם הַקְּדוּשׁ,
וּמַעֲלִים אוֹתָהּ לְהַתְעַטֵּר בָּהּ בְּכִמְהָ מְרַכְּבוֹת
עֲלִיּוֹנוֹת שְׁמִמְנוֹת. וְכָל אוֹתָם הַצְּדִיקִים
שֶׁבָּגוּ עֲדוֹ, כְּלָם מִתְעַטְרִים בְּתְשֻׁבָּת

וְרוּחַ כָּל בֶּשֶׂר וְכוּ'. וְלִית תּוֹשְׁבַתָּא אֶלְא
בְּסִטְרָא דְנִשְׁמָתָא וְרוּחָא, וְהֵאֵי יוֹמָא,
קִימָא בְרוּחָא וְנִשְׁמָתָא, וְלֹאוּ דְגוּפָא.

יוצר אור

תּוֹשְׁבַתָּא דְּדְרָגָא אַחֲרָא עֲלָא, רָזָא
דְיוֹמָא, שְׁמִשָּׂא קְדִישָׁא
דְאִיהוּ נְהוּרָא דְיוֹמָא, הַיְנוּ יוֹצֵר אור.
רָזָא דְנְהוּרָא דְנְהוּרָא, דְמִנְיָה אֲתִזְנִין וְנְהוּרִין
כָּל אִינוּן חַיִּילִין, רְתִיבִין, וְכַכְּבִיא וּמְזִלִי,
וְכָל אִינוּן דְשִׁלְטִין עַל עֲלָמָא.

תְּשֻׁבּוֹת הָעוֹלָם הֵבֵא (ח"ב ר"ח, ב)

תּוֹשְׁבַתָּא דְעֲלָמָא דְאִתִּי בְיוֹמָא דְאֵ,
הַיְנוּ אֵל אֲדוֹן. וְתּוֹשְׁבַתָּא
דְאֵ, אִיהוּ בְרוּא דְעֲשָׂרִין וְתֵרִין אֲתָנוּן
עֲלָאִין קְדִישִׁין, דְמִתְעַטְרִין בְּאַבְהֵן
וּבְרְתִיכָא עֲלָאָה קְדִישָׁא.

תְּשֻׁבָּת עַל תְּשֻׁבָּת

אֲתָנוּן זְעִירִין, אִינוּן עֲשָׂרִין וְתֵרִין אֲתָנוּן,
דְאִינוּן בְּעֲלָמָא תְּתָאָה, דְאִינוּן
אֵל בְּרוּךְ גָּדוֹל דְּעָה וְכוּ', וְלֹא אִית בֵּין
תִּיבָה לְתִיבָה, רוּחָא אַחֲרָא, אֶלָּא אֵת
רְשִׁימָא בְּכָל תִּיבָה וְתִיבָה. וּבְעֲלָמָא
עֲלָאָה, אִית רוּחָא, וְסִטְרִין קְדִישִׁין, בֵּין
אֵת לְאֵת. וְדֵא אִיהוּ, תּוֹשְׁבַתָּא עַל
תּוֹשְׁבַתָּא, דְאֲתָנוּן עֲלָאִין דְיוֹמָא
שְׁבִיעָאָה, קָא מְשַׁבַּח וְאָמַר לְמַלְכָא
עֲלָאָה יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית.

עֲלִית הַתְּשֻׁבָּת לְמַעְלָה

כַּד תּוֹשְׁבַתָּא דְאֵ סִלְקָא לְעִילָא, שְׁתֵּין
רְתִיבִין עֲלָאִין דְקָאמְרִין, מִזְדַּמְּנִין
וְנִטְלִי לְהֵאֵי תּוֹשְׁבַתָּא מַעֲמָא קְדִישָׁא,
וְסִלְקִי לָהּ לְאֲתַעְטְרָא בָּהּ, בְּכִמְהָ רְתִיבִין
עֲלָאִין, דִּי מְמַנִּין, וְכָל אִינוּן צְדִיקִיא
דְבִגְנִתָּא דְעֲדוֹ, כְּלָהוּ מִתְעַטְרִין

הזאת, וְכָל אוֹתוֹן מְרַכְבוֹת וְכָל אוֹתוֹן נְשָׁמוֹת
הַצְּדִיקִים, כְּלָם עוֹלָיִם בְּתִשְׁבַּחַת הַזֶּה עַד
סוּד הַפֶּסַע.

בְּתוֹשֶׁבֶתָא דָּא, וְכָל אֵינּוֹן רְתִיכִין, וְכָל
אֵינּוֹן נְשָׁמְתִין דְּצַדִּיקָיָא, כְּלָהוּ סְלָקִין
בְּתוֹשֶׁבֶתָא דָּא, עַד רְזָא דְכוֹרְסִיָּא.

הַתְּשַׁבַּחַת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבַּחוֹת
וּבְשִׁמְיָנָהּ לְכַפֵּא הַקְּדוֹשׁ הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה שֶׁל
כָּל יִשְׂרָאֵל, עוֹמְדַת שָׁם עַד הַזְּמַן שְׂאוֹמְרִים
הַקְּדוֹשָׁה הַעֲלִינָה שֶׁל מוֹסְרָא. וְאַזְ הַעֲלִיָּה
שְׁלִמְטָה לְמַעְלָה, לְהֶאֱחָז הַכֹּל לְמַעְלָה
לְמַעְלָה לְהִיּוֹת הַכֹּל אַחַד. זוֹהִי הַתְּשַׁבַּחַת
שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבַּחוֹת.

הַתְּשַׁבַּחַת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבַּחוֹת
כַּד מְטָא לְכוֹרְסִיָּא קְדִישָׁא, תוֹשֶׁבֶתָא
דָּא דְכָל יִשְׂרָאֵל, קְיָיֵמָא תַּמּוּן, עַד
זְמַנָּא דְקִאמְרִי קְדִישָׁה עֲלָאָה דְמוֹסְרָא.
וּבְרִין סְלוֹקָא דְלִתְתָא לְעִילָא, לְאַתְאַחַדָּא
כְּלָא לְעִילָא לְעִילָא, לְמַהוּי כְּלָא חַד.
דָּא אִיהִי תוֹשֶׁבֶתָא, דְסְלָקָא עַל כְּלָהוּ
תְשַׁבַּחוֹן.

**יהודים חושו
והינצלו**

הוי כּי גדול היום ההוא מאין כּמהו
ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע
(ירמיה פרק ל"ז)

**האם הנך חפץ להנצל מפצצת אטום?
מהקרינות?
האם הנך יודע מה יסוכך עליך?**

**האם שמעת היכן ניתן להשיג בימינו
תיבת נח כדי להינצל?**

**הזמן אוזל אל
תתמהמה!**

המשך "עֲרֵכָה שֶׁל שָׁנָה" מעמוד ב

כתב הפך החיים (סי' קנ"ה סק"ב): מצוה פְּרִיָּה וּרְבִיָּה שְׁלֵא יְהֵא עֵקֶר בְּשִׁכְלוֹ שְׁאִינוּ מוֹלִיד, וְאָמְרוּ חז"ל וְדָלָא מוֹסִיף יְסִיף, וְצָרִיף שִׁיחֲדָשׁ בְּכָל יוֹם: מַה שְׁלֵא חֲדָשׁ מִקְדָּמַת דְּנָא, וּבְזָה יֵאִירוּ יִמְיוֹ לְעוֹלָם הַבָּא (בשם אור צדיקים אות י"ג), וְכֵתֵב מִרְנָא הֲבֵן אִישׁ חַי ז"ע (חלק דְּרוּשִׁים פְּרָשַׁת מִשְׁפָּטִים ד"ה אַם אֲדוֹנָיו יִתֵּן לוֹ), וְז"ל: כִּי חֲדוּשֵׁי תוֹרָה בְּחֻלְק הַנִּסְתֵּר, וְנִקְרָאִים בְּנִים, וְחֲדוּשֵׁי תוֹרָה בְּחֻלְק הַנִּגְלָה וְנִקְרָאִים בְּנוֹת, עכ"ל. וְיוֹצֵא לְפִי דְּבִרְיָהֶם הַקְדוּשִׁים שְׁפָדֵי לְצֵאת יְדֵי חוֹבַת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה בַתּוֹרָה, חֵיב לְחַדָּשׁ גַּם בְּנִגְלָה וְגַם בְּנִסְתֵּר, וְמִי יֹאמֵר וְכִיתִי וְצֵאתִי יְדֵי חוֹבַתִּי.

ובזהר הקדוש (פְּרָשַׁת שְׁלַח לך דף קע"ג ע"א) כְּתוּב, שְׁכָל יְהוּדֵי חֵיב לְחַדָּשׁ חֲדוּשִׁים בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹאֵל לְנִשְׁמָה מַה חֲדָשָׁה, וְאִם לֹא חֲדָשָׁה, נִמְצָאת בְּבוּשָׁה גְדוּלָה.

וְכֵתֵב בְּסִפְר "זוהר חי", דְּכָל אֶחָד חֵיב לְחַדָּשׁ בַּתּוֹרָה בְּשַׁבַּת כְּפִי יְכוּלָתוֹ, בְּכָל חֻלְקֵי פְרָד"ס הַתּוֹרָה וּבְדִרְשׁוֹת חז"ל. ובשו"ת "תוֹרָה לְשִׁמְהָ" (לְרַבֵּנוּ יוֹסֵף חַיִּים – א"ח סִימָן צ"ח) כְּתוּב: כִּי מִי שֶׁחֲדָשׁ אֵיזָה חֲדוּשׁ בַּתּוֹרָה, בְּמִשְׁפַּח הַשְּׁבוּעַ וְכֵתֵב לֹא יוֹצֵיא אוֹתוֹ בְּפֶה עַד שַׁבַּת, וְאֵין נֶחְשָׁב שֶׁחֲדָשׁוֹ בְּשַׁבַּת.

שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאומרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר].

תא חזי, כד מלה אתהחדש באורייתא, ונשמתא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מלין חדתין, וסלקי לעילא. כל פמליא דלעילא, צייתין לההוא מלה, וחסיות הקדש מתרביין בגדפין, ומתלבשין בגדפין. וכד שאיל לון קדשא ברין הוא, ולא תבין ושתקין, כדין חיות הקדש מה כתיב, (תקזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהו, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (תקמ"ה ח) וכפתחו עמדו כל העם. - [באור: בא וראה, כשדבר מתחדש בתורה ונשמה שיוודת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה למעלה, כל הפמליה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחסיות הקדש מתרבים בכנפים ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיבין, ושותקין, אז חיות הקדש מה כתוב? (תקזקאל א): "בעמדם תרפינה כנפיהו", כמו שנאמר (איוב לב): "כי עמדו לא ענו עוד". (תקמ"ה ח): "וכפתחו עמדו כל העם"]. (עין שם בארץ ובדף קע"ד ע"ב). (וענין ב"סידורו של שבת" שרש החמישי ענף ב' אות ח', וז"ל: ודברי הכל בשבת נתנה תורה, אף אור התורה ורזין דאורייתא צריד אדם לחדש ביום השבת. (עין שם).

ג. כתב קב הישר (פרק לה), דביום היארצייט של אביו או אמו, וכן גם של חמיו וחמותו, לא די בקדוש ותענית שמועיל להנצל ממקצת הדין, אלא יראה להמציא לעשות טוב ביום הזה, ויראה לחדש בו איזה דבר בתורה, אז יש תועלת גדול לאביו ולאמו, וכן בשאר ימות השנה כשהבן מחדש איזה חדוש תורה לשמה, אז הבן משמח אביו ואמו, ומעטרין לאביו ואמו בכמה עיטורין, וכן לחמיו וחמותו (עין שם).

ד. בזהר (פְּרָשַׁת שְׁלַח לך דף קע"ג עמוד ב'): כִּיִּן דְּסִלְקִין כְּלָהוּ נִשְׁמַתִּין דְּשָׂארוּ עֲלֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל. סִלְקֵי וְזַיְמִין בְּדִיּוּקָא קַמִּי מִלְּכָא קְדִישָׁא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא שְׂאִיל לְכָלְהוּ, מֵאִי חֲדוּשָׁא הָוָה לְכוּ בְּהֵוָה עֲלֵמָא בְּאוּרִייתָא. וְזָכָא אִיהוּ מְאֵן דְּחֲדוּשָׁא דְּאוּרִייתָא אִמְרַת קַמִּיה. כְּמַה חֲדוּן עֲבִיד קְדִישָׁא בְּרִיף הוּא, כְּנִישׁ לְפַמְלִיא דִּילֵיה, וְאָמֵר, שְׁמַעוּ חֲדוּשָׁא דְּאוּרִייתָא, דְּאִמְרַת נִשְׁמַתָּא דָּא דְּפִלוֹנִי, וְכָלְהוּ מוֹקַמִּי הֵיִיא מְלָה בְּתַרִּי מִתִּיבְתִּי. אִינוּן לְתַתָּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְעֵילָא, חֲתִים לְהֵיִיא מְלָה. - [באור: כִּיִּן שְׁעוֹלוֹת כָּל הַנְּשַׁמּוֹת שְׁשָׂרוּ עַל יִשְׂרָאֵל, עוֹלוֹת וְעוֹמְדוֹת בְּדַמּוֹת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוּשׁ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹאֵל אֵת כָּלֶם: אֵיזָה חֲדוּשׁ הָיָה לְכֶם בְּאוֹתוֹ עוֹלָם בַּתּוֹרָה? אֲשֶׁרִי מִי שְׁאוֹמֵר לְפָנָיו חֲדוּשׁ עַל הַתּוֹרָה. כְּמַה חֲדוּן עוֹשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. מִכֵּנס פְּמִלְיָה

המשך בעמוד 19

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ז'

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיֵּצֵא - נָשָׂא

שְׂמִיחַת הַתּוֹרָה בַּשַּׁבָּת וְקִדְשֵׁי

קְרִיאַת סֵפֶר תּוֹרָה בַּשַּׁבָּת

פֶּרֶק ז'

- שְׂמַחַת הַתּוֹרָה הָעֲלִיּוֹנָה ..... עא
 לְהַכְלִיל בְּאוֹתָהּ שְׂמֵחָה אֶת הָעַם הַקְּדוֹשׁ ..... עא
 סוּד סֵפֶר תּוֹרָה ..... עא
 עֵינָן שֶׁבַע הָעוֹלָם לְתוֹרָה בְּשַׁבָּת וְחֻמְשַׁת הָעוֹלָם
 בְּיוֹם טוֹב ..... עב
 הַכֵּל סוּד אֶחָד ..... עב
 עֲלִיַּת הָרְבִיעִי בְּרֵאשׁ חֹדֶשׁ ..... עב
 תִּקּוּן בְּכֶסֶא ..... עב
 שְׂמִיעַת קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּאִמָּה ..... עג
 אֲמִירַת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה בְּשַׁעַת הוֹצֵאת סֵפֶר תּוֹרָה ..... עג
 גִּסְחַת תְּפִלַּת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה ..... עג
 רַק אֶחָד קוֹרֵא בְּתוֹרָה ..... עד
 כּוֹלָם שׁוֹתֵקִים ..... עד
 הַכְּנָה וְכִבְיַת הַקּוֹרֵא ..... עה
 מְקוֹם הַפְּסֻקָּה בְּפִרְשָׁה ..... עה
 הַפְּרָשִׁיּוֹת מִתְּעַטְרוֹת לְפָנֵי הַקֶּבֶ"ה ..... עה
 מִנְיַי הַמְּרַכְּבוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת עַל כָּל פְּרָשָׁה וּפְרָשָׁה ..... עו
 הַמְּלִים שֶׁל הַפְּרָשִׁיּוֹת עוֹלוֹת לְמַעְלָה ..... עו
 כָּלן מִתְּעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַכֶּסֶא הַקְּדוֹשׁ ..... עו
 קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּמִנְחָה שֶׁל שַׁבָּת ..... עז
 קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּשָׁנֵי וּבְחֻמְיָשִׁי ..... עז
 תְּשַׁעַת הָעוֹלָם ..... עז

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֵה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ◉ שְׂמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- ◉ שְׂמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנֵיָה: דְּפִים כה-קמ.
- ◉ שְׂמוֹנֵה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

שמחת התורה העליונה (ח"ב ר"ה, ג)

מכאן ולהלאה, סדורא דצלותא דשאר יומי, עד ישמח משה וכו', חרותא דדרגא עלאה, עקרא דאבהן, דחדי בההוא ערבא דיליה, כד סליק כורסייא לגביה, ונטיל לה, ומתחבראן כחדא. ודא איהו חדנה דאורייתא עלאה דלעילא, תורה שבכתב. דחדי באורייתא דלתתא, תורה שבפעל פה, ואתחברו דא כדא.

להכליל באותה שמחה את העם הקדוש

כיון דאתחברו כחדא, בעי בר נש לאכללא בההוא חדנה לעמא קדישא, ישמחו במלכותך שומרי שבת וכו', אלהינו ואלהי אבותינו נא במנוחתנו.

סוד ספר תורה (ח"ב ר"ה, ג)

רזא דספר תורה ביומא דא, הא אוקמוה תנינן כתיב, (נחמיה ח) ויקראו בספר בתורת האלהים מפורש ושום שכל ויבינו במקרא והא אוקמוה רזא, דאינון פסוקי טעמי, ומסורת, וכל אינון דיוקין, (נ"א תקונין) ורזין עלאין, כלא אתמסר למשה מסיני. אי בכל הני דיוקין אתמסר אורייתא למשה, ספר תורה דאיהו בכל אינון קדושאן, אמאי איהו חסר מכל הני תקונין ורזין דאתמסרו ליה למשה באורייתא.

אלא רזא דא, כד כורסייא קדישא מתעטרא, ואתכלילת בתורה שבכתב, כל אינון דיוקנין, וכל אינון טעמיין ומסורות, פלהו עאלין בגניזו, ואתרשימו בגו כורסייא קדישא, ואינון דיוקנין, דאעיל אורייתא דככתב,

שמחת התורה העליונה

מכאן והלאה סדור התפלה של שאר הימים, עד ישמח משה וכו', השמחה של הדרגה העליונה, עקר האבות, ששמח באותו חלק שלו כשהכפסא עולה אליו ונטיל אותה, ומתחברים כאחד. וזוהי שמחת התורה העליונה שלמעלה, תורה שבכתב. ששמח בתורה שלמטה, תורה שבפעל פה, ומתחברים זה עם זה.

להכליל באותה שמחה את העם הקדוש

כיון שהתחברו כאחד, צריף אדם להכליל באותה שמחה את העם הקדוש. ישמחו במלכותך שומרי שבת וכו', אלהינו ואלהי אבותינו נא במנוחתנו.

סוד ספר תורה

סוד ספר התורה ביום הזה הרי פרשהו, ששנינו כתוב (נחמיה ח) ויקראו בספר בתורת האלהים מפורש ושום שכל ויבינו במקרא, והרי בארו את הסוד, שהם פסוקים, טעמים ומסורת, וכל אותם דיוקים (תקונין) וסודות עליונים, הכל נמסר למשה מסיני. אם בכל הדיוקים הללו נמסרה תורה למשה, אז ספר תורה שהוא בכל אותן קדשות, למה הוא חסר מכל התקונין האלו והסודות שנמסרו לו למשה בתורה?

אלא סוד זה, כשהכפסא הקדוש מתעטר, ונכללת בתורה שבכתב כל אותן דמיות, וכל אותם טעמים ומסורות, כלם נכנסים בגניזה ונרשמו בתוך הכפסא הקדוש, ואותן דיוקנאות שהכניסה תורה שבכתב בתורה שבפעל פה, ובהם התעברה כמו אשה

שֶׁהַתַּעֲבָרָה מֵהַזְכָּר, וְנִשְׁאַרוּ הָאוֹתִיּוֹת
הָעֲלִיּוֹנוֹת לְבָדוֹן בְּקִדְשֵׁתוֹן פְּרָאוּי. וּלְהִרְאוֹת
בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, שֶׁהִרִי מִתְבָּרְכֶת וּמִתְעַטָּרֶת
הַכֶּסֶס מִסוּד תּוֹרָה שֶׁבְכַתָּב, וְשֵׁם מַכְנִיסָה
כָּל אוֹתוֹן דְּמִיּוֹת וּמִתְקַדְּשֶׁת מִמָּוֶנּוּ, צָרִיף
לְהִרְאוֹת בְּאוֹתִיּוֹת לְבָדוֹן פְּרָאוּי.

עַנְיָן שֶׁבַעַת הָעוֹלָם לְתוֹרָה בְּשַׁבַּת וַחֲמִשַּׁת
הָעוֹלָם בְּיוֹם טוֹב

וְאִזְ הַכֹּל מִתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשָׁה עֲלִיּוֹנָה פְּרָאוּי,
כָּל שֶׁכּוֹן וְכָל שֶׁכּוֹן בְּיוֹם הַזֶּה. בְּיוֹם הַזֶּה צָרִיף
לְהַעֲלוֹת שֶׁבַעָה אֲנָשִׁים כְּנֶגֶד שֶׁבַעָה קוֹלוֹת,
שֶׁהֵם סוּד הַתּוֹרָה, וּבְזִמְנִים וּבְמוֹעֲדִים חֲמִשׁ
תּוֹרָה סוּד זֶה. בְּיוֹם הַכְּפּוּרִים שֵׁשׁ תּוֹרָה הַסּוּד
הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה.

הַכֹּל סוּד אֶחָד

וְהַכֹּל סוּד אֶחָד. חֲמִשׁ, שֶׁהֵם חֲמִשׁ דְּרָגוֹת
לְמִטָּה מִדְּרָגַת הָאוֹר הִרְאוֹשׁוֹן לְמִטָּה, וְהֵם
סוּד הַתּוֹרָה. שֵׁשׁ, שֶׁהֵם שֵׁשׁ צְדָדִים, וְהַכֹּל
סוּד אֶחָד. שֶׁבַעַת הֵם שֶׁבַעָה קוֹלוֹת, וְכֻלָּם
סוּד אֶחָד אֶלֶּה וְאֶלֶּה.

עֲלִית הַרְבִּיעִי בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ

בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ נּוֹסֵף אֶחָד עַל שְׁלֹשָׁה בְּשָׁבִיל
הַשְּׁמֵשׁ שֶׁמֵּאִיר בְּאוֹתוֹ זְמַן לְלַבְּנָה, וְנוֹסֵף
אוֹר עַל הַלְּבָנָה, וְזֶהוּ סוּד מוֹסֵף. בְּסִפֵּר תּוֹרָה
צָרִיף לְהַשְׁמֵעַ קוֹל אֶחָד וְדַבּוֹר.

תִּקּוֹן בְּכֶסֶס

הַסְּדוּר לְסִדֵּר הָעַם הַקְּדוֹשׁ בְּיוֹם הַזֶּה
וּבְשָׂאֵר הַיָּמִים שֶׁלְּסִפֵּר תּוֹרָה צָרִיף לְסִדֵּר

בְּאוֹרֵייתָא דְּבַעַל פֶּה, וּבָהוּ אֲתַעֲבַרְתָּ,
כְּאַתְתָּא דְּאַתַּעֲבַרְתָּ מִן דְּכוּרָא,
וְאַשְׁתָּארוּ אֲתוּוֹן עֲלָיִן לְחוּדֵייהוּ
בְּקִדְוִישֵׁיהוּ כְּדָקָא חֲזִי. וְלֹאֲתַחֲזָאָה כְּבִי
כְּנִישְׁתָּא, דְּהָא אֲתַבְּרַכְתָּ וְאַתַּעֲטַרְתָּ
כוּרְסֵיָא מְרֹזָא דְּתוֹרָה שֶׁבְכַתָּב, וְתַמְנָן
אַעִיל כָּל אֵינּוֹן דִּיּוֹקְנִין, וְאַיְהִי אֲתַקְדֶּשֶׁת
מִנִּיָּה, בְּעִי לֹאֲתַחֲזָאָה בְּאַתּוּוֹן לְחוּדֵייהוּ
כְּדָקָא יְאוֹת.

עַנְיָן שֶׁבַעַת הָעוֹלָם לְתוֹרָה בְּשַׁבַּת וַחֲמִשַּׁת
הָעוֹלָם בְּיוֹם טוֹב

וּבְרִיין, כְּלָא אֲתַקְדֵּשׁ בְּקִדְוִשָׁה עֲלָאָה
כְּדָקָא חֲזִי, כָּל שֶׁכּוֹן וְכָל שֶׁכּוֹן
בְּהַאי יוֹמָא. בְּהַאי יוֹמָא בְּעִי לְסַלְקָא
שֶׁבַעָה גּוֹבְרִין, לְקַבֵּל שֶׁבַעָת קְלִין, דְּאֵינּוֹן
רְזָא דְּאוֹרֵייתָא. וּבְזִמְנִין וּבְמוֹעֲדִין חֲמִשׁ,
גּוֹ רְזָא דָא. בְּיוֹמָא דְּכְפּוּרֵי שִׁית. גּוֹ רְזָא
עֲלָאָה דָא.

הַכֹּל סוּד אֶחָד

וְכֻלָּא רְזָא חֲדָא. חֲמִשׁ, דְּאֵינּוֹן חֲמִשׁ
דְּרָגִין לְתַתָּא, מִדְּרָגָא דְּאוֹר
קְדָמָאָה לְתַתָּא, וְאַינּוֹן רְזָא דְּאוֹרֵייתָא.
שִׁית, דְּאֵינּוֹן שִׁית סְטְרִין וְכֻלָּא רְזָא חֲדָא.
שֶׁבַעַת אֵינּוֹן שֶׁבַעַת קְלִין. וְכֻלְהוּ רְזָא חֲדָא,
אַלִּין וְאַלִּין.

עֲלִית הַרְבִּיעִי בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ

בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ אֲתוֹסֵף חֹד עַל תְּלַתָּא,
בְּגִין שֶׁמֵּשָׂא, דְּנִהִיר בְּהִוּוּ
זְמַנָּא, לְסִיְהָרָא, וְאַתוֹסֵף נְהוּרָא עַל
סִיְהָרָא, וְהֵינּוּ רְזָא דְּמוֹסֵף. בְּסִפֵּר תּוֹרָה,
בְּעִי לְשַׁתְּמַע חֹד קְלָא וְדַבּוֹר.

תִּקּוֹן בְּכֶסֶס

סְדוּרָא לְסִדְרָא עֲמָא קְדִישָׁא בְּיוֹמָא
דָא, וּבְשָׂאֵר יוֹמֵין דְּסִפֵּר תּוֹרָה

ולתקן תקון בכסא אחד שנקרא תבה, ואותו כסא שיהיה בשש דרגות לעלות בהם, ולא יותר, שכתוב ושש מעלות לכסא. ודרגה אחת למעלה לשם עליו ספר תורה ולהראותו לכל.

שמיעת קריאת התורה באימה **בשעולה** לשם ספר תורה, אז צריכים כל העם לסדר עצמם למטה באימה ופחד, ברדת ובזיע ולכון לבם, כאלו שפעת עומדים על הר סיני לקבל תורה, ויהיו מקשיבים ומטים אזניהם. ואין רשות לעם לפתח פיהם אפלו בדברי תורה, כל שכן בדבר אחר, אלא כלם באימה, כמי שאין לו פה, והרי פרשוה, שכתוב (נחמיה ח) וכפתחו עמדות כל העם. ואזני כל העם אל ספר התורה.

אמירת בריך שמה בשעת הוצאת ספר תורה **אמר** רבי שמעון, כשמוציאים ספר תורה בצבור לקרא בו, נפתחים שערי רחמים בשמים, ומעוררים את האהבה למעלה, וצריך אדם לומר כן.

נסח תפלת בריך שמה **ברוך** שמו של רבון העולם, ברוך כתרך ומקומך, יהיה רצונך עם עמך ישראל לעולם, ופדות ימינך הראה לעמך בבית מקדשך, ולהגיע לנו מטוב אורך ולקבל תפלותינו ברחמים. יהי רצון מלפניך, שתאריך לנו חיים בטוב, ולהיותי נפקד בין הצדיקים לרחם עלי ולשמר אותי,

בעי לסדרא ולתקנא תקונא, בחד כרסייא דאקרי תיבה, והוא כרסייא דלהוי בשית דרגין, לסלקא בהו ולא יתיר, דכתיב, (דברי הימים ב ט) ושש מעלות לכסא. ודרגא חד לעילא, לשואה עליה ספר תורה, ולאחזאה ליה לכלא.

שמיעת קריאת התורה באימה **כד** סליק ספר תורה לתמן, פדין בעאן כל עמא לסדרא גרמייהו לתתא, באימתא בדחילו כרתת בזיע, ולכוונא לבניהו, כמה דהשתא קיימין על טורא דסיני לקבלא אורייתא, ויהון צייתין וירכון אודנייהו. ולית רשו לעמא למפתח פומיהון, אפילו במילי דאורייתא, וכל שכן במלה אחרא, אלא כלהו באימתא, כמאן דלית ליה פומא והא אוקמוה, דכתיב, (נחמיה ח) וכפתחו עמדות כל העם. (נחמיה ח) ואזני כל העם אל ספר התורה.

אמירת בריך שמה בשעת הוצאת ספר תורה **אמר** רבי שמעון, כד מפקין ספר תורה בצבורא, למקרא ביה, מתפתחון תרעי שמייא דרחמין, ומעוררין את האהבה לעילא, ואבעי ליה לבר נש למימר הכי.

נסח תפלת בריך שמה **ברוך** שמה דמארי עלמא, בריך כתרך ואתרך, והא רעותך עם עמך ישראל לעולם, ופורקן ימינך, אחזי לעמך בבית מקדשך, ולאמטויי לנא מטוב נהורך, ולקבלא צלותנא ברחמין. והא רעוא קדמך, דתוריד לן חיים בטיבו, ולהוי אנא פקידא כגו צדיקיא, למרחם

וְאֵת כָּל שְׁלֵי וְשֵׁל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אֲתָה הוּא הַזֶּן אֵת הַכֹּל, אֲתָה הוּא הַשּׁוֹלֵט עַל הַמְּלָכִים וּמְפָרְגִים אֵת הַכֹּל. אֲתָה הוּא הַשּׁוֹלֵט עַל הַכֹּל, וְהַמְּלָכֹת שְׁלָךְ הֵיא. אֲנִי עֲבָדוּ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁמִּשְׁתַּחֲוֶה לְפָנָיו וּמְלַפְּנֵי כְּבוֹד תּוֹרַתְנוּ בְּכֹל זְמַן וּזְמַן. לֹא עַל אִישׁ אֲנִי בּוֹטֵחַ וְלֹא עַל בְּנֵי אֱלֹהִים אֲנִי סוֹמֵךְ, אֲלֵא בְּאֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם, שֶׁהוּא אֱלֹהֵי אֲמֶת וְתוֹרַתוֹ אֲמֶת וּנְבִיאָיו אֲמֶת, וּמְרַבֵּה לַעֲשׂוֹת טוֹבוֹת וְאֲמֶת. בּוֹ אֲנִי בּוֹטֵחַ, וְלִשְׁמוֹ הַקְּדוֹשׁ וְהַנְּכַבֵּד אֲנִי אוֹמֵר תְּשַׁבְּחוּת. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתִּפְתַּח לִבִּי בְּתוֹרַתְךָ, וְתַתֵּן לִי בְּנִים זְכָרִים שְׁעוֹשִׂים רְצוֹנְךָ, וְתִשְׁלַח מִשְׁאֲלוֹת לִבִּי וְלֵב כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְטוֹב וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם, אָמֵן.

רק אחד קורא בתורה

וְאֶסִּיר לְמַקְרֵי בְּסִפְרָא דְאוֹרֵייתָא, בַּר חַד בְּלַחֲדוּדֵי, וְכֹלֵא צִיִּיתִין וְשִׁתְּקִין, בְּגִין דִּישְׁמַעוּן מַלִּין מְפוּמִּיה, כְּאִילוּ קְבִילוּ לָהּ הֵחִיא שְׁעַתָּא מְטוֹרָא דְסִינֵי. וּמֵאֵן דְּקָרִי בְּאוֹרֵייתָא, לְהוּי חַד קֵאִים עֲלֵיה, וְשִׁתִּיק. דְּלֹא יִשְׁתַּמַּע בַּר דְּבוּר חַד בְּלַחֲדוּדֵי, לֹא תְרִין דְּבוּרִין, לְשׁוֹן קִדְשׁ חַד, וְחַד הוּא, וְלֹא תְרִין דְּבוּרִין, וְאִי תְרִין מִשְׁתַּבְּחִין בְּסִפְרָא תוֹרָה, גְּרִיעוּתָא דְרִזָּא דְמַהִימְנוּתָא אִיהוּ בְּסִפְרָא תוֹרָה, וּבְעֵי חַד קֵלָא. מְתַרְגֵּם חַד. וְרִזָּא דָא קְלִיפָה וּמוֹחָא. (רְזָא דְעֲלָמָא דָא וְרִזָּא

העולם הבא).

כולם שותקים

בְּלֵא שְׁתַּקִּין, וְחַד קֵאֲרִי, דְכַתִּיב, (שְׁמוֹת כ) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֵת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאִמּוֹר.

עָלוּ, וּלְמַנְטֵר יְתִי, וְיֵת כָּל דִּילֵי, וְדִי לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אֲתָה הוּא זֶן לְכֹלֵא, וּמְפָרְגִים לְכֹלֵא, אֲתָה הוּא שְׁלִיט עַל כֹּלֵא, אֲתָה הוּא דְשְׁלִיט עַל מְלָכֵיא, וּמְלָכוּתָא דִּילְךָ הוּא. אֲנִי עֲבָדָא דְקוֹדְשָׁא בְרִידָה הוּא, דְסָגִידְנָא קַמִּיה, וּמְקַמֵּי דִיקָר אוֹרֵייתִיה, כְּכֹל עֵידִן וְעֵידִן. לֹא עַל אִינֵשׁ רְחִיצָנָא, וְלֹא עַל בַּר אֱלֹהִין סְמִיכָנָא, אֲלֵא בְּאֱלֹהֵא דְשָׁמַיָא, דְהוּא אֱלֹהֵא קְשׁוּט, וְאוֹרֵייתִיה קְשׁוּט, וּנְבִיאוּהִי קְשׁוּט, וּמְסָגֵי לְמַעַבְדַּ טְבוּוֹן וְקְשׁוּט. בִּיה אֲנִי רְחִיץ, וְלִשְׁמִיה קְדִישָׁא וְיִקְרָא אֲנִי אִימֵר תְּשַׁבְּחוּן. יְהִי רְעוּא קְדָמְךָ, דְתִפְתַּח לִבָּאֵי בְּאוֹרֵייתִךָ וְתִהִיב לִי בְנִין דְכָרִין דְעֲבָדִין רְעוּתִךָ. וְתִשְׁלַח מִשְׁאֲלוֹתֵי דְלִבָּאֵי, וְלִבָּא דְכָל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְטוֹב וּלְחַיִּין וּלְשָׁלוֹם אָמֵן.

רק אחד קורא בתורה

וְאֶסִּיר לְמַקְרֵי בְּסִפְרָא דְאוֹרֵייתָא, בַּר חַד בְּלַחֲדוּדֵי, וְכֹלֵא צִיִּיתִין וְשִׁתְּקִין, בְּגִין דִּישְׁמַעוּן מַלִּין מְפוּמִּיה, כְּאִילוּ קְבִילוּ לָהּ הֵחִיא שְׁעַתָּא מְטוֹרָא דְסִינֵי. וּמֵאֵן דְּקָרִי בְּאוֹרֵייתָא, לְהוּי חַד קֵאִים עֲלֵיה, וְשִׁתִּיק. דְּלֹא יִשְׁתַּמַּע בַּר דְּבוּר חַד בְּלַחֲדוּדֵי, לֹא תְרִין דְּבוּרִין, לְשׁוֹן קִדְשׁ חַד, וְחַד הוּא, וְלֹא תְרִין דְּבוּרִין, וְאִי תְרִין מִשְׁתַּבְּחִין בְּסִפְרָא תוֹרָה, גְּרִיעוּתָא דְרִזָּא דְמַהִימְנוּתָא אִיהוּ בְּסִפְרָא תוֹרָה, וּבְעֵי חַד קֵלָא. מְתַרְגֵּם חַד. וְרִזָּא דָא קְלִיפָה וּמוֹחָא. (רְזָא דְעֲלָמָא דָא וְרִזָּא

דעלמא דאתי).

כולם שותקים

בְּלֵא שְׁתַּקִּין, וְחַד קֵאֲרִי, דְכַתִּיב, (שְׁמוֹת כ) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֵת כָּל הַדְּבָרִים

הוא למעלה, וכל העם למטה, שכתוב (שמות יט) וַיִּתְיַצְבוּ בְּתַחֲתֵית הָהָר. וכתוב ומלשה עלה אל האלהים.

האלה לאמר איהו לעילא, וכל עמא לתתא, דכתיב, (שמות יט) וַיִּתְיַצְבוּ בְּתַחֲתֵית הָהָר. וכתוב (שמות יט) ומשה עלה אל האלהים.

הכנה וכונת הקורא

ואתו שקורא בתורה, ישים לבו ורצונו לאותם דברים, וכי הוא שליח רבונו בסדורם של הדברים הללו להשמיע לכל העם, שהרי הוא עומד כדגמה עליונה. משום כן, מי שעולה לקרא בתורה, יסדר אותם דברים בראשונה בביתו, ואם לא, לא יקרא בתורה. מנין לנו? מאותו דבור, שטרם ישמיע תורה לעם הקדוש, מה כתוב? (איוב כח) אַז רָאָה וַיִּסְפְּרָה הַכִּינָה וְגַם חֲקָרָה. ואחר כן, ויאמר לאדם הו' יראת ה' היא חכמה וגו'.

הכנה וכונת הקורא

וזהו דקארי באורייתא, ישוי לביה ורעותיה לאינון מלין, וכי איהו שליחא דמאריה, בסדורא דהני מלין, למשמע לכל עמא, דהא איהו קאים כדוגמא עלאה. בגין כך, מאן דסליק למקרי באורייתא, יסדר אינון מלין בקדמיתא בביתיה, ואי לאו, לא יקרי באורייתא, מנלן מההוא דבור, עד לא ישמע אורייתא לעמא קדישא מה כתיב, (איוב כח) אַז רָאָה וַיִּסְפְּרָה הַכִּינָה וְגַם חֲקָרָה, ולכתר, ויאמר לאדם הו' יראת ה' היא חכמה וגו'.

מקום הפסקת בפרשה

אסור לו למי שקורא בתורה להפסיק בפרשה או אפלו דבר אחד, אלא רק במקום שהפסיק מלשה את הפרשה לעם הקדוש - יפסיק, ולא יפסיק דברי פרשת שבת זו בפרשת שבת אחרת.

מקום הפסקת בפרשה

אסיר ליה למאן דקארי באורייתא למפסק פרשתא, או אפילו מלה חדא, אלא באתר דפסק משה פרשתא לעמא קדישא. ופסיק. ולא יפסיק מלין דפרשתא דשבתא דא, בפרשתא דשבתא אחרא.

הפרשיות מתעטרות לפני הקב"ה

הסוד הזה, בשעה שהפסיקו פרשיות, כל אחת ואחת מתעטרת ועומדת לפני הקדוש ברוך הוא. כיון שהשלימו להפסיק לכל השנה את הפרשיות הללו, התעטרו לפני הקדוש ברוך הוא ואומרות: **אני משבת פלוני** (מצבור פלוני), **ואני משבת פלוני** (מצבור פלוני).

הפרשיות מתעטרות לפני הקב"ה

רזא דא, בשעתא דאיפסיקו פרשיון, כל חד וחד אתעטרא וקיימא קמי קדשא בריך הוא. ביון דאשלימו למפסק הני פרשיון דכל שתא, אתעטרו קמיה קדשא בריך הוא, ואמרי אנא משבת פלוני, (ס"א מצבורא פלוני) **אנא משבת פלוני**.

(מצבורא פלוני).

מנוי המרכבות הקדושות על כל פֶּרֶשָה
ופֶּרֶשָה

בְּהֵיָא שְׁעָתָא, קָרָא לְיוֹפִיא"ל רַב
מְמַנָּא, וְלַחֲמִשֵּׁין וְתַלְתַּת רְתִיבִין
קַדְיִשֵּׁין דְּתַחֲתֵי יְדֵיהּ, דְּאִתְּמַנּוּן בְּשִׁמּוּשָׁא
דְּאִוְרֵייתָא, וְכָל רְתִיבָא וְרְתִיבָא מְנִי
לִיהּ, לְהָא רְתִיבָא עַל פְּרָשְׁתָּא פְּלַנְיָא,
דְּבִשְׁבַת פְּלוּנִי. וְרְתִיבָא פְּלוּנִי, עַל
פְּרָשְׁתָּא פְּלַנְיָא, דְּשַׁבַּת פְּלוּנִי. וְכָל חַד
וְחַד, מִשְׁמָשָׂא לְאִוְרֵייתָא, דְּהֵהוּא שַׁבַּת
דִּילִיהּ. וְאָסִיר לֵן לְעָרְבָא אֵלִין בְּאֵלִין,
וְלֹא לְאֵעֲלָא רְתִיבָא בְּרְתִיבָא דְּחִבְרִיָּה,
אִפִּילוּ כְּמֵלֵא נִימָא. וְאִפִּילוּ בְּחַד תִּיבָה,
אוּ אִפִּילוּ בְּאֵת חַד, אֵלָא כָּל חַד וְחַד,
כְּמָה דְּפָסִיק לֹון קְדָשָׁא בְּרִידֵי הוּא, וְכְמָה
דְּמְנִי לֹון בְּאִינוּן פְּרָשֵׁינִי, כָּל חַד וְחַד עַל
מִטְרִיָּה.

מנוי המרכבות הקדושות על כל פֶּרֶשָה
ופֶּרֶשָה

המלים של הפֶּרֶשִׁיּוֹת עולות למעלה
וְעַל דָּא, כַּד מִתְעַטְרָא פְּרָשְׁתָּא דָּא,
סְלָקֵן אִינוּן מְלִין דְּהֵהוּא פְּרָשְׁתָּא,
דְּאִשְׁתְּלִים בְּצַבּוּרָא, וְנִטִּיל לֹון הֵהוּא
רְתִיבָא. דְּמְמַנָּא בְּהֵהוּא פְּרָשְׁתָּא, וְסָלִיק
לֹון קַמִּי קְדָשָׁא בְּרִידֵי הוּא, וְאֵלִין מְלִין
מִמֶּשׁ, קְנִימִין קַמִּיהּ וְאִמְרִין, אֲנָא
פְּרָשְׁתָּא פְּלַנְיָא, דְּאִשְׁלִימוּ לִי צַבּוּרָא
פְּלוּנִי, חֲכִי וְחֲכִי.

המלים של הפֶּרֶשִׁיּוֹת עולות למעלה
וְלִכְּנָן כְּשִׁמְתַּעְטְרַת פְּרָשָׁה זֹו, עוֹלוֹת אוֹתָן
הַמְלִים שֶׁל אוֹתָהּ הַפְּרָשָׁה שְׁנִשְׁלֵמָה בְּצַבּוּר,
וְאוֹתָהּ מְרַכְּבָה לּוֹקַחַת אוֹתָם, זֹו שְׁמִמְנָה עַל
אוֹתָהּ פְּרָשָׁה, וּמַעֲלָה אוֹתָם לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וְאוֹתָם מְלִים מִמֶּשׁ עוֹמְדוֹת לְפָנָיו
וְאוֹמְרוֹת: אֲנִי פְּרָשָׁה פְּלוּנִית שְׁהִשְׁלִימוּנִי
צַבּוּר פְּלוּנִי כֶּן וְכֶן.

המלים של הפֶּרֶשִׁיּוֹת עולות למעלה
כְּלָן מִתְעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַפְּסָא הַקְּדוֹשׁ
אִי אִשְׁתְּלִים כְּדָקָא חַזִּי לִיהּ, סְלָקִין אִינוּן
מְלִין, וּמִתְעַטְרָן עַל בּוֹרְסִיָּא קַדִּישָׁא,
וְהֵהוּא רְתִיבָא מִשְׁמָשָׂא קַמִּיהּ, כָּל
רְתִיבָא וְרְתִיבָא, פְּרָשְׁתָּא דְּכָל שַׁבַּתָּא
וְשַׁבַּתָּא, וְכִלְהוּ מִתְעַטְרָן בְּגוּ בּוֹרְסִיָּא
קַדִּישָׁא, וּבְהוּ אִיהִי סְלָקָא לְאִתִּיחְדָּא
לְעִילָא לְעִילָא, וְאִתְעַבִּיד כְּלָא כְּלָלָא

כָּלן מתעטרות בתוך הפסא הקדוש
אִם הַשְׁתַּלְמָה כְּרָאוּי לָהּ, מַעֲלִים אֵת אוֹתָן
מְלִים, וּמִתְעַטְרוֹת עַל הַפְּסָא הַקְּדוֹשׁ,
וְאוֹתָהּ מְרַכְּבָה מִשְׁמָשֶׁת לְפָנָיו, כָּל מְרַכְּבָה
וּמְרַכְּבָה, הַפְּרָשָׁה שֶׁל כָּל שַׁבַּת וְשַׁבַּת, וְכָלן
מִתְעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַפְּסָא הַקְּדוֹשׁ, וּבְהֵן הִיא
עוֹלָה לְהִתְיַחַד לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וְהַכֵּל
נַעֲשֶׂה כָּלל אַחַד. מִשּׁוּם כֶּן, אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ

כָּלן מתעטרות בתוך הפסא הקדוש
אִי אִשְׁתְּלִים כְּדָקָא חַזִּי לִיהּ, סְלָקִין אִינוּן
מְלִין, וּמִתְעַטְרָן עַל בּוֹרְסִיָּא קַדִּישָׁא,
וְהֵהוּא רְתִיבָא מִשְׁמָשָׂא קַמִּיהּ, כָּל
רְתִיבָא וְרְתִיבָא, פְּרָשְׁתָּא דְּכָל שַׁבַּתָּא
וְשַׁבַּתָּא, וְכִלְהוּ מִתְעַטְרָן בְּגוּ בּוֹרְסִיָּא
קַדִּישָׁא, וּבְהוּ אִיהִי סְלָקָא לְאִתִּיחְדָּא
לְעִילָא לְעִילָא, וְאִתְעַבִּיד כְּלָא כְּלָלָא

מי שמשלים פרשת כל שבת ושבת כראוי כמו שפסקו אותה למעלה.

קריאת התורה במנחה של שבת **פעמים** קוראים בספר תורה בשבת; במנחה, בשעה שהדין תלוי לעת ערב, צריכים להכליל שמאל בימין, שהרי תורה נתנה משני צדדים, שכתוב (דברים לג) מימינו אש דת למו, מימין ושמאל. משום כך לספר התורה במנחה די בעשרה פסוקים או יותר, אבל לא שלמות הפרשה, שהרי שלמות הפרשה אינה אלא בימין, והימין תלוי עד שעת המנחה, והרי פרשוה.

קריאת התורה בשני ובחמישי **בשני** בשבת ובחמישי בשבת, משום שיוצרות הדרגות למטה, שהם כלל התורה. ואם תאמר, הרי נביאים התפרשו למטה - אלא כך זה ודאי. אבל אלה שלמטה, כלם כלל של התורה, וכל אחד ואחד כולל כל אחד ואחד.

תשעת העולים **וסוד** הדבר - הדרגות העליונות הללו הן נקראות פרשה אחת, ואחר כך יוצאות מהן תשע דרגות שנאחזות כאחד, ומשום כך תשעה אנשים; שלשה במנחה בשבת, ושלשה ביום שני, ושלשה ביום חמישי. הרי תשעה.

ובספר של רב ייבא סבא, במנחה בשבת הרי התעוררות של שמאל, והנקדה התחתונה באותו צד השמאל מקבלת סוד התורה. אז

הדא. בגין כך, זכאה חולקיה מאן דאשלים פרשתא דכל שבתא ושבתא, כדקא יאות, כמה דאפסקו לעילא.

קריאת התורה במנחה של שבת **הרי** זמני קריגן בספר תורה בשבתא, במנחה, בשעתא דדינא תליא, לעידן ערב. צריכין לאכללא שמאלא בימינא, דהא אורייתא מתרין סטרין אתייהיבת, דכתיב, (דברים לג) מימינו אש דת למו, ומינא ושמאלא. בגין כך ספר תורה במנחה די בעשרה פסוקין, או יותר, אבל לא שלימו דפרשתא, דהא שלימו דפרשתא לא הוי, אלא בימינא, ומינא תליא עד שעתא דמנחה, והא אוקמוה.

קריאת התורה בשני ובחמישי **בשני** בשבתא, ובחמישי בשבתא, בגין דקא נחתין דרגין לתתא, דאינון כללא דאורייתא. ואי תימא, הא נביאין מתפרשין לתתא. אלא הכי הוא ודאי, אבל הני דלתתא, כללו כללא דאורייתא, וכל חד וחד כליל לכל חד וחד.

תשעת העולים **ורזא** דמלה, אליון דרגין עלאין, אינון אקרון פרשתא חדא, ולבתר נפקין מנייהו תשע דרגין, דאתאחדן כחדא, ובגין כך תשעה גוברין, תלת בשבתא במנחה, ותלת ביומא תניינא, ותלת ביומא חמשאה, הא תשעה.

ובספרא דרב ייבא סבא, במנחה בשבתא, הא אתער רזא דשמאלא, ונקודה תתאה, בההוא סטרא

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה נּוֹסַעַת מֵצֵד שְׂמָאל, וּמְשַׁלָּה אֲנֹו קוֹרְאִים.

שְׁהַרִי הִיא עוֹמְדַת בְּסוּד שֶׁל תְּשַׁע (סְפִירוֹת), וְקוֹרְאִים תְּשַׁעָה, וְהֵם שְׁשֵׁה שֶׁל חַל וּשְׁלֹשֶׁה בְּשַׁעָה שֶׁהַשְּׂמָאל מֵתַעְוֹרֵר בְּשַׁבָּת, וְלֶהֱכַלִּיל הַכֹּל כְּאַחַד. וְהִיא מֵתַעְטְרַת בָּהֶם בְּשְׁלֹשֶׁה צְדָדִים, כְּמוֹ שְׁלֹשֶׁת הַצְּדָדִים הַעֲלִיּוֹנִים שֶׁהֵם כָּלֵל שֶׁל פְּרֻשַׁת הַשַּׁבָּת. אֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ שֶׁל מִי שִׁזּוּכָה לְכַבּוֹד הַשַּׁבָּת. אֲשֶׁרִי בְּשֵׁנִי הַעוֹלָמוֹת, בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

דְּשִׁמְאֵלָא, מִקְבְּלָא רְזָא דְאוּרִייתָא, כְּדִין בְּהֵהִיא שְׁעָתָא, נִטְלָא מִסְטְרָא דְשִׁמְאֵלָא, וּמְדִילֵיהּ קְרִינָן.

דְּהָא אִיהִי קַיִימָא כְּרְזָא דְתַשַּׁע, (נ"א סְפִירוֹת) וְקְרִינָן תַּשַּׁע, וְאִינוּן שִׁית דְּחוּל, וְתַלַּת בְּשַׁעָתָא דְאַתְעַר שְׂמָאלָא כְּשַׁבְתָּא, וְלֹאֲתַפְלְלָא כְּלָא כְּהָדָא. וְאִיהִי מֵתַעְטְרָא בְּהוּ, בְּתַלַּת סְטְרִין, כְּגוּוֹנָא דְתַלַּת סְטְרִין עֲלָאִין, דְּאִינוּן כָּלֵלָא דְפְרֻשַׁתָּא דְשַׁבְתָּא. זְכָאָה חוֹלְקִיָהּ מֵאֵן דְּזָכִי לִיקְרָא דְשַׁבְתָּא, זְכָאָה אִיהוּ כְּתְרִין עֲלָמִין, בְּעֲלָמָא דִין, וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.

סֵפֶר הַזֵּהוֹר הַקְּדוֹשׁ חֶק לְיִשְׂרָאֵל דַּף הַיּוֹמִי
עִם לְשׁוֹן הַקּוּדֶשׁ – מְנוּקָד מְפָסֵק וּמְחוּלָק לְקַטְעִים
מְסֻדָּר עַל הַפְּרָשִׁיּוֹת

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק ח'

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיִּשְׁלַח - בְּהַעֲלוֹתָּהּ

תְּפִלוֹת הַשַּׁבָּת וְעֵנֶג שַׁבָּת

זֵהַר הַשַּׁבָּת

- פא ..... שְׁמַע יִשְׂרָאֵל
- פא ..... תְּפִלוֹת הַשַּׁבָּת
- פב ..... שְׂמֵחַת הָאֱמוּנָה
- פב ..... סְעוּדוֹת שַׁבָּת
- פב ..... חֲשִׁיבוֹת שְׁלֹשֶׁת סְעוּדוֹת שַׁבָּת
- פג ..... עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה
- פד ..... קוֹל הַרְשָׁב"י

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ◉ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: ז'פים כז-פז.
- ◉ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: ז'פים פה-קמ.
- ◉ שמונה פרקים [י"ז-כז] לסעודה השלישית: ז'פים קמא-קצמ.

כָּתָר יִתְּנוּ (חלק ג' ומ"ב, א' ר"מ)

וּתְנֵאֵינּוּ וְאָמַרְאִין, כָּל מוֹסְפִין דְּשַׁבְּתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים, כָּל מוֹסְפֵי דְאִמְרִין בֵּיהּ כָּתָר, מִהֲכָא אֲשַׁתְּמוּדְעִין. וְכָל צְלוֹתֵין דִּישְׂרָאֵל, רִיחָא דְלֵהוֹן, כְּרִיחָא (שיר השירים ג) דְּמִזְר וּלְבוֹנָה וְכָל אֲבָקָת רוֹכֵל, בְּשָׂאָר יוֹמִין. אֲבָל בְּשַׁבְּתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים, חֲשִׁיב עֲלֵיהּ מִכָּל מִינֵי בְּשָׂמִים.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל (תקוני זהר ל"ה, א)

וְכַד בַּר נֶשׁ מְצִלִי, צָרִיךְ בְּקַדְמֵיחָא לְנַחְתָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְאִיהוּ יְהוָה בְּקִרְיַת שְׁמַע, וְלִיהּ אִמְרִין שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, בְּכָל שַׁבְּתוֹת וַיָּמִין טָבִין, בְּגִין דְּיוֹמִין דְּחֹול תְּרַעָא דְהִיכְלָא פְּנִימָאָה אִיהִי סְתִימָא, הָדָא הוּא דְכָתִיב (יחזקאל מו א) כֹּה אָמַר אֲדֹנָי אֱלֹהִים שְׁעַר הַחֲצֵר הַפְּנִימִית הַפְּנֵה קִדִּים יְהִי סָגוּר שֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה, וְאִמְרֵי בְּגִין דְּמַטְטְרוֹן שְׁלִיט עֲלֵיהּ, וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת דְּיִיתִי בְּעֵלְהּ יִפְתַּח, וְכֵן בְּיוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח, וּבְגִין דָּא, כַּד נַחֲתִיב בַּר נֶשׁ יְהוָה בְּקִרְיַת שְׁמַע, צָרִיךְ לְנַחְתָּא לִיהּ בְּאֲדֹנָי, דְּאִיהוּ כְּפֹמִיָּה, וּבְגִין דָּא אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ.

תפלות השבת

דְּתַלַּת צְלוֹתֵין אֵינוֹן בְּשַׁבָּת, וּרְבִיעֵאָה צְלוֹתָא דְּמוֹסְפֵי, צְלוֹתָא דְּעִרְבִית אַתָּה קְדִשְׁתָּהּ, וְדָא שְׁכִינְתָּא תְּתָאָה, דְּאִיהִי מְסֻרָא דְּשִׁמְעָלָא, דְּחִמְן לְיוֹאֵי דְאִתְמַר בְּהוֹן וְקִדְשָׁתָּא אֵת הַלּוֹים, צְלוֹתָא דְּשַׁחֲרִית יִשְׁמַח מִשָּׁה בְּמִתְנַת חֲלָקוּ, וְדָא נִשְׁמַת כָּל חַי, דְּאִיהִי אִימָא עֲלָאָה, עֲלָה אַתְמַר (תהלים סו יז) אִם תִּשְׁכַּבּוּן בֵּין שַׁפְּתִים, אִל תִּקְרִי אִם אֲלָא אִם, דְּעֵלְהּ

כָּתָר יִתְּנוּ

וּתְנֵאֵינּוּ וְאָמַרְאִים, כָּל מוֹסְפִים שְׁל שַׁבְּתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים, כָּל מוֹסְפֵי שְׁאִוְמְרִים בּוּ כָּתָר - מְכָאן נּוֹדְעִים. וְכָל תְּפִלוֹת שְׁל יִשְׂרָאֵל, רִיחֹן כְּרִיחַ שְׁל (שיר השירים ג) מִזְר וּלְבוֹנָה וְכָל אֲבָקָת רוֹכֵל, בְּשָׂאָר יָמִים. אֲבָל בְּשַׁבְּתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים חֲשִׁיב עֲלֵיו מִינֵי בְּשָׂמִים.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל

וּבְשִׁמְעָתֵךְ מִתְּפִלָּל, צָרִיךְ בְּהַתְּחֵלָה לְהוֹרִיד אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא יְהוָה, בְּקִרְיַת שְׁמַע, וְאִין אִוְמְרִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל בְּכָל שַׁבְּתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים, מִשּׁוּם שְׁבִימִים שְׁל חֹל, שְׁעַר הַהִיכָל הַפְּנִימִי הוּא סְתוּם. זְהוּ שְׁכַתוּב כֹּה אָמַר אֲדֹנָי אֱלֹהִים שְׁעַר הַחֲצֵר הַפְּנִימִית הַפְּנֵה קִדִּים יְהִי סָגוּר שֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה, וְלָמָּה? מִשּׁוּם שְׁמַטְטְרוֹן שְׁלֹט עֲלֵיהֶם, וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁיָבֵא בְּעֵלְהּ יִפְתַּח, וְכֵן בְּיוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח, וּמִשּׁוּם זֶה, כְּשִׁמוּרִיד אָדָם יְהוָה בְּקִרְיַת שְׁמַע, צָרִיךְ לְהוֹרִיד אוֹתוֹ בְּאֲדֹנָי, שֶׁהוּא בְּפִיו, וּמִשּׁוּם זֶה אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ.

תפלות השבת

שְׁשִׁלַּשׁ תְּפִלוֹת הֵן בְּשַׁבָּת, וּרְבִיעֵית תְּפִלַּת מוֹסְפֵי, תְּפִלַּת עִרְבִית אַתָּה קְדִשְׁתָּהּ, וְזוֹ שְׁכִינָה תַּחְתּוֹנָה שְׁהִיא מִצַּד הַשְּׂמָאל, שְׁשִׁים הַלּוֹים, שְׁנַאֲמַר בְּהֶם וְקִדְשָׁתָּא אֵת הַלּוֹים. תְּפִלַּת שַׁחֲרִית, יִשְׁמַח מִשָּׁה בְּמִתְנַת חֲלָקוּ, וְזֶה נִשְׁמַת כָּל חַי, שֶׁהִיא הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה, עֲלֵיהּ נְאֻמַּר אִם תִּשְׁכַּבּוּן בֵּין שַׁפְּתִים, אִל תִּקְרִי אִם אֲלָא אִם, שְׁעֲלֵיהּ נְאֻמַּר וַיִּשְׁכַּב בְּמִקּוֹם הַהוּא, בְּמִקּוֹם שֵׁישׁ כ"ב אוֹתִיּוֹת שְׁל הַתּוֹרָה,

שׁוֹכְבֵת שָׁם. אֲשֶׁרִי הוּא הַפֶּה שֶׁהַתּוֹרָה שָׁל אוֹתָהּ שְׁעָה שׁוֹכְבֵת שָׁם.

שְׁמַחַת הָאֲמוּנָה

הַתְּפִלָּה הַשְּׁלִישִׁית, אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, זֶה יְהו"ה הַעֲמוּד הַאֲמֻצְעִי שְׁאוּחַז בְּשִׁנְיָהּ, וְהוּא נִשְׁמָה יִתְרָה וְרוּחַ יִתְרָה וְנֶפֶשׁ יִתְרָה. נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּעֶרְבֵי שַׁבָּת - אַתָּה קֹדֶשׁתָּ. נִשְׁמָה יִתְרָה - נִשְׁמַת כָּל חַי, שְׁנֹאֲמַר בְּהַ יִשְׁמַח מִשֶּׁהַ בְּמִתְנַת חֶלְקוֹ. רוּחַ יִתְרָה - אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שְׁפּוֹתַח אֶת פִּי בְּשִׁלְשׁ תְּפִלוֹת לְקַבֵּל אוֹתָם בְּשַׁבָּת. תְּפִלַּת מוֹסֵף זֶה צְדִיק, שְׁכּוֹלֵל אֶת כָּל הַתְּפִלוֹת, וְבוֹ אוֹמְרִים בְּתְּפִלַּת מוֹסֵף כְּתָר יִתְנֶה לָךְ יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ, וְהַכְּתָר הוּא כְּתָר עֲלִינוּ, יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ - אֲבָא וְאֲמָא, וְקֹדֶשׁ קֹדֶשׁ קֹדֶשׁ - שְׁלִשַׁת הָאֲבוֹת, יְהו"ה צְבָאוֹת - בְּרִית מִיֶּלֶה וְשִׁתִּי יִרְכִים שָׁל אֲמַת, מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ זוֹ שְׁכִינָה.

סְעוּדוֹת שַׁבָּת

וְעַל כֵּן נִתְּוֹסְפָה נִשְׁמָה שָׁל שְׁמַחָה בְּשַׁבָּת. וְצָרִיף הָאָדָם לְשִׁמוּחַ בְּשִׁלְשׁ סְעוּדוֹת שָׁל שַׁבָּת, שְׁהָרִי כָל הָאֲמוּנָה, וְכָל כְּלָלוֹת הָאֲמוּנָה, בּוֹ נִמְצָא, וְצָרִיף הָאָדָם לְעֶרֶף הַשּׁוֹלְחָן, וְלֹאֲכּוֹל שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת שָׁל הָאֲמוּנָה, וְלְשִׁמוּחַ בָּהֶם.

חִשְׁבוֹת שְׁלִשַׁת סְעוּדוֹת שַׁבָּת

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מֵעִיר עָלִי לְכָל אֵלּוּ שְׁכָאן שְׁהָרִי מִיָּמַי לֹא בִּיטְלָתִי אֵלּוּ הַשְּׁלִשׁ סְעוּדוֹת, וּבְזַכּוּתָם לֹא הוּצַרְכָּתִי לְתַעֲנִית בְּשַׁבָּת, וְאֶפְלוּ בְּיָמַי אַחֲרִים לֹא הוּצַרְכָּתִי

אֶתְמַר (בְּרֵאשִׁית כח יא) וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם הַהוּא, בְּאֶתֶר דְּיֵישׁ כ"ב אֶתוֹן דְּאוּרִייתָא שְׁכִיבַת תַּמָּן, זַכָּאָה אִיהִי פּוּמָא, דְּאוּרִייתָא דִּהִיא שְׁעָתָא שְׁכִיבַת תַּמָּן.

שְׁמַחַת הָאֲמוּנָה

צְלוֹתָא תְּלִיתָאָה אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, דָּא יְהו"ה עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא דְאֶחָד בְּתְּרוּיָהּ, וְאִינוּן נִשְׁמָה יִתְרָה וְרוּחַ יִתְרָה וְנֶפֶשׁ יִתְרָה, נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּעֶרְבֵי שַׁבָּת, אַתָּה קֹדֶשׁתָּ. נִשְׁמָה יִתְרָה נִשְׁמַת כָּל חַי, דְּאֶתְמַר בְּהַ יִשְׁמַח מִשֶּׁהַ בְּמִתְנַת חֶלְקוֹ, רוּחַ יִתְרָה אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, זַכָּאָה אִיהוּ מָאן דְּאֶפְתַּח פּוּמוּי בְּתִלַּת צְלוֹתִין, לְקַבֵּלָא לּוֹן בְּשַׁבָּת, תְּפִלַּת מוֹסֵף דָּא צְדִיק, דְּכִלִּיל כְּלָהוּ צְלוֹתִין, וּבִיהַ אֲמַרִין בְּצְלוֹתָא דְּמוֹסֵף כְּתָר יִתְנֶה לָךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְכְתָר אִיהוּ כְּתָר עֲלִינוּ, יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבָא וְאִמָּא, קֹדֶשׁ קֹדֶשׁ קֹדֶשׁ תְּלַת אֲבָהוּן, יְיָ צְבָאוֹת בְּרִית מִיֶּלֶה וְתָרִין יִרְכִי קְשׁוּמָא, מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ דָּא שְׁכִינָתָא.

סְעוּדוֹת שַׁבָּת (חֶלֶק ג' רפ"ח, ב)

וְעַל דָּא אֶתְוֹסֵף נִשְׁמַתָּא דְּחָדוּ בְּשַׁבָּתָא. וּבְעֵי בְרַ נֶשׁ לְמַחְדֵי בְּתִלַּת סְעוּדָתִי דְּשַׁבָּתָא, דְּהָא כָל מְהִימְנוּתָא, וְכָל כְּלָלָא דְּמְהִימְנוּתָא, בִּיהַ אֲשַׁתְּכַח, וּבְעֵי בְרַ נֶשׁ לְסַדְרָא פְּתוּרָא, וְלִמְיַכַּל תְּלַת סְעוּדָתִי דְּמְהִימְנוּתָא, וְלִמַּחְדֵי כְּהוּ.

חִשְׁבוֹת שְׁלִשַׁת סְעוּדוֹת שַׁבָּת

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶסְהַדְנָא עָלִי לְכָל אֵלּוּן דְּהָכָא, דְּהָא מִן יוּמָאֵי לָא כְּטִילְנָא אֵלּוּן תְּלַת סְעוּדָתִי, וּבְגִינְהוּן לָא אֲצַטְרִיכְנָא לְתַעֲנִיתָא בְּשַׁבָּתָא.

כל שפן בשבת. שמי שזוכה בהם זוכה לאמונה שלמה. סעודה אחת של המלכה. וסעודה אחת של העתיק הקדוש סתום מכל הסתומים. ובאותו עולם יזכה בהם לאלו. הרצון הזה פאשר מתגלה כל הדינים נכנעים משלשלאותיהם.

ואפילו כיומי אחריו לא אצטריכנא, כל שפן בשבתא. דמאן דזכי בהו, זכי למיהימנותא שלימתא. חר, סעודתא דמטרוניתא. וחד, סעודתא דמלכא קדישא. וחד, סעודתא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. ובההוא עלמא יזכי בהו לאלין. האי רצון בד אתגלייא, כל דינין אתכפין משולשליהון.

המשך "ערכה של שנה" מעמוד סח

הגה"ק רבי אליעזר פאפו זי"ע בפלא יועץ (ערוך חדושי) כתב: רק שיעמל בכל כוחו לחדש חדושי תורה דהינו להקשות ולתרוץ בתנ"ך ובש"ס, או לפרש פרושים בפרד"ס על תנ"ך וש"ס. ואחר כך כתב: וגם לימוד ספר הזהר הקדוש אף באין מבין חשוב לו פאלו חדש חדושים, עכ"ל. הראת לדעת דהלומד זהר הקדוש, יוצא ידי חובת חדושי תורה גם בכל הפרד"ס, וזהו בודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, ובהר הקדוש בהקדמה" (דף ד' ע"ב ודף ה' ע"א) כתב, דכמה צריך לזהר שיהא תורתו תורת אמת, ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזהר הקדוש, ששעה שנה שנה, כדברי ה"פסא מלך", ובשבת עולה לערוך אלה שנה, כדברי הבן איש חי זי"ע, ובשמה

לקטלא בני נשא. ועל דא (משלי ז) "כי רבים חללים הפילה", מאן הפילה, דא היא חטאה' דקטלית בני נשא. מאן גרים דא, תלמיד חכם דלא מטי להוראה ומורה, רחמנא לשזבן. - [באור: ועל זה כתוב (ישעיה ה): "הוי משכי העון בחבלי השוא". העון זה הזכר. "וכעבות העגלה חטאה", מי החטאה? זו הנקבה שנקראת חטאה. הוא מושך את אותה שנקרא עון באותם חבלי השוא. ואחר כך כעבות העגלה חטאה, את אותה הנקבה שנקראת חטאה, ששם התגברה להיות טסה להרג בני אדם. ועל זה (משלי ז): "כי רבים חללים הפילה". מי הפילה? זו אותה החטאה שהורגת בני אדם. מי גרם את זה? תלמיד החכם שלא הגיע להוראה ומורה. הרחמן יצילנו].

ה כתוב בהקדמת הזהר (דף ד' ע"ב, ודף ה' ע"א): בראשית. רבי שמעון פתח (ישעיה נא) "ואשים דברי בפיר". כמה אית ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא? ממא ולילא, בגין דקדשא ברין הוא ציית לקלהון דאנון דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדש באורייתא על דא דהוא דאשתדל באורייתא, עביד רקיעא חדא. - [באור: בראשית. רבי שמעון פתח, (ישעיה נא): "ואשים דברי בפיר". כמה יש לאדם להשתדל בתורה יומם ולילה, משום שהקדוש ברוך הוא מקשיב לקולות אותם שמתעסקים בתורה. ובכל דבר שמתחדש בתורה על ידי אותו שמשתדל בתורה, עושה רקיע אחד] (ועו שם באורך). (ובהמשך) ועל דא כתיב (ישעיה ה) "הוי מושכי העון בחבלי השוא". 'העון' דא דכורא. "וכעבות העגלה חטאה". מאן חטאה', דא נוקבא דאקרי חטאה. איהו משיך ההוא דאקרי עון באנון 'חבלי השוא'. ולקבר "כעבות העגלה חטאה", להיא נוקבא דאקרי חטאה', דתמן אתתקפת למחוי טס

אמר רבי שמעון לחבריא, במטותא מנייכו דלא תפקון מפומיכו מלה דאורייתא דלא ידעתון ולא שמעתון מאילנא רבבא כדקא יאות, בגין דלא תהווין גרמין ליהוא חטאה לקטלא

למליון שנה, כדברי האורחות צדיקים, ובסורים כפול מאה, כדאיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוחי, וגם צער כבישת היצר נחשב ליסורים, [ככתוב בספרים הקדושים] ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - רמז תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא תורה שלמדתי באף נתקיימה לי. בואו וראו: שעה אחת לימוד זהר הקדוש בשבת קודש, שנה מאה מליון שנה תורה, ועוד, נחשב כמו שמחדשים חדושים בתורה, ובכך כל אחד ימצא תיקון ונחת לנשמתו.

בנו בעונותינו הרבים וסר מרע משתולל על הבריות, (פרש רש"י בסנהדרין צ"ז ע"א ע"ב כל העולם אומרין עליו שוטה הוא, היינו משתולל לשון שטות), ונראי ה' ומאסו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בנייהם יהודים קשרים כדת התורה, מקבלים עליהם להיות חיי עני ודוחק כל ימיהם, ומשאריה עמלם יפרישו שכר למלמדים ומורים שיחזקו בנייהם בתורת ה'. ואינם מהגרים ממקומם למרות עוניהם ודוחקים למקומות הרחוקים שהפרינסה מצויה יותר בשביל חנוך בנייהם לתורה ונראה, בודאי נוכל לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש.

אכלוסין דבר נש למגנא. פתחו כלהון ואמרו, רחמנא לשזבן, ורחמנא לשזבן. - [באור: אמר רבי שמעון לחברים, בבקשה מכם שלא תוציאו מפיהם דבר תורה שלא ידעתם ולא שמעתם מעץ גדול כראוי, כדי שלא יהיו גורמים לאותה החטאה להרג המוני בני אדם לחנם. פתחו כלם ואמרו, הרחמן יצילנו, הרחמן יצילנו].

ו. כתב החפץ חיים בספר "צפית לישועה" (פרק א'): וידוע דאיתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך קעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקנים

המשך בעמוד צ

קול הרשב"י
שיעור בזוהר היומי
0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.

ב-20 דקות
בלבד ביום-

ניתן לסיים כל ספר הזוהר
בתוך 3 שנים!.

השיעורים נמסרים על ידי
הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א

בשיתוף עם "מפעל הזוהר העולמי"
מיסודו של כ"ק
מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א.

ניתן גם להשיג דיסקים לשמיעה
טלפון: 0544577956 / 0548-436784

זֶהַר הַשֵּׁבֶת

פְּרָק ט'

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיֵּשֶׁב - שְׁלַח

שְׁלַחַן הַשֵּׁבֶת

וּבִרְכַת הַמִּלֻּאִכִּים

פֶּרֶק ט'

- פז ..... שְׂכַר הַצְדָּקָה
- פז ..... שְׁלַחַן שֶׁבֶת
- פח ..... הַשְּׂגָחָה עַל שׁוּמְרֵי וּמַעֲנֵי שֶׁבֶת כְּרָאִי
- פח ..... נֶהָר דִּינֹר
- פח ..... בְּרַכַּת הַשְּׁלַחַן
- פט ..... עוֹנָשׁוֹ שֶׁל שְׁלַחַן שְׁאִינוֹ כְּרָאִי
- פט ..... שְׂכַר מַעֲנֵי הַשֶּׁבֶת
- צ ..... עֲרֶכֶה שֶׁל שְׁעָה

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-כז.
- שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים כה-קמ.
- שמונה פרקים [י"ז-כז] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצמ.

שכר הצדקה (חלק ג רמ"ה, ב ר"מ)

חמישאה, אוקמוה מארי מתניתין, דצריך להאריך על פתוריה, בגין דצדקה ואריך יומיו, דלא יתקצרון. כגוונא דאורייתא איהו אריכות יומין, בתרין עלמין, בעלמא דין ובעלמא דאתי לנשמתא. אוף הכי צדקה, איהי אריכות יומין לגופא, בתרין עלמין, הדא הוא דכתיב, (דברים ז) כי הוא חייך וארך ימך. כי הוא חייך בעולם הזה וארך ימך בעולם הבא. דעלמא דאתי לגופא לתתית המתים, דלכתר דניקום לא ימות. וכגוונא דעלמא דאתי יהא קיים, הכי עלמא דין יהא קיים.

שלחן שבת (תקוני זהר פ"ד, א)

ושבת צריך לתקנא ביה פתורא בארבע רגלין, כגוונא דפתורא דלעילא דאתמר ביה (יחזקאל מא כב) זה השלחן אשר לפני יהו"ה, ועלה אתמר (תהלים כג ה) תערוך לפני שלחן, פתורא דקודשא בריך הוא דא שכינתא, איהי מסטרא דצפון דאיהו גבורה, וכגין דא תקינו מארי מתניתין שלחן בצפון, ונר דליק לימינא כגוונא דלעילא, דאתמר ביה מגורה בדרום, מטא באמצעיתא מסטרא דעמודא דאמצעיתא.

(ח"ב רנ"ב, ב)

אי זכי, נפקא האי צלותא, ומתגלגלא האי שאלתא, ונפקן עמה תריסר ממנן, וכל חד וחד תבעין מעם ההוא רוחא, קיומא בהאי שאלתא, ואתקיימא בהו.

שכר הצדקה

חמישי - פרושוהו בעלי המשנה, שצריך להאריך על השלחן בגלל עניים. וסוד הדבר - בגלל הצדקה ואריך ימיו, שלא יתקצרו. כמו התורה שהיא אריכות ימים בשני עולמות, בעולם הזה ובעולם הבא לנשמות - אף כך הצדקה היא אריכות ימים לגוף בשני עולמות. זהו שכתוב (דברים ז) כי הוא חייך וארך ימך. כי הוא חייך - בעולם הזה. וארך ימך - בעולם הבא. שעולם הבא לגוף לתתית המתים, שאחר שיקום לא ימות. וכמו שהעולם הבא יהיה עומד, כך העולם הזה יהיה עומד.

שלחן שבת

ובשבת צריך לתקן שלחן עם ארבע רגלים, כמו השלחן שלמעלה, שנאמר בו זה השלחן אשר לפני יהו"ה, ועליה נאמר תערוך לפני שלחן, שלחנו של הקדוש ברוך הוא זו השכינה, היא מצד הצפון שהוא גבורה, ומשום זה תקנו בעלי המשנה שלחן בצפון, ונר דולק לימין כמו שלמעלה, שנאמר בו מגורה בדרום, מטא באמצע מצד העמוד האמצעי.

אם זוכה - יוצאת התפלה הזו, ומתגלגלת הבקשה הזו, ויוצאים עמה שנים עשר ממנים, וכל אחד ואחד תובעים מעם אותה הרוח קיום בבקשה הזו, ומתקיימת בהם.

הַשְּׁגָחָה עַל שׁוּמְרֵי וּמַעֲנֵגֵי שַׁבַּת כְּרָאוּי
תַּחַת הַחֲתִיָּה הַזֹּאת אַרְבַּעַת שְׁרָפִים לוֹהֲטִים:
 שְׂרָפָא"ל, בְּרָקִיא"ל, קְרִישִׁיא"ל, קְדוּמִיא"ה.
 וְאַרְבַּעַת הַלְלוּ שֶׁתַּחַת הַחֲתִיָּה הַזֹּאת עוֹמְדִים
 לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם. אֵלֹהֵי הָאַרְבַּעַת
 עוֹמְדִים לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, וְהֵם
 מְמַנִּים לְהַשְׁגִּיחַ בְּכָל אוֹתָם שְׁשׁוּמְרֵים אֵת
 יוֹם הַשַּׁבָּת וּמַעֲנֵגִים אֵת הַשַּׁבָּת כְּרָאוּי.

מֵהָאַרְבַּעַת הַלְלוּ, כְּשֶׁנוֹסְעִים, יוֹצְאִים שְׂבִיבֵי
 אֵשׁ, וְזֶמֶר שְׂבִיבִים הַלְלוּ נַעֲשִׂים שְׂבָעִים
 וּשְׁנַיִם גְּלָגְלִים לוֹהֲטִים בָּאֵשׁ. מִכָּאן נַעֲשֶׂה
 נְהַר דִּינּוּר. אֶלֶף אֶלְפִים יִשְׁמְשׁוּ אֵת אוֹתוֹ
 הַנְּהַר. כָּל אוֹתָם שְׁמַעֲנֵגִים שַׁבַּת, אַרְבַּעַת
 הַמְּמַנִּים הַלְלוּ מִשְׁגִּיחִים בְּכָל אוֹתָם
 שְׁמַעֲנֵגִים אֵת הַשַּׁבָּת, וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת עוֹמְדַת
 עֲלֵיהֶם, וְנוֹסְעִים בְּשִׁבְלָה תַּחֲתֶיהָ.

נְהַר דִּינּוּר

בְּכָל יוֹם וְיוֹם זוֹרֵם אוֹתוֹ נְהַר דִּינּוּר וְשׁוֹרֵף
 כְּמֵה רֹחוֹת וְכִמְה שְׁלִיטִים. וְכִשְׁנֹכְנֶסֶת
שַׁבַּת, יוֹצֵא כְרוֹז, וְשׁוֹכֵף אוֹתוֹ נְהַר דִּינּוּר,
וְהַסְּעֵרוֹת וְהַזִּיקִים וְהַשְּׂבִיבִים שׁוֹכְכִים.
 וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת הוֹלֶכֶת וְעוֹלָה עַל אַרְבַּעַת
 הַשְּׂרָפִים הַלְלוּ שְׁאֻמְרָנוּ, וְנִכְנָסֶת לְתוֹךְ
 אֲמַצַּע הַהִיכָל הַזֶּה לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנֹקְרָא
 עֲנֵג.

בְּרַכַּת הַשְּׁלַחן

מִשׁוּם שֶׁבְּמְקוֹם הַזֶּה, כְּשֶׁנִּכְנָסֶת שַׁבַּת,
מִסֵּת דָּרִים שֶׁם כָּל שְׁלַחְנוֹת בְּנֵי הָעוֹלָם,
 שְׁנֹקְרָאִים בְּנֵי הַיְכָל הַמְּלֹךְ. וְאֶלֶף אֶלְפִים
 וְרִבּוֹא רַבּוֹת עוֹמְדִים עַל אוֹתָם הַשְּׁלַחְנוֹת.
 וְהַחֲתִיָּה הַעֲלִיּוֹנָה הַזֹּאת עַל אַרְבַּעַת הַשְּׂרָפִים
 הַלְלוּ, וְנִכְנָסֶת לְאוֹתוֹ מְקוֹם, וְרוֹאֶה שֶׁם אֵת
 כָּל אוֹתָם הַשְּׁלַחְנוֹת (וְכָל אוֹתָם שְׁנוּמְדִים עֲלֵיהֶם),

הַשְּׁגָחָה עַל שׁוּמְרֵי וּמַעֲנֵגֵי שַׁבַּת כְּרָאוּי
תַּחַת הַחֲתִיָּה הַזֹּאת אַרְבַּעַת שְׂרָפִין
 מְלַהֲטִין, שְׂרָפָא"ל, בְּרָקִיא"ל,
 קְרִישִׁיא"ל קְדוּמִיא"ה. וְאֵלֵין אַרְבַּעַת תַּחֲת
 הַחֲתִיָּה הַזֹּאת קְיִימִין לְאַרְבַּעַת סְטְרֵי עֲלָמָא,
 אֵלֵין אַרְבַּעַת קְיִימֵי לְאַרְבַּעַת סְטְרֵי עֲלָמָא,
 וְאֵינוּן מְמַנֵּן לְאַשְׁנַחָא בְּכָל אֵינוּן דְּנִטְרֵי
 יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא, וּמַעֲנֵגֵי שַׁבְּתָא כְּרָקָא
 יְאוּת.

מֵאֵלֵין אַרְבַּעַת כַּד נִטְלֵי, נִפְקֵי שְׂבִיבִין
 דְּאֵשָׁא, וּמֵאֵלֵין שְׂבִיבִין
 אֲתַעֲבִידוּ שְׂבָעִין וְתֵרִין גְּלָגְלִין, מְלַהֲטִין
 בְּאֵשָׁא. מִהֲכָא אֲתַעֲבִיד נְהַר דִּינּוּר. אֶלֶף
 אֶלְפִין יִשְׁמְשׁוּנִיָּה לְהַהוּא נְהַרָא. כָּל אֵינוּן
 דְּמַעֲנֵגֵי שַׁבְּתָא, אֵלֵין אַרְבַּעַת מְמַנֵּן מִשְׁגָּחָן
 בְּכָל אֵינוּן דְּמַעֲנֵגֵי שַׁבְּתָא, וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת
 קְיִימָא עֲלֵיהֶוּ, וְנִטְלֵי בְּגִינָה תַּחֲתֶיהָ.

נְהַר דִּינּוּר

בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא, נְגִיד הַהוּא נְהַר דִּינּוּר,
 וְאוֹקִיד לְכַמְה רֹחוּין, וְלְכַמְה
 שְׁלִיטִין. וְכַד עֵייל שַׁבְּתָא, כְּרוֹזָא נִפְקָא,
 וְשִׁכִּיד הַהוּא נְהַר דִּינּוּר, וְנַעֲפִין וְזִיקִין
 וְשְׂבִיבִין אֲשַׁתְּכַבוּ. וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת אֵזְלָא
 וְסִלְקָא עַל אַרְבַּעַת אֵלֵין שְׂרָפִים דְּקִאֲמְרָן.
 וְעַל גּוֹ אֲמַצְעִיתָא דְּהִיכְלָא דָא, בְּהַהוּא
 אֲתַר דְּאִקְרִי עֲנֵג.

בְּרַכַּת הַשְּׁלַחן

בְּגִין דְּבַהֲאֵי אֲתַר, כַּד עֵייל שַׁבְּתָא,
מִתְסַדְּרָאן תַּמְן כָּל פְּתוּרֵי דְּבְנֵי
עֲלָמָא, דְּאִקְרוּ בְּנֵי הַיְכָלָא דְּמִלְכָא, וְאֶלֶף
 אֶלְפִין, וְרִבּוֹ רַבּוּן מְמַנֵּן. קְיִימֵי עַל אֵינוּן
 פְּתוּרֵי. וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת עֲלָאָה עַל אֵלֵין
 אַרְבַּעַת שְׂרָפִים, וְעַל בְּהַהוּא אֲתַר,
 וְהִמָּא כָּל אֵינוּן פְּתוּרֵי, (וְכָל אֵינוּן דְּמִימָא עֲלֵיהֶוּ)

ומשגיחה בכל שלחן ושלחן, ואיך מענגים את כל שלחן ושלחן, ועומדת ומברכת את אותו השלחן. וכך אותם אלה אלפים רבבות, כלם פותחים ואומרים אמן.

ומה הברכה שמברך על השלחן הזה שנערה ונענג כראוי? (ישעיה נח) **אז תתענג על ה' וגו' כי פי ה' דבר.** וככלם אומרים: אז תקרא וה' יענה וגו'. רוח העליונה שנקראת זכו"ת אל, כשאותו השלחן מתענג בכל הסעודות, בסעודה האחרונה השלישית מסיים ואומר על כל אותם הראשונים, ואומר: אז יבקע פשח אורף וגו', כבוד ה' יאסף. כל אותם שבעים אורות אחרים בכל הצדדים פותחים ואומרים: (תהלים קכח) **הנה כי כן יבורך גבר ירא ה'.**

עונשו של שלחן שאינו כראוי **וכששלחן האדם אינו עומד באותו מקום בעריכת הענג כראוי, אז החיה הזו, ואותן ארבע שתחתיה, וכך אותם אלה אלפים ורבוא רבבות, כלם דוחים אותו החוצה לאותו צד האחר, וכמה שומרי החקים, כלם נוטלים אותו ומכניסים אותו לאותו מקום, שהוא בהפך מזה, ונקרא נגע. וכשמכניסים אותו לשם, (פותחים ואומרים) (שם קט) ויאָהב קללה ותבואהו ולא חפץ בברכה ותרחק ממנו. יבקש נושה לכל אשר לו וגו', אל יהי לו מושך חסד וגו'. הרחמן יצילנו.**

שכר מענגי השבת **משום** שענג שבת, ואמונת הקדוש ברוך הוא (זה אלו אותם שלחנות של ענג שבת ומועדים וחסים, כלם שמחה של הקדוש ברוך הוא, ומשום כך) הוא.

ואשגח בכל פתורא ופתורא, והיד מענג ליה לכל פתורא ופתורא, וקיימא ובריך ליה להווא פתורא. וכך אינון אלה אלפין, ורבוא רבבן, בלהו פתחי ואמרי אמן.

ומה ברכה היא דכריך על האי פתורא דמתסדר ואתענגא כדקא יאות. (ישעיה נח) **אז תתענג על יי' וגו' כי פי יי' דבר.** וכלהו אמרי, (ישעיה נח) אז תקרא ויי' יענה וגו'. רוחא עלאה דאקרי זכו"ת אל, כד הווא פתורא אתענג בכלהו סעודתי, בסעודתא בתראה תליתאה מסיים ואמר, על כל אינון קדמאי, ואמר (ישעיה נח) **אז יבקע פשח אורף וגו', כבוד יי' יאסף.** כל אינון שבעיין נהורין אחרנין בכל סטרין, פתחי ואמרי, (תהלים קכח) **הנה כי כן יבורך גבר ירא יי'.**

עונשו של שלחן שאינו כראוי **וכד פתורא דבר נש לא קיימא כהווא אתר בסדורא דענוגא כדקא יאות, כדון האי חיותא, ואינון ארבע דתחותה, וכך אינון אלה אלפין ורבו רבבן, בלהו דחין ליה לבר, להווא סטרא אחרא, וכמה גרדיני נימוסין, בלהו נטלי ליה ועיילי ליה להווא אתר, דאיהו בהפוכא מן דא, ואקרי נגע. וכד עייל לה תמן, (ס"א פתחי ואמרי) (תהלים קט) **ויאָהב קללה ותבואהו ולא חפץ בברכה ותרחק ממנו.** (תהלים קט) **יבקש נושה לכל אשר לו וגו', אל יהי לו מושך חסד וגו'. רחמנא לשזבן.****

שכר מענגי השבת **בגין** דענוגא דשבתא, ומהימנותא דקודשא בריך הוא (ס"א האי איהו אליו פתורי דענוגא דשבתא וזמנין וחסין כולהו חזוונתא

ומשום זה, כל אותם שמענגים ענג השבת וזמנים ומועדים, ארבעת הללו שעומדים תחת החיה הזו עומדים כנגד אותו נהר דיגור, ולא גותנים להשרף שם את כל אלו שמענגים ענוגיהם כראוי.

דקודשא בריך הוא ובגין דא) איהו. ובגין דא, כל אינון דמענגי ענוגא דשבתא וזמני ומועדי, אלין ארבע דקנימי תחות האי חיותא, קיימא לקבל ההוא נהר דיגור, ולא שבקי לאתוקדא ביה, לכל אינון דמתענגי ענוגיהו כדקא יאות.

המשך "ערקה של שעה" מעמוד 9

ה

החלש יאמר גבור אני

הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם כן שנה מליון שנה תורה. ואם קשה לך ללמוד אז זכית למאה מליון שנה [כמו 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום במשך מאה ימים], וכך יקוים בנו דברי הנביא יואל (ד' י) "החלש יאמר גבור אני" וכל יהודי יכול לזכות לזה ולהביא את המשיח ברחמים.

אמר מרן ה"חפץ חיים": יסוד היהדות הוא להאמין בשכר וענש, ובאר את הודוי: וסרנו ממצותיך וממשפטריך הטובים ולא שנוה לנו, שלא עשינו חשבון והחשבנו באמת את התורה והמצוות, כמה באמת שווים, וכבר אמרו חז"ל על לימוד התורה "קרה היא מפנינים וכל חפצריך לא ישוו בה" (משלי פרק ג' פסוק ט"ו) ובמסכת הוריות (דף י"ג א'): א"ר אחא ברבי חנינא, דאמר קרא "קרה היא מפנינים", מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים.

בואו חשבון: איזה שכר גדול יכולים לזכות בלמוד הזהר הקדוש. וכן קים החפץ חיים בעצמו "אני מאמין בביאת המשיח... בכל יום אחפה לו", ובתפלה בברכת "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח... כי לישועתך קוינו כל היום", כתב מר"ן האר"י הח"י שצריך בכל פעם שמתפלל לכוון לצפות לישועת השם יתברך, ומה אנחנו עושים למען ביאת המשיח ולמען גאלת עם ישראל, ושאל, ובמה אנו מצפים לישועת ה'.

כתוב בכתבי האריז"ל, שעל ידי לימוד תורת הסוד מתגלה לנו תורת הנגלה, ובדרנו כולנו זוכים לראת את זה עין בעין, וכבר מעידים אברכי הכוללים, ואפילו יהודים פשוטים, שאחרי שטעמו מצוץ דבש הזהר הקדוש, נפתח לבם ומתרחב מתם, לחדש חדושים נפלאים בתורה הקדושה, וזכו לחבר חיבורים מצויינים.

שעות ביום, ובכך גם תזכה לראת שמים טהורה.
 ח. ובדאי זכו לכל זה שהרי ה"אור הגנוז" טמון - ומתגלה בלמוד הזהר הקדוש (דברי הבני יששכר, ועוד צדיקים, ראה באור הזוהר), ומאיר את הנשמה, וכך זוכים לחדש נפלאות בתורה.
 המשך בעמוד קא

ז. ואפשר להמליץ על זה את דברי חז"ל הקדושים על הפסוק: "מה ה' אלקיך שאל מעמך כי אם ליראה...". אל תקרי 'מה' אלא 'מאה', שבלימוד שעה אחת זה"ק בשבת יחשב לך למאה ימים של לימוד תורה של עשרת אלפים אברכים הלומדים עשר

זֶהַר הַשֵּׁבֶת

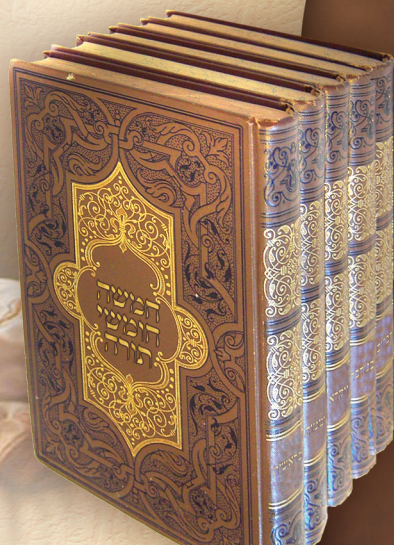
פְּרָק י'

פְּרָשִׁיּוֹת

מִקֵּץ - קֶרַח

מִצֹּת לָחֶם מִשְׁנֶה וּבְרֶפֶת
הַפֶּת, אֲמִירַת דְּבָרֵי תוֹרָה
עַל הַשְּׁלָחַן

פֶּרֶק י'

- צג עֲנֵן בְּצִיעַת שְׁנֵי הַכְּפֹרוֹת.....
- צג אִין הַשְּׁטֹן מְזִיק בְּיוֹם הַשַּׁבָּת.....
- צג בְּצִיעָה וּבְרָכָה עַל הַפֶּת.....
- צד בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דְּרָף הַסּוּד.....
- צד מַעֲלַת הַמַּאֲרִיף עַל שְׁלֶחֶנוּ.....
- צה דְּבַרִי תוֹרָה עַל הַשְּׁלֶחַן.....
- צו כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה.....
- צו עֲנֵן כּוֹס בְּרָכָה עַל דְּרָף סוּד.....
- ק מִיָּם אַחֲרוֹנִים.....
- קא עֲרֶכֶה שֶׁל שְׁעָה.....

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

עָנָן בְּצִיעַת שְׁנֵי הַכִּפְרוֹת (חלק ג' רע"ג, א ר"מ)
הַתְּנִינָא, לְמַבְצֵעַ עַל שְׁנֵי כִפְרוֹת בְּשַׁבַּת, דְּאִינוּן רְמִיזוּן בְּתַרֵּי לִוְחֵי אוֹרֵייתָא, דְּאִתִּייהִיבוּ בְּשַׁבַּת זִוּגוֹת. דְּבִיּוֹמָא תְּלִיתָאָה נְחָתוּ, דְּבִיָּה תְּרֵי זְמַנֵּי טוֹב, וּבְשַׁבַּת אִתִּייהִיבַת, תְּרִין נִוְקְבִין לְתְּרִין טְבִין. וְאַף עַל גַּב דְּאוֹקְמוּהָ דְשָׂדִים מְמַנִּין עַל זִוּגוֹת, כְּמָה דְּאוֹקְמוּהָ שְׁנֵי בִיעִים, שְׁנֵי אַגְזִיזִים. הִלְכָה לְמַשָּׁה מְסִינֵי שְׁלוּחֵי מְצוּהָ אִינְן נִוְקִין.

וְאִי תִימָא, וְהָא תְּנִינָא, אִין מִתְחִילִין בְּשַׁנֵּי, וְאִין מְסִימִין בְּד', דְּהֵינּוּ כַב' ד' עִם עֵרֶב רַב, דְּלֹא הוּוּ שְׁלוּחֵי מְצוּהָ, דְּלֹא אִתְגְּיִירוּ לְשֵׁם שְׁמַיִם, וּלְבַתְּרָא דְּאִתְעֵבְרוּ מְעֵלְמָא, מְנִי קְדָשָׁא כְּרִיד הוּא לְנִטְלָא (שְׁמוֹת טז) שְׁנֵי לִוְחוֹת אֲבָנִים כְּרָאשׁוּנִים, וְאָמַר, (ס) וְכִתְבֹתִי עַל הַלִּוְחוֹת אֵת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ עַל הַלִּוְחוֹת וְגו'.

אִין הַשְּׁטֵן מְזִיק בְּיוֹם הַשַּׁבַּת וְתְּרִין כִּפְרוֹת בְּשַׁבַּת, רְמִיזוּן לְתְּרִין יוֹדִין יֵאֵהוּדוֹנְהֵי. דְּאִדְנֵי אִיְהִי יְחִידָה מִבְּעֵלָה בְּשִׁית יוֹמִין דְּחֹל, וּבְשַׁבַּת נְחִית לְגַבְהָ. וּבְגִין דָּא בְּשַׁבַּת, כָּל נִשְׁמַתִּין וְרוּחִין וְנַפְשִׁין נִפְקִין וְנִחְתִּין זִוּגוֹת, וְאִין שְׁטֵן וְאִין מְזִיק שְׁלִיט בְּיוֹמָא דְּשַׁבַּתָּא. וְאִפִּילוּ גֵיהֶנֶם לֹא שְׁלִיט, וְלֹא אוֹקִיד בְּשַׁבַּת. וּבְגִין דָּא, (שְׁמוֹת לה) לֹא תִבְעֵרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבַּת. וְדָא אֵשׁ נִוְכְרָאָה, אֵלָא אֵשׁ דְּקָרְבָנָא, אֵשׁ דְּקְדוּשָׁה. וְלִית לְאֶרְכָּאָה בְּבִיעֵא דְּלֵהוּן, דְּהָא אִתְמַר לְעִיל.

בְּצִיעָה וּבְרַכָּה עַל הַפֶּת (חלק ג' רמ"ד, ב ר"מ)
פֶּתַח וְאָמַר, הָא אוֹקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, בְּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ וְאוֹרַח מְכַרְד.

עָנָן בְּצִיעַת שְׁנֵי הַכִּפְרוֹת
שְׁנֵי - לְבַצֵּעַ עַל שְׁתֵּי כִפְרוֹת בְּשַׁבַּת, שֶׁהֵן רְמוּזוֹת בְּשְׁנֵי לִוְחוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁנִּתְּנּוּ בְּשַׁבַּת זִוּגוֹת. שְׁבִיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יְרָדוּ, שְׁבֹו פְּעֻמִּים טוֹב, וּבְשַׁבַּת נְתָנָה, שְׁתֵּי נְקֻבוֹת לְשְׁנֵי טוֹבִים. וְאַף עַל גַּב שֶׁבְּאַרוּהָ שְׁהַשְׂדִּים מְמַנִּים עַל זִוּגוֹת, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרוּהָ שְׁתֵּי בִיעִים, שְׁנֵי אַגְזִיזִים - הִלְכָה לְמַשָּׁה מְסִינֵי: שְׁלוּחֵי מְצוּהָ אִינְן נִוְקִין.

וְאִם תֹּאמַר, וְהֵרִי שְׁנֵינּוּ, אִין מִתְחִילִין בְּשַׁנֵּי וְאִין מְסִימִים בְּרַבִּיעִי, דְּהֵינּוּ בְּב' ד' עִם עֵרֶב רַב, שְׁלֹא הָיוּ שְׁלוּחֵי מְצוּהָ, שְׁלֹא הִתְגְּיִירוּ לְשֵׁם שְׁמַיִם, וְלֹאֲחַר שֶׁעֲבְרוּ מִן הָעוֹלָם, צְוָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְטַל (שְׁמוֹת טז) שְׁנֵי לְחֹת אֲבָנִים כְּרָאשׁוּנִים, וְאָמַר, וְכִתְבֹתִי עַל הַלִּוְחוֹת אֵת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ עַל הַלִּוְחוֹת וְגו'.

אִין הַשְּׁטֵן מְזִיק בְּיוֹם הַשַּׁבַּת
וְשְׁתֵּי כִּפְרוֹת בְּשַׁבַּת רְמוּזוֹת לְשְׁנֵי יוֹדֵי"ם יֵאֵהוּדוֹנְהֵי. שְׁאִדְנֵי הִיא יְחִידָה מִבְּעֵלָה בְּשַׁשֶּׁת יְמוֹת הַחֹל, וּבְשַׁבַּת יוֹרֵד אֵלֶיהָ. וּמִשּׁוֹם זֶה בְּשַׁבַּת כָּל הַנְּשָׁמוֹת וְהַרוּחוֹת וְהַנְּפֻשׁוֹת יוֹצְאוֹת וְיוֹרְדוֹת זִוּגוֹת, וְאִין שְׁטֵן וְאִין מְזִיק שׁוֹלֵט בְּיוֹם הַשַּׁבַּת. וְאִפִּילוּ גֵיהֶנֶם לֹא שׁוֹלֵט וְלֹא בּוֹעֵר בְּשַׁבַּת. וּמִשּׁוֹם זֶה, (שְׁמוֹת לה) לֹא תִבְעֵרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבַּת. וְזוֹ אֵשׁ נְכֻרְיָה, אֵלָא אֵשׁ הַקָּרְבָּן, אֵשׁ שֶׁל קְדָשָׁה. וְאִין לְהֶאֱרִיב בְּבִיעֵה שְׁלֵהוּן, שֶׁהֵרִי נִתְבָּאָר לְמַעְלָה.

בְּצִיעָה וּבְרַכָּה עַל הַפֶּת
פֶּתַח וְאָמַר, הֵרִי בְּאַרוּהוּ בְּעִלֵי הַמִּשְׁנָה, בְּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ וְאוֹרַח מְכַרְד. וְעוֹד בְּאַרוּהוּ,

צָרִיךְ לְדַקְדַּק בְּה' מִן הַמוֹצֵיא. וְשִׁתִּי ה' הֵן כִּנְגַד שְׁתֵּי הַלֶּחֶם. שְׁתֵּי כִפְרוֹת שֶׁל הַשְּׁבֵת. אוֹת ל' הִיא כְּפִיצָה שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד. וּמִיֵּהוּ בַעַל הַבַּיִת שְׂבוֹצֵעַ? זוֹ אוֹת ו'.

שְׁנֵינִית, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ, כְּדֵי שְׂיִבְצַע בְּעִין יָפָה, וּמְשָׁלִים הַבְּרָכָה, וְאַחֲרַי כֶּן בּוֹצֵעַ. וּפְרָשׁוֹהָ רַבּוֹתֵינוּ שֶׁל הַמְשָׁנָה, שְׂאִין הַמְּסֻבִּים רְשָׁאִים לְטַעַם עַד שְׂיִטְעֵם הַמְּבָרָה, וְאִין הַבּוֹצֵעַ רְשָׁאִי לְטַעַם עַד שְׂיִכְלֶה אִמֵּן מִפִּי הַמְּסֻבִּים. וְאִם רְצוֹנוֹ לְחַלֵּק כְּבוֹד, הֲרִשׁוֹת בְּיָדוֹ. וְעוֹד פְּרָשׁוֹהָ שֶׁהַאֲרוֹחַ מְבָרָה, בְּשִׁבְלִי שְׂיִבְרָה אֶת בַּעַל הַבַּיִת.

בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דְּרָךְ הַסּוּד
וְדָרָךְ סוּד, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ - זֶה הָעֵמוּד
הָאֲמֻצָּעִי, שֶׁהוּא קוֹ הָאֲמֻצָּעִי. וּבְשִׁבְתֵּי צָרִיךְ
לְבַצֵּעַ מִשְׁתֵּי כִפְרוֹת, שֶׁהֵן ה' ה'. בַּעַל הַבַּיִת
- זֶה ו' שֶׁל הָאֲמֻצָּע. (וּבְצוּרָה זוֹ. וּמִשּׁוֹם זֶה) וְכִדִּי
שֶׁלֹּא יִרְאֶה כְּרַעֲבֵתְנוּהוּ, יִכּוֹל לְבַצֵּעַ בְּה' לְכָל
אֶחָד וְאֶחָד כְּפִיצָה. מֵה זֶה כְּפִיצָה? ל' ו'!
וְהֵן הַנְּקֻדּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, נִקְרָאִים
פְּרוּרִים שְׂבֻכְזִי. וְאֵלּוֹ כִּנְגַד טְפוֹת הָצֶרַע.
וּמִי שֶׁמְזַלְזֵל בְּהֵן וְזוֹרְקוֹן בְּמִקּוֹם שֶׁלֹּא
צָרִיךְ, הֶעֱנִיית רוֹדְפֵת אַחֲרָיו, וְהוֹלֵךְ נֶעַ וְנָד.
זֶהוּ שְׂכֵתוֹב (אִיּוֹב טו) נוֹדֵד הוּא לְלֶחֶם אִיָּה.
וְאִין לֶחֶם אֶלֶּא תוֹרָה, וְהוּא צוֹנַח: אִיָּה מִי
שְׂמַרְחָם עָלָיו? וְלֹא מוֹצֵא.

מַעֲלַת הַמַּאֲרִיךְ עַל שְׁלַחְנוּ
שְׂבִיעִי - לְהַאֲרִיךְ עַל הַשְּׁלַחְנוּ מִשּׁוֹם הָעֲנִיִּים.
וּמִשּׁוֹם זֶה, כָּל הַמַּאֲרִיךְ עַל שְׁלַחְנוּ מַאֲרִיכִים

וְעוֹד אוֹקְמוּהָ, צָרִיךְ לְדַקְדַּק בְּה' מִן
הַמוֹצֵיא. וְתֵרִין הֵהִינּוּ, לְקַבֵּל שְׁתֵּי
הַלֶּחֶם. שְׁתֵּי כִפְרוֹת דְּשִׁבְתָּ. י', אִיָּה
כְּפִיצָה לְכָל חַד וְחַד. וּמֵאֵן אִיָּהוּ בַּעַל
הַבַּיִת דְּבוֹצֵעַ. דָּא ו'.

(חֲלֹק ג ער"ב, א ר"מ)

הַתְּנִינָא, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ, כְּדֵי שְׂיִבְצַע
בְּעִין יָפָה. וּמְשָׁלִים בְּרַכְתָּא,
וּלְכַתֵּר בּוֹצֵעַ. וְאוֹקְמוּהָ רַבְּנֵן דְּמַתְּנִיתִין,
דְּאִין הַמְּסוּבִין רְשָׁאִין לְטַעַם, עַד שְׂיִטְעוּם
הַמְּבָרָךְ. וְלִית הַבּוֹצֵעַ רְשָׁאִי לְטַעַם, עַד
שְׂיִכְלֶה אִמֵּן מִפִּי הַמְּסוּבִין. וְאִם רְעוּתִיהָ
לְחַלֵּק כְּבוֹד, הֲרִשׁוֹת בִּידֵיהָ. וְעוֹד
אוֹקְמוּהָ, דְּאוֹרַח מְבָרָךְ, בְּגִין דִּיבְרָךְ
לְבַעַל הַבַּיִת.

בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דְּרָךְ הַסּוּד
וְאוֹרַח רוּא, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ, דָּא עֵמוּדֵא
דְּאֲמֻצָּעִיתָא, דְּאִיָּהוּ קוֹ הָאֲמֻצָּעִי.
וּבְשִׁבְתֵּי צָרִיךְ לְבַצֵּעַ מִשְׁנֵי כִפְרוֹת,
דְּאִינּוֹן ה' ה'. בַּעַל הַבַּיִת, דָּא ו'
דְּאֲמֻצָּעִיתָא. (וּבְגוֹנָא דָא וּבְגִין דָּא) וּבְגִין דְּלֹא
לְאַתְחַזָּא כְּרַעֲבֵתְנוּתָא, יִכּוֹל לְמַבְצֵעַ
בְּה' לְכָל חַד וְחַד כְּפִיצָה. מֵאִי כְּפִיצָה.
י' ו'. אִינּוֹן נְקוּדִין דְּשְׂמָא קְדִישָׁא, אַתְקְרִי
פְּרוּרִי כְּכֻזִּית. וְאֵלִין לְקַבֵּל טְפוֹן דְּזֶרַע,
וּמֵאֵן דְּמְזַלְזֵל בְּהוֹן, וְזוֹרִיק לוֹן בְּאַתְרָה
דְּלֹא אַצְטְרִיךְ, עֲנִיּוּתָא קֵא רְדִיף
אַבְתְּרִיָּה, וְאֵזִיל נֶעַ וְנָד. הֲדָא הוּא
דְּכְתִיב, (אִיּוֹב טו) נוֹדֵד הוּא לְלֶחֶם אִיָּה.
וְלִית לֶחֶם אֶלֶּא תוֹרָה, וְהוּא צוֹנַח אִיָּה
מֵאֵן דְּמַרְחָם עָלֶיהָ, וְלֹא יִשְׁכַּח.

מַעֲלַת הַמַּאֲרִיךְ עַל שְׁלַחְנוּ

שְׂבִיעִיתָא, לְאַרְכָּאָה עַל פְּתוּרָא, בְּגִין
עֲנִיִּים. וּבְגִין דָּא, כָּל הַמַּאֲרִיךְ

לו ימיו ושנותיו, ומשום כך (משלי י) וצדקה תציל ממנות. שעני חשוב כמת, והוא מחיה אותו, גם כך הקדוש ברוך הוא מחיה אותו.

ועוד בדרך סוד, שכל העניים מצד האות ד', שנגמר בה (תהלים קטז) דלותי ולי יהושיע. ואות ד' של אחד שצריך להאריך בה, זהו שכתוב (דברים יז) להאריך ימים על ממלכתו, ולכן צריך להאריך על השלחן, שהיא ד', כלולה מארבע רגלים של השלחן. בשביל כבוד האות ד' צריך להאריך על השלחן בשביל העניים.

על שלהנו מאריכין לו ימיו ושנותיו. ובגין כך (משלי י) וצדקה תציל ממנות. דעני חשוב כמת, ואיהו מחיה ליה, אוף הכי קדשא בריך הוא מחיה ליה. **ועוד** באורח רזא, דכלהו עניים מסמרא דאת ד', דאתמר בה (תהלים קטז) דלותי ולי יהושיע. ואות ד' דאחד, דצריך לארכאה בה, הדיא הוא דכתיב להאריך ימים על ממלכתו, ובגין דיא, צריך לארכאה על פתורא, דאיהי ד', כלילא מד' רגלין דפתורא. בגין יקרא דאת דל"ת, צריך לארכאה על פתורא, בגין עניים.

דברי תורה על השלחן

רביעי - להיות על השלחן דברי תורה, שלא יתקיים בו כדגמת עמי הארץ שנגמר עליהם (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צאה. אבל בסודות התורה פרושהו, הרוצה להעשיר - יצפון, יתן שלחן לצפון. הרי שלחן לשמאל, שהוא דין, צריך לקשר בו הימין, שהוא התורה, שנתנה מחסד, שהוא רחמים, ימין ה'.

דברי תורה על השלחן (ח"ג רמ"ה, ב ר"מ)

רביעאה, למהוי על פתוריה דברי תורה, דלא יתקיים ביה כגוונא דעמי הארץ, דאתמר עלייהו (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צאה. אבל בסתרי תורה אוקמוה, הרוצה להעשיר יצפון, יתן שלחן לצפון. הרי שלחן לשמאלא, דאיהו דין, בעי לקשרא ביה ימינא, דאיהו אורייתא, דאתיהיבת מחסד, דאיהו רחמי, ימין ה'.

(ח"ג רע"ג, א ר"מ)

ששי - להיות על השלחן דברי תורה, שכך פרושה בעלי המשנה, (אבות פ"ג) שלשה שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו'. וסוד הדבר - משום שהרי פרושה שלחן בצפון, והתורה נתנה מימין. לחבר ימין, שהוא רחמים, עם שמאל, שהוא דין. שהתורה היא יי מימין, שלחן אדני משמאל, וצריך לחבר אותם. משום שהשלחן משמאל, פרושה בעלי המשנה,

שתיאתא, למהוי על פתורא דברי תורה, דהכי אוקמוה מארי מתניתין, ג' שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו'. ורזא דמלה, בגין דהא אוקמוה שלחן בצפון, ואורייתא אתיהיבת מימינא. לחברא ימינא דאיהו רחמי, בשמאלא דאיהו דינא. דאורייתא איהי יי מימינא, פתורא אדני משמאלא, וצריך לחברא

קָשִׁים מְזוֹנוֹתָיו שֶׁל אָדָם כְּקָרִיעַת יַם סוּף.
וּמִשׁוֹם כֶּף צָרִיךְ תִּלְמִיד חָכֵם לְזַמֵּן עִמּוֹ,
לְמִי שֶׁיִּשְׁתַּדֵּל בְּדַבְרֵי תוֹרָה.

כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה

שְׁלִישִׁי - כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה שֶׁתִּקְנוּ בוֹ עֲשָׂרָה
דְּבָרִים: הַדָּחָה וּשְׂטִיפָה. עֲטוּר. עֲטוּף. חֵי.
מְלֵא. מְקַבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו. וְנוֹתְנוֹ בְּיָמָיו. וְנוֹתֵן
עֵינָיו בּוֹ. וּמַגְבִּיהוּ מִן הַקְּרָקַע טַפָּח. וּמִשְׁגָּרוֹ
בְּמִתְנָה לְאַנְשֵׁי בֵּיתוֹ.

עֵינָיו כּוֹס בְּרָכָה עַל דֶּרֶךְ סוּד

וּבְדֶרֶךְ סוּד, כּוֹס (דְּבָרִים לג) מְלֵא בְּרַכְתָּהּ.
כּוֹס בְּגִימָטְרִיא אֱלֹהִים, וּמִשָּׁם הַנְּשִׁמָּה,
שֶׁהִיא עַל שְׁמוֹ - כּוֹס. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (תְּהִלִּים
קטז) כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא. מִי נִקְרָא יְשׁוּעוֹת?
חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת, שֶׁהֵן כְּנֶגֶד חֲמֵשׁ סְפִירוֹת
שֶׁל כּוֹס, שֶׁהוּא שֵׁם אֱלֹהִים חַיִּים שֶׁהַבִּינָה
מִתְפַּשֵּׁטת בָּהֶם לְחֲמִשִּׁים שְׁעָרִים. ה' פְּעֻמִּים
עֶשֶׂר, בְּאוֹת י', שֶׁהוּא עֲשָׂרָה דְּבָרִים שֶׁתִּקְנוּ
חֲכָמִים בְּכּוֹס, שֶׁהוּא אֱלֹהִים חַיִּים, חֲמֵשׁ
אוֹתִיּוֹת בְּחֻשְׁבוֹן ה'.

וּבְאָרוֹ, בְּכּוֹס שֶׁצָּרִיךְ הַדָּחָה וּשְׂטִיפָה. הַדָּחָה
מִבְּחוּץ, וּשְׂטִיפָה מִבְּפָנִים. וְסוּד הַדְּבָר -
שֶׁיְהִי תוֹכוֹ כְּבָרוֹ. מִי שֶׁזָּכָה לְנִשְׁמָה מְכוֹס
זֶה, לְהִיֹּת נִשְׁמָה טְהוֹרָה מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ.
וְסוּד הַדְּבָר - (וּיקרא טו) וְטָהְרוּ וְקִדְּשׁוּ. טְהוֹרָה
מִבְּפָנִים, וְקִדְּשָׁה מִבְּחוּץ. וּמֵה כּוֹס אֵין
טְהוֹרָתוֹ וְקִדְּשׁוֹ מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ בְּלִי מַיִם
- אִף כֶּף הַנְּשִׁמָּה אֵין טְהוֹרָתָה וְקִדְּשׁתָּהּ

לוֹן. דְּבָגִין דְּפִתוּרָא מִשְׁמָאלָא, אוֹקְמוּהָ
רְבִנְן דְּמִתְנִיתִין, קָשִׁין מְזוֹנוֹתָיו שֶׁל אָדָם
כְּקָרִיעַת יַם סוּף. וּבָגִין כֶּף, צָרִיךְ תִּלְמִיד
חָכֵם לְזַמֵּן עִמִּיהָ, לְמֵאן דִּישְׁתַּדֵּל
בְּפִתְגָמֵי אוּרִיתָא.

כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה (ח"ג רמ"ה, א ר"מ)

תְּלִיתָאָה, כּוֹס דְּבְרָכָה, דְּתִקְנוּ בֵּיה
עֲשָׂרָה דְּבָרִים. הַדָּחָה.
שְׂטִיפָה. עֲטוּר. עֲטוּף. חֵי. מְלֵא. מְקַבְּלוֹ
בְּשֵׁתֵי יָדָיו. וְנוֹתְנוֹ בְּיָמָיו. וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ.
וּמַגְבִּיהוּ מִן הַקְּרָקַע טַפָּח. וּמִשְׁגָּרוֹ
בְּמִתְנָה לְאַנְשֵׁי בֵּיתוֹ.

עֵינָיו כּוֹס בְּרָכָה עַל דֶּרֶךְ סוּד

וְאוֹרַח רְזָא, כּוֹס (דְּבָרִים לג) מְלֵא בְּרַכְתָּהּ
י'. כּוֹס בְּגו' אֱלֹהִים. וּמִתְמָן
נִשְׁמָתָא, דְּאִיהִי עַל שְׁמִיהָ כּוֹס. הַדָּא
הוּא דְכְּתִיב, (תְּהִלִּים קטז) כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא.
מֵאן יְשׁוּעוֹת. חֲמֵשֶׁה אֲצַבְעָאן. דְּאִינּוּן
לְקַבֵּל חֲמֵשֶׁה סְפִירֵין דְּכּוֹס. דְּאִיהוּ אֱלֹהִים
חַיִּים בִּינָה מִתְפַּשֵּׁטָא בְּהוֹן, לְחֲמִשִּׁין
תְּרַעִין. ה' זְמַנִּין עֶשֶׂר. בְּאֵת י', דְּאִיהוּ
עֲשָׂרָה דְּבָרִים דְּתִקְנוּ רְבִנְן בְּכּוֹס, דְּאִיהוּ
אֱלֹהִים חַיִּים, חֲמֵשׁ אֲתוּוּן, בְּחֻשְׁבוֹן ה'.

וְאוֹקְמוּהָ בְּכּוֹס, שֶׁצָּרִיךְ הַדָּחָה
וּשְׂטִיפָה. הַדָּחָה מִבְּחוּץ,
וּשְׂטִיפָה מִבְּפָנִים. וְרְזָא דְמְלָה, שֶׁיְהִי
תוֹכוֹ כְּבָרוֹ. מֵאן דְּזָכִי לְנִשְׁמָתָא מֵהֵא
כּוֹס, לְמַהוּי נִשְׁמָתָא דְכִיָּא מְלָגוֹ וּמְלָבֵר.
וְרְזָא דְמְלָה, (וּיקרא טו) וְטָהְרוּ וְקִדְּשׁוּ, טְהוֹרָה
מִבְּפָנִים, וְקִדְּשָׁה מִבְּחוּץ. וּמֵה כּוֹס לְאוֹ
טְהוֹרָתִיהָ וְקִדְּשָׁתִיהָ מְלָגוֹ וּמְלָבֵר בְּלֵא

מבפנים ומבחוץ בלי תורה. ומשום זה אמר רבן גמליאל, מי שאין תוכו כפרו לא יכנס לבית המדרש. בגלל שאין הוא מצד עץ החיים, אלא מעץ הדעת טוב ורע.

עטור - פרשוהו מעטרו בתלמידים. ודרך סוד - ה' היא כוס, מעטרו בתלמידים באות י', שהיא עטרה על ה'. עטוף - צריך לעטוף ראשו בגלל שהשכינה על ראשו. שָׁכַף פרשוהו בעלי המשנה, אסור לתלמיד חכם להלך ד' אמות בגלוי הראש, משום (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו. כל שכן בברכה ובהזכרת שם הקדוש שאסור להיות בגלוי הראש.

שאות י' מן יהו"ה היא שהתעטף באור, ונעשיתה אור. (וזהו אור של ארץ ישראל מחכים) משום שאות י', שהיא חכמה, באור, וזהו אור שהתעטף בו כשברא את העולם. זהו שכתוב (תהלים קד) עטה אור פשלמה. וזהו (בראשית א) יהי אור - יהי אור. ופרשוהו בעלי סודות התורה, בטנם שנתהוה כל דבר, נתהוו ההיות. ומשום זה נאמר יהי אור ויהי אור, שהיה מזמן קדמון.

חי - פרשוהו חי מן החבית. ודרך סוד - שכינה עליונה היא שמינית לספירות ממטה למעלה, ומשום זה נקראת אות ח', ונאמר בזה (משלי כד) בחכמה יבנה בית, וזהו חבית: ח' בי"ת. ומשום שהיא חיים, שכתוב (משלי א) עץ חיים היא למחזיקים בזה, הינו משם הוא חי. וזהו יבנה של תורה. מי שמשתדל בזה נקרא חי. ועוד, צדיק חי, שהוא חי מן החבית.

מ"א. אור הכי נשמתא, לאו טהרתה וקדשתה מלגו ומלבר בלא אורייתא. ובגין דא אמר רבן גמליאל, מי שאין תוכו כפרו לא יכנס לבית המדרש. בגין דלאו איהו מסטרא דאילנא דחיי, אלא מעין הדעת טוב ורע.

עטור, אוקמוה מעטרו בתלמידים. וארח רזא, ה' איהו כוס, מעטרו בתלמידים באות י', דאיהו עטרת על ה'. עטוף, צריך לאעטפא רישיה בגין דשכינתא על רישיה. דהכי אוקמוה מארי מתניתין, אסור לתלמיד חכם למיהד ד' אמות בגלוי הראש. משום (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו. כל שכן בברכה, ובאדכרת שמא קדישא, למהוי בגלוי הראש.

דאת י' מן יהוה, איהי אתעטף באור, ואתעביד אור. (והיינו אורא דארץ ישראל מחכים) בגין דאת י' דאיהי חכמה באור, והיינו אור דאתעטף ביה כד ברא עלמא, דרא הוא דכתיב, (תהלים קד) עטה אור כשלמה. והאי איהו (בראשית א) יהי אור יהי אור. ואוקמוה מארי סתרי תורה, בטנם נתהוה כל דבר, נתהוו ההיות. ובגין דא יהי אור ויהי אור, דהוה מקדמת דנא.

ח"י אוקמוה, חי מן החבית. וארח רזא, שכינתא עלאה איהי תמינאה דספיראן מתתא לעילא, ובגין דא אתקריאת ח', ואתמר בזה (משלי כד) בחכמה יבנה בית, ותינו חבית: ח' בי"ת. ובגין דאיהי חיים, דכתיב (משלי א) עץ חיים היא למחזיקים בזה, יין מתמן איהו ח"י. ודא איהו יינא דאורייתא. מאן דאשתדל בזה, אקרי ח"י. ועוד, צדיק ח"י. איהו חי מן החבית.

יִין יֵשׁ מִמֶּנּוּ שְׁנֵי גִנּוּנִים - לָבוֹ וְאָדָם. יִין גִּימְטְרִיָּא שְׁבַעִים פָּנִים. הָרִי ע"ב. וּכְנָגַד שְׁנֵי גִנּוּנִים שֶׁל הַיִּין, הוּא זְכוֹר וְשִׁמּוֹר שֶׁל שַׁבָּת, וְשְׁבַעִים תְּבוּת שֶׁל קְדוּשׁ וִיכָל"ו - הָרִי ע"ב.

מְלֵא - זָהוּ שְׁכָתוּב כּוּס (דְּבָרִים ל) מְלֵא בְרַפְתַּ ה'. וְאִף שֶׁהוּא מְלֵא מִיֵּנָה שֶׁל תּוֹרָה. אָדָם כֶּף צְרִיף לְהִיּוֹת שְׁלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרֵאשִׁית כה) כֹּה אִישׁ תָּם - גָּבַר שְׁלָם, כְּמוֹ (שם לג) וַיָּבֵא יַעֲקֹב שְׁלָם. כֶּף צְרִיף לְהִיּוֹת נִשְׁמָה שְׁלָמָה, וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ פָּגָם, שֶׁנֶּאֱמַר (וַיִּקְרָא כא) שְׁכַל (אִישׁ) אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב. אִף כֶּף אוֹתִיּוֹת אֵלִים עִם י"ה - הוּא אֱלֹהִים, כְּחֻשְׁבוֹן כּוּס. (שם י"ה) הוּא מְלֵא, וְהִפָּךְ אוֹתִיּוֹת אֵלִים וְתִמְצָא מְלֵא. מְתִי? כְּאֲשֶׁר יֵשׁ שֵׁם אוֹתִיּוֹת י"ה. וְהִינּוּ (שְׁמוֹת יז) כִּי יָד עַל כֶּסֶף י"ה. אֲדַנְיָ חֻשְׁבוֹנוֹ ו"ה. הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי מְלֵא מְשִׁינֵיהֶם, וּמְשׁוּם זֶה שׁוֹרָה עָלָיו אָדָם, שֶׁהוּא שֵׁם מִפְרָשׁ.

מִקְבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו - כְּמוֹ הַתּוֹרָה שֶׁהִיָּתָה בְּשֵׁנֵי לַיְחֹת, חֲמִשָּׁה דְּבָרוֹת בְּלוּחַ אֶחָד כְּנָגַד חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד יָמִין, וְחֲמִשָּׁה בְּלוּחַ שְׁנֵי כְּנָגַד חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד שְׂמָאל. וְנִתְּנוּ בְיָמִין, כְּלוּמַר בְּיַד יָמִין. וּמְשׁוּם זֶה, שְׁנֵי לַיְחֹת אֲבָנִים בְּיָדוֹ, וְלֹא בְיָדָיו. וְזֶהוּ שֶׁמֵּעִיד הַפְּסוּק, (דְּבָרִים לג) מִיָּמִינוֹ אֵשׁ דֶּת לָמוֹ.

וְנוֹתַן עֵינָיו בּוֹ - מְשׁוּם שֶׁכּוּס זֶה הוּא כְּנָגַד אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (דְּבָרִים יא) תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בָּהּ. וְעֵינָיִם שֶׁל מַעֲלָה הֵם שְׁבַעִים סְנֵהֲדָרִין, וְעֵלֵיהֶם מְשָׁה וְאֶהְרֹן. שְׁתֵּי עֵינָיִם עֲלִיוֹנוֹת. אַחַת עֵין יָמִין, וְאַחַת

יִין אֵית מַנְיָה תְּרִין גִּוּוּנִין, הַחוּר וְסוּמָק. יִין, שְׁבַעִין אַנְפִּין. הָא, ב. לְקַבֵּל תְּרִין גִּוּוּנִין דִּינִין, אִיְהִי זְכוֹר וְשִׁמּוֹר דְּשַׁבָּת, וְשְׁבַעִין תִּיבִין דְּקְדוּשׁ וִיכָל"ו, הָא, ב.

מְלֵא, הָדָא הוּא דְכָתִיב כּוּס (דְּבָרִים לג) מְלֵא בְרַפְתַּ י'. וְאוּף דְאִיְהוּ מְלֵא מִיֵּנָה דְאוֹרֵייתָא. בַּר נֵשׁ הָכִי צְרִיף לְמַהוּי שְׁלִים, כְּמָה דְאֵת אָמַר (בְּרֵאשִׁית כה) אִישׁ תָּם: גָּבַר שְׁלִים. כְּמוֹ (בְּרֵאשִׁית לג) וַיָּבֵא יַעֲקֹב שְׁלָם, הָכִי צְרִיף לְמַהוּי נִשְׁמָתָא שְׁלִימָתָא, וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ פָּגָם, (וַיִּקְרָא כא) דְּכָל אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב. אוּף הָכִי אֵלִים עִם י"ה, הוּא אֱלֹהִים, כְּחֻשְׁבוֹן כּוּס. (שם י"ה) אִיְהוּ מְלֵא, וְהִפָּוֵד אֵלִים וְתִמְצָא מְלֵא. אִימְתִי. כִּד אֵית תַּמָּן י"ה. וְהִינּוּ (שְׁמוֹת יז) כִּי יָד עַל כֶּסֶף י"ה. אֲדַנְיָ חֻשְׁבְּנֵיהּ ו"ה. עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא מְלֵא מִן תְּרוּוּיָהּ. וּבְגִין דָּא שְׂרִיא עָלֵיהּ אָדָם, דְּהוּא שְׂמָא מִפְרָשׁ.

מִקְבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו, כְּגוּוּנָא דְאוֹרֵייתָא, דְּהוּהּ בְּתִרִין לַיְחִין, חֲמִשָּׁה דְּבָרִין בְּלוּחָא חָדָא, לְקַבֵּל חֲמִשָּׁה אֲצַבְעָאן דִּיד יָמִינָא. וְחֲמִשָּׁה בְּלוּחָא תְּנִינָא, לְקַבֵּל חֲמִשָּׁה אֲצַבְעָאן דִּיד שְׂמָאלָא. וְאִתִּיְהִיבוּ בְיָמִינָא דְהִינּוּ בְיַד יָמִין. וּבְגִין דָּא, שְׁנֵי לַיְחֹת אֲבָנִים הוֹרִיד בְּיָדוֹ, וְלֹא בְיָדָיו. וְהָא אִיְהוּ דְאֶסְהִיד קָרָא, (דְּבָרִים לג) מִיָּמִינוֹ אֵשׁ דֶּת לָמוֹ.

וְנוֹתַן עֵינָיו בּוֹ, בְּגִין דְּהָא כּוּס, דְאִיְהוּ לְקַבֵּל אַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל, דְאֶתְמַר בָּהּ, (דְּבָרִים יא) תָּמִיד עֵינֵי י' אֱלֹהֶיךָ בָּהּ. וְעֵינָיִם דְּלַעֲלֵא, אִינּוּן שְׁבַעִין סְנֵהֲדָרִין, וּמְשָׁה וְאֶהְרֹן עָלֵיהּ. תְּרִין עֵינָיִם עֲלָאִין.

עין שמאל. והם ע"ב, כמננו "בינו". וזהו סוד של נותן בכוס עינו.

ומגביהו מן הקרקע טפח - משום שאות ה' היא כוס, צריך להעלות אותה באות י', שהיא טפח, שבו נפתחת אות ה' בחמש אצבעות. ומשגרו לאנשי ביתו במתנה - משום שתתברך אשתו, שהיא נפש, שגומר בה (במדבר יא) נפשנו יבשה אין כל. ומתברכת ועושה פרות. זהו שכתוב (בראשית א) תדשא הארץ דשא.

תשיעי - כוס של ברכה, ופרשה בעלי המשנה, עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה, ואלו הם: עטור"ר. עטור"ף. הדח"ה. שטיפ"ה. ח"י. מ"ל"א. ומקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ומסלקו מן הקרקע טפח. ונותנו עינו בו. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו. ועכשו אין לנו אלא ארבעה, שהם: הדחה. ושטיפה. ח"י. מ"ל"א. ויש אומרים חי, מן החבית. ויש אומרים חי, הכוס שלם. ששבירתו זו היא מיתתו.

כוס על דרך החכמה הוא אלהים, והוא (מלא ב"ה והם) וכאן שלם. כ"ס בלי ו', כמו כס, שהוא פגום וחסר בלא אלהי, כן הוא חסר בלי וי"ו, והוא פגום. הכפ"א כן עולה בגימטריא כוס.

כוס היא ה"א, וצריך עשרה דברים כנגד י', והם: עטור"ר בסוד העטרה, עטרת תפארת. וזהו סוד עטור שאמרו זכרונם לברכה, מעטרו בתלמידים, והיא עטרת הברית.

חד עין ימין, וחד עין שמאל, ואינון, ב, כמננו בינו. והאי איהו רזא דנותן בכוס עינו.

ומגביהו מן הקרקע טפח, בגין דאת ה' איהי כוס, בעי לסלקא לה באת י', דאיהי טפח, דביה אתפתחת ה' בה' אצבעאן. ומשגרו לאנשי ביתו במתנה, בגין דיתברך דביתהו, דאיהי נפש, דאתמר בה (במדבר יא) נפשנו יבשה אין כל, ואתברכת ואתעבדת פרין, דדא הוא דכתיב, (בראשית א) תדשא הארץ דשא.

(ח"ג רע"ג, ב ר"מ)

תשיעאה, כוס דברכה. ואוקמוה מארי דמתניתין, עשרה דברים נאמרו בכוס דברכה ואלין אינון. עטור"ר. עטור"ף. הדח"ה. שטיפ"ה. ח"י. מ"ל"א. ומקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ומסלקו מן הקרקע טפח. ונותנו עינו בו. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו. ועכשו, אין לנו אלא ארבעה שהן הדחה. ושטיפה. ח"י. מ"ל"א. ויש אומרים חי מן החבית, ויש אומרים חי, הכוס שלם. ששבירתו זו היא מיתתו.

כוס על דרך החכמה, הוא אלהים. והוא (מלא ב"ה והם) והכא שלם, כ"ס בלא ו' כמו כס שהוא פגום וחסר בלא אלהי, כן הוא חסר בלא וי"ו, והוא פגום. הכפ"א כן עולה בגימטריא כוס.

כוס היא ה"א, וצריך עשרה דברים, כנגד י'. והם: עטור"ר בסוד העטרה, עטרת תפארת. וזהו סוד עטור, שאמרו זכרונם לברכה מעטרו בתלמידים, והיא

עטו"ף, (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף. שכל הברכות והתפלות מתעטפים עד שתעלה תפלת העני.

עטרת הברית. עטו"ף, (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף. שכל הברכות והתפלות מתעטפים, עד שתעלה תפלת העני.

הַדָּח"ה וְשֵׁטִיפ"ה, כְּמוֹ (ויקרא טז) וְטָהַר וְקָדָשׁוּ. הַטָּהָרָה מִימֵינֵינוּ הַחֶסֶד, וְהַקְּדוּשָׁה מִשְׁמָאל הַגְּבוּרָה. כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה מְלֻכּוֹת, מִצַּד בִּינָה הַנִּקְרָאת אֱלֹהִים. וְנִקְרָא עֲטָרָה מִצַּד הַכֶּתֶר. ח"י מִצַּד יְסוּד הַנִּקְרָא שְׁלוֹם, שְׁנַאמֵר (ישעיה נד) וְבָרִיתִי שְׁלוֹמִי לֹא תִמוּט אָמַר מְרַחֵם ה'. מְלֹא מִצַּד תְּפִאָרֶת. מְקַבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו, ה' ה'.

הַדָּח"ה וְשֵׁטִיפ"ה, כְּמוֹ (ויקרא טז) וְטָהַר וְקָדָשׁוּ. הַטָּהָרָה מִימֵינֵינוּ הַחֶסֶד. וְהַקְּדוּשָׁה מִשְׁמָאל הַגְּבוּרָה. כּוֹס דְּבְרָכָה מְלֻכּוֹת מִצַּד בִּינָה הַנִּקְרָאת אֱלֹהִים. וְנִקְרָא עֲטָרָה מִצַּד הַכֶּתֶר. ח"י, מִצַּד יְסוּד, הַנִּקְרָא שְׁלוֹם, שְׁנַאמֵר (ישעיה נד) וְבָרִיתִי שְׁלוֹמִי לֹא תִמוּט אָמַר מְרַחֵם יי'. מְלֹא, מִצַּד תְּפִאָרֶת. מְקַבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו, ה' ה'.

וְנוֹתְנוּ בִּימֵינוּ, כִּי ה' עֲלִינוּהָ לְחֶסֶד, ה' שְׁנֵיהֶם לְגְבוּרָה. וּמְסַלְקוּ מִן הַקְּרָקַע טַפַּח, בְּסוּד יו"ד, כִּי סְלוּק ה' הוּא יו"ד. וְנוֹתְנוּ עֵינֵינוּ בּוֹ, שֶׁהֵם בְּסוּד יֶאֱהַדְוֹנָהּ. יי מְאִיר בְּבֵת עֵינֵינוּ. יְהו"ה בְּשֵׁלֶשֶׁה צְבָעֵי הָעֵינֵינוּ. אֲדָנֵי מְאִירָה בְּשֵׁנֵי כְרוּבֵי הָעֵינֵינוּ וְאִישׁוּנֵי עַפְעָפֵי הָעֵינֵינוּ. וּמְשַׁגְּרוּ בְּמִתְנָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ, הִיא בִּינָה, שְׁנַאמֵר בָּהּ יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמִתְנַת חֲלָקוֹ.

וְנוֹתְנוּ בִּימֵינוּ, כִּי ה' עֲלִינוּהָ לְחֶסֶד, ה' שְׁנֵיהֶם לְגְבוּרָה. וּמְסַלְקוּ מִן הַקְּרָקַע טַפַּח, בְּסוּד יו"ד כִּי סְלוּק ה' הוּא יו"ד. וְנוֹתְנוּ עֵינֵינוּ בּוֹ, שֶׁהֵם בְּסוּד יֶאֱהַדְוֹנָהּ. יי' (ד"א יו"ד) מְאִיר בְּבֵת עֵינֵינוּ. יְהו"ה בְּשֵׁלֶשֶׁה צְבָעֵי הָעֵינֵינוּ. אֲדָנֵי מְאִירָה בְּשֵׁנֵי כְרוּבֵי הָעֵינֵינוּ, וְאִישׁוּנֵי עַפְעָפֵי הָעֵינֵינוּ. וּמְשַׁגְּרוּ בְּמִתְנָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ. הִיא בִּינָה, שְׁנַאמֵר בָּהּ, יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמִתְנַת חֲלָקוֹ.

מִיָּם אַחֲרוֹנִים

שְׁמִינֵי - מִיָּם אַחֲרוֹנִים שֶׁתְּקַנּוּ לָהֶם מִשׁוּם מְלַח סְדוּמִית הַמְּסַמָּא אֶת הָעֵינֵינוּ. לָמָּה נִקְרָאוּ חוֹבָה? אֵלָּא בְּדֶרֶךְ סוּד, סֵם הַמּוֹת שׁוֹרָה עַל יָדֵים מְזַהְמוֹת, שְׁעוֹשִׂים בָּהֶם בְּרָכָה. וְעַל כּוֹס שְׁמֵבְרָכִים עֲלֶיהָ בְּלִי טָהָרָה נִקְרָאת טְמָאָה. וּמָה כּוֹס שְׁשׁוֹתִים בָּהּ טְמָאָה לְבְרָכָה, עַד שֶׁהֵיוּ מְטָהֲרִים אוֹתָהּ בְּהַדְחָה מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ - כָּל שֶׁכֵּן יָדָיו. וּמִשׁוּם זֶה מִיָּם אַחֲרוֹנִים חוֹבָה. וְסוּד הַדְּבָר, (ויקרא יא) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם - אֵלֹהֵינוּ מִיָּם רֵאשׁוֹנִים. וְהִיִּיתֶם

מִיָּם אַחֲרוֹנִים (ח"ג רע"ג, ב ר"מ)

הַמִּינָאָה, מִיָּם אַחֲרוֹנִים דְּתַקִּינוּ לֹן, בְּגִין מְלַח סְדוּמִית, הַמְּסַמָּא אֶת הָעֵינֵינוּ. אֲמַאי אֶקְרוּן חוֹבָה. אֵלָּא בְּאֶרֶץ רְזָא, סֵם הַמּוֹת שְׁרִיא עַל יָדָיו מְזוּהָמִין, דְּעַבְדֵי בְּהוּ בְּרָכָה. וְעַל כּוֹס דְּמְבָרְכֵי עֲלֶיהָ בְּלֹא טָהָרָה, אֶקְרִי טְמָא. וּמָה כּוֹס דְּשׁוֹתִין בּוֹ, טְמָא לְבְרָכָה עַד דְּהוּוּ מְטָהֲרֵי לִיהָ בְּהַדְחָה מְלָגוּ וּמְלָכְר. כָּל שֶׁכֵּן יָדָיו. וּבְגִין דָּא, מִיָּם אַחֲרוֹנִים חוֹבָה. וְרְזָא דְּמְלָה, (ויקרא כ) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם:

קדושים - אלו מים אחרונים. כי קדוש - זה שמו ערב. כנגד (ישעיהו) קדוש קדוש קדוש ה' צבאות. ומשום זה והתקדשותם וגו', להודיע שאתם בנים לקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (דברים יד) בנים אתם לה' אלהיכם.

אלו מים ראשונים. והיותם קדושים: אלו מים אחרונים. כי קדוש: זה שמו ערב. לקבל, קדוש קדוש קדוש יי' צבאות. ובגין דא והתקדשותם וגו', לאשתמודעא דאתון בגין לקודשא בריך הוא, הדיא הוא דכתיב, (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד צ'

כילננו יודעים את המצב שבו אנו נמצאים! ומי יודע מה ילד יום? משה רבינו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי עליהם השלום, מגלים לנו, שרק בספר הזהר יפקון מן גלותא ברחמי, כי הזהר הקדוש הוא כמו תיבת נח ורק אלו שילמדו זהר הקדוש ינצלו בתבת נח שהוא הזהר הקדוש, וינצלו מחבלי משיח, ובה תלוי סוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאולתו, בכח וסגלת למוד הזהר הקדוש.

כתב השל"ה הקדוש: "הנה מבאר מכאן שחבור הזהר הנה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה ושבבתם איש אל אחותו" וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ובדם המילה, כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתיו, כמזכר בתקונים, ואז נחשב זה לגריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרף אלא יציאה, וזהו שצאמר (ישעיה נב, יב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי ה' ה' לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל..." כל מי שיתדבק בזהר הקדוש ברוח מן הסטרא אחרא, וינצל מחבלי משיח, והאמת כי ספר הזהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י ז"ל), שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרף לו (באחריית הימים) אלא יציאה, ואודיעך מה תועלת נמצא בה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח (ראה בארץ ב"אור הזהר").

ט ספר הזהר הוא כתבת נח שנתכנסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא. והמשכילים זיהירו בזהר הרקיע". אליו אינו דקא משתדליו בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתיבת נח, דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אהד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון יתקיים (שמות א) "כל הבן הילוד האורה תשליכוהו". ודא אורה דספרא דא (זהר חלק ג' דף קנ"א: ברעיא מהימנא). **הרמח"ל** ז"ל לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא בלמוד "הזהר הקדוש" ברצף ללא הפסק, שבכח "הזהר הקדוש" לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים. וז"ל: בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח להתבה הזאת וננצל ונמצא שברית רבי שמעון בר

בואו ונתאחד פלנו' ביחד, ונתחיל ללמוד כל יום דף היומי של תקוני זהר, שזה לוקח רק שתי דקות ביום, ואפשר גם ללמוד ולשמע ב"קול הזוהר" בטלפון 0722-99-00-44, ובשבת קודש נלמד שעה אחת, למען תיקוני השכינה הקדושה, ובעזרת השם! תברך, יתבטלו מעלינו כל גזרות קשות ורעות, ונזכה לגאולה ברחמים, כמו שכתב הרשב"י, "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", ביאור: בספר הזה נצא מן הגלות ברחמים (זהר נשא ברעיא מהימנא דף קכ"ד ע"ב).

וכמו שגלה לנו הרש"ש הקדוש בשכבו על ערש דני סמוך לפטירתו, השאיר לנו מעין צואה כאשר אמר לבנו רבי חזקיה יצחק ז"ע"א: "יודע אני שבזכות הזוהר הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות, ובלמוד זה תלויים גאולתינו וביאת משיח צדקינו..." "ותורת הסוד מה היא עליה?" (ספר הרש"ש עמ' 158). מלותיו האחרונות של אותו צדיק וקדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבונן, ומפצירות לקיימן. "ותורת הסוד מה היא עליה?!"... והקול קורא במדבר פנו דרך לאלקינו. הקדישו מזמנכם היקר בכל יום לשם שמים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור כולו – ברוחניות ובגשמיות.

בכחינו לשנות את המצב, בידינו הדבר, בואו נתגייס פולנו, במיוחד להזהיר גדולים על קטנים, אב ולמד עם בנו, מחנך עם חניכו, ומלמד עם תלמידו, שהרי אם אין גדיים אין תישים, כך יחדר תלמודם מנגרותם, וכן תלמודי תורה, ישיבות וכוללים, וכל כלל ישראל, יתאחדו בלמוד הקדוש הזה, ותורת הסוד תקבל תנופה, ונזכה להיות מבני עליה, כמו שכתוב ב"כסא מלך" בהקדמה לבאורו על תיקוני זוהר. ונפעל בדרך זו לקרב ולהביא את הגאולה השלמה ברחמים, וב"אמרי פנחס" השלם (דף ק"ו) לקדוש רבי פינחס מקאריץ ז"ע, פתב בזה הלשון: "צריך מלמד (לתלמידים) ללמד זהר, שהוא בחינת עץ החיים, שיכול להמשיך נשמה לתלמידים. כי מה שהרב נותן שכל ישר לתינוק, בזה מניח בו נשמה אמיתית", עד כאן לשונו, (ואני שמעתי, שזה מקבל עוד מהבעל שם טוב זכותו יגן עלינו). כי הזוהר מלהיב ומאיר את הנשמה של כל איש מישראל, באפן שיוכל להשפיע הארה של נשמה קדושה גם בזולתו, עכ"ל (חכם הרזים).

[אמר המעתיק: כשאב שולח בנו למלמד ללמוד אצלו תורה, דבר הראשון צריך לברר אם המלמד של בנו לומד זוהר, כי אם לא, אז מי יודע איזה נשמה המלמד ימשיך לבנו – וגם אי אפשר שיהיה להמלמד קצת יראת שמים בלי לימוד הזוהר הקדוש כמבואר בספרים הקדושים].

י. כתוב בזוהר הקדוש, דעל ידי כנישתא חדא תכף נשמתין ונקלו בספר הזוהר הקדוש, ואכמ"ל.

המשך בעמוד קיב

זֶהַר הַשִּׁבּוֹת

פְּרָק י"א

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיַּגִּשׁ - חֻקֹּת

זִמְן תְּפִלַּת הַמְּנַחָה עֵת רְצוֹן

וּסְגֻלַּת ג' סְעוּדוֹת

פֶּרֶק י"א

מְנַחֵה שֶׁל שַׁבָּת	ק
שַׁעַת מְנַחֵה הִיא עַת רְצוֹן	ק
כָּל שַׁעֲרֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ נִנְעָלוּ	ק
צְדוּק הַדִּין	ק
נְעִילַת שַׁעֲרֵי הַתּוֹרָה וְהָעוֹלָם	ק
יְבוּשׁ הַמַּעֲיָנוֹת בְּמִיתַת יוֹסֵף	ק
חֲשֵׁךְ בְּמִיתַת מֹשֶׁה	ק
בְּטֵלָה שֶׁמַּחַת הַתּוֹרָה בְּמִיתַת דָּוִד	ק
חֹבֶת הָעֵנֶג בְּשַׁבָּת	ק
בְּרָכָה מִן הַיּוֹם הַזֶּה	ק
עֵנֶג וְשִׂמְחָה בְּיוֹם זֶה	ק
סְדוּר הַשְּׁלֶחַן ג' פְּעָמִים	ק
מַעֲלַת הַמַּשְׁלֵלִים ג' סְעוּדוֹת	ק
הַכֹּל נִמְצָא בְּשַׁבָּת	ק
שִׂמְחָה בְּסְעוּדַת שַׁבָּת	ק
סְעוּדַת הַמֶּלֶךְ	ק
סְעוּדַת הַגְּבִירָה	ק
סְעוּדַת שְׁנֵייה	ק
סְעוּדַת שְׁלִישִׁית	ק
עוֹנְשׁוֹ שֶׁל הַפּוֹגֵם בְּסְעוּדַת שַׁבָּת	ק
נִשְׁמָה יִתְרָה	ק
ג' סְעוּדוֹת שֶׁל אֲמוּנָה	ק
מַעֲלַת יוֹם הַשַּׁבָּת	ק
מְנַחֵה שֶׁל שַׁבָּת שַׁעַת רְצוֹן	ק
עֲרֻכָּה שֶׁל שַׁעֲרָה	ק

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדַת הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדַת הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [יז-כז] לְסְעוּדַת הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

מנחה של שבת (ח"ב קנ"ו, א)

וְאִי תִימָא, אַמַּאי אַתְּמַנִּי הַאי קָרָא, בְּצִלוֹתָא דְּמִנְחָה דְּשַׁבַּת. יֵאוּת אִיהוּ לְמַהוּי בְּשַׁבַּת בְּהִיא צִלוֹתָא דְּמִנְחָה, וְלֹא בְּצִלוֹתָא דְּחוּל, דְּיִדְאִי לֹאוּ צִלוֹתָא דְּמִנְחָה דְּשַׁבַּת כְּחוּל. בְּגִין דְּהָא כְּחוּל בְּשַׁעְתָּא דְּמִנְחָה, תְּלִיא דִּינָא בְּעֵלְמָא, וְלֹאוּ אִיהוּ עַת רְצוֹן. אַבְל בְּשַׁבַּת, דְּכָל רוּגְזָא אַתְּעָדִי, וְכֹלֵא אַתְּכְלִיל כְּחֵדָא, וְאַף עַל גַּב דְּדִינָא אַתְּעָר, אַתְּבַסְמוּתָא אִיהוּ, וְעַל דָּא אַצְטְרִיד קָרָא דִּיחֻדָּא, לִיחְדָּא כָּל דְּרַגְיָן, דְּכַד הוּי יחֻדָּא, דִּינָא אַתְּחַבֵּר וְאַתְּכְלִיל בְּרַחֲמֵי, וְאַתְּבַסֵּם כְּלָא, וְכַדִּין עַת רְצוֹן כְּתִיב. עַת רְצוֹן, כְּלִיל כְּלָא כְּחֵדָא. וְדִינָא אַתְּבַסֵּם בְּהִיא זְמַנָּא, וְהוּי חֲדוּה כְּכֹלֵא.

מנחה של שבת ואם תאמר, למה התמנה הפסוק הזה בתפלת מנחה של שבת? נראה הוא להיות בשבת באותה תפלת מנחה ולא בתפלת חל, שידאי אין תפלת מנחה של שבת כמו חל. משום שהרי בחל, בשעת המנחה, תלוי הדיו בעולם ואינו עת רצון, אבל בשבת כשכל הרגז הוסר והכל נכלל כאחד, ואף על גב שמתעורר דין, זו התבשמות, ולכן צריך פסוק של יחוד ליחד את כל הדרגות. שפשיש יחוד, הדיו מתחבר ונכלל ברחמים והכל מתבסם, ואז כתוב עת רצון. עת רצון כולל הכל כאחד. והדיו מתבסם באותו זמן, ויש שמחה בכל.

שעת מנחה היא עת רצון

מִשָּׁה אַסְתַּלַּק מֵעֵלְמָא, בְּהִיא שַׁעְתָּא דְּצִלוֹתָא דְּמִנְחָה דְּשַׁבַּת, בְּשַׁעְתָּא דַּעַת רְצוֹן אַשְׁתַּכַּח. וּבְהִיא שַׁעְתָּא רַעוּא הוּהוּ לְעֵילָא, וְצַעְרָא לְתַתָּא, וְעַל דָּא נִנְעֵלוּ תְרַעִין בְּשַׁבַּת, מִשַּׁעְתָּא דְּמִנְחָה וְלְעֵילָא. מָאן תְרַעִין נִנְעֵלוּ. תְרַעִין דְּבִי מְדַרְשָׁא, בְּגִין לְאַדְכְּרָא לְמִשָּׁה רַעִיא מְהִימְנָא, דְּאוּרִייתָא אַתְּבַטְלָא בְּגִינֵיהּ.

שעת מנחה היא עת רצון משה הסתלק מן העולם באותה שעת תפלת מנחה של שבת, בשעה שנמצאת עת רצון. ובאותה שעה רצון היה למעלה, וצער למטה, ועל זה ננעלו השערים בשבת משעת המנחה ומעלה. אילו שערים ננעלו? שערי בית המדרש, כדי להזכיר את משה הרועה הנאמן שהתורה התבטלה בגללו.

כל שערי בית המדרש ננעלו

בְּהִיא זְמַנָּא, בִּי מְדַרְשָׁא דְּמִשָּׁה אַתְּבַטְלָא, כָּל שַׁבְּן אַחֲרַנִּין. מָאן חֲמֵי תְרַעִין דְּבִי מְדַרְשָׁא דְּמִשָּׁה דְּנִנְעֵלוּ, דְּלֹא נִנְעֵלוּ אַחֲרַנִּין כְּלָהוּ. אוּרִייתָא דְּמִשָּׁה עֲצִיבָא עֲלֵיהּ בְּהִיא זְמַנָּא, מָאן לֹא עֲצִיב. בְּגִין כִּדְ כָּל תְרַעִי

כל שערי בית המדרש ננעלו באותו זמן בית מדרשו של משה בטל, כל שכן האחרים. מי רואה את שערי בית מדרשו של משה שננעלו, ונשלא ינעלו כל האחרים?! כשהתורה של משה עצובה עליו באותו זמן, מי לא עצובה? משום כך כל שערי בית המדרש ננעלו, והצטרכו

דְּבִי מְדַרְשֵׁי נִנְעָלוּ, וְאַצְטְרִיכוּ כָּלֵא לְצַדִּיקָא לִיהַ לְקוֹדֶשָׁא בְּרִידְהוּ הוּא בְּאִרְחַ שְׂבָחָא, וְהֵינֵנוּ (תהלים לו) צְדִיקְתָּךְ כְּהֵרְרִי אַל.

כָּלֵם לְצַדִּיק אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדַרְךְ שְׂבַח, וְהֵינֵנוּ (תהלים לו) צְדִיקְתָּךְ כְּהֵרְרִי אַל.

צדוק הדין

תְּלַתָּא אֵינֵנוּ דְאַסְתָּלְקוּ מֵעֲלֵמָא בְּהַאי זְמַנָּא, וְכִלְהוּ כְּלִילֵן בְּמִשְׁהָ. חַד, מִשְׁהָ נְבִיאָה מְהִימְנָא עֲלָאָה. וְחַד, יוֹסֵף צְדִיקָא. וְחַד, דְּוֹד מְלָכָא. בְּגִינֵי כֵךְ, תְּלַת צְדוּקֵי דִינֵי הַכָּא, חַד אִיהוּ דְיוֹסֵף זְכָאָה, קְדָיִם לְכָל הַנִּי, וְדָא אִיהוּ צְדִיקְתָּךְ כְּהֵרְרִי אַל מִשְׁפֻּטֵיךְ תְּהוּם רַבָּה וְגו', דָּא יוֹסֵף, דְּאִיהוּ בְּלַחְדוּדֵי כְּהֵרְרִי אַל, כְּכִלְהוּ טוֹרִין עֲלָאִין. וְחַד מִשְׁהָ נְבִיאָה מְהִימְנָא, וְדָא אִיהוּ דְכְּתִיב, (תהלים עא) וְצְדִיקְתָּךְ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ גְדוּלוֹת, בְּגִין דְּאִיהוּ נְטִיל לְכָל סְטְרִין, יְמִינָא וּשְׂמָאלָא. וְחַד אִיהוּ דְוֹד מְלָכָא, וְדָא אִיהוּ דְכְּתִיב, (תהלים קיט) צְדִיקְתָּךְ צְדִיק לְעוֹלָם וְתוֹרַתְךָ אֱמֶת, לְעוֹלָם: דָּא דְוֹד מְלָכָא.

צדוק הדין
שְׁלֹשָׁה הֵם שֶׁהִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם בְּזְמַן הַזֶּה, וְכָלֵם כְּלוּלִים בְּמִשְׁהָ. אֶחָד - מִשְׁהָ הַנְּבִיאָה הַנִּימְנָא הָעֲלִיּוֹן, וְאֶחָד - יוֹסֵף הַצְּדִיק, וְאֶחָד - דְּוֹד הַמֶּלֶךְ. מִשׁוּם כֵּךְ יֵשׁ כָּאֵן שְׁלֹשָׁה צְדוּקֵי דִין. אֶחָד הוּא שֶׁל יוֹסֵף הַצְּדִיק קוֹדֵם לְכָל אֱלֹהִים, וְזֶהוּ צְדִיקְתָּךְ כְּהֵרְרִי אַל מִשְׁפֻּטֵיךְ תְּהוּם רַבָּה וְגו'. זֶה יוֹסֵף, שֶׁהוּא לְבַדּוֹ כְּהֵרְרִי אַל, כְּמוֹ כָּל הַהֲרִים הָעֲלִיּוֹנִים. וְאֶחָד מִשְׁהָ הַנְּבִיאָה הַנִּימְנָא, וְזֶהוּ שְׂכָתוּב (שם עא) וְצְדִיקְתָּךְ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ גְדוּלוֹת, מִשׁוּם שֶׁהוּא נוֹטֵל לְכָל הַצְּדִיקִים, יְמִין וּשְׂמָאל. וְאֶחָד הוּא דְוֹד הַמֶּלֶךְ, וְזֶהוּ שְׂכָתוּב (שם קיט) צְדִיקְתָּךְ צְדִיק לְעוֹלָם וְתוֹרַתְךָ אֱמֶת. לְעוֹלָם - זֶה דְּוֹד הַמֶּלֶךְ.

נעילת שערי התורה והעולם

בְּדִין אֲתַכְנִישׁ כָּלֵא בְּהַאי זְמַנָּא, תוֹרָה שְׂבַכְתָּב, וְתוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה. וְעַל דָּא בְּהַאי זְמַנָּא נִנְעָלוּ תְּרַעֵי דְּאוֹרֵייתָא, וְנִנְעָלוּ תְּרַעֵי דְכָל עֲלָמָא, בְּהַאי זְמַנָּא.

נעילת שערי התורה והעולם
אֲזַ מִתְכַּנְּסִים הַכֹּל בְּזְמַן הַזֶּה, תוֹרָה שְׂבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה. וְעַל זֶה בְּזְמַן הַזֶּה נִנְעָלוּ שְׂעָרֵי תוֹרָה, וְנִנְעָלוּ שְׂעָרֵי כָּל הָעוֹלָם בְּזְמַן הַזֶּה.

יבוש המעֵינות במֵיתת יוסף

בְּשַׁעֲתָא דְּמִית יוֹסֵף צְדִיקָא, יְבָשׁוּ מְקוֹרֵין וּמְבוּעֵין, וְכִלְהוּ שְׂבָטִין נְפִלוּ בְּגִלוּתָא, פְּתַחוּ עֲלָאִי וְאַמְרוּ, צְדִיקְתָּךְ כְּהֵרְרִי אַל מִשְׁפֻּטֵיךְ תְּהוּם רַבָּה וְגו'.

יבוש המעֵינות במֵיתת יוסף
בְּשַׁעֲתָא שְׂמִית יוֹסֵף הַצְּדִיק, יְבָשׁוּ הַמְּקוֹרוֹת וְהַמְּעֵינֹת, וְכָל הַשְּׂבָטִים נְפִלוּ בְּגִלוּת. פְּתַחוּ הָעֲלִיּוֹנִים וְאַמְרוּ, צְדִיקְתָּךְ כְּהֵרְרִי אַל מִשְׁפֻּטֵיךְ תְּהוּם רַבָּה וְגו'.

חשך במֵיתת משה

בְּשַׁעֲתָא דְּמִית מֹשֶׁה, אֲתַחֲשַׁךְ שְׂמִשְׁאָ בְּטִיְהֵרָא, וְאַנְעַלַת תוֹרָה שְׂבַכְתָּב, נְהוּרָהָא דְּאַסְפְּקִלְרִיאָה דְּנְהֵרָא.

חשך במֵיתת משה
בְּשַׁעֲתָא שְׂמִית מֹשֶׁה, נְחֻשַׁךְ הַשְּׂמֶשׁ בְּצַהֲרִים, וְנִנְעָלָה תוֹרָה שְׂבַכְתָּב, הָאוֹר שֶׁל הָאֲסְפְּקִלְרִיאָה הַמְּאִירָה.

בטלה שמחת התורה במיתת דוד
בשעתא דמית דוד מלכא, כנישת
 סיהרא נהוראה ואורייתא
 דבעל פה כנישת נהוראה. ומההוא זמנא
 אתגניזו נהורין דאורייתא, ואסגיא
 מחלוקת על משנה, וחכימיא במחלוקת,
 וכלהו תקיפי לכא בערבוביא. ועל דא,
 חדוה דאורייתא לאו איהו ביההוא זמנא,
 בכל דרין דעלמא.

ומה אינון חומרי דתעניות דגזרו רבנן,
 כד מית פלוני, גזרו תענית. כד
 הוה כד, גזרו כד. (ס"א דא דהוה) וכד הוה
 כנישו ותיר דחדוה דתורה דבכתב
 ותורה דבעל פה, ביההוא זמנא, על אחת
 כמה וכמה דאצטריך למגעל תרעי
 דאורייתא ביההוא זמנא.

ובגין כך אמרינן הני צדוקי דינא, כמה
 דאתמר. חדו רבי יוסי ורבי חייא,
 ונשקוהו ברישיה כמלקדמין, אמרו
 זכאה חולקנא בהאי ארעה.

חובת הענג בשבת (ח"ב פ"ח, א)

רבי יצחק אמר, אפילו ביומא דשבתא
 גמי. רבי יהודה אמר, בעי לאתענגא
 בהאי יומא, ולמיכל תלת סעודתי
 בשבתא, בגין דישתכח שבעא וענוגא
 בהאי יומא בעלמא.

ברכה מן היום הזה

רבי אבא אמר, לאזדמנא ברביתא
 באינון יומין דלעילא, דמתברכאן
 מהאי יומא. והאי יומא, מלוא רישיה
 דזעיר אנפין, מטלא דנחית מעתיקא
 קדישא סתימא דכלא, ואטיל לחקלא
 דתפוחין קדישין, תלת זמני, מכד עייל
 שבתא, דיתברכון בלהו כחדא.

בטלה שמחת התורה במיתת דוד
בשעה שמת דוד המלך, כנסה הלבנה
 את אורה, ותורה שבעל פה כנסה את
 אורה. ומאותו זמן נגנזו אורות התורה,
 והתברתה המחלקת על המשנה, והחכמים
 במחלקות, וכל חזקי הלב בערבוביה. ועל זה
 אין שמחת התורה באותו זמן בכל דורות
 העולם.

ומהן חמרות התעניות שגזרו רבנן? כשמת
 פלוני גזרו תענית, כשהיה כף גזרו כף. (קה
 שתייה) וכשהיה פנוס יתר של שמחת התורה
 שבכתב ותורה שבעל פה, באותו זמן על
 אחת כמה וכמה שצריך לגעל שערי התורה
 באותו זמן.

ולכן אמרים את אלו צדוקי הדיו, כמו
 שנתבאר. שמחו רבי יוסי ורבי חייא
 ונשקוהו בראשו כמקדם, ואמרו, אשרי
 חלקנו בדרך הזו!

חובת הענג בשבת

רבי יצחק אמר, אפלו ביום השבת גם רבי
 יהודה אמר, צריף להתענג ביום הזה ולאכל
 שלש סעודות בשבת, כדי שימצאו שבע
 וענג ביום הזה בעולם.

ברכה מן היום הזה

רבי אבא אמר, להזמין ברכה באותם ימים
 שלמעלה שמתברכים מן היום הזה, וביום
 הזה מלא ראשו של זעיר אנפין מטל שנחת
 מהעתיק הקדוש הנסתר של הכל, ומטיל
 לשדה התפוחים הקדושים שלש פעמים
 משנכנסת שבת, שכלם יתברכו כאחד.

ענג ושמחה ביום זה

וְעַל דָּא כְּעֵי בַר נֶשׁ, לְאַתְעַנְנָא תַּלְתָּ
זְמַנִּין אֲלִין, דְּהָא בְּהָא תְּלֵיא
מְהִימְנוּתָא דְלַעִילָא, בְּעַתִּיקָא קְדִישָׁא,
וּבְזַעִיר אַפִּין, וּבְחַקְלָא דְתַפּוּחִין. וּבְעֵי
בַר נֶשׁ לְאַתְעַנְנָא בְּהוּ, וּלְמַחְדֵי בְּהוּ.
וּמֵאֵן דְּגָרַע סְעוּדָתָא מְנִייהוּ, אַחְזִי
פְּגִימוּתָא לְעִילָא וְעוֹנְשִׁיהּ דְּהָהוּא בַר
נֶשׁ סְגִי.

סדור השלחן ג' פעמים

בְּגִינֵי כֵּד, בְּעֵי לְסַדְרָא פְּתוּרִיהּ, תַּלְתָּ
זְמַנִּי, מִכַּד עֵייל שַׁבְּתָא, וְלֹא
יִשְׁתַּכַּח פְּתוּרִיהּ רִיקְנִיא, וְתִשְׁרִי בְּרַכְתָּא
עֲלֶיהּ, כָּל שְׂאָר יוֹמֵי דְשַׁבְּתָא. וּבְהֵאֵי
מְלָה, אַחְזִי, וְתֵלִי מְהִימְנוּתָא לְעִילָא.

מעלת המשלים ג' סעודות

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, הָאֵי מֵאֵן דְּאַשְׁלִים
תַּלְתָּ סְעוּדָתִי בְּשַׁבְּתָא, קָלָא נְפִיק
וּמְכָרָא עֲלֶיהּ, (ישעיה נח) אִזּוּ תַתְעַנְג עַל
יִי, דָּא סְעוּדָתָא חָדָא, לְקַבֵּל עַתִּיקָא
קְדִישָׁא דְכָל קְדִישִׁין. וְהִרְפַּכְתִּיד עַל
בְּמַתִּי אַרְץ, דָּא סְעוּדָתָא תְּנִינָא, לְקַבֵּל
חַקְלָא דְתַפּוּחִין קְדִישִׁין. וְהִאֲכַלְתִּיד
נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּיד, דָּא הוּא שְׁלִימו
דְּאַשְׁתָּלִים בְּזַעִיר אַפִּין.

הכל נמצא בשבת

וּלְקַבְּלֵיהוּ בְּעֵי לְאַשְׁלֵמָא סְעוּדָתִיהּ,
וּבְעֵי לְאַתְעַנְנָא בְּכֻלְהוּ
סְעוּדָתִי, וּלְמַחְדֵי בְּכָל חַד וְחַד מְנִייהוּ,
מְשׁוּם דְּאִיהוּ מְהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא. וּבְגִין
כֵּד, שַׁבְּתָא אַתִּיקָר, מִכָּל שְׂאָר זְמַנִּין
וְחַגִּין, מְשׁוּם דְּכֻלָּא בִּיהּ אִשְׁתַּכַּח, וְלֹא
אִשְׁתַּכַּח חֵכִי בְּכֻלְהוּ זְמַנִּי וְחַגִּי. אָמַר
רַבִּי חֵיִיא, בְּגִין כֵּד, מְשׁוּם דְּאַשְׁתַּכַּח

ענג ושמחה ביום זה

וְעַל זֶה צְרִיף אָדָם לְהַתְעַנְג שְׁלֹשׁ הַפְּעָמִים
הַלְלוּ, שְׁהֵרִי בְּזֶה תְּלוּיָהּ הָאֱמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה
- בְּעַתִּיק הַקְּדוּשׁ, וּבְזַעִיר אַנְפִּין, וּבְשַׁדְּה
הַתַּפּוּחִים. וְצְרִיף אָדָם לְהַתְעַנְג בְּהֵם וּלְשַׁמּוּחַ
בְּהֵם. וּמִי שְׁגוּרַע סְעוּדָה מֵהֵם, מַרְאֵה פְּגָם
לְמַעֲלָה, וְעוֹנֵשׁוּ שְׁל הָאָדָם הַהוּא גְּדוּל.

סדור השלחן ג' פעמים

מְשׁוּם כֵּף צְרִיף לְסַדְר שְׁלַחְנוּ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים
מִשְׁנַכְנֶסֶת שַׁבָּת, וְלֹא יִמְצָא שְׁלַחְנוּ רִיק,
וְתִשְׁרֵה עֲלֵיו הַבְּרַכָּה כָּל שְׂאָר יְמוֹת הַשַּׁבָּת,
וּבְדַבְּר הַזֶּה מַרְאֵה וְתוֹלָה אֶת הָאֱמוּנָה
הָעֲלִיּוֹנָה.

מעלת המשלים ג' סעודות

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, זֶה מִי שְׁמַשְׁלִים שְׁלֹשׁ
סְעוּדוֹת בְּשַׁבָּת, קוּל יוֹצֵא וּמְכָרִיז עָלָיו:
(ישעיה נח) אִזּוּ תַתְעַנְג עַל ה'. זֹו סְעוּדָה אַחַת
כְּנֶגֶד הַעַתִּיק הַקְּדוּשׁ שְׁל כָּל הַקְּדוּשִׁים.
וְהִרְפַּכְתִּיה עַל בְּמַתִּי אַרְץ - זֹו סְעוּדָה
שְׁנִיָּה כְּנֶגֶד שְׁדָה הַתַּפּוּחִים הַקְּדוּשִׁים.
וְהִאֲכַלְתִּיה נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּיד - זֹו הִי
הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁהַשְּׁתַּלְמָה בְּזַעִיר אַנְפִּין.

הכל נמצא בשבת

וּכְנֶגֶד צְרִיף לְהַשְׁלִים סְעוּדָתוֹ, וְצְרִיף
לְהַתְעַנְג בְּכָל הַסְּעוּדוֹת וּלְשַׁמּוּחַ בְּכָל
אַחַת וְאַחַת מֵהֶן, מְשׁוּם שֶׁהִיא הָאֱמוּנָה
הַשְּׁלֵמָה, וּמְשׁוּם כֵּף הַשַּׁבָּת נִתְּכַבְּדָה מִכָּל
שְׂאָר הַזְּמַנִּים וְהַחֲגִים, מְשׁוּם שֶׁהַכָּל בַּהּ
נִמְצָא, וְלֹא נִמְצָא כֵּף בְּכָל הַזְּמַנִּים וְהַחֲגִים.
אָמַר רַבִּי חֵיִיא, מְשׁוּם כֵּף, מְשׁוּם שֶׁהַכָּל
נִמְצָא בּוֹ, נִזְכָּר שְׁלֹשׁ פְּעָמִים, שְׁכַתּוֹב (בראשית

כָּלֵא בִיה, אִידְכַר תַּלְת זְמַנִּין. דְּכַתִּיב, (בראשית ב) וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיִּשְׁבּוֹת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי.

שְׁמַחָה בְּסַעֲוֹדַת שַׁבָּת

רַבִּי אַבָּא, (נ"א רב המנונא סבא) כַּד הוּוּ יְתִיב בְּסַעֲוֹדַת דְּשַׁבְּתָא, הוּוּ חָדִי, בְּכָל חַד וְחַד, וְהוּוּ אָמַר, דָּא הִיא סַעֲוֹדַתֵּא קַדִּישָׁא, דַּעֲתִיקָא קַדִּישָׁא סְתִימָא דְכָלֵא. בְּסַעֲוֹדַתֵּא אַחְרָא הוּוּ אָמַר, דָּא הִיא סַעֲוֹדַתֵּא דְקוֹדֶשָׁא בְּרִידָא הוּוּ. וְכֵן בְּכָלֵהוּ סַעֲוֹדַתִּי, וְהוּוּ חָדִי בְּכָל חַד וְחַד. כַּד הוּוּ אֲשֵׁלִימוּ סַעֲוֹדַתִּי דְמַהִימְנוּתָא.

סַעֲוֹדַת הַמֶּלֶךְ

רַבִּי שְׁמַעוֹן, כַּד הוּוּ אֲתִי לְסַעֲוֹדַתֵּא, הוּוּ אָמַר הַכִּי, אֲתַקִּינוּ סַעֲוֹדַתֵּא דְמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה, אֲתַקִּינוּ סַעֲוֹדַתֵּא דְמַלְכָא, וְהוּוּ יְתִיב וְחָדִי. כַּד אֲשֵׁלִימוּ סַעֲוֹדַתֵּא תְּלִיתָאָה, הוּוּ מְכַרְזֵי עֲלֵיהּ, אֲזַ תַּתְּעַנַּג עַל יְיָ וְהִרְכַּבְתִּידָא עַל בְּמַתִּי אֲרִין וְהִאֲכַלְתִּידָא נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּידָא.

סַעֲוֹדַת הַגְּבִירָה

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאַבּוּי, אֲלִין סַעֲוֹדַתִּי הִיד מִתְּתַקְנִין. אָמַר לֵיהּ, לִילֵיא דְשַׁבְּתָא, כְּתִיב, וְהִרְכַּבְתִּידָא עַל בְּמַתִּי אֲרִין. בִּיה בְּלִילֵיא, מִתְּבַרְכָא מְטְרוֹנִיתָא, וְכֵלְהוּ חֻקַּל תְּפּוּחִין, וּמִתְּבַרְכָא פְּתוּרִיה דְּכַר נֶשֶׁ, וְנִשְׁמַתָּא אֲתוּסְפַת, וְהִהוּא לִילֵיא, חֲדוּה דְמְטְרוֹנִיתָא הוּוּ. וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְמַחְדֵי בְּחֻדוּתָא, וְלִמְיַכַּל סַעֲוֹדַתֵּא דְמְטְרוֹנִיתָא.

סַעֲוֹדַת שְׁנֵיָה

בְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא, בְּסַעֲוֹדַתֵּא תְּנִינָא, כְּתִיב (ישעיה נח) אֲזַ תַּתְּעַנַּג עַל

וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיִּשְׁבּוֹת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי.

שְׁמַחָה בְּסַעֲוֹדַת שַׁבָּת

רַבִּי אַבָּא (רב המנונא סבא), כְּשֶׁהָיָה יוֹשֵׁב בְּסַעֲוֹדַת הַשַּׁבָּת, הָיָה שְׂמֵחַ בְּכָל אַחַת וְאַחַת, וְהָיָה אוֹמֵר: זוֹהִי סַעֲוֹדָה קְדוֹשָׁה שֶׁל הַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ הַנִּסְתָּר שֶׁל הַכֹּל. בְּסַעֲוֹדָה הָאַחֶרֶת הָיָה אוֹמֵר: זוֹהִי סַעֲוֹדָה שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֵן בְּכָל הַסַּעֲוֹדוֹת. וְהָיָה שְׂמֵחַ בְּכָל אַחַת וְאַחַת. כְּשֶׁהָיָה מְשַׁלֵּם אֶת הַסַּעֲוֹדוֹת, אוֹמֵר: נִשְׁלַמוּ סַעֲוֹדוֹת הָאֲמוּנָה.

סַעֲוֹדַת הַמֶּלֶךְ

כְּשֶׁרַבִּי שְׁמַעוֹן הָיָה בָּא לְסַעֲוֹדָה, הָיָה אוֹמֵר כָּךְ: הַתְּקִינוּ סַעֲוֹדָה שֶׁל הָאֲמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה. הַתְּקִינוּ סַעֲוֹדַת הַמֶּלֶךְ. וְהָיָה יוֹשֵׁב וְשֹׂמֵחַ. כְּשֶׁהִשְׁלִימוּ סַעֲוֹדָה שְׁלִישִׁית, הָיוּ מְכַרְזִים עֲלָיו: (ישעיה נח) אֲזַ תַּתְּעַנַּג עַל ה' וְהִרְכַּבְתִּידָא עַל בְּמַתִּי אֲרִין וְהִאֲכַלְתִּידָא נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּידָא.

סַעֲוֹדַת הַגְּבִירָה

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאַבּוּי, אִיךְ מִתְּקַנִּים אֶת הַסַּעֲוֹדוֹת הַלְלוּ? אָמַר לוֹ, לִיל שַׁבָּת כְּתוּב וְהִרְכַּבְתִּידָא עַל בְּמַתִּי אֲרִין. בּוּ בְּלִילָהּ מִתְּבַרְכַת הַגְּבִירָה וְכָל שְׂדָה הַתְּפּוּחִים, וּמִתְּבַרְכָּה שְׁלַחְנוּ שֶׁל אָדָם, וְנִשְׁמָה נוֹסְפַת, וְאוֹתוֹ הַלִּילָהּ שְׂמַחַת הַגְּבִירָה הוּא. וְצָרִידָא אָדָם לְשַׂמֵּחַ בְּשַׁמְחָה וְלֶאֱכַל סַעֲוֹדַת הַגְּבִירָה.

סַעֲוֹדַת שְׁנֵיָה

בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, בְּסַעֲוֹדָה הַשְּׁנֵיָה כְּתוּב אֲזַ תַּתְּעַנַּג עַל ה'. עַל ה' וְדָאִי. שְׂאוֹתָהּ שְׁעָה

נגלה העתיק הקדוש, וכל העולמות בשמחה, והשלמות והחדוה של העתיק אנו עושים, זוהי סעודתו ודאי.

סעודה שלישית

בסעודה השלישית של שבת כתוב והאכלתיך נחלת יעקב אביך. זוהי הסעודה של זעיר אנפין שהוא בשלמות. וכל ששת הימים מאותה שלמות מתברכים. וצריך אדם לשמח בסעודתו ולהשלים הסעודות הללו, שהן סעודות האמונה השלמה של זרע קדוש של ישראל, שהאמונה העליונה היא שלהם ולא של עמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ומשום כך אמר, (שמות לא) ביני ובין בני ישראל.

עונשו של הפוגם בסעודת שבת

בא וראה, בסעודות הללו נודעים ישראל שהם בני המלך ושהם מהיכל המלך ושהם בני האמונה, ומי שפוגם סעודה אחת מהם, מראה פגם למעלה, ומראה את עצמו שאינו מבני המלך העליון, שאינו מבני היכל המלך, ושאנו מזרע קדוש של ישראל, ונותנים עליו חמר של שלשה דברים - דין הגיהנם וכו'.

ובא ראה, בכל שאר הזמנים והחגים צריך אדם לשמח ולשמח את העניים, ואם הוא שמח לבדו ולא נותן לעניים - ענשו רב, שהרי לבדו שמח, ולא נותן שמחה לאחר. עליו כתוב (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם. ואם הוא שמח בשבת, אף על גב שלא נותן לאחר - לא נותנים עליו

י. על יי' ודאי. דהיא שעתא אתגליא עתיקא קדישא, וכלהו עלמין בחדוותא, ושלמו וחדוותא דעתיקא עבדינו, וסעודתא דיליה הוא ודאי.

סעודה שלישית

בסעודתא תליתאה דשבתא, כתיב והאכלתיך נחלת יעקב אביך. דא היא סעודתא דזעיר אנפין, דהוי בשלימותא. וכלהו שיתא יומין, מההוא שלימו מתברכן. ובעי בר נש למחדי בסעודתיה, ולא שלמא אלין סעודתי, דאינון סעודתי מהימנותא שלימתא, דזרעא קדישא דישראל, די מהימנותא עלאה, דהא דילהון היא, ולא דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ובגיני כך אמר, (שמות לא) ביני ובין בני ישראל.

עונשו של הפוגם בסעודת שבת

תא חזי, בסעודתי אלין, אשתמודעון ישראל, דאינון בני מלכא. דאינון מהיכלא דמלכא, דאינון בני מהימנותא, ומאן דפגים חד סעודתא מנייהו, אחזי פגימותא לעילא, ואחזי גרמיה דלאו מבני מלכא עלאה הוא, דלאו מבני היכלא דמלכא הוא דלאו מזרעא קדישא דישראל הוא. ויהבין עליה חומרא דתלת מלין, דינא דגיהנם וגו'. **ותא** חזי, בכלהו שאר זמנין וחגיגין, בעי בר נש לחדי, ולמחדי למסכני, ואי הוא חדי בלחודוי, ולא יהיב למסכני, עונשיה סגי, דהא בלחודוי חדי, ולא יהיב חדו לאחרא. עליה כתיב, (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם. ואי איהו בשבתא חדי, אף על גב דלא יהיב

לאחר־א, לא יִהְיֶה עֲלֶיהָ עוֹנֵשׂא, כְּשֶׁאֵר
זְמַנִּין וְחִגִּין, דְּכַתִּיב פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם. פֶּרֶשׁ
חֲגִיכֶם קָאָמַר, וְלֹא פֶּרֶשׁ שְׁבִתְכֶם. וְכַתִּיב
(ישעיה א) חֲדָשִׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שְׁנֵאָה נִפְשִׁי.
וְאֵלּוּ שַׁבַּת לֹא קָאָמַר.

עֲנֵשׁ כְּבִשְׂאָר הַזְּמַנִּים וְהַחֲגִים, שְׁכַתּוּב
פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם. אָמַר פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם, וְלֹא פֶּרֶשׁ
שְׁבִתְכֶם. וְכַתּוּב (ישעיה א) חֲדָשִׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם
שְׁנֵאָה נִפְשִׁי. וְאֵלּוּ שַׁבַּת לֹא אָמַר.

נְשָׂמָה יִתְּרָה

נְשָׂמָה יִתְּרָה

וּבְגִינֵי כֹּךְ כְּתִיב, בִּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
וּמִשׁוּם דְּכָל מְהִימְנוּתָא אֲשֶׁתְּכַח
בְּשַׁבְּתָא, יִהְיֶה לָּהּ לְבַר נֶשׂ נִשְׁמָתָא
אֲחֵרָא, נִשְׁמָתָא עֲלֵהָ, נִשְׁמָתָא דְּכָל
שְׁלִימוּ בְּהָ, כְּדוּגְמָא דְּעֲלָמָא דְּאַתִּי. וּבְגִינֵי
כֹּךְ אֲקָרִי שַׁבַּת. מַהוּ שַׁבַּת. שְׂמָא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא. שְׂמָא דְּאִיהוּ שְׁלִים
מִכָּל סְטְרוּי.

וּמִשׁוּם כֹּךְ כְּתוּב בִּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
וּמִשׁוּם שְׁכָל הָאֱמוּנָה נִמְצְאָת בְּשַׁבַּת, נוֹתְנִים
לְאָדָם נִשְׂמָה אַחֲרָת, נִשְׂמָה עֲלִיוֹנָה, נִשְׂמָה
שְׁכָל הַשְּׁלֵמוֹת בָּהּ, כְּדָגְמַת הָעוֹלָם הַבָּא.
וּמִשׁוּם כֹּךְ נִקְרָאָת שַׁבַּת. מַה זֶה שַׁבַּת? שֵׁם
שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֵׁם שֶׁהוּא שְׁלֵם מִכָּל
צְדָדִיו.

ג' סְעוּדוֹת שֶׁל אֱמוּנָה

ג' סְעוּדוֹת שֶׁל אֱמוּנָה

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאֵי כֹךְ הוּא. וְוִי לִיה
לְבַר נֶשׂ, דְּלֹא אֲשֵׁלִים חֲדוּתָא
דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא. וּמֵאֵן חֲדוּתָא דִּילִיה.
אֲלִין תְּלַת סְעוּדָתִי מְהִימְנוּתָא. סְעוּדָתִי
דְּאַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב כְּלִילָן בְּהוּ. וְכִלְהוּ
חֲדוּ עַל חֲדוּ מְהִימְנוּתָא שְׁלִימוּתָא, מִכָּל
סְטְרוּי.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאֵי כֹךְ הוּא. אוֹי לְאָדָם
שְׁלֹא מִשְׁלִים אֶת שְׂמִיחָה הַמְּלִךְ הַקְּדוֹשׁ.
וּמַהִי שְׂמִיחָתָא? אֵלּוּ שְׁלֹשׁ הַסְּעוּדוֹת שֶׁל
הָאֱמוּנָה, סְעוּדוֹת שְׂאֲבָרָהֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב
כְּלוּלִים בָּהֶם, וְכֻלָּם שְׂמִיחָה עַל שְׂמִיחָה,
אֱמוּנָה שְׁלֵמָה מִכָּל צְדָדִיו.

מַעֲלַת יוֹם הַשַּׁבַּת

מַעֲלַת יוֹם הַשַּׁבַּת

תַּאֲנָא, בְּהַדִּין יוֹמָא מִתְּעַטְרָן אַבְהָן,
וְכָל בְּנֵי יִנְקוּן, מַה דְּלֹאוּ הָכִי
בְּכָל שָׂאֵר חֲגִין וְזְמַנִּין. בְּהַדִּין יוֹמָא,
חֵיבְיָא דְּגִיחָנָם נִיחִין. בְּהַדִּין יוֹמָא, כָּל
דִּינִין אֲתַפְּסִין, וְלֹא מִתְּעַרִין בְּעֲלָמָא.
בְּהַדִּין יוֹמָא אוּרִייתָא מִתְּעַטְרָא בְּעַטְרִין
שְׁלִימִין. בְּהַדִּין יוֹמָא, חֲדוּתָא וְתַפְנוּקָא
אֲשֶׁתַּמַּע, בְּמֵאתָן וְחִמְשִׁין עֲלָמִין.

בַּיּוֹם הַזֶּה מִתְּעַטְרִים הָאָבוֹת, וְכָל
הַבָּנִים יוֹנְקִים, מַה שְׂאִין כּוֹן בְּכָל שָׂאֵר חֲחִגִים
וְהַזְּמַנִּים. בַּיּוֹם הַזֶּה רְשָׁעֵי הַגִּיחָנָם נִחִים.
בַּיּוֹם הַזֶּה כָּל הַדִּינִים נִכְפָּים וְלֹא מִתְּעוֹרְרִים
בְּעוֹלָם. בַּיּוֹם הַזֶּה הַתּוֹרָה מִתְּעַטְרָת
בְּעַטְרוֹת שְׁלֵמוֹת. בַּיּוֹם הַזֶּה שְׂמִיחָה וְתַפְנוּקָא
נִשְׁמָעִים בְּמֵאתִים וְחִמְשִׁים עוֹלָמוֹת.

מְנַחָה שֶׁל שַׁבַּת שְׁעַת רְצוֹן

מְנַחָה שֶׁל שַׁבַּת שְׁעַת רְצוֹן

תַּא חֲזוּ, בְּכָל שִׁיתָא יוֹמֵי דְּשַׁבְּתָא, כְּד
מְטָא שְׁעַתָּא דְּצִלוּתָא דְּמְנַחָה, דִּינָא

מְנַחָה שֶׁל שַׁבַּת שְׁעַת רְצוֹן
בַּא וְרָאָה, בְּכָל שְׁשַׁת יְמֵי הַשַּׁבַּת, כְּשֶׁמְגִיעָה
שְׁעַת תְּפִלַּת הַמְּנַחָה, הַדִּין הַקָּשָׁה שׁוֹלֵט

וְכָל הַדִּינִים מִתְעוֹרְרִים, אֲבָל בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת,
כְּשֶׁמִּגִּיעַ זְמַן תְּפִלַּת הַמְּנַחָה, נִמְצָא רְצוֹן
הַרְצוּנוֹת, וְהַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ מְגַלֵּה רְצוֹנוֹ, וְכָל
הַדִּינִים נִכְפָּיִם, וְנִמְצָא רְצוֹן וְשִׂמְחָה בְּכָל.

תְּקִיפָא שְׁלֵטָא, וְכָל דִּינֵי מִתְעֲרִין. אֲבָל
בַּיּוֹמָא דְשַׁבְּתָא, כַּד מְטָא עֲדָן דְּצִלוּתָא
דְּמְנַחָה, רַעְוָא דְרַעְוִין אֲשַׁתְּכַח, וְעִתִּיקָא
קַדִּישָׁא גְלִיָּא רְצוֹן דִּילֵיהּ, וְכָל דִּינֵין
מִתְכַּפְּיִין, וּמִשְׁתַּכַּח רַעְוָתָא וְחֲדוּ בְּכֻלָּא.

המשך "עֲרֵכָה שֶׁל שְׁעָה" מעמוד קב

ובלמוד זוהר הקדוש תמידים כסדרם, בזה ממשיך עליו קדושה פקבלת התורה בהר סיני, כמו שכתוב בזוהר פרשת בהעלתך" (דף קנב), **שְׁהַעֲוִסְקִים בְּחֻכְמַת הָאֱמֹת וְנִקְרְאִים "אינון דְּהוּ קוּיְמֵי בְטוּרָא דְסִינֵי"**, ובאר הצדיק הקדוש המקבל האלוקי רבי יהודה פתיה ז"ע, וז"ל: וְנִרְאָה לִי בְּבֵאוּר כְּנֻתָו, כִּי בְּתַחֲלָה כְּשִׁצְאוּ יִשְׂרָאֵל לְקִרְאֵת הָאֱלֹקִים, הָיוּ מִתִּצְבִּיבִים בְּתַחֲתִית הַהָר, וְאַחַר כֵּן נֶאֱמַר: "וַיִּרְא הָעַם וַיִּנְעוּ וַיַּעֲמָדוּ מֵרַחֵק", כִּי הָיוּ יִרְאִים פֶּן תֵּאֱכָלֶם הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת וַיָּמוּתוּ, וְהָיָה מִקְצַת מֵהָעַם שֶׁהָיוּ שֹׁשִׁים וְשִׂמְחִים לְקִרְאֵת הַשְּׂכִינָה, וְלֹא רָצוּ לְזוּז מִמְּקוֹמָם הַרְאִשׁוֹן לְעַמֵּד מֵרַחֵק, אֲפִילוּ אִם יָמוּתוּ מִמֶּשׁ, וְעַלֵּיהֶם הוּא מֵה שֶׁכְּתוּב בְּזוֹהַר הַנְּזִכָר "אינון דְּקִיְמֵו בְטוּרָא דְסִינֵי", כְּלוּמַר וְלֹא נָעוּ וַעֲמָדוּ מֵרַחֵק, אֲלֵא עָמְדוּ בְטוּרָא דְסִינֵי מִתַּחֲלָה וְעַד סוּף, וְלִכֵּן הֵם זֹכִים לְחֻכְמַת הָאֱמֹת, וְאוֹתָן הַנְּשִׂמוֹת אֲשֶׁר נָעוּ עִם הָעַם וַעֲמָדוּ מֵרַחֵק, כֵּן הֵם עוֹשִׂים גַּם עַתָּה, שְׁנֹסִים וְעוֹמְדִים מֵרַחֵק לְחֻכְמַת הָאֱמֹת, מִיִּרְאַתָם פֶּן תֵּאֱכָלֶם הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת.

ואמר הרה"ק מקאמארנא: יש הרבה שוטים, שבנרחים מללמוד רזין של מרון האר"י וספר הזוהר, אשר הם חיינו, ולו עמי שומע לי, בעקבות משיחא, אשר הרע והמינות גובר, היו שזקדים כל ימיהם, ללמוד ספר הזוהר וכתבי האר"י ז"ל, בלול עם חסידות של מרון הבעל שם טוב, והיו מבטלים כל גזרות רעות... ולו עמי שומע לי, בדור הרע הזה שהמינות גובר, היו למדים עם תינוק בן תשע שנים, ספר הזוהר ותיקונים ולהגות בה, והיה יראתו קודמת לחכמתו ויתקנים.

מִשְׁמַע, אוֹתָם שְׂאִינָם יוֹדְעִים סוּדוֹת הַתּוֹרָה לֹא עָמְדוּ עַל הַר סִינֵי [ועשו בתיקוני זוהר בהקדמה דף ה' ע"ב דבור המתחיל "דַּרְגָּא תְּמִינָנָה"]. וְלִזְמַנָּא דְאַתִּי, זְמִינִין לֹאסְתַּכְּלָא בְּנִשְׁמַתָּא דְנִשְׁמַתָּא דְאוּרִיָּיתָא. **וְלַעֲתִיד לְבוֹא הֵם עֲתִידִים לְהַסְתַּכֵּל וְלֵהִתְבּוֹנֵן בְּנִשְׁמַתָּה שֶׁל הַנְּשִׂמָה שֶׁל הַתּוֹרָה, כִּי אַחַר תַּחֲתִית הַמַּתִּים עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדְרוֹשׁ תּוֹרָה קְדוּשָׁה בְּסוּדוֹת וְעֵלְמִים, מֵה שְׂאִי אֲפֶשֶׁר בְּזִמְן הַזֶּה לִידַע מְהוּתָהּ** [הביאור מהפירוש "מתוק מדבש"].

המשך בעמוד קכא

יא. וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: חֲפִימִין עֲבָדֵי דְמַלְכָּא עֲלֵאָה, **[הַחֲכָמִים שֶׁהֵם עֲבָדִים שֶׁל מֶלֶךְ הָעֲלִיוֹן]**, אִינוּן דְּקִיְמֵו בְטוּרָא דְסִינֵי, **[אוֹתָם שֶׁעָמְדוּ עַל הַר סִינֵי]**, לֹא מִסְתַּכְּלֵי אֲלֵא בְּנִשְׁמַתָּא, דְּאִיהִי עֲקָרָא דְכֻלָּא אוּרִיָּיתָא מִמֶּשׁ וְכוּ' **[אינן מסתכלים אלא בנשמת התורה שהיא עקר כל התורה ממש, כלומר שיודעים שבספורים וגם בגופי התורה יש פנימיות, שהם רזי התורה והכונות שצריך לכוון בכל מצוה ומצוה]**. עַד כַּאן לְשׁוֹנוֹ. **[ונכתב בצדו, אמר מעתיק:**

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק י"ב

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיְחִי - בְּלֶק

עֲנֵג שַׁבָּת, מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא

פרק י"ב

ענג הנפֿש והגוף ..... קטו
 לבושים נאים וטעימת מאכלים בשבת ... קטו
 ישראל אשר בך אתפאר ..... קטו
 הממנים שבהיכל ..... קטז
 מעין עולם הבא ..... קיז
 מנוחת הנשמות ביום השבת ..... קיז
 התעוררות אותה רוח ..... קיח
 הנאת הרוח ..... קיט
 ושמרו בני ישראל את השבת ..... קיט
 וינפש ..... קכ
 עטור הנפשות ביום השבת ..... קכא
 ערכה של שעה ..... קכא
 גדל השכר והזכות בהוראת אצבע ..... קכב

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ◉ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: זפים כז-כז.
- ◉ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: זפים כה-קמ.
- ◉ שמונה פרקים [י"ז-כד] לסעודה השלישית: זפים קמא-קצמ.

ענג הנפש והגוף (ח"ב מ"ו, א)

וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֹנֵג, עֹנֵגָא דְכֻלָּא, עֹנֵגָא דְנַפְשָׁא וְגוּפָא עֹנֵגָא דְעֵלְאִין וְתַמְאִין. וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת, מְאִי וְקִרְאֶתָּה. דִּיזְמִין לִיה. כְּמָה דְאֵת אָמֵר, (ויקרא כג) מְקֵרְאִי קֹדֶשׁ, כְּלוּמֵר, זְמִינִין, כְּמָה דְמְזַמֵּין אוֹשְׁפִיזָא לְבֵיתִיהָ. וְעַל דָּא וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֹנֵג, דִּיזְמִין לִיה, כְּמָה דְמְזַמֵּין אוֹשְׁפִיזָא, בְּפִתּוּרָא מְתַקְנָא, בְּבֵיתָא מְתַקְנָא כְּדָקָא יְאוּת, בְּמִיכָלָא וּבְמִשְׁתַּיָּא כְּדָקָא יְאוּת, וְתִיר עַל שְׂאֵר יוֹמִין. וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת מִבְּעוֹד יוֹם. לְקַדּוּשׁ יְיָ מְכּוּבָד: דָּא יוֹם כְּפוּרִים. תְּרֵי דְאִינוּן חַד. וּכְבֻדָּתוֹ מַעֲשׂוֹת דְרַבִּיךָ, כְּמָה דְאוּקִימָנָא.

לבושים נאים וטעימת מאכלים בשבת (תקוני

זהר ס"ט, ב)

כִּן כְּגוּוּנָא דָּא שְׂכִינְתָּא אִיהִי פְרֻדָּם בְּגִלוּתָא, וְאִיהִי מוּחָא מְלָגוּ, אָגוּז קְרִינָן לִיה, כְּמָה דְאָמֵר שְׁלֵמָה מְלָכָא, אֶל גִּנְתֵּי אָגוּז יְרֻדְתִּי (שיר ו א), וְאִיהִי שְׂכִינְתָּא אִיבָא מְלָגָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב (תהלים מה יד) כָּל כְּבוֹדָה בֵּת מְלֶכֶד פְּנִימָה מִמַּשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה, וְקְלִיפִין הֵן כְּמָה רְשׁוּיּוֹת נּוּכְרָאִין, וּבְשַׁבַּת מְכֻלָּא אֲתַפְשֵׁטָה, וְאֲתַלְבַּשֵׁת בְּלְבוּשֵׁין שְׁפִירָאן, וְכֵן צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, לְאֲתַחְדֵּשׁא בְּשַׁבַּת בְּלְבוּשֵׁין שְׁפִירָאן, וְכֵן לְאֲטַעֲמָא בְּשַׁבַּת מִכָּל מְאָכְלִין טְבִין, בְּגִין לְקַשְׂרָא וּלְאַרְקָא בְּרַכָּאן לְגַבְהָ מִכָּל סְפִירָן, וּלְמַהוּי אֲשַׁתְקִיא מְכֻלָּהוּ.

ישראל אשר בך אתפאר (ח"ב ר"ט, א)

ההוא רוחא עלאה דנחית עליה דבר נש בחדו, וחדוי לנפשיה, כדין

ענג הנפש והגוף

וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֹנֵג - עֹנֵג שְׁל הַכֹּל, עֹנֵג הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוּף, עֹנֵג לְעֵלְיוֹנִים וְלַתְּחִתּוֹנִים. וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת, מַה זֶה וְקִרְאֶתָּה? שְׂיִזְמִין אוֹתָהּ, כְּמוֹ שְׁנַאָמֵר (ויקרא כג) מְקֵרְאִי קֹדֶשׁ, כְּלוּמֵר מְזַמֵּנִים, כְּמוֹ מִי שְׂמַזְמִין אוֹרַח לְבֵיתוֹ. וְעַל זֶה וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֹנֵג, שְׂיִזְמִין אוֹתָהּ כְּמוֹ שְׂמַזְמִינִים אוֹרַח, בְּשִׁלְחוֹ מִתְּקוֹן וּבְבֵית מִתְּקוֹן פְּרָאוּי בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֵּה פְּרָאוּי יוֹתֵר עַל שְׂאֵר הַיָּמִים. וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֹנֵג - מִבְּעוֹד יוֹם. לְקַדּוּשׁ ה' מְכּוּבָד - זֶה יוֹם הַכְּפוּרִים, שְׁנַיִם שָׁהִם אַחַד. וּכְבֻדָּתוֹ מַעֲשׂוֹת דְרַבִּיךָ - כְּמוֹ שְׂבִאֲרָנוּ.

לבושים נאים וטעימת מאכלים בשבת

כִּן כְּמוֹ זֶה, הַשְּׂכִינָה הִיא פְּרֻדָּם בְּגִלוּת, וְהִיא מִחַ מִבְּפָנִים, אָגוּז קוֹרְאִים לָהּ, כְּמוֹ שְׂאָמֵר שְׁלֵמָה הַמְּלֶכֶד אֶל גִּנְתֵּי אָגוּז יְרֻדְתִּי, וְהַשְּׂכִינָה הִיא פְּרִי מִבְּפָנִים. זֶהוּ שְׂכָתוּב כָּל כְּבוֹדָה בֵּת מְלֶכֶד פְּנִימָה מִמַּשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה, וְהַקְּלִפּוֹת הֵן כְּמָה רְשׁוּיּוֹת נְכָרִיּוֹת, וּבְשַׁבַּת הִיא מִתְּפַשֵּׁטֶת מִן הַכֹּל וּמִתְּלַבַּשֵׁת בְּלְבוּשֵׁים יְפִים, וְכֵן צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה, לְהִתְחַדֵּשׁ בְּשַׁבַּת בְּלְבוּשֵׁים יְפִים, וְכֵן לְטַעֵם בְּשַׁבַּת מִכָּל הַמְּאָכְלִים הַטּוֹבִים, כְּדִי לְקַשֵּׁר וּלְהַרְיֵק בְּרַכּוֹת אֱלֹהֵי מִכָּל הַסְּפִירוֹת, וְשִׁתְּהִיָּה מְשֻׁקֵּית מִכָּלָם.

ישראל אשר בך אתפאר

אותה רוח עליונה שיוֹרְדֵת על אדם בְּשִׁמְחָה וּמִשְׁמַחַת אֶת נַפְשׁוֹ, אִז עוֹמְדַת נֶפֶשׁ הָאָדָם

כמו העולם הבא, שעתיד להנות ממנו. כמו שאדם מהנה את הרוח הזו בעולם הזה, כך אותה רוח מהנה אותו לעולם הבא, שכתוב (ישעיה נח) אַז תתענג על ה' וגו'. וכתוב והשביע בצחצחות נפשך. כמו שאדם מרוה את אותו ענג ומנה אתו, כך גם הוא מרוה אותו לעולם הבא. אַז כְּשֶׁהָאָדָם זֹכֶה וּמְשָׁלִים אֶת שְׁלֻמוֹת כְּבוֹד שֶׁבֶת כְּפִי שְׁאֲמַרְנוּ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרֵא עָלָיו וְאוֹמֵר, (שם ט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

הממנים שבהיכל

ההיכל החמישי. בהיכל הזה עומדים שלש מאות וששים וחמשה ממנים, כחשבון ימות השנה. ומעליהם ארבעה עמודים עליונים על כלם. ואלה הם: קרטיהא"ל, סרטיהא"ל, עסירי"ה, קדמיא"ל. ואלו נקראים יתדות של ההיכל הזה.

אלו התמנו לבדח את העולם (א"ל), כשנשמה נוספת מערב שבת לערב שבת. והיא יוצאת. כשהיא יוצאת, יוצאים אלה עמה, ומעבירים מישראל כל עצבות וכל יגיעה וכל מרירות הנפש וכל הרגז של העולם, ואלה הם משמחי העולם.

כל אותם שלמטה מהארבעה הללו, כלם התמנו להעביר דין מאותם בעלי הדין ומאותם שטורדים אותם בגיהנם שיעלו מהם את הדין. ועל פו כל היתדות הללו, כלן עומדות בשמחה ויוצאות משמחה,

קיימא נפשא דבר נש, כגוונא דעלמא דאתי, דומין לאתהנאה מניה, כמה דבר נש, אהני להאי רוחא בעלמא דא. הכי ההוא רוחא אהני ליה לבר נש, לעלמא דאתי, דכתיב, (ישעיה נח) אַז תתענג על יי וגו'. וכתוב והשביע בצחצחות נפשך. כמה דבר נש, רוי לההוא ענוגא, ואהני ליה, הכי נמי איהו רוי ליה לעלמא דאתי. כדין כד בר נש זכי, ואשלים שלימו דיקרא דשבתא כדקאמרן, קדשא בריך הוא קארי עליה ואמר, (ישעיה ט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

הממנים שבהיכל (ח"ב רנ"ו, א)

היכלא חמישאה. היכלא דא, קיימין ביה תלת מאה ושתין וחמש ממנו, כחושבון ימי שתא. ועילא מנייהו ארבע סמכין עלאין על בלהו. ואלין אינון: קרטיהא"ל, סרטיהא"ל, עסירי"ה, קדמיא"ל. ואלין אקרון יתדות דהיכלא דא.

אלין אתמנון לברחא עלמא (א"ל). כד נשמתא אתוספת מערב שבת לערב שבת. ואיהי נפקת, כד איהי נפקת, נפקין אלין עמה, ומעברי מישראל כל עצבו, וכל יגיעא, וכל מרירו דנפשא, וכל רוגזא דעלמא, ואלין אינון בדיחי עלמא.

כל אינון דלתתא מאלין ארבעה, בלהו אתמנון לאעברא דינא, מאינון מארי דדינא, ומאינון דטרדי לון בגיהנם, דיסקון דינא מנייהו. ועל דא, כל אלין יתדות בלהו קיימי בחדוה, ומחדוה

נפקי, ובלהו היכלין קיימי לאתעטרא לעילא. כמה דאתמר.

וכל ההיכלות עומדים להתעטר למעלה, כמו שנתבאר.

מעין עולם הבא (ח"א מ"ח, א)

תו אמר רבי שמעון על דא תנינן שבת דוגמא דעלמא דאתי איהו, הכי הוא ודאי, ועל דא שמיטה ויובל דוגמא דא ברא. ושבת ועלמא דאתי הכי הוא. וההוא תוספת דנשמתא מרזא דזכור קא אתיא על האי סבת שלום דנטיל מעלמא דאתי ודא תוספת יהבת לעמא קדישא. ובההוא תוספת חראן ויתנשי מניהו כל מלין דחול וכל צערין וכל עאקין כמה דאת אמר (ישעיה יד) ביום הניח יי לך מעצבך ומרגוד ומן העבדה הקשה וגו'.

מעין עולם הבא
עוד אמר רבי שמעון, על זה שנינו, **שבת דגמא של עולם הבא היא**. כן זה ודאי. ועל זה שמטה ויובל דגמא זה בזה. ושבת ועולם הבא כן הוא. ואותה תוספת נשמה, מסוד של זכור היא באה על סכת השלום הזאת שלוקחת מהעולם הבא. והתוספת הזאת נותנת לעם הקדוש. ובאותה תוספת הם שמחים, ונשפכים מהם כל דברי החל, וכל צער וכל הצרות, כמו שנאמר (ישעיה יד) ביום הניח ה' לך מעצבך ומרגוד ומן העבדה הקשה וגו'.

מנוחת הנשמות ביום השבת (ח"ב צ"ח, א)

אם אחרת יקח לו. **הכא** אית רזא דרזין, לחכימין אתמסרו, ואית לאודעא בקדמיתא מלה חרא. תא חזי, ביומא דשבתא בשעתא דאתקדש יומי, נפקי נשמתין מגו אילני דחיי, ומנשבן אינון נשמתין קדישין לתתאי, ונייחין בהו כל יומא דשבתא. ולבתר דנפיק שבתא, סלקין כלהו נשמתין ומתעטרן בעטרין קדישין לעילא. (וכד מתעטרו בההוא טבא אליו אינון בעליו דהוא טיבו ודאי) **אור** הכי, קדשא בריך הוא אזמין לההוא בר נש, ודא הוא נשמתא אחרת, ואף על גב דדא זמינא ליה, נשמתא דהות ליה בקדמיתא, שארה דקדמיתא, כסותה וענתה לא יגרע, כמה דאתמר.

מנוחת הנשמות ביום השבת
אם אחרת יקח לו. כן יש סוד הסודות שלחכמים נמסרו, ויש להודיע בראשונה דבר אחד. בא וראה, ביום השבת, בשעה שמתקדש היום, יוצאות נשמות מתוך עץ החיים, ומנשבות אותן הנשמות הקדושות לתחתונים ונחים בהם כל יום השבת. ואחר שיוצאת השבת, עולות כל הנשמות ומתעטרות בעטרות קדושות למעלה. (וכשמתעטרות באותו טוב, אלו הם בעליו של אותו טוב ודאי) אף כן ממין הקדוש ברוך הוא את אותו האיש, וזוהי נשמה אחרת, ואף על גב שזו מזמנת לו, הנשמה שהיתה לו בראשונה, שארה הראשונה, כסותה וענתה לא יגרע, כמו שנתבאר.

(ח"ב ר"ד, א)

בְּשֵׁהַנְקֻדָּה הַמַּחְתּוּנָה הַזֹּאת עוֹלָה, וְנִרְאִית וּמִתְקַשְׁטֶטֶת, (אוֹתָהּ נִקְדָּה תַּחְתּוּנָה כַּאֲשֶׁר עוֹלָה לְהַתְעַטֵּר בְּאַבּוֹת) אֵז כָּל הַשְּׂמֻחָה נִמְצָאת לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, וְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשֻׂמְחָה. וּבְלִילָה הַזֶּה הַנִּקְדָּה הַזֹּאת אוֹרָה מִתְפַּשֵּׁט, וּפּוֹרֵשׁ כִּנְפָיו עַל הָעוֹלָם, וְכָל הַשְּׁלִיטִים הָאֲחֵרִים מְעַבְרִים, וְנִמְצָאת שְׂמִירָה עַל הָעוֹלָם.

וְאֵז נוֹסֶפֶת רוּחַ נְשֻׁמָּה בְּיִשְׂרָאֵל לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, וּבְאוֹתָהּ נְשֻׁמָּה יְתֵרָה שׁוֹכְחִים כָּל הָעַצֵּב וְהַחֲמָה, וּכְלוּם לֹא נִמְצָא פָּרֵט לְשֻׂמְחָה לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה. אוֹתָהּ רוּחַ שְׂיֹרֶדֶת וְנוֹסֶפֶת בְּבִנֵי הָעוֹלָם, כְּשְׂיֹרֶדֶת, רוֹחֶצֶת בְּבִשְׂמִים שֶׁל גֹּן עֵדֶן, וְיֹרֶדֶת וְשׁוֹרָה עַל הָעָם הַקָּדוֹשׁ. אֲשֶׁרֵיהֶם כְּשֶׁהָרוּחַ הַזֶּה מִתְעוֹרֶרֶת.

הַתְעוֹרְרוֹת אוֹתָהּ רוּחַ

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׂאוֹתָהּ רוּחַ יֹרֶדֶת, יֹרְדִים עִמָּה לְתוֹךְ גֹּן הָעֵדֶן שְׁשִׁים מְרַכְּבוֹת מְעַטְרוֹת לְשֵׁשׁ צְדָדִים. וְכִשְׂמִינִיעִים לְגֹן עֵדֶן, אֵזִי כָּל אוֹתוֹ הָרוּחוֹת וְהַנְּשֻׁמוֹת שֶׁבְּגֹן עֵדֶן, כִּלְּנוֹ מִתְעוֹרְרוֹת לְאוֹתָהּ (מִתְעַטְטֵר בְּאוֹתָהּ) רוּחַ. הַכְּרוֹזִים קוֹרְאִים וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל, הָעָם הַקָּדוֹשׁ, שְׂרָצוֹן רְבוּנְכֶם מִתְעוֹרֵר אֵלֵיכֶם.

סוּד הַסּוּדוֹת לְיֹדְעֵי הַחֻקָּה. אֲשֶׁרֵיהֶם כְּשֵׁרוּחַ זֹאת מִתְעוֹרֶרֶת. הָרוּחַ הַזֶּה הִיא הַתְּפִשְׁטוֹת הַנִּקְדָּה הַזֹּאת, וְיוֹצֵאת מִמֶּנָּה וּמִתְפַּשְׁטֶטֶת בְּעוֹלָם, וְאוֹתָהּ הִיא סוּד הַשְּׂבַת שְׂשֻׁרֵי לְמַטָּה, וְעַל כֵּן כָּךְ כְּתוּב בּוֹ שְׂמִירָה, (שְׂמוֹת לֹא) וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׂבַת, וְהָרִי

הַאִי נִקְדָּה תַּתְּאָה כִּד סִלְקָא וְאוֹתְחוּזִית, וְאוֹתְקֻשְׁטִיטָה. (ס"א הַאִי נִקְדָּה תַּתְּאָה כִּד סִלְקָא לְאוֹתְעַטְרָא בְּאַבְּהוּ) כְּדִין כָּל חֲדוּה אֲשֶׁתְּכַח לְעִילָא וְתַתָּא, וְעִלְמִין כְּלָהוּ בְּחֲדוּה. וּבְהָאִי לִילָיא, הַאִי נִקְדָּה אֲתַפְּשֵׁט נְהוֹרָאָה, וּפְרִישׁ גְּדַפּוּי עַל עֵלְמָא, וְכָל שְׁלִטוּנֵי אַחֲרֵינִי מִתְעַבְּרִין, וְנִטְרִי אֲשֶׁתְּכַח עַל עֵלְמָא.

וּכְדִין אֲתוּסַף רוּחַ נְשֻׁמָּתָא בְּיִשְׂרָאֵל, עַל כָּל חַד וְחַד, וּבְהֵהִיא נְשֻׁמָּתָא יְתֵרָא, נְשִׁיין כָּל עַצְבָּא וְחִימָתָא, וְלֹא אֲשֶׁתְּכַח בְּרַחֲמֵי חֲדוּה, לְעִילָא וְתַתָּא. הַהוּא רוּחָא דְנַחֲתִית וְאוֹתוּסַף בְּבִנֵי עֵלְמָא, כִּד נַחֲתִית, אֲתַסְחִי בְּבוּסְמִין דְּגַנְתָּא דְּעֵדֶן, וְנַחֲתִית וְשָׂרָא עַל עֵמָא קְדִישָׁא, זְכָאִין אִינוּן, כִּד הַאִי רוּחָא אֲתַעֵר.

הַתְעוֹרְרוֹת אוֹתָהּ רוּחַ

בְּהֵהִיא שְׁעָתָה דְּהֵהוּא רוּחָא נַחֲתִית נַחֲתִין עִמָּה לְגוֹ גַּנְתָּא דְּעֵדֶן, שְׁתִּין רְתִיכִין, מִתְעַטְרִין לְשִׁית סְטֵרִין. וְכִד מְטִי לְגַנְתָּא דְּעֵדֶן, כְּדִין כָּל אִינוּן רוּחִין וְנִשְׁמָתִין דְּגַנְתָּא דְּעֵדֶן, כְּלָהוּ מִתְעַרְי לְהֵהוּא (כ"א מִתְעַטְרִי בְּהֵהוּא) רוּחָא. כְּרוּזֵי קְרִי וְאָמַר, זְכָאִין אַתּוּן יִשְׂרָאֵל, עֵמָא קְדִישָׁא, דְּרַעוּתָא דְּמֵאֲרִיכוּן אֲתַעֵר לְגַבְיִכוּן.

רְזָא דְּרוּזִין לְיֹדְעֵי חֻקָּתָא, זְכָאִין אִינוּן כִּד הַאִי רוּחָא אֲתַעֵר. הַאִי רוּחָא אִיהוּ אֲתַפְּשֵׁטוֹתָא דְּהַאִי נִקְדָּה, וְנִפְקָא מִינָהּ, וְאוֹתְפַשְׁטָא בְּעֵלְמָא, וְהֵהוּא הוּי רְזָא דְשֻׁבַת, דְּשָׂרָא לְתַתָּא, וְעַל דָּא כְּתוּב בְּיַהּ שְׂמִירָה, (שְׂמוֹת לֹא) וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

את השבת, והא אוקמוה, שבת לא כתיב, אלא את השבת, לאסגאה ההוא רוחא דשרי על כלא, ואצטריד לנמרא ליה, הואיל וקיימא עמיה דבר נש, ועל דא כתיב, (ישעיה נז) כל שומר שבת מחללו.

פרשוה, לא כתוב שבת, אלא את השבת, לרבות אותה רוח ששורה על הכל, וצריך לשמר אותה הואיל ועומדת עם האדם, ועל זה כתוב, (ישעיה נז) כל שומר שבת מחללו.

הנאת הרוח

בהאי רזא אית רזא אהרא. האי רוחא, אתהני בהאי יומא, מהנאותן דישראל, ומענוגא דלהון, ובגין דא, בעי למיהב ליה ענוגא, במיכלא ובמשתויא, תלת זמנין, בתלת סעודתין, דתלת דרגי מהימנותא, כמה דאוקמוה. והאי נטיל חדה וענוגא, באינון סעודתי דישראל. זכאה חולקיה, מאן דאהני ליה, ומענג ליה, בהאי יומא.

הנאת הרוח

בסוד הזה יש סוד אחר. הרוח הזו נהנית ביום הזה מהנאתם של ישראל ומהענש שלהם, ומשום כך צריך לתת לה ענג במאכל ובמשתה שלש פעמים בשלש סעודות של שלש דרגות האמונה, כמו שבארנו, וזו נוסלת שמחה וענג באותן סעודות של ישראל. אשרי חלקו מי שמהנה אותה ומענג אותה ביום הזה.

האי רוחא, אתהני כל שיתא יומין, מרוחא עלאה דעתיקא דכל עתיקין. וביומא דשבתא, כיון דנהית, ואתסחי בגנתא דעדן בליליא, אתענג מענוגא דגופא, בסעודתי דמהימנותא, ואתעטר (נ"א ואתענג) האי רוחא מעילא ותתא, ואתרוי בכל סטרין, בעטרא (נ"א בענוגא) דלעילא ותתא.

הרוח הזו נהנית כל ששית הימים מהרוח העליונה של עתיק כל העתיקים, וכיון שיורדת ביום השבת ורוחצת בגן עדן בלילה, מתענגת מענג הגוף בסעודות של האמונה, ומתעטרת (ומתענגת) הרוח הזו ממעלה וממטה, ונרנית בכל הצדדים בעטרה (בענג) שלמעלה ומטה.

ושמרו בני ישראל את השבת

והואיל וקיימא עמיה דבר נש, אצטריד ליה לנמרא ליה, ועל דא כתיב ושמרו בני ישראל את השבת. שבת, דא הוא ההיא נקודה תתאה. את השבת, דא הוא האי רוחא, אתפשטותא דהיא נקודה. ההוא אתפשטותא, כד אתוסף קדושן וברכאן מלעילא, על

ושמרו בני ישראל את השבת

והואיל ועומד עם האדם, צריך לו לשמר אותו, ועל זה כתוב ושמרו בני ישראל את השבת. את השבת - שבת זו היא נקדה תחתונה. את השבת - זוהי אותה רוח, התפשטותה של אותה נקדה. אותה ההתפשטות, כשנוספות קדשות וברכות מלמעלה על אותה נקדה, הכל נאור,

וְנַעֲשִׂית רוּחַ מְאִירָה בְּכָל הַצְּדָדִים, מִתְחַלֵּק לְמַעֲלָה וּמֵאֵיר, וְנִחְלַק לְמַטָּה וּמֵאֵיר. וְזֶהוּ שְׂכָתוֹב בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, חֵלֶק יִרְשָׁה יֵשׁ לָנוּ כְּאֶחָד.

החלק שֶׁלְמַעֲלָה מִתְעַטֵּר בְּיוֹם הַזֶּה מִהֶעֱנָג הָעֲלִיּוֹן הַקְּדוֹשׁ, וְנִהְנָה מֵהַזִּיּוֹ הָעֲלִיּוֹן שֶׁל עֵתִיק כָּל הָעֵתִיקִים. הַחֵלֶק הַתַּחְתּוֹן מִתְעַטֵּר בְּיוֹם הַזֶּה מִהֶעֱנָג שֶׁלְמַטָּה שֶׁנִּהְנָה בְּסַעֲוֹדוֹת הַלָּלוּ, וְעַל כּוֹ צָרִיף לְעֲנֹגוֹ בְּמֵאֶלֶךְ וּבְמִשְׁתָּהּ, בְּלְבוּשֵׁי כְבוֹד וּבְשִׂמְחַת הַכֹּל.

וּבְשִׂמְחַת עֵטֶר הַחֵלֶק הַזֶּה לְמַטָּה וְנִשְׁמָר כְּמוֹ שְׂצָרִיף, עוֹלָה לְמַעֲלָה, וּמִתְחַבֵּר בְּאוֹתוֹ חֵלֶק אַחֵר. וְהַנֶּקֶדָה הַזֹּאת נִשְׁלַת הַכֹּל מִמַּעֲלָה וּמִמַּטָּה, וְנִכְלָלָת מִכָּל הַצְּדָדִים. וּמִשׁוֹם שְׂמִתְעַטֵּרָת בְּשִׁבְתָּ מִמַּעֲלָה וּמִמַּטָּה, כָּל שְׂאָר הַיָּמִים נוֹתְנִים כַּח לֶכֶל, וְנוֹתְנִים לָהּ שְׁלֵטוֹן מִמַּעֲלָה וּמִמַּטָּה. וּבְסוּדוֹת סִפְרוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ נִמְצָא הַסוּד הַזֶּה, וּבֵאֵר אוֹתוֹ הַמְּנַוֶּה הַקְּדוֹשׁ. אֲשֶׁרֵי חֵלְקֵם שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

וַיִּנְפֹשׁ

כְּתוֹב וַיִּנְפֹשׁ, וּפְרָשׁוּהָ - וַיִּנְפֹשׁ שְׂאָבְדָה, וַיִּפֶּה הוּא. אֲבָל אִם כֹּה, וַיִּלְגּוּף הָיָה צָרִיף לומר, שֶׁמִּמֶּנּוּ אֲבָדָה נְפֹשׁ! אֲבָל סוּד הַדָּבָר - בְּאֵדָם יֵשׁ נְפֹשׁ שֶׁנוֹטְלָת וּמוֹשְׁכָת אֵלָיו אֶת הָרוּחַ הַזֶּה מֵעֶרֶב שְׁבֵת, וְאוֹתָהּ הָרוּחַ שְׂרוּיָה בְּתוֹךְ אוֹתָהּ הַנְּפֹשׁ וְדָרָה בָּהּ כָּל יוֹם הַשְּׁבֵת, וְאֵז אוֹתָהּ נְפֹשׁ יִתְרָה הִיא בְּרַבּוּי וְתוֹעֵלָת יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהִיָּתָה.

הִיא נְקוּדָה, אֶתְנַהֵיר כְּלָא, וְאֶתְעַבֵּיד רוּחָא נְהִירָא כְּכֹל סְטְרִין, אֶתְפְּלַג לְעִילָא וְנַהֵיר. וְאֶתְפְּלַג לְתַתָּא וְנַהֵיר. וְדָא הוּא דְכְּתִיב בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חוֹלֶק אֶחְסָנָא אִית לָן כְּחֵדָא.

חוֹלְקָא דְלְעִילָא, אֶתְעַטֵּר בְּהַאי יוֹמָא, מֵעֲנֹגָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, וְאֶתְהֵנִי מִזִּיּוֹא עֲלָאָה דְעֵתִיקָא דְכָל עֵתִיקִין. חוֹלְקָא תַתָּאָה, אֶתְעַטֵּר בְּהַאי יוֹמָא, מֵעֲנֹגָא דְלְתַתָּא, דְאֶתְהֵנִי בְּהֵנִי סַעֲוֹדָתִי. וְעַל דָּא, בְּעֵי לְעֲנֹגָא לִיָּה, בְּמִיכְלָא וּבְמִשְׁתָּיָא בְּלְבוּשֵׁי יָקָר, וּבְחֵדוּה דְכְּלָא.

וְכֹד מִתְעַטֵּרָא הַאי חוֹלְקָא לְתַתָּא, וְאֶתְנַטֵּיר כְּמָה דְאֶצְטְרִיד, סְלְקָא לְעִילָא, וְאֶתְחַבֵּרָא בְּהַהוּא חוֹלְקָא אַחֵרָא. וְהַאי נְקוּדָה נְטִיל כְּלָא מֵעִילָא וְתַתָּא, וְאֶתְכְּלִילָא מִכָּל סְטְרִין. וּבְגִין דְמִתְעַטֵּרָא בְּשִׁבְתָּ, מֵעִילָא וּמִתַּתָּא, כָּל שְׂאָר יוֹמִין יְהִיב חִילָא לְכְּלָא, וְאֶתִּיְהִיב לִיָּה שׁוֹלְטָנוּ מֵעִילָא וּמִתַּתָּא. וּבְרִזִין דְסַפְרָא דְשְׁלֹמֹה מִלְכָא, אֶשְׁתַּכַּח רְזָא דָא, וְאוֹקְמוּהָ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, זְכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְיִשְׂרָאֵל.

וַיִּנְפֹשׁ

כְּתִיב וַיִּנְפֹשׁ, וְאוֹקְמוּהָ וּוי נְפֹשׁ דְאֶבְדָת וְשִׁפִּיר אִיְהוּ. אֲבָל אִי הָכִי וּוי גּוֹפָא אֶצְטְרִיד לְמִימֵר, דְמִנִּיה אֶבְדָת נְפֹשׁ. אֲבָל רְזָא דְמִלָּה, בְּכַר נֵשׁ אִית נְפֹשׁ, דְנִמְלָא וּמְשִׁיד לְגַבִּיָּה לְהַאי רוּחָא מֵעֶרֶב שְׁבֵת. וְהַהוּא רוּחָא שְׂרִיָּא כְּגוּוּה דְהַהִיא נְפֹשׁ, וְדִוִּירָא בְּהָ כָּל יוֹמָא דְשְׁבֵתָא. וּכְדִין, הַהוּא נְפֹשׁ, יִתְרָה בְּרַבּוּיָא וְתוֹעֵלָתָא יוֹתֵר מִמָּה דְהוּה.

עטור הנפשות ביום השבת

ועל דא תנינן, כל נפשאן ד'ישראל מתעטרין ביומא דשבתא, ועמרא דלהון, דשריא האי רוחא בגווייהו. כיון דנפק שבתא, וההוא רוחא סלקא לעילא, כדיון ווי לנפש, דאכדת מה דאכדת. אכדת ההוא עמרא עלאה, וההוא חילא קדישא דהוה בה, ודא הוא וינפש, ווי נפש, דאכדת מה דאכדת.

עטור הנפשות ביום השבת

ועל זה שנינו, כל נפשות ישראל מתעטרות ביום השבת, והעטרה שלהם, ששורה הרוח הזו בתוכם. כיון שיציאת שבת ואותה רוח עולה למעלה, אזי וי לנפש שאבדה מה שאבדה. אבדה אותה עטרה עליונה ואותו כח קדוש שהיה בה. וזהו וינפש, וי נפש שאבדה מה שאבדה.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קיב

6

השראת השכינה בציוני הצדיקים ז"ע

כתוב בתיקוני זהר (תיקון ו), שהקדוש ברוך הוא משרה שכינתו על ציוני הצדיקים, ועלינו לידע שיש פאן השראת השכינה, כי אנחנו בלימודנו בתורת הרשב"י ז"ע, נחשב לנו כמו שזכינו להיות בציונו הקדוש של הרשב"י ז"ע, כי בלומדינו תורת התנא ממשיכים נשמתו אלינו. ואמרו חז"ל **בניבמות (צו ע"ב - צו ע"א): **אזל ר' אלעזר אמר לשמעתא בי מדרשא, ולא אמרה משמיה דרבי יוחנן. שמע רבי יוחנן איקפד. ... ורבי יוחנן מאי טעמא קפיד כולי האי? דאמר רב יהודה אמר רב, מאי דכתיב "אגורה באהלך עולמים"? וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעולם הזה. דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי, כל תלמיד חכם, שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה, שפתותיו דובבות בקבר. אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון גזירא, מאי קראה? "וחכף כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים". ככומר של ענבים. מה כמר של ענבים, כיון שפתיים אדם אצבעו עליו, מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפיהם בעולם הזה שפתותיהם דובבות בקבר."****

ועל אחת כמה וכמה, שצריך ללמוד את תורת הרשב"י, על ציונו הקדוש, ובכל מקום, ולעשות לו נחת רוח, שהוא הוא בעל המימרא, ואי אפשר לתאר כמה גדול כח הלומד זהר הקדוש, שעל ידי זה מעורר ומפעיל וממשיך את נשמת הרשב"י עליו השלום, ממש כפשוטו, לרחם

הנצחי ובזה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר **בהבלא דגרמי**, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר, עכ"ל (ועני עוד ב"יערות דבש", חלק ראשון, דרוש ט"ז).

יג. וכתב הגן איש חי (בדרושים פרשת מטות ד"ה

יב. ופרש על זה בספר "יערות דבש", (חלק שני - דרוש ז): **... היינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, ועומדת שם, וכך שפיר אמרינו דר בב' עולמות, בעולם**

עלינו, וכחו של הרשב"י בהיותו בחיים היה גדול מאד, להמשיך רחמים על כלל ישראל, כמו שהעיד רבי שמעון בר יוחאי על עצמו, כדאיתא בגמרא (ספ"ה דף מ"ה ע"ג): **ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה, משום רבי שמעון בן יוחאי, יכול אני לפטור את כל העולם פולו מן הדיו, מיום שנבראתי עד עתה, ואלמלי אלעזר בני עמי, מיום שנברא העולם ועד עכשו, ואלמלי יתם בן עזיהו עמנו, מיום שנברא העולם עד סופו, ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי, ראיתי בני עליה והן מועטין, אם אלה הן, אני ובני מהו, אם מאה הם, אני ובני מהו, אם שנים הן אני ובני הן.**

ובמדרש רבה (בראשית ל"ה, ב) הביאו רש"י ז"ע על הפסוק (נח פ"ק ט' י"ב) "זאת אות הברית... לדורת עולם" דרשו, "לדורת" נכתב חסר, שיש דורות שלא הצרכו לאות, לפי שצדיקים גמורים היו, כמו דורו של חזקיה מלך יהודה, ודורו של רבי שמעון בן יוחאי, עכ"ל. ועל ידי שנלמד זוהר הקדוש נזכה בלח התורה להמשיך את נשמת הרשב"י לדורנו ממש, ובזה מייד נגאל.

שעשית אותו היום מצוה שהיה נזהר בה רבי פנחס בן יאיר מאד, עכ"ל. יד. ובהצטרף יחד כח התורה שהיה דורו של חזקיהו המלך שכמעט ונגעשה משיח עם כחו של הרשב"י ז"ע שאמר לפטור את כל העולם מן הדיו בודאי יבוא תכף משיח במהרה בגמינו אמו, כן יהי רצון.

החלצו מאתכם) בשם האריז"ל, בעובדא דבעל מדרש שמואל, שכל אדם האוחז במדה טובה שהיה צדיק מצדיקים הראשונים אוחז בה מאד, יזכה שתתעבר נפש אותו צדיק אתו לעזרו. ולכן קשבא הרב בעל מדרש שמואל אצל רבנו האריז"ל, קם מפניו ואמר לו, לא מפניך קמתי, אלא מפני רבי פנחס בן יאיר שבא עמך, בשביל

המשך בעמוד קכז

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.. - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ג

פְּרָשִׁיּוֹת

שְׁמוֹת - פִּינְחָם

הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה בַּשַּׁבָּת

פֶּרֶק י"ג

נְשָׂמָה יְתָרָה ..... קכח
 נְשָׂמָה יְתָרָה לְפִי מַעֲלָתוֹ שֶׁל כָּל או"א ..... קכח
 הַתְּפִשְׁטוֹת הַשְּׂכִינָה ..... קכח
 עֲרֹכָה שֶׁל שְׁעָה ..... קכז

לְהַזְכִּירְכֶם,

יְשִׁנָּה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שֶׁבֶת:

- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים כה-קמ.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

נשמה יתרה (ח"ג רמ"ב, ב ר"מ)

וּתְנַאִים וְאִמּוֹרָאִים, נֶפֶשׁ יִתְיָרָה בְּשַׁבָּת לְכָל יִשְׂרָאֵל בְּחֶדְא, חֵד אִיהִי. אֲכָל לְכָל בַּר נֶשׁ, אִיהוּ כְּפּוּם עוֹבְדוֹי. וְאֵלִיפְנָא מְקַל וְחוֹמֵר דְּתִיּוּבְתָא, דְּכָל יִשְׂרָאֵל בְּחֶדְא, בְּכָל זְמַנָּא דְּחִזְרִין בְּלָהוּ, מִתְקַבְּלִי. הֶדְא הוּא דְּכְתִיב, (דְּבָרִים ד) כִּי אֱלֹהֵינוּ בְּכָל קְרָאנוּ אֵלָיו, דְּשֵׁם יְיָ מוֹכְתָר עֲלֵיהוּ בְּכַתְרִיהָ, דְּאִיהוּ כְּתָר עֲלִיוֹן. וְהָאִי אִיהוּ נֶשְׁמָה יִתְיָרָה דְּכָל יִשְׂרָאֵל, בְּשַׁבָּת וְיוֹמֵי טַבִּינָא. וּבְגִין דָּא תְּקִינּוּ בְּכָל יוֹמֵינָא, לְמַחְתָּם בְּשֵׁם יְהוָה, דְּאִיהוּ חוֹתָם דְּכָל בְּרַכָּאן דְּצִלוֹתָן, וְלֹא אִמְרִין מוֹסְף בְּלֹא כְּתָר. וּבְשַׁבָּת, תְּקִינּוּ לְמִימֵר בְּמוֹסְף, כְּתָר יִתְנוּ לָדּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ.

נשמה יתרה לפי מעלתו של כל אחד ואחד אֲכָל לְכָל חֵד מִיִּשְׂרָאֵל, הֵכִי נַחִית לִיהָ נֶפֶשׁ יִתְיָרָה, כְּפּוּם דְּרַגָּא דִּילִיהָ. אִי הוּא חֶסֶד, יְהִבִּין לִיהָ נֶפֶשׁ יִתְיָרָה מִמֵּדַת חֶסֶד, כְּפּוּם דְּרַגָּא דִּילִיהָ. אִי אִיהוּ גְבוּרָה, יִרְא חֶטָּא, יְהִבִּין לִיהָ נֶפֶשׁ יִתְיָרָה, מִמֵּדַת גְּבוּרָה. וְאִי אִיהוּ אִישׁ תָּם, יְהִבִּין לִיהָ נֶפֶשׁ יִתְיָרָה, מִמֵּדַת אֱמֶת. וְנֶפֶשׁ יִתְיָרָה דָּא מְלָכוּת, דְּאִיהִי כְּלִילָא מְעַשֵּׂר סְפִירָאן, וְכְּפּוּם מֵדָה דְּבַר נֶשׁ. אִם נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, אוֹ חֶכֶם, אוֹ מְבִין בְּחֶכְמָה, אוֹ בְּתוּרָה, דְּאִתְמַר בֵּיהּ, (מְשַׁלִּי א) לְהִבִּין מְשַׁל וּמְלִיצָה, אוֹ בְּנִבְיָאִים, אוֹ בְּכַתְּוִבִים. הֵכִי יְהִבִּין לִיהָ נֶפֶשׁ יִתְיָרָה, דְּאִתְקְרִיאַת כְּתָר מְלָכוּת.

התפשטות השכינה (ח"ג רמ"ב, ב ר"מ)

סְבָא סְבָא, שְׂכִינְתָא אִתְקְרִי אֶרְ"ן דְּקוּדְשָׁא כְּרִיד הוּא. הֶדְא הוּא דְּכְתִיב, (ישעיה 10) וְהָאֶרֶץ הִדְם רְגְלֵי.

נשמה יתרה

וּתְנַאִים וְאִמּוֹרָאִים, נֶפֶשׁ יִתְיָרָה לְכָל יִשְׂרָאֵל כְּאֶחָד - אַחַת הִיא, אֲבָל לְכָל אָדָם הוּא כְּפִי מְעַשְׂיוֹ. וְלִמְדוּנָהּ מְקַל וְחוֹמֵר שֶׁל הַתְּשׁוּבָה, שְׁכָל יִשְׂרָאֵל כְּאֶחָד, בְּכָל זְמַן שְׁחוּזָרִים כְּלָם - מִתְקַבְּלִים. זֶהוּ שְׁפָתוּב (דְּבָרִים ד) כֹּה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל קְרָאנוּ אֵלָיו. שֵׁם ה' מְכַתֵּר עֲלֵיהֶם בְּכַתְרוֹ, שֶׁהוּא כְּתָר עֲלִיוֹן. וְזוֹהִי נֶשְׁמָה יִתְיָרָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּשַׁבָּת וְיָמֵים טוֹבִים. וּמְשׁוּם זֶה תְּקִינּוּ בְּכָל יוֹם לְחַתָּם בְּשֵׁם יְהוָה, שֶׁהוּא חוֹתָם שֶׁל כָּל הַבְּרָכוֹת שֶׁל הַתְּפִלוֹת, וְלֹא אוֹמְרִים מוֹסְף בְּלִי כְּתָר. וּבְשַׁבָּת תְּקִינּוּ לוֹמֵר בְּמוֹסְף, כְּתָר יִתְנוּ לָדּ ה' אֱלֹהֵינוּ.

נשמה יתרה לפי מעלתו של כל אחד ואחד אֲבָל לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, כְּפִי יוֹרְדָת לּוֹ נֶפֶשׁ יִתְיָרָה כְּפִי מְדְרָגָתוֹ. אִם הוּא חֶסֶד - נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְיָרָה מִמֵּדַת חֶסֶד כְּפִי מְדְרָגָתוֹ; אִם הוּא גְבוּרָה, יִרְא חֶטָּא - נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְיָרָה מִמֵּדַת הַגְּבוּרָה; וְאִם הוּא אִישׁ תָּם - נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְיָרָה מִמֵּדַת אֱמֶת. וְנֶפֶשׁ יִתְיָרָה זוֹ מְלָכוּת, שֶׁהִיא כְּלוּלָה מְעַשֵּׂר סְפִירוֹת, וְכְּפִי מֵדָה שֶׁל בֶּן אָדָם. אִם נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, אוֹ חֶכֶם, אוֹ מְבִין בְּחֶכְמָה, אוֹ בְּתוּרָה, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (מְשַׁלִּי א) לְהִבִּין מְשַׁל וּמְלִיצָה, אוֹ בְּנִבְיָאִים, אוֹ בְּכַתְּוִבִים - כְּפִי נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְיָרָה שֶׁנִּקְרָאֵת כְּתָר מְלָכוּת.

התפשטות השכינה

זְמַן זְמַן, הַשְּׂכִינָה נִקְרָאֵת אֶרֶץ שֶׁל הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שְׁפָתוּב (ישעיה 10) וְהָאֶרֶץ הִדְם רְגְלֵי. מִצַּד הַחֶסֶד נִקְרָאֵת מִיָּם, וּמִצַּד

הַגְּבוּרָה נִקְרָאת אֵשׁ, וּמִצַּד הָעֵמוּד הָאֲמֻצָּעִי
- אִוִּיר. וְהִיא אֶרֶץ, קֹרֶקַע לְכֻלָּם.

וּמִשׁוּם שֶׁנִּשְׁמָה יִתְּרָה מִתְּפַשְׁטֵת בְּשִׁכְיָה,
שֶׁהִיא שְׁבֵת הַמְּלָכָה, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (תהלים קג)
וּמְלֻכוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה - מִשָּׁם הִיא נַעֲשִׂית
מְלָכוֹת, שֶׁשְׁלִיטְתָּהּ עַל הָאֶרֶץ וְעַל אֵילָנוֹת
וְזֵרְעִים (וְהָרִים וְאֲבָנִים). וּמִשׁוּם שֶׁאֵילָן הַחַיִּים,
שֶׁהִיא נִשְׁמָה יִתְּרָה בְּשַׁבָּת, בָּהּ תּוֹלְדוֹת
שָׁלָה - יֵשׁ בָּהּ מְנוּחָה לְאֶרֶץ, שֶׁהִיא הַשִּׁכְיָה.

וּמִשׁוּם שֶׁהַשִּׁכְיָה הָעֲלִיוֹנָה הִתְּפַשְׁטָה
בְּאֶרֶץ, שֶׁנֶּאֱמַר עָלֶיהָ (במדבר יט) פָּרָה
אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר לֹא
עָלָה עָלֶיהָ עֵל, לָכֵן אֶסוּר לַחְרוֹשׁ בְּשַׁבָּת.
וְחֲרִישָׁה בְּשׁוּר, שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קכט) עַל גְּבִי
חֲרָשׁוּ חֲרָשִׁים. וְהַשִּׁכְיָה הַתַּחְתּוֹנָה הִיא
פָּרָה אֲדָמָה מִצַּד הַגְּבוּרָה. תְּמִימָה - מִצַּד
הַחֶסֶד, שֶׁהִיא מְדַרְגָּה שֶׁל אֲבָרָהֶם, שֶׁנֶּאֱמַר
בּוֹ (בראשית יז) הַתְּהַלֵּף לְפָנַי וְהָיָה תְּמִים. אֲשֶׁר
אֵין בָּהּ מוֹם - מִצַּד הָעֵמוּד הָאֲמֻצָּעִי. אֲשֶׁר
לֹא עָלָה עָלֶיהָ עֵל - מִצַּד הַשִּׁכְיָה הָעֲלִיוֹנָה
שֶׁהִיא חֲרוֹת הַכֹּל, בְּמָקוֹם שֶׁהִיא שׁוֹלְטָת,
(במדבר א) וְהָזַר הַקֶּרֶב יוֹמָת, אֵין רְשׁוֹת לְצַד
הָאֲחֵר לְשִׁלְטַת, לֹא שָׁטוֹן, וְלֹא מִשְׁחִית, וְלֹא
מִלְאָד הַמְּנוֹת, שֶׁהֵם מִצַּד הַגִּיהֶנֶם.

וּמִשׁוּם זֶה בִּימֵי הַחַל אֲוִמְרִים יִשְׂרָאֵל, (תהלים
עח) וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עֲוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבָּה
לְהַשִּׁיב אָפּוֹ וְגו'. מִשׁוּם שֶׁבִימֵי הַחַל הַשִּׁכְיָה
הַתַּחְתּוֹנָה מִתְּלַבֶּשֶׁת בְּאֵלוֹ הַקְּלָפוֹת שֶׁל
מִיתָה וְדִין. וּבְשַׁבָּת מִתְּפַשְׁטֵת מֵהֶם, בְּגִלְל

מִסְטָרָא דְחֶסֶד אֲתִקְרִיאת מוֹם. וּמִסְטָרָא
דְּגְבוּרָה אֲתִקְרִיאת אֵשׁ. וּמִסְטָרָא
דְּעֵמוּדָא דְאֲמֻצָּעִיתָא אִוִּיר. וְאִיהִי אֶרֶץ,
קֹרֶקַע לְכֻלָּהּ.

וּבְגִין דְּנִשְׁמָתָא יִתְּרָה אֲתִפְשָׁטָא
בְּשִׁכְיָתָא, דְאִיהִי שְׁבֵת מְלָכָתָא,
דְאֲתַמַּר בָּהּ (תהלים קג) וּמְלָכוֹתוֹ בְּכָל
מְשָׁלָה, מִשָּׁם אִיהִי מְלָכוֹת, דְשִׁלְטְנוֹתָהּ
עַל אֶרֶעָא, וְעַל אֵילָנִין וְזֵרְעִין. (וטורין וְאֲבָנִין)
וּבְגִין דְאֵילָנָא דְחַיִּי, דְהִיא נִשְׁמָתָא יִתְּרָה
דְּבְשַׁבָּת, בָּהּ תּוֹלְדִין דִּילָהּ, אִית גְּיִיחָא
לְאֶרֶעָא, דְאִיהִי שִׁכְיָתָא.

וּבְגִין דְשִׁכְיָתָא עֲלָאָה אֲתִפְשָׁטָת
בְּאֶרֶעָא, דְאֲתַמַּר בָּהּ (במדבר יט)
פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם
אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עֵל, אֶסוּר לַחְרוֹשׁ
בְּשַׁבָּת חֲרִישָׁה בְּשׁוּר. דְאֲתַמַּר (תהלים קכט)
עַל גְּבִי חֲרָשׁוּ חֲרָשִׁים. וּשִׁכְיָתָא תַתָּאָה
אִיהִי פָּרָה אֲדָמָה מִסְטָרָא דְגְבוּרָה.
תְּמִימָה, מִסְטָרָא דְחֶסֶד, דְאִיהִי דְרָגָא
דְאֲבָרָהֶם, דְאֲתַמַּר בִּיהּ (בראשית יז) הַתְּהַלֵּךְ
לְפָנַי וְהָיָה תְּמִים. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם,
מִסְטָרָא דְעֵמוּדָא דְאֲמֻצָּעִיתָא. אֲשֶׁר לֹא
עָלָה עָלֶיהָ עוֹל, מִסְטָרָא דְשִׁכְיָתָא עֲלָאָה
דְאִיהִי חֲרוֹת דְכֻלָּא, בְּאֲתַר דְאִיהִי שְׁלֵטָא
(במדבר א) וְהָזַר הַקֶּרֶב יוֹמָת, לִית רְשׁוֹ
לְסִטְרָא אֲחֵרָא לְשִׁלְטָאָה, לֹא שָׁטוֹן, וְלֹא
מִשְׁחִית, וְלֹא מִלְאָד הַמְּנוֹת, דְאֵינְוֹן
מִסְטָרָא דְגִיחֶנֶם.

וּבְגִין דָּא, בְּיוֹמִין דְחוּל, אֲמִרִין יִשְׂרָאֵל,
(תהלים עח) וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עֲוֹן וְלֹא
יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהַשִּׁיב אָפּוֹ וְגו'. בְּגִין
דְבִיוֹמִין דְחוּל, שִׁכְיָתָא תַתָּאָה אֲתִלְבֶּשֶׁת
בְּאֵלִין קְלִיפִין דְמִיתָה דְדִינָא. וּבְשַׁבָּת

שעץ החיים שהוא בן י"ה, יה"ו, מתחבר באות ה"א. בזמן ההוא מנוחה נמצאת לאות ה"א, וכל מה שהוא מתחתייה, ולא צריך לומר בה והוא רחום. ומי אלו (שמתחתייה)? תחת י' ישראל. וכל מקום שישראל נמצאים, שמירה נמצאת ומנוחה.

אתפשטת מנייהו, בגין דאילנא דחיי דאיהו בן י"ה, יה"ו, אתחבר בה"א. בהוא זמנא ניהא אשתכחת לה"א, וכל מה דאיהו תחותיה, ולא צריך למימר ביה והוא רחום. ומאן אינון (ס"א תחותיה). תחות י' ישראל. וכל אתר דישראל משתכחין, נטירו אשתכח וניהא.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קכב

ואפילו בדרנו הפשוט, בכל רגע ובכל מקום תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ולזכות לישועות נפלאות, ובודאי הרשב"י ז"ע יכיר לכם טובה, ותושפעו ממקור הברכות, שפידוע גדולי ישראל בכל הדורות, הכירו בגדל המעלה שבלמוד ספר הזהר, שמבטל כל מיני פגעניות וגזרות קשות ורעות, ומותנא וחרבא ובזה מעלמא. והזהר הקדוש, מגן ומציל ומסוכך

כמלקדמין, ההוא מלה דרבי פנחס בן יאיר קמיה.

תרגום הזהר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום פנו מקום לרבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלנו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חדש בו דברי תורה, כאשר הוא בעולם ההוא [העליון] פוקד לאותו מקום [בעולם הזה] ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, קעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקד מקומו, ומצא אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

על ידי הפצת ספריו זוכה לישב במחצתו בעולם הבא: המדפיס ספרים ממנו להוציא לאור תורה, זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת. ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בפרכותם, לא היו לומדים בו. - ב. והנה אמרו תז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה

טו. כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פרשו רבותינו ז"ל, שכל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה, שפתותיו דובבות בקבר, ויש לו הנאה ונחת רוח בשותה ינו קונדיטון, כמו שכתוב בירושלמי מסכת שקלים... כתוב בספרים שפעם אחת היה שמד ונגלה מוהר"מ אלשיך ז"ל בהקיצו, והציל לאחד מתוך ההפקה, מפני סבה שהיה לומד ספרו בתמידות, עכ"ל. - ובספר "תורה וחיים" להרי"ח הטוב ז"ע (מערכת חת) כתב: אם אומרים חדושים של תלמיד חכם שקבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבאר בזוהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), וז"ל: שמעו חד קלא דהוה אמר, פנו אתר, פנו אתר לרבי פנחס בן יאיר, דאיהו גביכו. דתנינו, דכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מלי דאורייתא, כד איהו בההוא עלמא, פקיד לההוא אתר, ואתי ליה לגביה. וכל שכן כד שראן בגויה צדיקייא אתרניו. לחדתא בההוא אתר, דאמרין מלי דאורייתא. כגונא דא דהוה אתי רבי פנחס בן יאיר למפקד לאתריה, ואשכח אליו צדיקייא מחדתין מליו דאורייתא, ואתחדש

בְּצֵלָא קְדִישָׁא, כְּאֲמָרֵם ז"ל (ירושלמי יבמות ע"ח), "סִכְתָּה לְרֵאשִׁי בְיוֹם נָשֶׁק" (תהילים פֶּרֶק ק"מ ח), וְבוּ נִנְצַל מִמְלַחְמַת גּוֹג וּמְגוּגִישׁ.

וּמִבְּאֵר בְּתַקּוּנֵי זֶהַר (תקון שתייתא דף כ"ד ע"א, ובתקוני זהר המחולק לימות השנה, [בשני פרכים], בהוצאת מפעל הזהר העולמי, נמצא בלימוד ליום כ"ו חשון עמוד ק"א), שְׁבִשְׁעָה שְׂאֵלֵיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב נִגְלָה לְרַבִּי שְׁמֵעוֹן בַּר יוֹחָאי וּלְחִבְרֵי קְדִישָׁא שְׁעֵמוֹ, וְלִמּוֹד עִמְהֶם סִתְרֵי תוֹרָה, בְּעֵנֵן תַּקּוּנֵי נְשִׁמוֹת, יִצְאָה בַת קוֹל מְשֻׁמִּים וְאָמְרָה לָהֶם "כִּמָּה רַב כּוֹחַ, וְקִדְשָׁתוֹ, שֶׁל רַבִּי שְׁמֵעוֹן בַּר יוֹחָאי, בְּעוֹלָם", וְאַחַר כֵּן הוֹסִיפָה וְאָמְרָה נְבוּאָה בְּזוֹ הַלְשׁוֹן, "וְכִמָּה בְּנֵי נְשָׂא לְתַתָּא, יִתְפַּרְנְסוּן מֵהָאֵי חִבּוּרָא דִּילָךְ, פֶּד יִתְגַּלּוּ לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה, בְּסוּף יוֹמֵיָא, וּבְגִינֵיהּ, וְיִקְרָאתֶם דְרוּר בְּאַרְצֵי". וּבְלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ: כִּמָּה בְּנֵי אָדָם לְמִטָּה, יִתְפַּרְנְסוּן מִזֶּה הַחִבּוּר שְׁלָךְ, כְּאֲשֶׁר יִתְגַּלּוּ לְמִטָּה בְּדוּר הָאֲחֵרוֹן, בְּסוּף הַיָּמִים, וּבְזִכּוֹתוֹ יִתְקִים הַפְּסוּק "וְיִקְרָאתֶם דְרוּר בְּאַרְצֵי" הַמְרַמֵּז עַל הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה.

וּמוֹסִיף לְבָאָר בְּ"מִקְדָּשׁ מְלֶךְ" לְתַקּוּנֵי זֶהַר, שְׁכַל הָעוֹסֵק בְּסִפְרָא זֶה, מְקַרֵּב הַגְּאֻלָּה, וְעוֹשֶׂה נַחַת רוּחַ גְּדוֹל לְיוֹצְרוֹ, וְעָלְיוֹ אֹמֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: כְּאֵלּוּ פְּדָאנִי, לִי וּלְבְנֵי מִן הַגְּלוּת, וְכוּ'. כִּי כִּף גְּזוֹר הַבּוּרָא שְׂלָא יִתְגַּלּוּ, וְיִהְיֶה גְּנוּז עַד סוּף יוֹמֵיָא, דְּבְגִינָה יְבוֹא דְרוּר, כִּי סְגֻלָּה זוֹ בּוּ וְלֹא בּוֹלְתוּ. - בְּרֵאוֹת רַבִּי שְׁמֵעוֹן בְּן יוֹחָאי בְּרוּחַ קְדִישׁוֹ עֵינֵן זֶה, צִוָּה לְרַבִּי אָבָא לְכַתֵּב סִפְרָא זֶהַר, בְּדֶרֶךְ הָעֵלֶם, לְהִיְוֹתוֹ מִצְעָה לְמִשְׁמַרְתָּ עַד דְרָא בְּתַרָּא, קְרִיב לְיוֹמֵיָא מְלִכָּא מְשִׁיחָא, כְּדֵי שְׁבִזְכוֹת הַמְתַּעֲסָקִים בּוֹ תִצְמַח הַגְּאֻלָּה בְּיָמֵינוּ בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם, כְּנִזְכֹּר בְּפִרְשֵׁת וְיָחִי (דף ר"ז), עַל דָּא כְּתִיב: "קַח צְנֻצָּת אַחַת וְתֵן שְׁמָה מְלֵא הָעֵמֹר מִן כּוֹ' לְמִשְׁמַרְתָּ", לְאַצְנֻעוּתָא, וְהִבֵּן זֶה מֵאֵד (הַרְבַּ חַיִּים וְיִטָּאֵל זֶה"ה, בְּהַקְדַּמְתוֹ לְשַׁעַר הַהַקְדָּמוֹת).

וְהַכֹּל תְּלִוֵי בְּעֵסֶק הַחֲכָמָה הַזֹּאת, וּמוֹנֵיעַתֵנוּ מִלְּהַתְּעַסֵק בָּהּ, הִיא גּוֹרְמַת אַחוּר וְעִכּוּב בְּנֵן בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ וְתַפְאֵרַתֵנוּ, (הקדמת הרב חיים ויטאל לעץ חיים). וְכַתֵּב מֵהַר"א אֲזוּלָאי ז"ל ע"ע: וְגַם עַל יְדֵי הַחִבּוּר הַהוּא יִהְיֶה בְּטוֹל הַקְּלֻפּוֹת, וְקֻלּוֹת הַגְּלוּת, וְהַשְּׁבִתַת הַקְּטְרוּגִים (חֲסֵד לְאַבְרָהָם מֵעֵן רֵאשׁוֹן נֶהַר כ"ד). וְכַתֵּב בְּ"פְרִי עֵץ חַיִּים" (שַׁעַר הָעֲמִידָה, הַגִּי'ה מְרַנֵּן ש'): וְנִרְאָה, שְׁעַל יְדֵי זְכוֹת הָעוֹסְקִים בְּחֻמַּת הָאֲמָת, יֵשׁ כַּח בִּידָם לְהִגֵּן עַל מְשִׁיחַ בְּן יוֹסֵף שְׂלָא יְמוּת עַל יְדֵי הַרְשָׁע אַרְמִילוֹס (וְעַן עוֹד תִּיקוּרֵי לְרַמְח"ל תִּיקוּן ח').

הַגּוֹרֵם שִׁיְהִי הַחֲכָם חַי אַחֲרֵי מוֹתוֹ, גַּם הוּא זוֹכֵה וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצָתוֹ, שְׁהָרִי הוּא גֵרֵם לְהַחִיּוֹתוֹ, וְאִין סִפְק כְּשֶׁהוּא בָּא לְעוֹלָם הַבָּא, הַחֲכָם בְּעֵצְמוֹ עִם סִיעַת מְרַחְמוּהֵי יוֹצְאֵין לְקַרְאָתוֹ לְקַבֵּל פְּנֵיו (הַגְּאֹן מֵהַר"א אִיסְטְרוֹלְסָה בְּסִפְרוֹ בֵּן אַבְרָהָם פְּרִשֵׁת וְיִשְׁלַח דָּף כ"ג ע"ב, וְכוּ שְׁמֵעִי דְכִבְרָא אֲמָרָה רַבִּי הַזֶּה חֲסִיד ז"ע). -

טז. דְּכִידוּעַ סְעוּדָה שְׁלִישִׁית מְצִילָה מִמְלַחְמַת גּוֹג וּמְגוּגוֹ, וְהוּא בְּזִכּוֹת יַעֲקֹב אֲבִינוּ ע"ה - כַּח הַתּוֹרָה, וְיַעֲקֹב מְלֵא בְּיוֹ, הוּא רָמַז לְתוֹרַת הַסּוּד, וְגַלְמוּדָה נִגְאָל בְּקָרוֹב (כְּמוֹבָא בְּרִשִׁי" עַל הַתּוֹרָה וְיִקְרָא פֶּרֶק כ"ו מ"ב) "וְזִכְרְתִי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאֵף אֶת בְּרִיתִי יִצְחָק וְאֵף אֶת בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֲזַכֵּר וְהָאֲרִץ אֲזַכֵּר". - בְּחֻמְשָׁה מְקוֹמוֹת נִכְתָּב מְלֵא וְאֵלֵיהּ חֲסֵד בְּחֻמְשָׁה מְקוֹמוֹת, יַעֲקֹב נִטַּל אוֹת מְשֻׁמוֹ שֶׁל אֵלֵיהּ עֲרִבּוֹן שְׁבִיבּוֹא וְיִבְשָׁר גְּאֻלַּת בְּנֵיו. וְהִבֵּן.

שְׁהִיְוֹתוֹ הַחֲכָם חַי אַחֲרֵי מוֹתוֹ, גַּם הוּא זוֹכֵה וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצָתוֹ, שְׁהָרִי הוּא גֵרֵם לְהַחִיּוֹתוֹ, וְאִין סִפְק כְּשֶׁהוּא בָּא לְעוֹלָם הַבָּא, הַחֲכָם בְּעֵצְמוֹ עִם סִיעַת מְרַחְמוּהֵי יוֹצְאֵין לְקַרְאָתוֹ לְקַבֵּל פְּנֵיו (הַגְּאֹן מֵהַר"א אִיסְטְרוֹלְסָה בְּסִפְרוֹ בֵּן אַבְרָהָם פְּרִשֵׁת וְיִשְׁלַח דָּף כ"ג ע"ב, וְכוּ שְׁמֵעִי דְכִבְרָא אֲמָרָה רַבִּי הַזֶּה חֲסִיד ז"ע). - **הַסִּפְרָא שֶׁל הַצְּדִיק הוּא נְשִׁמַת הַצְּדִיק:** בְּחֻלּוֹם וְכוּ' עֵינֵן שָׁם, וְנָא לְעֵינֵן בְּהַסְפָּמַת הַגֵּה"צ מֵהַר"ח זוֹנְנֶפֶלד זְכוֹתוֹ יְגוֹ עֲלֵינוּ אָמוֹ, בְּסִפְרָא "צְדִיקָה וּמְשֻׁפֵּט", אוֹדוֹת הוֹצָאָה לְאוּר. (רָאָה עוֹד מֵהַר"ח פְּלֵאגִי זְבִל בְּסִפְרוֹ "תּוֹרָה וְחַיִּים", מ"ע ס' אוֹת ר"ז). גַּם הָאֲדוּמִ"ר מְסַאֲדִיגְרָא זְכוֹתוֹ יְגוֹ עֲלֵינוּ אָמוֹ, מְבִיא

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ד

פְּרָשִׁיּוֹת

וְאָרָא - מִטּוֹת מַסְעֵי

שְׁבִיטַת שַׁבָּת וְכַח חֲדוּשֵׁי

תּוֹרָה בַּשַּׁבָּת

פֶּרֶק י"ד

טַעַם אִסוּר חֲרִישַׁת הָאָרֶץ וְטִלְטוּל כְּלֵי הָאָרֶץ
בַּשָּׁבֶת ..... קלא

עֵינֵי אִסוּר הוֹצָאָה בַּשָּׁבֶת ..... קלא

חֲדוּת הַתּוֹרָה ..... קלב

הַקְּשָׁבָה לְחִדּוּשׁ ..... קלב

עֲטוּר הַצְּדִיקִים בְּגַן עֵדֶן מִשָּׁבֶת לְשָׁבֶת ..... קלג

שְׂמֵחַת הַצְּדִיקִים בְּגַן עֵדֶן ..... קלג

כְּבוֹד הָאֵב בְּחִדּוּשֵׁי בְּנוֹ ..... קלג

הַתְּעַטְרוֹת הַתּוֹרָה בְּיוֹם זָה ..... קלד

הַחֲפָץ חַיִּים וְהַחֲזוֹן אִישׁ ..... קלד

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שָׁבֶת:

- שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

בשבת

טעם אסור חרישת הארץ וטלטול כלי הארץ
 ובגין דא, אסור למחרש בארעא,
 ולמעבד בה גומות, דהוי כאילו
 עביד פגימו בארעא קדישא, דאיהי
 שכינתא. ואסור לאשתמש בכלים
 דארעא בשבת. ואפילו לטלטל אבן.
 ולא מידי אלא כלי בעלמא. דיהוי נייחא
 לון בזכו דשכינתא דאתקריאת אבנא,
 דכתיב בה (בראשית כח) והאבן הזאת אשר
 שמימי מצבה, בצלותא. עמידה איהי
 לישראל, דבגינה אית לון קיומא בעלמא.
 ועליה אתמר, (בראשית מט) משם רעה אבן
 ישראל. (זכריה ג) על אבן אחת שבעה
 עינים, (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים.

ענין אסור הוצאה בשבת

ובגין דא (שמות לא) ושמרו בני ישראל
 את השבת לעשות את השבת
 לדרתם ברית עולם. צריך לנטרא לה
 בדירתם, דלא יפקון מרשות היחיד
 לרשות הרבים. והאי איהו דאוקמוה
 מארי מתניתין, יציאות השבת שתים
 שהן ארבע, הוצאה מרשות לרשות,
 והכנסה נמי יציאה קרי לה. ואינון סמאל
 ונחש, צריכין ישראל לנטרא לון, דלא
 ייעלון לדירה דשכינתא, דאיהי רשות
 היחיד. מאן רשות הרבים. חללה שפחה
 זונה נדה גויה, רשות דסמאל ונחש,
 ושבעין ממנן דעמין.

(ח"ג קע"ג, א)

בשבת

טעם אסור חרישת הארץ וטלטול כלי הארץ
 ומשום זה אסור לחרש בארץ ולעשות
 בה גמות, שנעשה כאלו עשה פגם בארץ
 הקדושה, שהיא שכינה. ואסור להשתמש
 בכלים של הארץ בשבת, ואפילו לטלטל אבן
 ולא דבר, אלא כלי סתם, שיהיה מנוחה להם
 בזכות השכינה שנקראת אבן, שכתוב בה
 (בראשית כח) והאבן הזאת אשר שמימי מצבה
 - בתפלה, עמידה היא לישראל, שבגללה
 יש להם קיום בעולם, ועליה נאמר (שם מט)
 משם רעה אבן ישראל. (זכריה ג) על אבן אחת
 שבעה עינים. (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים.

ענין אסור הוצאה בשבת

ומשום זה נאמר, (שמות לא) ושמרו בני ישראל
 את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית
 עולם. צריך לשמר אותה בדירתם, שלא
 יצאו מרשות היחיד לרשות הרבים. וזהו
 שבארוהו בעלי המשנה, יציאות השבת
 שתים שהן ארבע, הוצאה מרשות לרשות,
 והכנסה גם כן יציאה קורא לה. ואלו הם
 סמאל ונחש, צריכים ישראל לשמר עליהם
 שלא יכנסו לדירה של השכינה, שהיא
 רשות היחיד. מי רשות הרבים? חללה
 שפחה זונה נדה גויה, רשות של סמאל
 ונחש, ושבעים ממנים של העמים.

ואז ישראל כלם מתעטרין בעטרות של
 אותן נשמות קדושות, כלם בחדוה במנוחה.
 וכל השבת יש להם אותה חדוה ואותה
 מנוחה, וכל הצדיקים שבגו, כלם עולים

וכדין, ישראל כלהו מתעטרין בעטרין
 דאינון נשמתין קדישין, כלהו
 בחדוה בנייחא. וכל השבת, אית לון
 ההוא חדוה, והוא נייחא, וכל צדיקייא

ומתענגים בענג עליון של העולם הבא. כיון שיוצאת השבת, כל הנשמות פורחות ועולות.

חדות התורה

בא וראה, כשנכנסת שבת, נשמות יורדות לשרות על העם הקדוש, ונשמות הצדיקים עולות למעלה. כשיוצאת השבת, הנשמות עולות, אותן ששרו על ישראל. ונשמות יורדות, אותן נשמות הצדיקים.

כיון שעולות כל הנשמות ששרו על ישראל, עולות ועומדות בדמות לפני המלך הקדוש, והקדוש ברוך הוא שואל את כלם: איזה חדוש היה לכם באותו עולם בתורה? אשרי מי שאומר לפניו חדוש על התורה. כמה חדה עושה הקדוש ברוך הוא. מכנס פמליה שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאומרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר.

הקשבה לחדוש

בא וראה, כשדבר מתחדש בתורה ונשמה שיורדת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה למעלה, כל הפמליה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחיות הקדש מתרבים בכנפים ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיביו, ושותקיו, אז חיות הקדש מה פתוב? (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, כמו שצאמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדם כל העם.

די כגנתא, בלהו סלקין ומתענגין בענוגא עלאה, דעלמא דאתי. כיון דנפיק שבתא, בלהו נשמתין פרחין וסלקין.

חדות התורה

תא חזי, כד עייל שבתא נשמתין נחתין לשרייה על עמא קדישא. ונשמתין דצדיקניא סלקין לעלא. כד נפיק שבתא, נשמתין סלקין, אינון דשאריו עליהו דישראל. ונשמתין נחתין, אינון נשמתין דצדיקניא.

כיון דסלקין בלהו נשמתין דשאריו עליהו דישראל. סלקי וקיימין בדיוקנא קמי מלכא קדישא, וקודשא בריך הוא שאיל לכלהו, מאי חדושא הוה לכו בהווא עלמא באורייתא. זכאה איהו מאן דחדושא דאורייתא אמרת קמיה. כמה חדה עביר קדשא בריך הוא, כניש לפמליא דליה, ואמר, שמעו חדושא דאורייתא, דאמרת נשמתא דא פלוני, וכלהו מוקמי ההיא מלה בתרי מתיבתי. אינון לתתא, וקודשא בריך הוא לעלא, חתים לההיא מלה.

הקשבה לחדוש

תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא, ונשמתא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מלין חדתין, וסלקי לעלא. כל פמליא דלעלא, צייתין לההוא מלה, וחיות הקדש מתרבין בגרפין, ומתלבשין בגרפין. וכד שאיל לון קדשא בריך הוא, ולא תבין ושתקין, כדיון חיות הקדש מה כתיב, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדם כל העם.

ואם תאמר, למה לשתיקה קראו עמידה? אלא בדבור יש שבקעה איברים שמתנענעים יחד אתו: לב, ראה, קנה, לשון, שנים, שפתיים, בשר. ובשתיקה עומדים בעמדם ללא נענוע, ועל זה קוראים לשתיקה עמידה.

עטור הצדיקים בגן עדן משבת לשבת **שהרי** רב המנונא סבא אמר, (תהלים ס) ישלח עזרך מקדש וגו'. מקדש - זה קדוש ידים. ומציון יסעדה - זה המוציא, שהוא סועד לב האדם. יזכר כל מנחתיה, כל - לרבות דבר אחר, זו נטילת ידים אחרונה. ועולתה ידשנה סלה - זו ברפת המזון בזמון. אם אתה עושה כן, יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא. ובשבת מקדש, זה קדוש הגדול. ועל דבר זה התעטרו הצדיקים בגן עדן משבת לשבת אחרת.

שמחת הצדיקים בגן עדן **ובזה** גם כן כמה שמחה על שמחה תהיה לצדיקים בגן עדן. ומשום זה אשריו מי שנשמתו בשבת מעידה לפני המלך על חדוש התורה, שהקדוש ברוך הוא וכל פמליתו וכל אותן נשמות הצדיקים שהיו בגן עדן, כלם מתעטרים באותו דבר.

כבוד האב בחדושי בנו **עוד** שמעתי מנורה הקדושה, שכמה כבוד על כבוד ועטרה על עטרה מעטרים לאבי אותו אדם שם בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא: התכנסו לשמע חדוש ודברים חדשים בתורה משם פלוני בן פלוני. כמה הם שמונשקים את ראשו. כמה צדיקים

ואי תימא, שתיקה אמאי קרו ליה עמידה. אלא, בדבורא אית ז' שייפין דמתנענען בהדיה, לבא. ריאה. קנה. לשון. שניים. שפון. בשר. ובשתיקה קיימו בקיימיהו, בלא נענועא. ועל דא קרי לשתיקה עמידה.

עטור הצדיקים בגן עדן משבת לשבת **דהא** רב המנונא סבא אמר, (נ"א רב מתיבתא) (תהלים ס) ישלח עזרך מקדש וגו'. מקדש, דא קדוש ידים. ומציון יסעדה, דא המוציא, דאיהו סעיד לבא דבר נש. וזכור כל מנחותיה, כל לאסגאה מלה אחרא, דא נטילת ידים בתרייתא. ועולתה ידשנה סלה, דא ברפת המזון בזמון. ואי את עביד כן, יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא. ובשבת מקדש, דא קדושא רבא. ועל מלה דא, אתעטרו צדיקייא בגן עדן, משבת לשבת אחרא.

שמחת הצדיקים בגן עדן (ח"ג קע"ג, ב) **ובדא** אורף הכי, כמה חדו על חדו הוי לצדיקייא בגן עדן. ובגין כך זכאה איהו, מאן דנשמתיה בשבת אסהידת קמי מלכא, על חדושא דאורייתא, דקודשא בריך הוא, וכל פמליא דיליה, וכל אינון נשמתין דצדיקייא דהוו בגן עדן, פלהו מתעטרו בכהוא מלה.

כבוד האב בחדושי בנו **תו** שמענא בוצינא קדישא, דכמה יקר על יקר, ועטרה על עטרה, מעטרן לאבוה דהוא בר נש תמן, בשעתא דאמר קדשא בריך הוא, אתפנשי למשמע חדושא ומלין חדתין דאורייתא, משמיה דפלוני בר פלוני, כמה אינון

מַעֲטָרִים אוֹתוֹ כְּשִׁיזְרָדִים. אֲשֶׁרֵי חֲלָקֶם שֶׁל כָּל אֱלוֹ שִׁמְשֵׁת־דָּלִים בַּתּוֹרָה בַּיּוֹם הַשֶּׁבֶת מִשָּׂאָר יָמִים. (עו כ"א)

הַתַּעֲטָרוֹת הַתּוֹרָה בַּיּוֹם זֶה

שְׁנֵינִי, בַּיּוֹם הַזֶּה שֶׁהַתּוֹרָה מִתַּעֲטָרֶת בּוֹ, מִתַּעֲטָרֶת בְּכָל, בְּכָל אוֹתָן מִצְוֹת, בְּכָל אוֹתָן גְּזָרוֹת וְעֲנָשִׁים, בְּשִׁבְעִים עֲנָפִים שֶׁל אוֹר שְׁזוֹהָרִים מִכָּל צֶד וְצֶד. מִי רָאָה הָעֲנָפִים שִׁיּוֹצְאִים מִכָּל עֲנָף וְעֲנָף, חֲמִשָּׁה עוֹמְדִים בַּתּוֹרָה הָאֵילוֹן, וְכָל הַפְּנִים אַחוּזִים בָּהֶם? מִי רָאָה אוֹתָם שְׁעָרִים שֶׁנִּפְתָּחִים בְּכָל צֶד וְצֶד, וְכֻלָּם זוֹהָרִים וּמְאִירִים בְּאוֹתוֹ הָאוֹר שִׁיּוֹצֵא וְלֹא פוֹסֵק?

בֹּא רְאֵה, כָּל אוֹתָם עִמָּקִים נִסְתָּרִים שִׁיּוֹצְאִים מִתּוֹךְ מַחְשָׁבָה וְקוֹל לֹקַח אוֹתָם, לֹא מִתְגַּלִּים עַד שֶׁדְּבוּר מְגַלֶּה אוֹתָם. מֶה הַדְּבָר? הֵינּוּ דְבוּר.

דְּנִשְׁקִין עַל רִישֶׁיהָ. כִּמָּה צְדִיקִיָּא מַעֲטָרִין לִיהָ, כִּד נִחְתִּין. זָכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּכָל אֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוֹרֵייתָא, יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא מִשָּׂאָר יוֹמִין. (עו כ"א).

הַתַּעֲטָרוֹת הַתּוֹרָה בַּיּוֹם זֶה (ח"ב פ"ט, א)

תַּאֲנָא, בְּהַאי יוֹמָא, דְּאוֹרֵייתָא מִתַּעֲטָרָא בִּיהָ, מִתַּעֲטָרָא בְּכָלֵא, בְּכָל אֵינּוֹן פְּקוּדִין בְּכָל אֵינּוֹן גְּזָרִין וְעוֹנָשִׁין, בְּשִׁבְעִין עֲנָפִין דְּנְהוּרָא, דְּזוֹהָרִין מִכָּל סַטְרָא וְסַטְרָא. מָאן חָמִי, עֲנָפִין דְּנִפְקִין מִכָּל עֲנָפָא וְעֲנָפָא, חֲמִשָּׁא קְיִימִין בְּגוֹ אֵילָנָא, כְּלָהוּ אֲנָפִין בְּהוּ אַחֲרִין. מָאן חָמִי, אֵינּוֹן תְּרַעִין דְּמִתְפַּתְחִין בְּכָל סַטְרָא וְסַטְרָא, כְּלָהוּ מִזְדְּהָרִין וְנִהָרִין, בְּהַהוּא נְהוּרָא דְּנִפְקִין וְלֹא פֹסֵק.

(ח"א ל"ב, א)

תַּא חֲזִי, כָּל אֵנּוֹן עִמִּיקִין סְתִימִין דְּנִפְקִין מִגּוֹ מַחְשָׁבָה וְקָלָא נְטִיל לֹזֵן לָא אַתְגַּלְיִין עַד דְּמִלָּה מְגַלֶּה לֹזֵן. מָאן מִלָּה הֵינּוּ דְבוּר.

הַחֲפֵץ חַיִּים וְהַחֲזוֹן אִישׁ זִי"ע

במכתבי מרן החפץ חיים זצ"ל (דף יד אות ג'), שספר בנו הר' אריה ליב על אביו, שהחזיק מאד בחכמת הקבלה באמרו כי הוא אחד מחלקי תורה היותר נעלים, ומרגלא בפומיה תמיד כי בלי סתרי תורה מגששים אנו באפלה, ובס' "מאיר עיני ישראל" (כ"ג ע' תקנ"ו), שרבי שלמה ספר לו על רבו החפץ חיים, שכל שבת קודש למד את הזהר של הפרשה, גם היה אומר לאחרים שילמדו הזהר של הפרשה, אפילו בחורים. והיה אומר שרבו כמדרש. (אור הזהר דף 82). ובספר מעשה איש (חלק ג' ע' צ"ח): שמרן החזון איש זצ"ל אמר להג' ר' שמריהו גריינימן זצ"ל, שאין ספר מוסר כל כך טוב כמו ספר הזהר. (מפעל הזהר העולמי - 0548436784)

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק טו

פְּרָשִׁיּוֹת

בֵּא - דְּבָרִים

כַּח הַדְּבֹר בַּשַּׁבָּת

וְשִׁמְרָה עַל קִדְשַׁת הַדְּבֹר

פרק ט"ו

אסור דבְּרֵי חוֹל בְּשַׁבָּת..... קלז
 כּחוּ שֶׁל דְּבַר..... קלז
 יֵשׁ לְהִתְעוֹרֵר רַק בְּדַבְּרֵי שָׁמַיִם בְּשַׁבָּת..... קלז
 הַמוֹצֵיא דְּבַר שֶׁל חוֹל בְּשַׁבָּת מִחֻלּוֹ..... קלז
 אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ..... קלח
 הַתְּעוֹרְרוֹת חוֹל בְּיוֹם הַשַּׁבָּת הֵיא חֶסְרוֹן
 לְמַעֲלָה..... קלח
 הַרְהוּר מְתָר..... קלט
 עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה..... קלט

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ◉ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-כז.
- ◉ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים כה-קמ.
- ◉ שמונה פרקים [י"ז-כז] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצמ.

אסור דברי חול בשבת

והאי דבור אקרי שבת. ובגין דשבת אקרי דבור, דבור דחול אסור

בשבת. (גליון מהרש"ב וקד הוה עביד רבי שמעון כד חמי לאמיה דהות משתעיא הוה אמר לה, אמא, שתוקי, שבת הוא ואסיר). **בגין דדבור דא בעיא לשלטאה ולא אחרא. והאי דבור דאיהו אתי מסטרא דחשד מגלה עמוקות מגויה. ומשמע מני חשד. ההוא דאתי מסטרא דחשד דכתיב מני דייקא.**

כחו של דבור (ח"ב מ"ז, ב)

ממצוא חפצך ודבר דבר, והא אתמר, בגין דההיא מלה סלקא, ואתער מלה דחול לעילא. מאן דמזמין אושפיזא, ביה בעי לאשתדלא, ולא באחרא.

תא חזי ההוא מלה דנפיק מפומיה דבר נש, סלקא ואתער אתערוהא לעילא, אי לטב, אי לביש. ומאן דיתיב בענוגא דשבתא, אסיר ליה לאתערא מלה דחול, דהא פגים פגמו ביומא קדישא. מאן דיתיב בהילולא דמלכא, לא יתחזי למשבק למלכא, ויתעסק באחרא.

יש להתעורר רק בדברי שמים בשבת **ובכל יומא בעי לאחזאה עובדא, ולא אתערא אתערוהא ממה דאצטריך. ובשבת, במלי דשמיא, ובקרושה דיומא בעי לאתערא, ולא במלה אחרא.**

המוציא דבור של חול בשבת מחללו (ח"ב ס"ג, ב) **ובגין כד, אזהרותא לבר נש, דקא מתעטרא בעטורא קדישא דלעילא, דלא יפוק מגיה בפומיה מלולא**

אסור דברי חול בשבת

וזה הדבור נקרא שבת, ובגלל ששבת נקרא דבור, דבור של חל אסור בשבת. [וכך היה עושה רבי שמעון, כשהיה רואה את אמו שהיתה מדברת, היה אומר לה: אמא, שתקי. שבת היום ואסור]. בגלל שדבור זה צריך לשלט ולא אחר. ודבור זה שהוא בא מצד החשד, מגלה עמוקות מתוכו. ומשמע מני חשד, אותו שבא מצד החשד, שכתוב מני דוקא.

כחו של דבור

ממצוא חפצך ודבר דבר, והרי נתבאר, משום שאותו דבר עולה ומעורר דבור של חל למעלה. מי שמזמין אורח, צריך להשתדל בו ולא באחר.

בא ראה, אותו הדבור שיצא מפי האדם, עולה ומעורר התעוררות עליונה, אם לטוב אם לרע. ומי שיושב בענג שבת, אסור לו לעורר דבור של חל, שהרי הוא פוגם פגם ביום הקדוש. מי שיושב בהלולת המלך, לא ראוי שיעזב את המלך ויתעסק באחר.

יש להתעורר רק בדברי שמים בשבת **ובכל יום צריך להראות מעשה ולעורר התעוררות ממה שצריך, ובשבת בדברי שמים ובקדשות היום צריך להתעורר, ולא בדבר אחר.**

המוציא דבור של חול בשבת מחללו **ולכן אזהרה לאדם שמתעטר בעטור קדוש שלמעלה, שלא יצא מפיו דבור של חל, משום שאם יצא ממנו, הוא מחלל את יום**

הַשַּׁבָּת, בְּיָדוֹ - בְּמַעֲשֵׂהָ, וּבְרַגְלָיו - לְלַכֵּת
מִחוּץ לְאֲלָפִים אֲמָה. כָּל אֵלֹהִים חַלּוּל שַׁבָּת.

דְּחוּל, בְּגִין דָּאֵי יָפּוּק מִנְיָה, קָא מַחְלָל
יּוֹמָא דְשַׁבְּתָא, בִּירוּי בְּעוּבְדָתָא. בְּרַגְלוֹ,
לְמַהֲדָ לְכַר מִתְרִין אֲלָפִין אֲמִין. כָּל אֲלִין
חַלּוּלָא דְשַׁבְּתָא אִינוּן.

אל יצא איש ממקומו

אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ - זֶהוּ מְקוֹם נִכְבָּד
שֶׁל קִדְשָׁהּ, שֶׁהָרִי מִחוּצָה לוֹ הֵם אֱלֹהִים
אֲחֵרִים. בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' - זֶהוּ כְּבוֹד שְׁלֹמֶעֱלָה.
מִמְּקוֹמוֹ - זֶה כְּבוֹד שְׁלֹמֶטְהָ. זֶהוּ סוּד עֲטֻרַת
הַשַּׁבָּת, וְלָכֵן אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ. אֲשֶׁרִי
חָלְקוּ שֶׁל מִי שֶׁזֹּכֵחַ לְכַבֵּד אֶת הַשַּׁבָּת.
אֲשֶׁרִי בְּעוֹלָם הָזֶה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

אל יצא איש ממקומו

אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, דָּא אִיהוּ אַתְר
יְקִירָא דְקִדּוּשָׁה, דְּהָא לְכַר מִנְיָה,
אֱלֹהִים אֲחֵרִים נִינְהוּ. בְּרוּךְ כְּבוֹד יי',
דָּא כְּבוֹד דְלַעֲיִלָּא. מִמְּקוֹמוֹ, דָּא כְּבוֹד
דְלַתְתָּא. דָּא אִיהוּ רְזָא דְעֲטָרָא דְשַׁבְּתָה,
בְּגִין כַּד אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ. זְכָאָה
חֻלְקִיָּה מֵאֵן דְּזָכִי לִיקְרָא דְשַׁבְּתָא זְכָאָה
אִיהוּ בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.

הַתְּעוּרֹת חוֹל בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת הֵיא חֲסָרוֹן
לְמַעֲלָה

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ הוֹלְכִים בַּדֶּרֶךְ. אָמַר
רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב (ישעיה נח) וְקִרְאתָ
לְשַׁבָּת עֲנֵג לְקִדּוּשׁ ה' מְכַבֵּד וְגו', וְכַבְּדָתוּ
מַעֲשׂוֹת דְרַכֵּיךָ - יָפָה. אַבְל מִמְּצוּא חֲפָצֶךָ
וְדַבֵּר דְּבַר מַה הָאָה? וּמַה חֲסָרוֹן הוּא לְשַׁבָּת?

אָמַר לוֹ, וְדָאֵי שְׁזָהוּ חֲסָרוֹן, שְׂאִין לָךְ דְּבִּבּוּר
וְדְבִּבּוּר שְׂיִוצָא מִפִּיּוֹ שֶׁל אָדָם שְׂאִין לוֹ קוֹל,
וְעוֹלָה לְמַעֲלָה וּמַעוֹרֵר דְּבִּבּוּר אַחֵר. וּמַה
הוּא? אוֹתוֹ שְׁנַקְרָא חַל, (לְמַעֲלָה) מֵאוֹתָם
יָמִים שֶׁל חַל וּכְשֶׁמִּתְעוֹרֵר חַל בַּיּוֹם קִדּוּשׁ,
וְדָאֵי זֶהוּ חֲסָרוֹן לְמַעֲלָה, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא וּכְנֻסָּת יִשְׂרָאֵל שׁוֹאֲלִים עָלָיו: מִי
הוּא שְׂרוּצָה לְהַפְרִיד לְהַזְוִיג שְׁלַנּוּ? מִי הוּא
שְׂרוּצָה חַל כְּפִאן? הָעֵתִיק הַקְּדוּשׁ לֹא נִרְאָה,
וְלֹא שׁוּרָה עַל חַל.

הַתְּעוּרֹת חוֹל בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת הֵיא חֲסָרוֹן
לְמַעֲלָה

(ח"ג ס"ה, א)

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ אוֹזְלֵי בְּאוֹרְחָא,
אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב
(ישעיה נח) וְקִרְאתָ לְשַׁבָּת עֲנֵג לְקִדּוּשׁ יי'
מְכַבֵּד וְגו', וְכַבְּדָתוּ מַעֲשׂוֹת דְרַכֵּיךָ שְׂפִיר.
אַבְל מִמְּצוּא חֲפָצֶךָ וְדַבֵּר דְּבַר מַה הוּא.
וּמֵאֵי גְרִיעוּתָא הוּא לְשַׁבָּת.

אָמַר לִיָּהּ, וְדָאֵי גְרִיעוּתָא הוּא, דְלִית
לָךְ מְלָה וּמְלָה דְנִפְיָק מִפּוּמִיָּה
דְּבַר נֶשׁ, דְלִית לָהּ קָלָא וְסַלְקָא לְעִילָא,
וְאַתְעַר מְלָה אַחֲרָא. וּמֵאֵי הוּא. הֵהוּא
דְאִקְרִי חוֹל, (לְעִילָא) מֵאִינוּן יוֹמִין דְּחוֹל.
וְכַד אַתְעַר חוֹל בְּיוֹמָא קִדִּישָׁא, גְרִיעוּתָא
הוּא לְעִילָא וְדָאֵי. וְקוּדְשָׁא כְרִיד הוּא
וּכְנֻסָּת יִשְׂרָאֵל שְׂאֵלִי עֲלִיָּהּ, מֵאֵן הוּא
דְבַעֲי לְאַפְרָשָׁא זְוּנָא דִילָן. מֵאֵן הוּא
דְבַעֲי חוֹל הַבָּא. עֵתִיקָא קִדִּישָׁא לָא
אַתְחַזִּי, וְלֹא שְׂרִיא עַל חוֹל.

הרהור מתר

בגין כד, הרהור מותר. מאי טעמא. בגין דהרהור לא עביד מדי ולא אתעביד מניה קלא, ולא סליק. אבל לבתר דאפיק מלה מפומיה, ההוא מלה אתעביד קלא, ובקע אורין ורקיעין, וסלקא לעילא, ואתער מלה אחרא. ועל דא ממצוא חפצך ודבר דבר כתיב. ומאן דאפיק מלה קדישא מפומיה, מלה דאורייתא, אתעביד מניה קלא, וסליק לעילא, ואתער קדושי מלכא עלאה, ומתעטרן ברישיה, וכדין אשתכח חרותא לעילא ותתא.

הרהור מתר

משינום כן הרהור מתר. מה הטעם? משום שהרהור לא עושה דבר ולא נעשה ממנו קול, ולא עולה. אבל אחר שהוציא דבור מפיו, אותו דבור נעשה קול, ובקע אורין ורקיעים, ועולה למעלה ומעורר דבר אחר, ועל כן כתוב ממצוא חפצך ודבר דבר. ומי שמוציא דבור קדוש מפיו, דבר תורה, נעשה ממנו קול ועולה למעלה, ומתעוררות קדשות המלך העליון ומתעטרות בראשו, ואז נמצאת שמחה למעלה ולמטה.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קכח

ומי לנו גדול כהרמח"ל, רבי משה חיים לוצאטו, זכר צדיק וקדוש לברכה, זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישירים", אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה (אשר אמר עליו קדוש ה' הגר"א ז"ע, דאלו היה חי בדורו היה הולך רגלי לקבל פניו הטהורים מהלך של אלפים קילומטר) ולא מצא עצה, לבטל גזרות מעם ישראל, אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לקרב את הגאולה ברחמים.

לכן תקן בישיבתו, סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות, ללא הפסק ככל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש, להנצל מרשת זו טמנו שונאים, ובנדאי היה להם לפקח על זאת, ולא יחדלו, פי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, פי אני אלמלא נת'שר חילי, הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת, ויהיה לו לזכות, פי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו, פי לא דבר קשה הוא כלל".

גם אצל תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, מציינו חביבות מיחדת ללמוד תורת הסוד, כבוד הרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב, זכותו יגן עלינו אמן, אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושניתי ה"פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים.

וב"דגל מחנה אפרים" (פרשת שמייני): וזהו דרש דרש משה, הינו כשיתגלה (פי בכל דור ודור יש בחינת משה, ואיתא דרבי שמעון בן יוחאי היה בחינת משה), וידרש מה שדרש כבר משה, הינו רבי שמעון בן יוחאי, ספר הזהר, אז והנה שרף, הינו שיתבטלו כל הקלפות, וממילא יהיה הגאולה, שיבנה במהרה בימינו, אמן סלה ועד.

וּבְסֵפֶר "אוֹר יִשְׂרָאֵל מִיָּרֵא דְכִיָּא" כְּתַב: קִדְּם בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ, תַּתְּגַבֵּר מִינּוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת רַחֲמֵנָא לִיְצַלֵּן בְּעוֹלָם, הַעֲצֵה לְזֶה, לְהַזְהֵר בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים הַלְלוּ, הֶאֱחָד לֵאמֹר בְּכָל יוֹם זֶה, אִף עַל פִּי שְׂאִינוּ מִבֵּין מַה שְּׂאוֹמֵר, כִּי אֲמִירַת זֶהר מוֹסְגֶלֶת, לְטַהֲרַת הַלֵּב.

וּמִקְדָּמַת דְּנָא, מְצִינוּ לְרַבְּנֵי הָאָר"י ז"ל עֲצֻמוֹ, בְּשַׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, (דף י"ב) שְׂאֹמֵר לְמַהֲרָא הַלְלוּ, "שִׁילְמֹד בְּזֶהר דְּרָף בְּקִיאוֹת בְּלִבָּד, בְּלִי שְׂעִיעֵמִיק בְּעִינוֹ, מ' אוּ נ' עֲלִים בְּכָל יוֹם, וְשִׁיקְרָא בְּסֵפֶר הַזֶּהר פְּעֵמִים רַבִּים", וּבְסֵפֶר שְׁבַחֵי הָאָר"י (הַנִּדְ"מ עֲמוּד נ"א) כְּתַב, שְׁנַתְּן תַּקּוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה אַחַד, לּוֹמֵר בְּכָל יוֹם עֲשֶׂה דְפִים מִסֵּפֶר הַזֶּהר, הַלְשׁוֹן לְבַד בְּלִתֵּי שׁוּם הַבְּנָה, וְהֵן הוּבָא בְּסֵפֶר "שְׁבַחֵי הָאָר"י" דְפּוֹס יִשְׁן, שְׁנַתְּן תַּקּוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה אַחַד, לְלַמְדוֹ בְּכָל יוֹם, ד' אוּ ה' דְפִים, וְהַחִידָא בְּשֵׁם הַגְּדוֹלִים, (מַעֲרַכַת סְפָרִים עַרְף סֵפֶר הַבְּהִיר) הַבִּיא מְשִׁמִּיה דְרַבְּנֵי הָאָר"י, שְׁנַתְּן תַּקּוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה, לּוֹמֵר כָּל יוֹם ה' דְפִים זֶהר, וְכִיּוֹצֵא בּוֹ כְּתַב הַגַּה"ק מִקְאֲמֵרְנָא בְּסֵפֶר נְתִיב מְצוֹתֵיךְ (נְתִיב הַתּוֹרָה שְׁבִיל א' אוֹת ל"א), וְכְתַב שָׁם, שְׁגַם הַגַּה"ק מוֹרְנוּ הַרְבַּ צְבִי הִירֵשׁ מוֹזִיטְשׁוֹב, זְהַג פֶּן, וְכֵן מְצִינוּ לְהַגַּה"ק מוֹרְנוּ הַרְבַּ רַבִּי פִנְחָס מִקְאֲרִיז'ן (אֲמֵרִי פִנְחָס הַנִּדְ"מ ח"א עֲמוּד רס"ד), שְׂצַרְיָךְ לּוֹמֵר ב' אוּ ג' דְפִין בְּכָל יוֹם, וְעַן עוֹד הַמַּעֲשֶׂה הַנּוֹרָא הַמוּבָא בְּסֵפֶר "בֵּן בֵּיתִי" עַל אַבוֹת, וְאִין כַּאן מִקוֹמוֹ לְהַאֲרִיךְ.

וְהַגֵּם, דְּבַהֲיוֹתוֹ קוֹרָא סֵפֶר הַזֶּהר, לֹא יָדַע מֵאִי קָאֵמֵר, כְּבָר כְּתַב הַרְבַּ חִידָא, בְּסֵפֶר מוֹרָה בְּאַצְבַּע (אוֹת מ"ד), "לְמוֹד סֵפֶר הַזֶּהר מְרוֹמֵם עַל כָּל לְמוֹד, בְּשִׁגְם לֹא יָדַע מֵאִי קָאֵמֵר, וְאִף שִׁיטְעָה בְּקִרְיָאָתוֹ, הוּא תַּקּוּן גְּדוֹל לְנִשְׁמָה". וְכֵן כְּתַב בְּסֵפֶר שֵׁם הַגְּדוֹלִים (מַעֲרַכַת סְפָרִים שָׁם, וְעוֹד בְּשׁוֹת חַיִּים שְׂאֵל ח"א סִימָן ע"ה סוֹף אוֹת ב'), וּמִקְדָּמַת דְּנָא כְּבָר כְּתַב מְעִין זֶה, מַהֲרִי צְמַח, בְּסֵפֶר לַחֵם מִן הַשָּׁמַיִם, בְּסֵדֶר הַלְמוּד דְּלִיל שְׁבוּעוֹת (דף ל"א ריש ע"ב), וְהַרְמַח"ל, בְּשִׁלְהֵי קוֹנְטְרַס דְּרָף עֵץ חַיִּים (וְעַן עוֹד בְּסֵפֶר זִכְרֵה לְחַיִּים, לְהַגָּאוֹן רַבִּי חַיִּים פְּלֶאגִי ח"ב דף ע' ע"ד, וּבְשׁוֹת אֶפְרָקְסָתָא דְעֵנָא סִימָן ע"ד).

וְכַתַּב הַרְמִי"ק: וְלִזְהַר הַסֵּפֶר יִקְרָא סֵפֶר הַזֶּהר, מִפְּנֵי הַשְּׁפַעַת הָאוֹר הַהוּא מַהֲזַהר הָעֲלִיוֹן, וְדַרְף אֹרוֹ, מְשִׁפְעִים בְּהַשְׁגָּחָה אֱלֹקִית כָּל הַמַּתְעַסְקִים בּוֹ, שְׁהִיָּה אוֹר וְשִׁפְעַ עֲלִיוֹן" מֵהַדַּעַת מוֹשְׁפַע בְּרִזֵּי תוֹרָה, דְּהִינּוּ רִזֵּי וְסַתְרֵי תוֹרָה וְכוּ', מִיּוֹן שְׁנִשְׁפַּע מְשָׁם, אַתְקַרֵּי הַחַבּוּר הַזֶּה סֵפֶר הַזֶּהר, כְּלוֹמֵר שְׁנִשְׁפַּע מַהֲזַהר הַהוּא (הַרְבַּ מְשָׁה קוֹרְדוּבִיר, דַּע אֶת אֱלֹקֵי אֲבִיךָ, ב').

בִּירְאָת ה', כָּל מֵאֵן דְּאִית בִּיהַ יְרָאָת ה' לִית לִיהַ חֶסֶר הִדָּא הוּא דְכְּתִיב "יִרְאוּ אֶת ה' קוֹדֶשׁוֹ כִּי אִין מַחְסוֹר לִירְאָיו...". דְרָגָא תְּמִינָאָה בִּירְאָת ה' לְמַהֲרֵי לִיהַ בְּשֵׁת אֲנָפִין... וּמֵאֵן דְּלִית בִּיהַ בְּשֵׁת אֲנָפִין אוֹקְמוּהַ מְאֲרֵי מַתְּנִיתֵיהּ, בּוֹדָאי שְׂלֵא עֲמַדוּ רְגְלֵי אַבוֹתֵיהּ עַל הַר סִינֵי (עֵיין שָׁם).

יז. הַשְּׁלֵה הַקְּדוּשׁ: וְיִדְוַע שְׂאֹמֵר לְבָנָיו שְׁכָל מִי שְׂלֵא טַעַם טַעַם חֻכְמַת הַקְּבֻלָּה לֹא טַעַם טַעַם יְרָאָת חֻטָּא מִקְמִיו (וְעַן ב"עֲשֶׂה מְאֻמְרוֹת"). וְכֵן כְּתַב הַגַּר"א ז"ל: הַעוֹסְקִים בְּרָמָז וְסוֹד, אִין יִצַּר הַרַע כְּכוֹל לְהַתְּגַבֵּר בְּהֵם. (פִּירוּשׁ הַגַּר"א עַל מִשְׁלֵי ה', י"ח). יח. וּבְתַקּוּנֵי זֶהר (בְּהַקְדָּמָה דף ה' ע"ב): דְרָגָא שְׁבִיעַא

זֶהַר הַשֵּׁבֶת

פֶּרֶק ט"ז

פְּרָשִׁיּוֹת

בְּשֵׁלַח - וְאַתְחִנּוּ

מִצְוָה לְשִׁמוּחַ בְּשֵׁבֶת

וְלַעֲנֹגוֹ בְּסַעֲוֹדוֹת

פֶּרֶק ט"ז

הַעוֹלָם עוֹמֵד עַל הַשְּׁלוֹם ..... קמג

עוֹן צְלֻפְחָד ..... קמג

אָסֵר לְהִרְאוֹת עֶצֶב בַּשַּׁבָּת ..... קמג

עוֹנֵשׁ הַמַּבְטֵל עֲנֵג שַׁבָּת ..... קמד

תַּעֲנִית עַל תַּעֲנִית ..... מה

בְּטוֹל סְעוּדַת הָאֱמוּנָה וְהַשְּׂמֻחָה ..... מה

הַיּוֹם הַזֶּה הוּא שְׂמֻחָה לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה ..... מה

בְּשִׁעָה שְׂמֻתָּגְלָה הַעֲתִיק וּמִצְאִים כָּל הַחֲרוֹת
וְהַשְּׂמֻחָה ..... קמו

קְרִיעַת גָּזַר הַדִּין ..... קמו

תַּעֲנִית חֲלוֹם בַּשַּׁבָּת ..... קמו

עַנְן הַחֲלוֹם ..... קמו

וְדַבַּר דְּבָר ..... קמו

עֲרֹכָה שֶׁל שְׁעָה ..... קמח

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוֹקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

העולם עומד על השלום (ח"ג קע"ו, ב)
תָּא חֲזִי, לית עלמא קאים אלא על
 שלום, כד ברא קדשא בריה הוא
 עלמא, לא יכיל לאתקיימא, עד דאתא
 ושרא עליהו שלום. ומאי הוא. שבת,
 דאיהו שלמא דעלאי ותתאי, וכדין
 אתקיים עלמא. ומאן דפליג עליה,
 יתאביר מעלמא.

העולם עומד על השלום
בֹּא ורָאָה, אין העולם עומד אלא על שלום.
 כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, לא
 יכל להתקיים ולעמד, עד שבא והשרה עליו
 שלום, ומהו? שבת, שהיא שלום העליונים
 והתחתונים, ואז עמד והתקיים העולם. ומי
 שחולק עליו, יאבד מהעולם.

עוון צלפחד
צִלְפַּחַד פְּלִיג עַל שַׁבַּת, דהוה מקושש
 עצים. ומאן אינון עצים. אינון
 אילנין אחרנין כדאמרן. ואינון מלין (ס"א
 אילנין) דחול, וחול בקדש לא שרייא, (מכאן
 והלאה מילי דחול בשבת אסיר ודאי) דפליג על
 שלמא דעלמא.

עוון צלפחד
צִלְפַּחַד חָלַק עַל שַׁבַּת, שהיה (במדבר טו)
 מקושש עצים. מי אותם עצים? אותם עצים
 אחרים, כמו שאמרנו. ואלו דברי (אילנין)
 חל, וחל בקדש לא שורה, (מכאן והלאה דברי חל
 בשבת אסור ודאי) שחלק על שלום שלמעלה.

אסור להראות עצב בשבת (ח"ב קס"ה, ב)
כְּגֻוְנָא דַּא בְּשַׁבַּת, מאן דיתבי
 בתעניתא בשבת, מגו צעריה
 אחזי עציבא, ובשבת שלמא ההוא
 רקיעא עלאה, ההוא דאתחזי כחדוה,
 ואיהו חדוה וחדי לכלא. ההוא דיתבי
 בעציבו, בגין דאיהו שלמא, אפיק
 לההוא בר נש מההוא עונשא דאתגזר
 עליה, והא אתמר, סלו: הבו יקר, ורוממו
 לההוא דרוכב בערבנות, דאיהו חדוה
 וחדי כלא, רקיעא על גבי חיותא כ"ה
 שמו ודאי, דהא בההוא אתר שמא דא
 אתכליל. ועלוזו לפניו, בגין דלא אצטריך
 לאחזאה קמיה עציבו, כמה דאתמר.

אסור להראות עצב בשבת
כְּמוֹ זֶה בְּשַׁבַּת, מי שיושב בתענית בשבת,
 מתוך צערו מראה עצב, ובשבת שולט אותו
 רקיע עליון, אותו שגראה בשמחה, שהוא
 שמחה ומשמח לכל. אותו שיושב בעצב,
 משום שהוא שולט, מוציא את אותו האדם
 מאותו הענין שנגזר עליו, והרי נאמר סלו -
 הבו כבוד ורוממות לאותו שרוכב בערבנות,
 שהוא שמחה ומשמח לכל, הרקיע שעל גבי
 החיות ב"ה שמו ודאי, שהרי באותו מקום
 השם הזה נכלל. ועלוז לפניו - משום שלא
 צריך להראות לפניו עצב, כמו שנתבאר.

(ח"ב ר"ג, ב)
הֲאִי מֵאֵן דְּשָׂרֵי בְּתַעֲנִיתָא בְּשַׁבַּת,
 תרי מתערי עליה קמי מלכא
 קדישא. חד, ההוא רוקחא עלאה קדישא
 דאצטריך לאתענגא, ולא אתענג. וחד,

זה מי ששורה בתענית בשבת, שנים
 מתעוררים עליו לפני המלך הקדוש.
 אחד, אותה רוח עליונה קדושה שהצטרף
 להתענג ולא התענג. ואחד, אותו ממנה

שְׁעוּמַד עַל מִי שֶׁשְּׂרָוִי בְּתַעֲנִית, וְשָׁמוּ סַנְגְּרִי"ה. וְעוֹלִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ וּמִתְעוֹרְרִים עָלָיו.

וְאוֹתָהּ רֹחַ מִסְתַּלְקֶת חֶסֶד מֵאוֹתָהּ הַנָּאָה שְׁלֵמָה. וְכִשְׁהָרֹחַ הַזֶּה לֹא נִשְׁלָמָה לְמִטָּה, רֹחַ אַחֲרַת שְׁלֵמָה לֹא נִשְׁלָמָה. כִּיּוֹן שֶׁלֹּא נִשְׁלָמוּ לְמִטָּה וְלִמְעַלָּה, אֲזַי רָאוּ אוֹתוֹ אָדָם לְהַתְקַלֵּל וְלִהְעַנֵּשׁ. אֲלֵא כִּיּוֹן שֶׁנִּשְׁלַם בְּזַמַּן אַחֵר, וְאוֹתוֹ מְמַנֶּה שֶׁהַתְּמַנָּה עַל עֲנָוִי וְתַעֲנִית נִשְׁלַם בְּתוֹךְ אוֹתָם מְמַנֶּים אַחֲרֵים בְּעֵנֵג שְׁלֵמָה, קוֹרְעִים לוֹ כֵּל גִּזְרֵי דִינֵוֹ שֶׁנִּגְזַר מֵאוֹתָם שְׁבָעִים שָׁנִים עָלָיוֹנִים.

לְמַלְכָּךְ שֶׁשָּׁמַח בַּהֲלוּלָא שְׁלוֹ, וְכֵל בְּנֵי הָאָדָם שְׂמִיחִים עִמּוֹ. רָאָה אִישׁ אֶחָד נִתְּנוּ בְּקוֹלֵר, צָוָה עָלָיו וְהַתִּירוּהוּ, כִּדְּי שְׁכַלְם יִמְצָאוּ בְּשִׂמְחָה.

עוֹנֵשׁ הַמְּבַטֵּל עֲנֵג שַׁבָּת

וְאַחַר כֶּף חוֹזְרִים הַמְּמַנֶּים הִלְלוּ שְׂמֵעֵנִישִׁים בְּנֵי אָדָם, וְנִפְרָעִים מִן הָאָדָם עַל שֶׁנִּמְצָא בְּגִלְלוֹ חֶסֶד לְמַעַלָּה וּמִטָּה. מַה תִּקְנֶנְתָּ? לִישֵׁב תַּעֲנִית עַל תַּעֲנִית. מַה הַטַּעַם? זֶה בְּטֵל עֲנֵג שַׁבָּת - יְבַטֵּל עֲנֵג שֶׁל חַל.

וְאִם הוּא מְבַטֵּל עֲנֵג שַׁבָּת וּמִתְעַנֵּג בַּחַל, דּוֹמָה כְּמוֹ שְׂמִיחֵיב עַל דְּבַר אַחֵר יוֹתֵר מִמָּה שְׂמִיחֵיב אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. הָרוּחַ הַעֲלִיּוֹנָה, קִדְּשׁ הַקְּדוֹשִׁים שֶׁשׁוֹרָה עָלָיו לֹא עֲנֵג, וּבִטְלָה מִמֶּנּוּ. רֹחַ אַחֲרַת שֶׁל חַל שֶׁשׁוֹרָה אַחֲרַי כֶּף עַל הָעוֹלָם מִחֵיב וּמְעַנֵּג אוֹתוֹ, אֲזַי חוֹזְרִים וְנִפְרָעִים מִמֶּנּוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

הַהוּא מְמַנֶּה דְּקִיּוּמָא עַל מָאן דְּשָׁרִי בְּתַעֲנִיתָ, וְסַנְגְּרִי"ה שְׁמִיה. וְסַלְקִין קָמִי מְלָכָא קְדִישָׁא, וּמִתְעַרֵי עָלֶיהָ.

וְהַהוּא רוּחָא אִסְתַּלַּק גְּרִיעַ מֵהַהוּא אֲתַהֲנוּתָ דְלִתְתָא. וְכֵד הָאִי רוּחָא לֹא אִשְׁתַּלִּים לְתַתָּא, רוּחָא אַחֲרָא דְלַעֲיָלָא לֹא אִשְׁתַּלִּים. כִּיּוֹן דְלֹא אִשְׁתַּלִּים לְתַתָּא וְלַעֲיָלָא, כְּדִין אֲתַחְזִי הַהוּא בְּרֵשׁ לְאִתְלַטְיָא, וְלִאֲתַעֲנֵשָׂא. אֲלֵא כִּיּוֹן דְאִשְׁתַּלִּים זְמַנָּא אַחֲרָא, וְהַהוּא מְמַנֶּה דְאִתְמַנָּה עַל עֲנָוִיָא וְתַעֲנִיתָ, אִשְׁתַּלִּים גּוֹ אִינוּן מְמַנֵּן אַחֲרֵינוּן, בְּעֵנְוָא דְלַעֲיָלָא, קוֹרְעִין לִיהַ כֵּל גִּזְרֵי דִינָא, דְאִתְגַּזַּר מֵאִינוּן שְׁבָעִין שָׁנִין עָלָיוֹן.

לְמַלְכָּא דְּחַדְדִי בַּהֲלוּלָא דִילִיָה, וְכֵל בְּנֵי נְשָׂא חֲדָאן עִמִּיה, חֲמָא חַד בְּרֵשׁ יַהִיב בְּקוֹלֵר, פְּקִיד עָלוּי, וְשְׂרִייהוּ. בְּגִין דִּישְׁתַּכְחוּן כּוּלָא בַּחֲדוּהָ.

עוֹנֵשׁ הַמְּבַטֵּל עֲנֵג שַׁבָּת

וְלִבְתֵּר, מִתְהַדְרִין אֵלָיו מְמַנֵּן דְּעֲנֵשִׁין לְבָנֵי נְשָׂא, וְאִתְפְּרַעִין מִנִּיהַ דְּבַר נֶשׁ, עַל דְאִשְׁתַּכַּח בְּנִינִיהַ גְּרִיעוּתָא עֵילָא וְתַתָּא. מָאִי תִקְנֶנְתִּיהָ. לִיתִיב תַּעֲנִיתָ עַל תַּעֲנִיתָ. מָאִי טַעַמָא. דָּא כְּטִיל עֲנָוָא דְשַׁבְתָּא, יְבַטֵּל עֲנָוָא דְחוּל. וְאִי אִיהוּ מְבַטֵּל עֲנָוָא דְשַׁבְתָּא, וְקָא מִתְעַנֵּג בַּחוּל, דְּמִי כְּמָאן דְּחֵשֵׁב לְמַלְכָּא אַחֲרָא, יִתִּיר מִמָּה דְחֵשֵׁב לִיהַ לְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא. רוּחָא עֲלָאָה, קְדִישָׁא דְקוּדְשִׁין דְשָׁרִיא עָלֶיהָ, לֹא עֲנֵג, וּבִטְלִיל לִיהַ מִנִּיהַ. רוּחָא אַחֲרָא דְחוּל, דְשָׁרִיא לְבַתֵּר עַל עֲלָמָא, חֵשֵׁיב וְקָא מְעַנֵּגָא לִיהַ. כְּדִין מִתְהַדְרִין וּמִתְפְּרַעִין מִנִּיהַ, בְּהָאִי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְאִתִּי.

תענית על תענית

בגין כך, אצטרך תענית אחרת, ביום קדמא דחול, בזמנא דשריא על עלמא ההוא רוקא דחול. ובהאי אית ליה אסוותא, בין דלא חשיב לרוקא דחול. וסימניך (ויקרא ה) והשיב את הגזלה אשר גזל וגו'. גזלן, לא חשיב לקודשא בריך הוא. לא חשיב לבני נשא, בגין כך לית ליה עונשא כגנב. גנב, דחשיב לבני נשא, ויתיר מקודשא בריך הוא, אית ליה עונשא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. זכאה איהו, מאן דאשתלים לתתא, לההוא עונג עלאה כדקא חזי.

בטול סעודת האמונה והשמחה (ח"ג ק"ה, א)

אמר ליה, ודאי הכי הוא. והא שמענא מלה. אבל מאן דשארית בתעניתא בשבתא, עביד גריעותא לשבת, או לא. אי תימא דלא עביד גריעותא, הא סעודתי דמהימנותא כטיל מניה, ועונשיה סגי, הא חדוותא דשבת בטיל מניה.

היום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה

אמר ליה, מלה דא שמענא, דדא הוא דאשגחן עליה מלעילא, מכל בני עלמא. בגין דהאי יומא, חדוותא הוא לעילא ותתא. חדוותא דכל חדוון. חדוותא, דכל מהימנותא ביה אשתכח. ואפילו רשעים דניהנם נייחין בהאי יומא. והאי בר נש לית ליה חדוה, ולית ליה נייחא, ושניא דא מכל עלאין ותתאין. בלהו שאלין עליה, מאי שניא דפלגיא הוא בצערא.

תענית על תענית

משום כך צריך תענית אחרת ביום ראשון של חל, בזמן ששורה על העולם אותה רוח של חל, ובזה יש לו רפואה, כיון שלא החשיב את רוח החל. וסימנך - (ויקרא ה) והשיב את הגזלה אשר גזל וגו'. גזלן אינו מחשיב את הקדוש ברוך הוא, אינו מחשיב בני אדם, לכן אין לא ענש כגנב. גנב שמחשיב בני אדם יותר מהקדוש ברוך הוא, יאש לו ענש בעולם הזה ובעולם הבא. אשרי מי שמשלים למטה את אותו ענג עליון כראוי.

בטול סעודת האמונה והשמחה

אמר לו, ודאי כך הוא, והרי שמענו את הדבר. אבל מי ששרוי בתענית בשבת, עושה חסרון לשבת או לא? אם תאמר שלא עושה חסרון, הרי סעודת האמונה בטל ממנו וענשו רב, הרי שמחת השבת בטל ממנו.

היום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה

אמר לו, דבר זה שמעתי, שזהו שמשיגים עליו מלמעלה מכל בני העולם, משום שהיום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה, שמחת כל השמחות, שמחה שכל האמונה נמצאת בה, ואפלו הרשעים של הגיהנם נחים ביום הזה. והאיש הזה אין לו שמחה ואין לו מנוחה, וזה שונה מכל העליונים והתחתונים. כלם שואלים עליו: מה שונה שפלוני הוא בצערא?

בשעה שמתגלה העתיק נמצאים כל החרות
והשמחה

ובשעה שהעתיק הקדוש מתגלה ביום הזה
וזה נמצא בצער, תפלתו עולה ועומדת
לפניו, אז נקרעים כל גזרי הדינים שנגזרו
עליו, ואכלו הספימו בבית הדין של המלך
עליו לרע - הכל נקרע, משום שבשעה
שמתגלה העתיק, נמצאים כל החרות וכל
השמחה, משום שמתגלה בהוללת המלך.

קריעת גזר הדין

ועל זה שנינו, קורעים לו גזר דינו של
שבעים שנה. מי השבעים שנה? אלא,
אף על גב שהספימו עליו כל אותם
שבעים כתרי המלך, שהוא נראה בהם,
הכל נקרע, משום שהעתיק הקדוש נוטל
(מבטל אותו ומהנה) את האדם, והדברים הללו,
כשמתעוררים עליו בחלום בליל שבת.
למלך שעשה הלולא לבנו, וגזר שמחה
על הכל. ביום הזה של ההלולא כל העולם
היו שמחים, ואיש אחד היה עצוב, תפוס
בקולר. בא המלך לשמחה, ראה את כל
העם שמחים כמו שהוא גזר. הרים עיניו,
ראה את אותו האיש התפוס בקולר עצוב.
אמר, ומה כל בני העולם שמחים בהלולא
של בני, וזה תפוס בקולר? מיד צוה והוציא
אותו והתירו אותו מקולרו (מקשריו).

כך זה ששרוי בתענית בשבת, כל העולם
שמחים - והוא עצוב, וזה נתפס בקולר.
בשעה שהעתיק הקדוש מתגלה ביום הזה
ונמצא האיש הזה תפוס בקולר - אף על
גב שהספימו עליו כל אותם שבעים שנים

בשעה שמתגלה העתיק נמצאים כל החרות
והשמחה

ובשעתא דעתיקא קדישא אתגלי
בהאי יומא, ואשתכח האי
בצערא, צלותיה סלקא וקיימא קמיה,
כדין אתקרעו כל גזרי דינין דאתגזרו
עליה, ואפילו אסתכמו כבי דינא
דמלכא עליה לביש, בלא אתקרע, בגין
דבשעתא דעתיקא אתגלייא, כל חירו
וכל חידו אשתכח, בגין דאתגלייא
בהלולא דמלכא.

קריעת גזר הדין

ועל דא תנינו, קורעין לו גזר דינו של
שבעים שנה. מאן שבועין שנה. אלא
אף על גב דאספמו עליה כל אינון שבועין
כתרי מלכא, דהוא אתחזי כהו, בלא
אתקרע. בגין דעתיקא קדישא נטיל (ס"א)
בטיל ליה וחי) ליה לבר נש, והני מלי, כד
מתערי עליה בחלמא בליליא דשבתא.
למלכא דעביד הלולא לבריה, וגזר
חדוה על בלא. בהאי יומא
דהלולא, כל עלמא הוה חדאן, ובר נש
חד הוה עציב, תפוס בקולרא. אתא
מלכא לחדוותא, חמא כל עמא חדאן
כמה דאיהו גזר. וקרף עינוי, חמא ההוא
בר נש תפוס בקולרא עציב. אמר, ומה
כל בני עלמא חדאן בהלולא דברי, ודא
תפוס בקולרא. מיד פקיד ונפקי ליה,
ושארו ליה מקולריה. (ס"א מקשריו).

כך האי דשארי בתעניתא בשבתא, כל
עלמא חדאן, ואיהו עציב, והאי
אתפס בקולרא. בשעתא דעתיקא
קדישא אתגלייא בהאי יומא, ואשתכח
האי בר נש תפוס בקולרא, אף על גב

דאסכימו עליה כל אינון שבועין שנין דאמרן, כלא אתקרע, ולא שארי עליה דינא. ביומא אחרא אית ביה רשו למקרע ליה, בההוא יומא, כל שבן שבת.

תענית חלום בשבת

דלית לך יום דלא אשתכח ביה חילא, ומאן דשארי בתעניתא דחלמא בההוא יומא, לא סליק ההוא יומא עד דקרע דיניה. אבל לאו דשבועים שנה כיומא דשבת. בגין כך, בההוא יומא ממש, ולא כיומא אחרא, דלית רשו ליומא על יומא אחרא. כל יומא, מה דאירע ביומיה, עבד. דלא אירע ביומיה, לא עבד. ועל דא לא לבעי ליה לאיגוש לסלקא ליה מיומא דא ליומא אחרא. ובגין כך, דבר יום ביומו תנינן, ולא דבר יום ליומא אחרא.

ענין החלום

ותא חזי, לאו למגנא מתערי עליה בחלמא. בגין למתבע עליה רחמי. ווי ללהוא בר נש דלא מתערי עליה, ולא אודעו ליה בחלמא, דהא אקרי רע. ובגניי כך, (תהלים ה) לא יגורד רע כתיב. וכתיב (משלי יט) בל יפקד רע, בל יפקד, בגין דאיהו רע.

ודבר דבר

אמר רבי יוסי, כתיב (ישעיה נח) ממצוא חפצך ודבר דבר, כתיב (ישעיה נח) ממצוא חפצך, מהו ודבר דבר, אלא, עד דיגזר מלה כדקא יאות, וימלל ליה. ודאי כך הוא ברירא דמלה, משמע דכתיב ודבר דבר. וזכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי, עלייהו כתיב, (ישעיה סג) ויאמר אך עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע.

שאמרנו, הכל נקרע, ולא שורה עליו הדין. ביום אחר יש בו רשות לקרע אותו. באותו יום, כל שכן בשבת.

תענית חלום בשבת

שאין לך יום שלא נמצא בו כח, ומי ששרוי בתענית חלום באותו היום, לא עולה אותו היום עד שקורע דינו. אבל לא ששבועים שנה כיום השבת. משום כך, באותו יום ממש, ולא ביום אחר, שאין רשות ליום על יום אחר. כל יום, מה שארע ביומו - עושה. שלא ארע ביומו - אינו עושה. ועל כן לא צריך לאדם להעלות אותו מיום זה ליום אחר. ומשום כך שנינו, דבר יום ביומו, ולא דבר יום ליום אחר.

ענין החלום

ובא ראה, לא לחנם מתעוררים עליו בחלום, כדי לבקש עליו רחמים. אוי לאותו אדם שלא מתעוררים עליו ולא מודיעים לו בחלום, שזה נקרא רע. ומשום כך כתוב, (תהלים ה) לא יגורד רע. וכתוב (משלי יט) בל יפקד רע. בל יפקד, משום שהוא רע.

ודבר דבר

אמר רבי יוסי, כתוב (ישעיה נח) ממצוא חפצך ודבר דבר. כיון שכתוב ממצוא חפצך, מהו ודבר דבר? אלא, עד שייגזר הדבר פראוי וידבר אתו. ודאי כך הוא ברור הדבר, משמע שכתוב ודבר דבר. אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב ויאמר אך עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קם

בא וראה מה שכתב המקביל הצדיק **רבי יעקב צמח זצ"ל** (מתלמידי האר"י הקדוש ז"ע) בהקדמתו לספר קול ברמה: "רחל מבכה על בניה", לפי שאינם עוסקים בהכמה זאת, הממקרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, שיאמר לה ה' אז "מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה וכו' על בניה פי איננו", כלומר, שפינון שביאת המשיח תלויה בתשובה ובעסק הזהר ובחכמת הקבלה", ואין בניה עוסקים בה, כי אם אחד מעיר ושנים ממשפחה, כי אין מדרש קבוע פראוי בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", כי אין בניה מושכים וממהרים את המשיח.

ז

כל תמימי דרך הולכים בתורת הזהר ומאמינים בו

קבלנו מרבנו הגדול [הגר"א] זכרוננו לברכה, שחלילה לומר שהסוד האמתי יסתר הדין המסכם להלכה פסוקה, רק שהאחרונים לא ירדו לעמק החכמה הזאת (עלית אליהו על הגר"א). וכתב בבאור הגר"א, שביום הפורים חלונות התבה והוא תשובה אפוא עלאה פתוחים, וזהו שכתוב "מקץ ארבעים יום" שהם ארבעים יום הידועים מראש חדש אלול, וברעיא מהימנא איתא על התקוני זהר, דאיהי כגוונא דתבת נח וכו', כידוע (הקדמת המוציא לאור תקוני זהר מהגר"א). - ורבינו הגר"א זכרוננו לברכה, אשר היה פאחד מן הראשונים... וכל רז לא אניס ליה... כתב פרושים על הזהר הקדוש והאדרא רבה קדישא והספרא דצניעותא והתקוני זהר, ובבאורים על השלחן ערוך מביא מקורות מדברי הזהר..., וכל תמימי דרך הולכים בתורת הזהר ומאמינים בו (הקדמת ספר זהר הרקיע להאדמו"ר מראדזין זכר צדיק לברכה). - כל אחד מה שמלמדוין אותו בבטן אמו כן יש יכלת בידו להשיג. ומי שהיה יכול להשיג סודות התורה והוא לא ישתדל להשיגו, נדון בדינין קשין (הגאון רבי אליהו מוילנה, הגר"א, אבן שלמה חלק כ"ד). - ברעיא מהימנא ובתקונים כתוב, דבזכות הזהר יגלה מלכא משיחא. ובתקוני זהר (סוף תקון ששי, דף כד): וכמה בני נשא לתתא ותפנסון מהאי חבורא דילך, כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגיניה (ויקרא כה, י) "ויקראתם דרור בארץ". עד כאן. [וכמה בני אדם למטה יתפרנסו, רוצה לומר יעסקו ויחיו, מזה החבור שלך, כאשר יתגלה למטה בדור האחרון, בסוף הימים, ועל ידי זה יקים ויקראתם דרור בארץ].

פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצוניות לחיצוניות הגוף, והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם (אבן שלמה פרק ח' אות כ"ו). הגאולה לא תהיה רק על ידי למוד התורה, ועקר הגאולה בלמוד הקבלה (אבן שלמה פרק י"א אות ג). - שאלתי ממנו: איך הדרך לצאת ידי חובתו השעור למוד שאמר רבותינו זכרונם לברכה? והשיב: ללמוד ספר הזהר ושערי אורה כדי להבין קצת הכנויים בזהר הקדוש, רק בלי הפרוש, כי הוא מבבל ומסיע לענין אחר (אבן שלמה פרק י"א אות ג).

יט. ובספרו קהלת יעקב כתב: ומה גם בדרונו זה עתה שהוא דרא בתרא וצריך להתגלות בו

המשך בעמוד קנד

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פָּרָק י"ז
פְּרָשִׁיּוֹת
יְתֵרוֹ - יַעֲקֹב

יְצִיאֹת הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק י"ז

אֶל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ ..... קנא
הִנֵּה מְקוֹם אֲתִי ..... קנב
אֶלְפִים אִמָּה ..... קנב
שֶׁבֶת רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְהַיָּחִיד ..... קנב
הוֹצֵאָה מִרְשׁוֹת לְרְשׁוֹת ..... קנג
פֶּסֶק מָרֹן שֶׁר הַתּוֹרָה הַגֵּר"ח קֵנִיבֶסְקִי ..... קנג
עֵרְכָה שֶׁל שְׁעָה ..... קנד

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שֶׁבֶת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים כה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

אל יצא איש ממקומו (ח"ב ס"ג, ב)

כְּתִיב אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. מִמְּקוֹמוֹ. תְּנִינָן, מֵהָהוּא מְקוֹם דְּאִתְחַזִּי לְמַהֲדָּ. וְרָזָא דְמַלְהָ דְכְּתִיב, (יחזקאל א) בְּרוּךְ יְיָ מִמְּקוֹמוֹ, וְדָא אִיהוּ מְקוֹם. וְדָא אִיהוּ רְזָא דְכְּתִיב, (שמות א) כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו אֲדַמַּת קִדְשׁ הוּא. אֲתֵר יְדִיעָא קְרִינָן לִיה מְקוֹם דְּאִשְׁתַּמּוּדְעָא יִקְרָא עֲלָהָ.

(ח"ב ר"ג, א)

כְּתִיב (שמות טז) אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מֵהוּ מִמְּקוֹמוֹ. תְּנִינָן, מִמְּקוֹמוֹ מֵהָהוּא אֲתֵר דְּאִתְחַזִּי לְמַהֲדָּ. וְרָזָא דְמַלְהָ, דְכְּתִיב, (יחזקאל א) בְּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ. וְדָא אִיהוּ מְקוֹם, וְדָא אִיהוּ רְזָא דְכְּתִיב, (שמות א) כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו. אֲתֵר יְדִיעָא אִיהוּ לְעִילָא, וְקְרִינָן לִיה מְקוֹם, דְּאִשְׁתַּמּוּדְעָא בִּיה יִקְרָא עֲלָהָ דְלְעִילָא. וּבְגִין כֵּךְ, אֲזַהְרִיתָא לְכַר נֶשׁ דְּהָא מִתְעַטְרָא בְּעַטְרָא קְדִישָׁא דְלְעִילָא, דְלָא יִפּוּק מִינֵיה דְאִי (יפוק מִפּוּמִיָּה מִילּוּלָא דְחַוִּיל) יִפּוּק מִנֵּיה, קָא מְחַלֵּל שְׁבִתָּא. בִּידוּי, בְּעֵבִידְתָּא. כְּמָה דְאִוְקִימְנָא. בְּרַגְלוּי, לְמַהֲדָּ לְכַר מִתְרִי אֲלִפִּין אֲמִין, כָּל אֲלִין חִלּוּלָא דְשְׁבִתָּא אִיהוּ.

אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, דָּא אִיהוּ אֲתֵר יִקְרָא דְקְדוּשָׁה דָּא, דְּהָא מִנֵּיה לְכַר אֲתֵר דְאַלְהִים אַחֲרִים אִיהוּ. בְּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ. כְּבוֹד יְיָ דְלְעִילָא. מִמְּקוֹמוֹ, דָּא כְּבוֹד דְלִתְתָּא וְדָא אִיהוּ רְזָא דְעַטְרָא דְשְׁבִתָּא, בְּגִין כֵּךְ אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, בְּרִיד הוּא לְעֵלְמָא וּלְעֵלְמִי עֲלִמִין.

אל יצא איש ממקומו

כְּתוּב אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. מִמְּקוֹמוֹ - שְׁנִינּוּ, מֵאוּתוֹ מְקוֹם שְׂרָאוּי לְלֶכְתָּ, וְסוּד הַדְּבָר - שְׁכַתּוּב (יחזקאל א) בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ, וְזֶהוּ סוּד הַכְּתוּב, כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו אֲדַמַּת קִדְשׁ הוּא. מְקוֹם יְדוּעָ קוֹרְאִים לוֹ מְקוֹם שְׁנוּדְעָ הַכְּבוֹד הָעֲלִיּוֹן.

כְּתוּב (שמות טז) אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. מַה זֶה מִמְּקוֹמוֹ? שְׁנִינּוּ, מִמְּקוֹמוֹ - מֵאוּתוֹ מְקוֹם שְׂרָאוּי לְלֶכְתָּ. וְסוּד הַדְּבָר - שְׁכַתּוּב (יחזקאל א) בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ. וְזֶה הִמְקוֹם. וְזֶהוּ סוּד הַכְּתוּב (שמות א) כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו. מְקוֹם יְדוּעָ הוּא לְמַעְלָה, וְקוֹרְאִים לוֹ מְקוֹם, שְׁנוּדְעָ בּוֹ הַכְּבוֹד הָעֲלִיּוֹן שְׁלַמְעֵלָה. וּמִשּׁוּם כֵּךְ אֲזַהְרִה לְאָדָם, שְׁהֲרִי מִתְעַטֵּר בְּעַטְרָה קְדוּשָׁה שֶׁל מַעְלָה, שֶׁלֹּא יִצְאֵ מִמֶּנּוּ. שְׂאָם (יצא מִפִּי דְבַר שֶׁל חַז"ל) יִצְאֵ מִמֶּנּוּ, הוּא מְחַלֵּל שְׁבִתָּ. בִּידוּ - בְּמַעֲשֵׂה, כְּמוֹ שְׁבַאֲרַנּוּ. בְּרַגְלוֹ - לְלֶכְתָּ מִחוּץ לְאֲלִפִּים אֲמֵה. כָּל אֵלָה הֵם חִלּוּל שְׁבִתָּ.

אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, זֶהוּ מְקוֹם כְּבוֹד הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה, שְׁהֲרִי מִמֶּנּוּ לְחוּץ הוּא מְקוֹם שֶׁל אֱלֹהִים אַחֲרִים. בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ. כְּבוֹד ה' שְׁלַמְעֵלָה. מִמְּקוֹמוֹ - זֶה כְּבוֹד שְׁלַמְעֵטָה, וְזֶהוּ סוּד שֶׁל עַטְרַת שְׁבִתָּ. וּמִשּׁוּם כֵּךְ, אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ. בְּרוּךְ הוּא לְעוֹלָם וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.

הנה מקום אתי

בְּתִיב (שמות לג) הנה מקום אתי, מקום אתי, ודאי דא איהו מקום טמיר וגניז, דלא אתיידע כלל. משמע דכתיב אתי, אַתְר דְּלֵא אַתְגְּלִיא, וְקִימָא טְמִירָא, וְדֵא אִיהו אַתְר עֲלָאָה לְעִילָא לְעִילָא, הִיכְלָא עֲלָאָה טְמִיר וְגִנְזוּ. אַכְל דָּא, אִיהו אַתְר לְתַתָּא כְּדִקְאֻמְרֵן. וְדֵא אִיהו מְקוּם דְּאִתְפְּרֵשׁ לְעִילָא, וְאִתְפְּרֵשׁ לְתַתָּא, וּבְגִין כְּד אַל יֵצֵא אִישׁ מִמְקוּמוּ בְיוֹם הַשְּׁבִיעִי.

אלפים אמה

וּמְדֻתָּם מַחוּץ לְעִיר אֶת פְּאֵת קְדָמָה אֶלְפִים בְּאַמָּה וְגו', (במדבר לה) הָא אוּקְמוּהּ בְּאִינוּן רִזִין עֲלֵאִין. אַכְל אֶלְפִים בְּאַמָּה, דִּירְתָה תְרִין סְטָרִין לְכָל סְטָר, וְאִיהו מִתְעַטְרָא תְדִיר בְּתִרִין סְטָרִין, בִּין לְעִילָא בִין לְתַתָּא. וְסִימְנָד שְׂכִינָה לֹא שְׂרָיא לְכַר מִתְחַוְּמָא דְאִתְחַזִּי לָהּ.

שבת ראש השנה והיחיד (תיקוני זהר ס"ט, א)

בְּרֵאשִׁית בְּרִי"ת א"ש, בְּרִית דָּא צְדִיק, כָּל אִתְקַרִי, קְשׁוּרָא דְכָל אַבְרִין דְגּוּפָא, ח' דֵּאִיהוּ תְמַנְיָא יוֹמִין, אִינוּן שְׁעוּרָא דְשִׁבְתָּה, דֵּאִיהוּ תְרִין אֶלְפִין אַמְיִין לְכָל סְטָר, לְנִטְרָא בְהוֹן אוֹת שִׁבְתָּה, כְּגוּוּנָא דָּא אִינוּן תְּמַנְיָא יוֹמִין תְּחוּם לְקַבְלָא בְהוֹן אוֹת בְּרִית, וּלְנִטְרָא לִיה בְהוֹן, דְּלֵא אִתְעַבִּיד בְּאוֹת בְּרִית חֲלוּל. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אַבָּא יוֹמָא חַד הוּוּיָנָא אֲזִילִי אָנָּא וְרַבִּי יוֹסִי, וְאַתָּא בְרִיה דְרַב הַמְּנוּנָא סְבָא מַהֲהוּא עֲלֵמָא, כְּדִוּקְנָא דְהָאִי עֲלֵמָא וְאִזְדַּמְן לֵן בְּאַרְחָא כְּגוּוּנָא דְמַחְמַר בְּתִרִין חֲמָרִין, וְשִׂאִילָנָא (נ"א וְשִׂאִיל ל?) מָאִי אֶת שִׁבְתוֹתִי תִשְׁמֹרוּ

הנה מקום אתי

בְּתוּבָה, (שמות לג) הנה מקום אתי. מקום אתי, וְדֵאִי זְהוּ מְקוּם טְמִיר וְגִנְזוּ שְׁלֵא נוֹדַע כָּלְל. מִמְשַׁמְעֵ שְׁכִתוּב אֶתִי - מְקוּם שְׁלֵא הִתְגַּלָּה וְעוּמֵד טְמִיר, וְזְהוּ מְקוּם עֲלִיּוֹן לְמַעְלָה לְמַעְלָה, הִיכְל עֲלִיּוֹן טְמִיר וְגִנְזוּ. אַכְל זְהוּ מְקוּם לְמַטָּה, כְּפִי שְׂאֻמְרֵנוּ. וְזְהוּ מְקוּם שְׁנַפְרָד לְמַעְלָה וְשְׁנַפְרָד לְמַטָּה, וּמִשׁוּם כְּךָ אַל יֵצֵא אִישׁ מִמְקוּמוּ בְיוֹם הַשְּׁבִיעִי.

אלפים אמה

וּמְדֻתָּם מַחוּץ לְעִיר אֶת פְּאֵת קְדָמָה אֶלְפִים בְּאַמָּה וְגו' (במדבר לה), הִרִי פְרִשׁוּהָ בְּאוֹתָם סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים. אַכְל אֶלְפִים בְּאַמָּה - שְׁיִרְשָׁה שְׁנֵי צְדָדִים לְכָל צַד, וְהִיא מִתְעַטְרָת תְּמִיד בְּשְׁנֵי צְדָדִים, בִּין לְמַעְלָה בִין לְמַטָּה. וְסִימְנָד - שְׂכִינָה לֹא שׁוּרָה מַחוּץ לְתַחוּם הִרְאוּי לָהּ.

שבת ראש השנה והיחיד

בְּרֵאשִׁית, בְּרִי"ת א"ש, בְּרִית זְה צְדִיק שְׁנַקְרָא כָל, הִקְשֵׁר שְׁל כָל אִבְרֵי הַגּוּפִי, ח' שְׁהִיא שְׁמוּנָה יְמִים, הֵם שְׁעוּרָ שְׁל שִׁבְתָּה, שְׁהוּא אֶלְפִים אַמּוֹת לְכָל צַד, לְשִׁמּוֹר בְּהֵם אוֹת שִׁבְתָּה. כְּמוֹ כֵּן הֵם שְׁמוּנָה יְמִים, הִתְחַוּם לְקַבְלָא בְּהֵם אוֹת בְּרִית וְלְשִׁמּוֹר אוֹתוֹ בְּהֵם, שְׁלֵא נַעֲשֶׂה בְּאוֹת הַבְּרִית חֲלוּל.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר: אַבָּא, יוֹם אַחַד הָיִיתִי הוֹלֵךְ אֲנִי וְרַבִּי יוֹסִי, וּבָא בְּנֵו שְׁל רַב הַמְּנוּנָא הִזְקֵן מֵאוֹתוֹ הָעוֹלָם בְּדַמּוֹת שְׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, וְהִזְדַּמְּנוּ לְנוּ בְּדַרְךָ כְּמוֹ שְׁמַחְמַר עִם שְׁנֵי חֲמוּרִים, וְשִׂאִלְנוּ, מַה זְה אֶת שִׁבְתָּתִי תִשְׁמֹרוּ וּמִקְדָּשִׁי תִירָאוּ? וְאָמַר הוּא דְבְרִים

יפים, אבל עם כל זה רצייתי לשמע מפיה. אמר לו: בני, ודאי שבירת שקולה לשבת, ומשום זה (בראשית ירא שבת וכו').

ומקדשי תיראו (ויקרא יט ג), ואמר איהו מילין שפירין, אבל עם כל דא בעינא למשמע מפומך, אמר ליה ברי בודאי ברית איהו שקיל לשבת, ובגין דא (בראשית ירא שבת וכו').

הוצאה מרשות לרשות

הוצאה מרשות לרשות (תיקוני זהר פ"ה, א)

יציאות השבת שתיים, הן עקירה והנחה, שעושה אותם בבת אחת. מי שעוקר חפץ ממקומו ומניח אותו מחוץ למקומו ומרשותו, כאלו עקר את עץ החיים, שהוא אות ברית, והניח אותו ברשות נכריה, מי שעושה את זה, גורם שעוקר נשמתו מרשותה ומניחה ברשות אחרת, שהיא מרה וטחול, וזה גרם לישראל שנגעקרו מארץ ישראל וגלו לארץ נכריה, שהיא רשות הרבים, וכך הוא מי שמכניס אות ברית קדש שלו לרשות נכריה. שבתא"י הוא טחול חמ"ה, אשה רעה מרה, על שבתא"י נאמר והבור רק אין בו מים, מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו, והוא רעב וצמאון וקינה והספד וחשכה וערפל, והיא גלות לישראל.

יציאות השבת שתיים. אינון עקירה והנחה, דעביד לון בבת אחת, מאן דאעקר חפץ מאתריה ואנח ליה לבר מאתריה ומרשותיה, כאלו אעקר אילנא דחיי דאיהו אות ברית, ואנח ליה ברשו נוכראה, מאן דעביד דא גרים דאעקר נשמתיה מרשות דילה, ואנח לה ברשו אחרא דאיהי מרה ומחול, ודא גרם לישראל דאתעקרו מארעא דישראל, ואתגליאו בארעא נוכראה דאיהי רשות הרבים, והכי איהו מאן דאעיל אות ברית קדש דיליה ברשו נוכראה, שבתא"י איהו טחול חמ"ה, אתתא בישא מרה, שבתא"י עליה אתמר (בראשית לז כד) והבור רק אין בו מים, מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו, ואיהו רעב וצמאון וקינה והספד וחשוכא וקבלא, ואיהי גלותא לישראל.

יום א' וישב לסדר "ויאמר צדקה ממנה" תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו

לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר בזכות הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון מן גלותא".

הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים, בשם מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו שאין לבחורים ללמוד זזה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכך הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה מקובלני ממרן החזון איש זי"ע שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזזה"ק, וחובה קדושה בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכ"ל. ואמרתי לכתוב זאת למו"ר האדמו"ר כדי לחזק ידיו.

בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעה"ק אלעד ת"ו.

המשך "עֲרֵכָה שֶׁל שְׁעָה" מעמוד קמח

אמר הגאון הצדיק **רבי שלמה בלוי** זצ"ל בשם רבו **החפץ חיים** זי"ע, שעל למוד ספר הזהר אין שום הגבלה, כי רבו מדרשו, והיה החפץ חיים מעורר לכלם, שילמדו כל שבת את הזהר של אותה פְּרָשָׁה, ואפלו לבחורים (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בגין יוסף).

רבנו החזון איש זי"ע הורה לשואליו, ללמוד זהר כספר מוסר, ואף למד בעצמו עם בן אחותו הגאון **רבי שמריהו גריינמן** זכר צדיק לברכה. ובהזדמנות אחת התבטא, כי בהכמות הנסתר ישנן סגיות שלמות הקשות יותר מאלו שבנגלה, והיה מסביר, כי בשל כך נקראת חכמה זו 'חכמת הקבלה', שכן אין להבינה אלא בקבלה, איש מפי איש עד אליהו, או מפי שקבל מאליהו.

ובספר "מעשה איש" (עבודת על מרן הגאון הקדוש החזון איש זצ"ל) כתב משמו: לשון הזהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל.

כשנשאל פעם מרן החזון איש זי"ע על ידי הגאון **רבי שמואל הלוי ואונער שליט"א**, באשר ללמוד ספר הזהר למי שלא הגיע לחכמה זו, השיב: "למען הלמוד אסור, אף כדי לדעת יראת אלקים, מתר ואף מצוה גדולה, שכן אין לה מאמרי חכמינו זכרונם לברכה, המלהיבים כל כך ליראה, כמו מאמרי הזהר הקדוש". וכשנכנס אליו פעם רבה של זכרון מאיר, הגאון **רבי שמואל הלוי וואזנר** (בעל "שבט הלוי"), על השלחן היה מנח ספר הזהר נטול פריכה, הרב וואזנר שהיה מקרב לרבנו, הגיב: "נראה שלומדים הרבה בספר זה... חיוף עלה על פניו הקדושות של רבנו. ואז שאל הרב ואונער: "מי היה רבו של הגר"א בקבלה?". למשמע השאלה השיב רבנו בנימת שאלה: "וכי אליהו הנביא הוא רבי רע?"... "אלו ידעו", הוסיף, "החסידים בדורו של הגר"א על כחו הגדול שבחכמה זו, לא היה פרוז הלבבות שבין הכתות גדול כל כך"...

כעת זכינו שתתקיים בנו הבטחת הרשב"י על ידי אליהו הנביא זכור לטוב (תיקוני זוהר תיקון ו' דף כ"ד ע"א), שבדור האחרון כל ישראל יתאחדו בלימוד הזוהר הקדוש, ספרדים חסידים וליטאים, שומעים לקול ה' חוצב להבות אש הנאמרים על ידי כל גדולי וקדושי הדורות, מהאריז"ל ותלמידיו, הרמח"ל, הגר"א ותלמידיו, הבעל שם טוב ותלמידיו, האור החיים הקדוש, החיד"א, הגן איש חי, ותלמידיהם, רבי ישראל סלנטר, החפץ חיים, והחזון איש, עין אור הזוהר, ובגדולי ישראל והזוהר באריכות שהבאנו מלמעלה מאלף צדיקים קדושים וטהורים) ולומדים זהר הקדוש באהבה ובשמחה.

כ. בס"ד אנו חבורתא קדישא ספרדים ליטאים
 וחסידים ביחד מוציאים לאור מחדש את באורי
 הגר"א על התיקוני זוהר, יהי רצון שחפץ ה'
 יכתב, עיי"ש.

המשך בעמוד קסב

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ח

פְּרָשִׁיּוֹת

מִשְׁפָּטִים - רְאֵה

שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת יֵשׁ לָהֶם

שְׂמִירָה מִיַּחַדָּת

פָּרֶק י"ח

לא תִבְעֲרוּ אֵשׁ..... קנז
 שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת
 הָאָרֶץ..... נז
 יִשְׂרָאֵל שְׂמֹרִים הֵם..... קנז
 מִחֲלָלֵי שַׁבָּת אֵין לָהֶם שְׂמִירָה..... קנט
 אִלוּ שְׁלֹא שְׂמְרוּ שַׁבָּת בְּעוֹלָם הָזֶה שׁוֹמְרִים
 אוֹתָהּ בְּעַל כְּרָחֵם בְּגִיהָנָם..... קנט
 דִּינָם שֶׁל רְשָׁעִים מְסַתְּלֵק בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, חוּץ
 מִדִּינָם שֶׁל מְחַלְלֵי שַׁבָּת..... קנט
 לְאַחַר צְאֵת הַשַּׁבָּת..... קסא
 רוֹצֵה לִהְיוֹת מְלִיוֹנָר?..... קסא
 עֲרָכָה שֶׁל שְׁעָה..... קסב

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ◉ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- ◉ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-זט] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים כה-קמ.
- ◉ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

לא תבערו אש (ח"ב פ"ט, ב)

הנו אמר ר' שמעון, כתיב, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. מאי טעמא. בגין דלא אתחזי דינא בהאי יומא. ואי תימא הא לגבוה סלקא. בכל מושבותיכם קאמר, ולא לגבוה. וההוא דסלקא לגבוה, לאכפאי לדינא אחרא סלקא. דתנינן, אית אשא אכלא אשא. ואשא דמדבחה, אכלא אשא אחרא.

ובגניי כד, אתגליא עתיקא קדישא בהאי יומא, מפל שאר יומין. ובזמנא דאתגליא עתיקא, לא אתחזי דינא כלל. וכל עלאין ותתאין משתכחין בחרוהא שלימתא, ודינא לא שלטא.

ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ תאנא, כתיב (שמות לא) כי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ. ששת ימים ודאי, ולא בששת. והני יומין קדישין עלאין, אקרון יומי דשמא קדישא אתכליל בהו, ואינון אתכלילין ביה. וכאה חולקיהון דישראל מפל עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, עלייהו כתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים בני' אליהם חיים פולכם היום.

ישראל שמורים הם (ח"ב ר"ה, א)

ביון דהאי רוחא שרא על עלמא, כל רוחין בישין, וכל מקטרגין בישין, אסתלקו מעלמא ולא בעינן לצלאה על נטורא, בגין דישראל אינון נטירין בהחוא רוחא, וסכת שלום פריסת נדפהא עליהו, ואינון נטירין מפלא. ואי תימא, הא תנינן, דלא יפוק בר נש יחידאי, לא בליליא רביעאה דשבתא, ולא בליליא דשבתא, וכעי

לא תבערו אש

עוד אמר רבי שמעון, כתוב לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. מה הטעם? כדי שלא יראה דין ביום הזה. ואם תאמר, הרי לגבוה עולה? בכל מושבותיכם קאמר, ולא לגבוה. ואותו שעולה לגבוה, עולה לכפות דין אחר. ששנינו, יש אש אוכל אש, ואש המזבח אוכל אש אחר.

ומשום כך מתגלה העתיק הקדוש ביום הזה מפל שאר הימים. ובזמן שמתגלה העתיק, לא נראה דין כלל, וכל העליונים והתחתונים נמצאים בשמחה שלמה, והדין לא שולט.

ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ שנינו, כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ. ששת ימים ודאי, ולא בששת. והימים הקדושים העליונים הללו נקראים ימים שהשם הקדוש נכלל בהם, והם נכללים בו. אשרי חלקם של ישראל מפל העמים עובדי עבודת פוכבים ומזלות, עליהם כתוב (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אליהם חיים פולכם היום.

ישראל שמורים הם

ביון שהרוח הזו שורה על העולם, כל הרוחות הרעות וכל המקטרגים הרעים הסתלקו מן העולם, ולא צריכים להתפלל על שמירה, משום שישראל שמורים באותה רוח, וסכת שלום פורסת כנפיה עליהם, והם שמורים מהכל. ואם תאמר, הרי שנינו שלא יצא אדם יחידאי, לא בליל רביעי של שבת ולא בליל שבת, וצריד אדם להשמר. והרי אמרנו, שבליל

השבת שמורים אנשים מכל המקטרגים של העולם ולא צריכים להתפלל על שמירה?

בא וראה, כן זה ודאי, ליל רביעי של שבת צריכים להשמר מהם. מה הטעם? משום שכתוב (בראשית א) יהי מארות. מארת כתוב חסר, והרי פרושה, שבגלל שהיא חסרה, כמה קבוצות של רוחות נכללו במארת הזה. קללות ומארת הן בפגימת הלבנה, וכלם שולטים באותו הלילה.

בליל השבת, כיון שכלם מתפזרים להכנס לנקב של העפר, שלא יכולים לשלט, צריך אדם יחידי להשמר. ועוד, אף על גב שלא יכולים לשלט, נראים לפעמים, וכן אדם יחידי צריך להשמר.

דבר זה כן שנינו, ואם כן, זה חסרון של השמירה. אבל בשבת השמירה מצויה לעם הקדוש, וכשנכנסת שבת, הקדוש ברוך הוא מעטר כל אחד ואחד מישראל, ורצה שישמרו את העטרה הקדושה הזו שהתעטרו בה. ואף על גב שהם אינם נמצאים בשוב, לפעמים הם נראים לאדם יחידי ומונע מזלו. וצריך לאדם להתעטר בעטרה קדושה ולשמר אותה.

סוף סוף, שמירה נמצאת באותו לילה לעם הקדוש, הואיל וספת שלום פרוסה על העם, שהרי שנינו, בכל מקום שנמצאת ספת שלום, הצד האחר לא נמצא שם, ולכן שמירה היא ושמירה מצויה.

בר נש לאסתמרא. והא אמרן, דבלייליא דשבתא נטירין בני נשא מכל מקטרגין דעלמא, ולא בעינן לצלאה על נטורא. **הא** חזי, הכי הוא ודאי, ליליא רביעאה דשבתא, בעינן לאסתמרא מנייהו, מאי טעמא. בגין דכתיב, (בראשית א) יהי מארת, מארת כתיב חסר, והא אוקמוה, דבגין דהיא חסרה, כמה חבילי טהירין אתכלילין בהאי מארת. לוטין ומארת אינון בגרעיותא דסיהרא, וכלהו שליטין בההוא ליליא.

בליליא דשבתא, כיון דכלהו מתבדרן לאעלא בנוקבא דעפרא, דלא יכלין לשלטאה, בעי בר נש יחידאי, לאסתמרא. ותו, אף על גב דלא יכלין לשלטאה, אתחזיין לזמנין, ובר נש יחידאי בעי לאסתמרא.

מלה דא הכי תנינן, ואי הכי גרעיותא דנטורא איהו. אבל בשבתא נטירו אשתכח לעמא קדישא, וקודשא בריך הוא כד עאל שבתא, מעטר לכל חד וחד מישראל, ובעי דינטרון ליה להאי עטרא קדישא, דאתעטרו ביה, ואף על גב דאינון לא אשתכחו בישובא, לזמנין לבר נש יחידאי אתחזון, ואתרע מזליה. ואצטריך ליה לבר נש, לאתעטרא בעטרא קדישא, ולנטרא ליה.

סוף סוף, נטירו אשתכח בההוא ליליא לעמא קדישא, הואיל וספת שלום פריסא על עמא, דהא תנינן, בכל אתר דסכת שלום אשתכח, סטרא אחרא לא אשתכח תמן. ועל דא נטורא איהו ונטורא שכיח.

יום השבת שמחה היא לכל, והכל נשמר למעלה ולמטה. והאור (והנרדה) התחתון מאיר לעלות למעלה ביפי של שבועים העטרות שהן החלקים היתרים, והגזון של כל הזקנים מתעורר.

מחללי שבת אין להם שמירה

בשבתות ובחודשים ובזמנים ובחגים, באותו מקום האש שוככת ולא נדונים, אבל לא יוצאים משם כשאר הרשעים שיש להם מנוחה. כל אותם שמחללים שבתות וזמנים ולא חוששים לכבוד רבונם כלל כדי לשמר אותם, אלא מחללים בפרהסייה - כמו שהם לא שמרו שבתות וזמנים בעולם הזה, כך גם לא שומרים אותו בעולם הבא, ואין להם מנוחה.

אלו שלא שמרו שבת בעולם הזה שומרים אותה בע"כ בגיהנם

אמר רבי יוסי, אל תאמר כך, אלא הם שומרים שבתות וזמנים שם בגיהנם בעל פרחם. אמר רבי יהודה, אלה אותם עובדי כוכבים ומזלות שלא הצטוו, שלא שמרו שבת בעולם הזה, שומרים אותה שם בעל פרחם.

דינם של רשעים מסתלק ביום השבת, חוץ מדינם של מחללי שבת

בכל ערב שבת כשמתקדש היום, הכרוזים הולכים בכל אותם מדורי הגיהנם: הסתלקו דיגי הרשעים, **שהרי המלך הקדוש בא, והיום מתקדש, והוא מגן על הכל**. ומיד מסתלקים הדינים ויש לרשעים מנוחה. (וכך אותם מחללי שבתות ומועדים בפרהסייה, דינים מסתלקים מעליהם) (ואפילו עובדי כוכבים ומזלות שלא נצטוו לשמר שבתות ומועדים, שם שומרים בעל פרחם) **אבל אש הגיהנם לא שוככת מעל אלה שלא שמרו**

יומא דשבתא, חדוה איהו לכלא, וכלא אתנטר לעילא ותתא. ונהורא (נ"א ונהורדה) תתאה נהרא לסלקא לעילא, בשפירו דעטרין שבועין חולקין יתיר, וסבא דכל סבין אתער.

מחללי שבת אין להם שמירה (ח"ב ק"ו, ב)

בשבתי ובירחי ובזמני ובחגי, בההוא אתר נורא אשתכד, ולא אתדנו, אבל לא נפקי מתמן, בשאר חייבין דאית להו נייחא. כל אינון דמחללי שבתות וזמני, ולא חיישי ליקרא דמאריהון כלל, בגין למטר לון, אלא מחללי בפרהסייה, כמה דאינון לא נטרי שבתו וזמני בהאי עלמא, הכי נמי לא נטרי ליה בההוא עלמא, ולית לון נייחא.

אלו שלא שמרו שבת בעולם הזה שומרים אותה בעל פרחם בגיהנם

אמר רבי יוסי, לא תימא הכי, אלא נטרי שבתו וזמני תמן בגיהנם בעל פרחיהו. אמר רבי יהודה, אלון אינון עובדי כוכבים ומזלות, דלא אתפקדו, דלא נטרי שבת בהאי עלמא, נטרי ליה תמן בעל פרחיהו.

דינם של רשעים מסתלק ביום השבת, חוץ מדינם של מחללי שבת

בכל מעלי שבתא כד יומא אתקדש, כרוזין אזלין בכל אינון מדורין דגיהנם: סליקו דינא דחייביא, דהא מלכא קדישא אתיא, ויומא אתקדש, ואיהו אגין על כלא. ומיד דינין אסתלקו, וחייביא אית לון נייחא. (וכך אינון מחללי שבתות וזמני בפרהסייה דינין סלקין מנייהו) (נ"א ואפילו עובדי כוכבים ומזלות דלא אתפקדו למיטר שבתו וזמני תמן נטריו בעל פרחם) **אבל נורא דגיהנם לא**

שַׁבַּת לְעוֹלָמִים, וְכָל רְשָׁעֵי הַגֵּיהֶנֶם שׁוֹאֲלִים עֲלֵיהֶם: מַה שׁוֹנִיִּים אֵלֶּה שְׂאִין לָהֶם מְנוּחָה מִכָּל הַרְשָׁעִים שֶׁל כָּאוּ?! וְאוֹתָם בְּעֲלֵי הַדִּין מְשִׁיבִים לָהֶם: אֵלֶּה הֵם הַרְשָׁעִים שֶׁכִּפְרוּ בְּקִדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְעָבְרוּ עַל כָּל הַתּוֹרָה. **מִשׁוּם שֶׁלֹּא שָׁמְרוּ שַׁבַּת שָׁם, לָכֵן אִין לָהֶם מְנוּחָה לְעוֹלָמִים.**

וְכָל אוֹתָם הַרְשָׁעִים יוֹצְאִים מִמְּקוֹמָם, וְנִתְּנָת לָהֶם רְשׁוּת לְלַכֵּת וּלְרַאֲוֹת אוֹתָם. וּמִלֵּאָךְ אֶחָד שֶׁשָּׂמוּ סִנְטֵרִיא"ל הוֹלֵךְ וּמוֹצִיא אֶת אוֹתוֹ הַגּוֹף שֶׁלָּהֶם וּמְכַסֵּוּ לְגֵיהֶנֶם לְעֵינֵי הַרְשָׁעִים, וְרוֹאִים אוֹתוֹ שֶׁמַּעֲלָה תוֹלְעִים, וְלִנְשָׁמָה אִין מְנוּחָה בְּאֵשׁ הַגֵּיהֶנֶם.

וְכָל אוֹתָם הַרְשָׁעִים שֶׁשָּׂם סוֹבְבִים אֶת אוֹתוֹ הַגּוֹף וּמְכַרְיָזִים עָלָיו: זֶהוּ פְלוּנֵי הַרְשָׁע שֶׁלֹּא חָשַׁשׁ לְכַבֹּד רְבוּנוּ, וְכִפְרוּ בְּקִדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכִפְרוּ בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָה. אוֹי לוֹ! טוֹב שֶׁלֹּא נִבְרָא וְלֹא יָבֵא לְדִין הַזֶּה וּלְבוֹשָׁה הַזֶּה! זֶהוּ שְׁפָתוֹב (ישעיה 10) וְיִצְאוּ וְרָאוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי כִי תוֹלְעָתֶם לֹא תָמוּת וְאֲשֶׁם לֹא תִכְבֶּה וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בֶּשֶׂר. כִּי תוֹלְעָתֶם לֹא תָמוּת - מִן הַגּוֹף. וְאֲשֶׁם לֹא תִכְבֶּה - מִן הַנְּשָׁמָה. וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בֶּשֶׂר - וְהָיוּ דִי רָאוֹן, עַד שֶׁכָּל רְשָׁעֵי הָעוֹלָם שֶׁל שָׁם יֵאמְרוּ דִי לְרֵאִיָּה הַזֶּה.

רַבִּי יוֹסֵי אָמַר, וְדַאי כֶּף זֶה, מִשׁוּם שֶׁשַּׁבַּת הִיא כְּנֶגֶד כָּל הַתּוֹרָה, וְהַתּוֹרָה הִיא אֵשׁ - מִשׁוּם שֶׁעָבְרוּ עַל אֵשׁ הַתּוֹרָה, הָרִי אֵשׁ הַגֵּיהֶנֶם דוֹלְקוּ, שֶׁלֹּא שׁוֹכְף מַעֲלִיהֶם לְעוֹלָמִים.

אֲשַׁתְּכֶד, מַעֲלִיָּהוּ דְלֹא נִטְרֵי שַׁבַּת לְעֵלְמִין. וְכָל חַיִּיבֵי גֵיהֶנֶם שְׂאֵלֵי עֲלִיָּהוּ, מָאֵי שְׂנֵא אֵלִין דְּלִית לֹון נְיִיחָא, מְכָל חַיִּיבִין דְּהִכָּא. אֵינֹון מְאָרִיָּהוֹן דְּדִינָא תְּיִיבִין לֹון, אֵלִין אֵינֹון חַיִּיבִין דְּכִפְרוּ בִיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהוּא, וְעָבְרוּ עַל אוֹרִיָּתָא כְּלָא, בְּגִין דְּלֹא נִטְרוּ שַׁבַּת תַּמָּן, בְּגִין כִּד לִית לָהוּ נְיִיחִין לְעֵלְמִין.

וְאֵינֹון חַיִּיבִין כְּלָהוֹן, נִפְקִין מְדוּכְתִיָּהוּ, וְאֲתִיָּהִיב לֹון רְשׁוּ לְמִיָּהֵד לְמַחְמֵי כְּהוּ. וּמִלֵּאָךְ חַד דִּי שְׂמִיָּה סִנְטֵרִיא"ל, אֲזִיל וְאֶפִּיק לְהַהוּא גּוֹפָא דְּלָהוֹן, וְעִיִּיל לִיָּה לְגֵיהֶנֶם, לְעֵינֵיָּהוֹן דְּחַיִּיבִיא, וְחַמָּן לִיָּה דְּסִלְקָא תוֹלְעִין, וְנִשְׁמָתָא לִית לָהּ נְיִיחָא כְּנוּרָא דְּגֵיהֶנֶם.

וְכָל אֵינֹון חַיִּיבִיא דְּתַמָּן, סַחְרִין לְהַהוּא גּוֹפָא, וּמְכַרְיָזֵי עֲלִיָּה, דָּא אִיָּהוּ פְּלַנְיָא חַיִּיבָא, דְּלֹא חַיִּישׁ לִיקְרָא דְּמְאָרִיָּה, כִּפְרוּ בִיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהוּא, וְכִפְרוּ בְּכָל אוֹרִיָּתָא כְּלָא, וְוִי לִיָּה, טָב דְּלֹא יִתְבְּרִי, וְלֹא יִתִּי דְּדִינָא דָּא, וּלְכַסּוּפָא דָּא, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (ישעיה 10) וְיִצְאוּ וְרָאוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי כִי תוֹלְעָתֶם לֹא תָמוּת וְאֲשֶׁם לֹא תִכְבֶּה וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בֶּשֶׂר. כִּי תוֹלְעָתֶם לֹא תָמוּת, מִן גּוֹפָא. וְאֲשֶׁם לֹא תִכְבֶּה, מִן נִשְׁמָתָא. וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בֶּשֶׂר, וְהָיוּ דִי רָאוֹן, עַד דְּכָל חַיִּיבִין דְּגֵיהֶנֶם דְּתַמָּן, יִימְרוּן, דִּי רֵאִיָּה דָּא.

רַבִּי יוֹסֵי אָמַר, וְדַאי חַיִּיבֵי הוּא, בְּגִין דְּשַׁבַּת אִיָּהוּ לְקַבֵּל אוֹרִיָּתָא כְּלָא, וְאוֹרִיָּתָא אִיָּהוּ אֵשׁ, בְּגִין דְּעָבְרוּ עַל אֵשׁ דְּאוֹרִיָּתָא, הָא אֵשׁ דְּגֵיהֶנֶם דְּלִיק, דְּלֹא שְׂכִיד מַעֲלִיָּהוּ לְעֵלְמִין.

לְאַחַר צֵאת הַשַּׁבָּת

אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, לְכַתֵּר כַּד נִפְּיק שַׁבְּתָא,
אֲתִי הֵהוּא מְלֵאךְ, וּמְהֵרָה הֵהוּא
גּוֹפָא לְקַבְרִיהּ, וְאַתְדַּנּוּ תַרְוּוּיָהּ, דָּא
לְסַטְרִיהּ וְדָא לְסַטְרִיהּ. וְכֹל דָּא, בְּעוּד
דְּגּוֹפָא קַיִמָּא עַל בְּרִייהּ, דְּהָא כִּיּוֹן
דְּגּוֹפָא אֲתַאכְּל, לִית לִיהּ לְגּוֹפָא כָּל
אֲלִין דִּינִין, וְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא (תהלים עח)
לֹא יַעִיר כָּל חַמְתּוֹ בְּתֵיב בֵּיהּ.

לְאַחַר צֵאת הַשַּׁבָּת

אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, לְאַחַר כְּשִׁיּוּצֵאת שַׁבָּת,
בָּא אוֹתוֹ מְלֵאךְ וּמְחִזִּיר אוֹתוֹ גּוֹף לְקַבְרוֹ,
וְנִדְוָנִים שְׁגִיחָם, זֶה לְצַדִּי וְזֶה לְצַדִּי. וְכֹל
זֶה בְּעוּד שְׁהַגּוּף קָיָם עַל בְּרִיּוֹ, שְׁהַרִי כִּיּוֹן
שְׁהַגּוּף נִתְעַפֵּל, אִין לְגוּף אֶת כָּל הַדִּינִים
הַקְּלוֹ, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּתוּב בּוֹ, וְלֹא
יַעִיר כָּל חַמְתּוֹ.

רוצה להיות **מליונר** בעז"ה?

לימוד שעה אחת זוהר בשבת
שווה 100 מליון שנה תורה

לקבלת הספרים ערכה של שעה,
גדולי ישראל והזוהר,
תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!

פקס: 02-9951300

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קנד

ח

אין לאדם להפטר מעסק חכמת הקבלה בשום אופן והוא עקר תורת ישראל

"מעין גנים" (פ"א) לבעל "בני יששכר": התנהגות האדם בעסק החכמה האמיתית, הגם שלא הגיע עדין למדרגה שיהיה ראוי לעמוד בהיכל המלך, עם כל זה לא פטר עצמו מעסק החכמה האמיתית, כי היא הצלחת הנפש, מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, הלא המה עסק העיון בש"ס ופוסקים, ועסק העיון בסודות התורה, חכמה האמיתית חכמת הקבלה... ובפרט בדורותינו אלה, אחר התנוצצות אורות של עולם התקון משנת של"ב ואילך, על ידי אור שבעת הימים מרן האריז"ל הנסתרות לנו ולבנינו כמו הנגלות, ואין לאדם להפטר מעסק חכמת הקבלה בשום אופן, והוא עקר תורת ישראל אשר השם יתברך הגיד דבריו לעקב חקיו ומשפטיו לישראל וכו'. ואומר אני, הלואי שלא היו מקילין גדולי הדור בלימוד החכמה הקדושה, והלואי היו מלמדים דרך לתלמידים, לעסוק בחכמה הלזו, אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות, והיו כל החכמות נדחים מפניה, כמו שנדחה החושף מפני האור; אך שבעוונותינו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הכהונה, ואמרו שלא ילמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקדש, הנה עבור זה נשארנו ערומים מן החכמה הקדושה ונתגבר בעוונותינו הרבים חשכות החכמות החיצוניות הפסיל בחשך הולך, ובימינו במהרה יתקיים: ויאמר אלהים יהי אור ויאר לנו, אכ"ר.

וכתב ב"שער יששכר" (מאמר גל ענין אות י"ח): אשרי העם לומדך ואשרי העומדים על סודך, לכאורה קשה דכיון שהמה לומדך לומדי זהר הקדוש, וכו' איך קראום בלשון 'עם' שהוא מדרגה פחותה פנוע כו', אך מזה הוא נראה, שגם איש פשוט שלא קדש עצמו כל כך במעלות הראויים ללמוד, מכל מקום יקרב אל החכמה ההיא, בפרט בסוף יומיא אליו, שבזה תליא התקרבות הגאולה במהרה בימינו אמן.

ולגדל חביבותיה נסים בדברי הפה החיים (סימן כ"ה ס"ק ע"ה) אשר פתב בשם הרב משאת בנימין זצ"ל (סימן ס"ב דף ז"ן עמוד א'), וזה לשונו: הדרך השני לילך אחר רוב בני ומנון, הרי לפניך ספר הזהר, שהוא שקול יותר מכל המחברים שאחר חתימת התלמוד, ואם יהיו כל המחברים בכף מאזנים אחד, וספר הזהר לבדו יעלה בכף שניה, מכריע הוא את פולם, והרי עדיף מרב בנין, וכמו שכתב הבית יוסף ז"ע, דאזלין בתר הזהר נגד שאר המחברים, עפ"ל.

"רבי שמעון בר יוחאי" = 915 - בגימטריא: - ישמרך השם - וכן בגימטריא - מלחמת אדם ופרס [על ידי לימוד הזהר הקדוש ישמרנו ה' תמיד, ובפרט ממלחמת גוג ומגוג - אדם ופרס].

ותענוג למוד הנגלה כלמוד הזהר והתקונים. ואמר על עצמו הרב הקדוש רבי פנחס מקוריץ, שהוא אין לו חיות ותענוג אפילו בלמוד הגמרא כמו מן הזהר ותקונים (מדרש פנחס, ע"ב, אות ג).

כב. חיות אדם הישראלי תלוי בספר הזהר ובכתבי מרן ללמוד בקדושה ובשמחה ובנועם ובקרא ואהבה כל אחד לפי השגתו וקדושתו וכל ישראל קדושים (ר' יצחק איזיק יחיאל ספריו מקומרונה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ'). אינו דומה חיות

המשך בעמוד קסז

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ט

פְּרָשִׁיּוֹת

תְּרוּמָה - שׁוֹפְטִים

חִמּוֹר פְּגָם חִלּוּל שַׁבָּת,
זֶה שׁוֹמֵר שַׁבָּת זֹכֶה לְ"עֵינַי לֹא
רָאִיתָה אֱלֹקִים זֹלָתָךְ"

פֶּרֶק י"ט

ט"ל מְלָאכּוֹת..... קסה
 בֵּת יְחִידָה..... קסה
 כָּאֵלוֹ הַחֲזִיר אֶת הָעוֹלָם לְתוֹהוּ וָבְהוּ..... קסה
 נִגַע צָרַעַת..... קסו
 עֵדוּן הַנְּשָׁמוֹת..... קסו
 עֵנָן לֹא תִבְעָרוּ אֵשׁ..... קסו
 עֶרְכָּה שֶׁל שָׁעָה..... קסז
 שְׂמַחַת הַזֶּהָר..... קסח

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ◉ שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- ◉ שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- ◉ שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

ט"ל מלאכות (תיקוני זהר י"ב, א)

דְּבַר אַחַר וְהַמְשַׁכְּלִים, אֲלֵיךְ דִּידְעִי
בְּפִקּוּדֵי חַמִּישָׁאָה בְּמִלַּת
בְּרֵאשִׁי"ת, יְר"א שְׁב"ת, אֲזַהְרָה דִּילִיָּה
דְּלֵא לְחַלְלָא בְּרֵתָא דְּמַלְכָא בְּט"ל
מְלָאכּוֹת, דְּאִינוּן אַרְבְּעִים מְלָאכּוֹת חֶסֶר
חַד, לְקַבֵּל אַרְבְּעִים מְלָקִיּוֹת חֶסֶר חַד,
רְצוּעָה לְאַלְקָאָה אִיהִי שְׁפָחָה בִּישָׂא,
שְׁעִטְנִי, כְּלִילָא מְשׁוּר וְחַמּוּר, דְּאָמַר יַעֲקֹב
וַיְהִי לִי שׁוּר וְחַמּוּר (בראשית לב ו), עַל כָּל
דְּבַר פֶּשַׁע עַל שׁוּר עַל חַמּוּר (שמות כב ח),
דְּאִין מְלָקִין בְּשַׁבָּת, דְּלֵא שְׁלֵמָא שְׁפָחָה
בִּישָׂא עַל עֲלָמָא, וְוִי לִיָּה לְמָאן דְּאֲשֵׁלִיט
לָה עַל עֲלָמָא.

ט"ל מלאכות

דְּבַר אַחַר וְהַמְשַׁכְּלִים, אֲלֵיךְ שְׁיִוְדְעִים בְּמַצְנָה
חַמִּישִׁית בְּמִלַּת בְּרֵאשִׁית - יְר"א שְׁב"ת,
אֲזַהְרָתוֹ שְׁלֵא לְחַלֵּל אֶת בֵּית הַמִּלְכָּה בְּט"ל
מְלָאכּוֹת, שְׁהוּן אַרְבְּעִים מְלָאכּוֹת חֶסֶר אַחַת,
כְּנֻגָד אַרְבְּעִים מְלָקִיּוֹת חֶסֶר אַחַת. הֶרְצוּעָה
לְהַלְקוֹת, הִיא שְׁפָחָה רְעָה, שְׁעִטְנִי, כְּלִילָה
מְשׁוּר וְחַמּוּר, שְׁאָמַר יַעֲקֹב וַיְהִי לִי שׁוּר
וְחַמּוּר. עַל כָּל דְּבַר פֶּשַׁע - עַל שׁוּר עַל חַמּוּר
- שְׁאִין מְלָקִין בְּשַׁבָּת, שְׁלֵא שׁוֹלְטַת הַשְּׁפָחָה
הֶרְעָה עַל הָעוֹלָם. אוֹי לְמִי שְׁמַשְׁלִיט אוֹתָהּ
עַל הָעוֹלָם.

בת יחידה

וּבְגִין דָּא אֶת שַׁבְּתוֹתֵי תְּשַׁמְרוּ (ויקרא כו
א), דָּא בֵּית יַחֲדָה, דְּאִיהִי שְׁמִירָה
אַחַת לְשַׁבְּתוֹת הַרְבֵּה, בְּהַ תְּלִיין כָּל
שְׁמִירְתֵּן דְּעֶשֶׂר סְפִירוֹת, דְּאֶתְקְרִיאוּ
שַׁבְּתוֹת הַרְבֵּה, וְשַׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
הַשַּׁבָּת (שמות לא טו), דָּא בֵּית יַחֲדָה, דְּאִיהִי
שְׁמִירָה לְיִשְׂרָאֵל בְּכָל שַׁבָּת וְשַׁבָּת, וּמָאן
דְּמַחְלִיל לָהּ לֹא אִיהוּ נְטִיר מְקוּדְשָׁא
בְּרִידָה הוּא, וְלֹא עוֹד אֶלָּא דְּאֶתְמַר בְּהַ
(שם יד) מְחַלְלִיָּה מוֹת יוֹמָת, מָאן דְּאֶעִיל
בְּרִשׁוֹת דִּילָהּ שְׁפָחָה חֲלָלָה זִוְנָה, דְּרִשׁוֹת
דִּילָהּ אִיהוּ תַּחּוּם שַׁבָּת, כְּנֻוּנָא דְּתַחּוּם
וּגְבוּל דִּימָא, דְּאֶתְמַר שְׁמִתִּי חוֹל גְּבוּל
לָיִם (ירמיהו ה כב), וּמָאן נִיְהוּ וְהִיָּה מְסַפֵּר
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּחוֹל הַיָּם (הושע ב כ), וְלִית יָם
אֶלָּא אוֹרִיָּתָא.

בת יחידה

וּמְשׁוּם זֶה אֶת שַׁבְּתוֹתֵי תְּשַׁמְרוּ - זֶה בֵּית
יַחֲדָה, שְׁהִיא שְׁמִירָה אַחַת לְשַׁבְּתוֹת הַרְבֵּה,
בְּהַ תְּלוּיִים כָּל שְׁמִירְתֵּן שֶׁל עֶשֶׂר סְפִירוֹת,
שְׁנִיקְרָאוּ שַׁבְּתוֹת הַרְבֵּה. וְשַׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֶת הַשַּׁבָּת - זֶה בֵּית יַחֲדָה, שְׁהִיא שְׁמִירָה
לְיִשְׂרָאֵל בְּכָל שַׁבָּת וְשַׁבָּת, וּמִי שְׁמַחְלִיל
אוֹתָהּ, אִינוּן שְׁמוּר עַל יְדֵי הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ
הוּא, וְלֹא עוֹד, אֶלָּא שְׁנִיקְרָא בְּהַ מְחַלְלִיָּה
מוֹת יוֹמָת. מִי שְׁמַכְנִיס בְּרִשׁוֹת שְׁלָהּ שְׁפָחָה
חֲלָלָה זִוְנָה, שְׁרִשׁוֹת שְׁלָהּ הוּא תַּחּוּם שַׁבָּת
כְּמוֹ שְׁתַּחּוּם וּגְבוּל שֶׁל הַיָּם, שְׁנִיקְרָא שְׁמִתִּי
חוֹל גְּבוּל לָיִם. וּמִי הוּא? וְהִיָּה מְסַפֵּר בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל כְּחוֹל הַיָּם, וְאִין יָם אֶלָּא תוֹרָה.

כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו

מָאן דְּאֶעֱבַר עָלָהּ כְּאֵלּוּ חֲזַר עֲלָמָא
לְתַהוּ וּבַהוּ, וּבְגִין דָּא קְרָא סְמִיד

כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו

מִי שְׁעוֹבֵר עָלֶיהָ כְּאֵלּוּ חֲזַר עֲלָמָא
לְתַהוּ וּבַהוּ, וְלִכְּוֹן הַפְּתוּב סְמִיד לָהּ וְהֶאֱרַץ

לִיָּה, וְהָאֶרֶץ הִיְתָה תְּהוֹ וְבָהּוּ (בראשית א
 ב), דַּאִיְהוּ חוֹל לַיָּם, כַּחוּלְיָא דְשִׁלְשָׁלָאָה
 לְכַלְבָּא, מָאן דַּאֲפִיק לִיָּה מִשִּׁלְשָׁלָאָה,
 גָּרִים כַּמָּה נְשׁוּכִין דִּיסוּרִין דְנִשְׂיָד לִיָּה,
 וּבְגִינְיָה אָמַר דּוֹד הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי
 מִיַּד כָּלֵב יְחִידָתִי (תהלים כב כא), וְדַא סְמַא"ל
 דַּאִיְהוּ תַפְסִים בְּקוֹלָר, מִסְטָרָא דַּאֲלִין
 דְקִשְׁרִין לִיָּה בָּאוֹת דְתַפְלִין, וְרַצּוּעָה
 בְּקִשְׁרָה עַל דְרוּעִיָּה, וְקִשׁוֹר בְּתִרִין רַצּוּעִין
 עַל קַרְנֵי, דַּאִיְהוּ שׁוֹר מוּעָד.

הִיְתָה תְּהוֹ וְבָהּוּ, שֶׁהוּא חוֹל לַיָּם. כְּמוֹ חֲלִיָּה
 שֶׁל שִׁלְשָׁלָת לְכָלֵב - מִי שֶׁמוֹצִיא אוֹתוֹ
 מִשִּׁלְשָׁלָאוֹתָיו, גוֹרֵם כַּמָּה נְשִׁיכוֹת שֶׁל
 יְסוּרִים שְׁנוֹשֶׁה אוֹתוֹ, וּבְגִלְלוֹ אָמַר דּוֹד
 הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב יְחִידָתִי. וְזֶה
 סְמַא"ל, שֶׁהוּא תַפּוּס בְּקוֹלָר מִצַּד שֶׁל אֵלוֹ
 שֶׁקוֹשְׁרִים אוֹתוֹ בָּאוֹת שֶׁל תַּפְלִין, וְרַצּוּעָה
 בְּקִשְׁרָה עַל זְרוּעוֹ, וְקִשׁוֹר בְּשִׁתֵּי רַצּוּעוֹת עַל
 קַרְנָיו, שֶׁהוּא שׁוֹר מוּעָד.

נגע צרעת

וּשְׂכִינְתָא שַׁבַּת יְחִידָה, אִיְהִי רְשׁוּת
 דִּיחֻוּדָא דְעֵלְמָא, דַּאִיְהוּ
 גְבָהּוּ עֶשֶׂר אֲתוּן דְשִׁמְאָ מְפָרֵשׁ יו"ד
 ה"א וּא"ו ה"א, וְרַחְבּוֹ ד' יְהו"ה, עֲנִי"ג
 שַׁבַּת כַּהֲפּוּכָא נְג"ע, מָאן דַּאִית לִיָּה
 וְלֹא מְקַיִם לִיָּה, אֲתַהֲפֵד לִיָּה לְנְג"ע
 צִרְעָת, שַׁפְחָה דְחִרִיבַת בֵּיתִיה, וְנִתְּן
 אֶת הַבַּיִת אֶת אֲבָנָיו וְאֶת עֲצָיו (ויקרא יד
 מה), וְדַא הוּא עֲנִיּוּתָא, דַּאִיְהוּ בְּאֲתַר
 דְנִגְעָ צִרְעָת, חֲזוֹר בְּתִיבְתָא וְטַהֲרוּ הַכְּהֵן,
 דַּא מִיכָא"ל כֶּהֵן גְּדוֹל, מִמְנָא תַּחוֹת יַד
 חֶסֶד.

נגע צרעת
 וּשְׂכִינְתָא שַׁבַּת יְחִידָה, היא רְשׁוּת שֶׁל יְחִיד
 שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁהוּא גְבָהּוּ עֶשֶׂר אוֹתוּת שֶׁל
 הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ - יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, וְרַחְבּוֹ
 ד' יהו"ה. עֲנִי"ג שַׁבַּת כַּהֲפּוּכָא - נְג"ע. מִי שֶׁיֵּשׁ
 לוֹ וְלֹא מְקַיִם אוֹתוֹ, מִתְּהַפֵּד לוֹ לְנְג"ע צִרְעָת,
 שַׁפְחָה שֶׁמְחַרֵּבָה בֵּיתוֹ, וְנִתְּן אֶת הַבַּיִת,
 אֶת אֲבָנָיו וְאֶת עֲצָיו, וְזוֹהִי עֲנִיּוּת, שֶׁהיא
 בְּמִקוֹם שֶׁל נְגַע צִרְעָת. חֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה, וְטַהֲרוּ
 הַכְּהֵן - זֶה מִיכָא"ל כֶּהֵן גְּדוֹל מִמְנָה תַּחַת
 יַד הַחֶסֶד.

עדין הנשמות

עֲנִי"ג אִיְהוּ נְהַר יוֹצֵא מַעַדְן לְהַשְׁקוֹת
 אֶת הַגֵּן, דַּאִיְהוּ עֲדוֹן נְשַׁמְתִּין, ו'
 נְהַר דְנִפְיֵק מַעַדְן, מִבֵּין י"ה, וְלִית עֲדוֹן
 אֲלֵא כְתָר עֲלִיּוֹן, דַּאִיְהוּ מוּפְלָא וּמְכּוּסָה,
 וּבְגִין דַּא אֲתַמַּר בְּעֲדוֹן עֵין לֹא רֵאתָה
 אֱלֹהִים זולָתְךָ (ישעיה טד ג), לְהַשְׁקוֹת אֶת
 הַגֵּן (בראשית ב ו) דַּא ה' תַּתְּאָה.

עדין הנשמות
 עֲנִי"ג הוּא נְהַר יוֹצֵא מַעַדְן לְהַשְׁקוֹת אֶת
 הַגֵּן, שֶׁהוּא עֲדוֹן הַנְּשַׁמּוֹת. ו' נְהַר שֶׁיוֹצֵא
 מַעַדְן, מִבֵּין י"ה, וְאִין עֲדוֹן אֲלֵא כְתָר עֲלִיּוֹן
 שֶׁהוּא מוּפְלָא וּמְכּוּסָה, וּמִשׁוּם כֶּךָ נֶאֱמַר בְּעֲדוֹן,
 עֵין לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים זולָתְךָ. לְהַשְׁקוֹת אֶת
 הַגֵּן, זֶה ה' תַּחַתְּנָהּ.

ענין לא תבערו אש

עֲנִין לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ (תקוני זֶהַר ס"ט, ב)
 וּבִשְׁבַּת גִּיהֲנָם לֹא שִׁלְטָא כְּעֵלְמָא, וְלֹא
 מִמְנָן דִּילִיָּה, בְּגִין דַּא מְנִי

עֲנִין לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ
 וּבִשְׁבַּת, גִּיהֲנָם לֹא שִׁלְטָא בְּעוֹלָם וְלֹא הַמְּמַנִּים
 שְׁלוֹ, בְּגִלְלָה זֶה צוּה לִישְׂרָאֵל לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ

בכל מושבותיכם ביום השבת, ואם אדם מבעיר בשבת, אומר הקדוש ברוך הוא, אני הייתי מכבה את האש שלא תשרף, ואתם מבעירים אותה? אתם תשרפו בגיהנם, בגלל זה לא תבערו אש בכל מושבותיכם, ואפלו בגוף, ומה הוא הגיהנם בגוף? הכבד שבו המרה, שהוא גיהנם, סם המוות, סם של אל אחר, חרבו של מלאך המוות, ועליו נאמר ואחריתה מרה כלענה, חדה כחרב פיות.

לישראל לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת (שמות לה א), ואי בר נש אוקיד בשבת, אמר קודשא בריך הוא, אנא הויתי מכבה לנורא דלא אוקיד, ואתון מוקדין ליה, אתון תתוקדון בגיהנם, בגין דא לא תבערו אש בכל מושבותיכם, ואפילו בגופא, ומאי ניהו גיהנם בגופא, כבד דביה מרה דאיהו גיהנם, סם המוות, סם דאל אחר, חרבא דמלאך המוות, ועליה אתמר (משלי ה ד) ואחריתה מרה כלענה, חדה כחרב פיות.

המשך 'ערכה של שעה' מעמוד קסב

ט

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ונבאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות, יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע רים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. - הלואי שזנקה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד, לקבל את אור פני מלך המשיח, במהרה בימינו אמן. וכלנו כאחד נזכה, שיקויים בנו נבואת הרשב"י, "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה, ובסגולתו" וקראתם דרור", ותחזינה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלנו, בעז והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלפינו, אמן כן יהי רצון.

סוף ספר 'ערכה של שעה'

והוא חדושים נפלאים והוספות לערבה של שעה

בו יבאר חשיבות כל שניה ושניה בחיים של היהודי, וכמה שמחה ואשר ועשר יש לגורסי ולומדי הזוהר הקדוש, ואתם המשיח ישמח וירקד

בדקה אחת נאמרות כמאתים מלים

אמר החפץ חיים, "בדקה אחת נאמרות כמאתים מלים! בשעה, כתריסר אלף. ולמוד תורה כנגד כולם יוצא שכל דבור תורה נכפל ב 613, עתה כל שעה שוה ערך ליותר משבע מליון מצוות, [7,356,000] בשעור תורה אחד שבו 'שומע כעונה'...". ואם בשעתים, הרי החשבון עולה לכדי ארבע עשרה מליון. ארבע שעות, עשרים ושמונה מליון.

שבשניה אחת בלבד זוכים לך-28.000 שנה תורה

וה"בן איש חי" כתב בשם המקבילים, ששכר למוד התורה בשבת פי אלף מיום חול. הוי אמר, שדקה אחת של למוד בשבת, אמרה על פרשת השבוע בשלחן השבת, שכרה כלמוד רצוף של שש עשרה וחצי שעות ביום חול, ושוות ערך למאה עשרים ושתים וחצי מליון מצוות! - וצריך להוסיף בלמוד התורה הקדושה ובפרט תורת הרשב"י בלימוד זוהר הקדוש, שבשניה אחת בלבד זוכים לך-28.000 שנה תורה [הביאור: מאה מליון שנה תורה לחלק לששים, שונה 1,666,666, כלומר מליון ושני שלישי, לחלק לששים שניות, שונה בשניה אחת 27,777.777, כלומר כעשרים ושמונה אלף שנה תורה, בנוסף כל מילה תורה נכפל בשש מאות שלש עשרה, ובשניה אחת אפשר לומר שלש מלים תורה, לפיכך יוצא כחמשים מליון מצוות בשניה אחת].

המשך בעמוד קעב

זֶהַר הַשִּׁבְת

פֶּרֶק כ'

פְּרָשִׁיּוֹת

תְּצִיָּה - כִּי תֵצֵא

אֲסוּר עֲצָבוֹת בְּשִׁבְת, וְצָרִיךְ
לְקַבֵּל אֶת הַמַּלְאָכִים בְּהֶאֱרַת
פָּנִים לְכְבוֹד הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה

פֿרֿק נ'

אָסור העֶצֶב וְקִבְּלַת הַמִּלֵּאכִים..... קעא
 רְעַת הַעֶצֶב וְהַכַּעַס בְּשַׁבָּת..... קעא
 שְׂמֻחַת הַזֶּהָר..... קעב

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים כה-קמ.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

אסור העצב וקבלת המלאכים
 וְצִרִיךְ דְּלֹא יתער (נ"א לְאִתְעָרָא) עֲצִיבו
 וְקַטְטָה מִסְטָרָא דְמַחֹל, אֲלֵא
 דְתֵהֵא לֵב נְטִיר מִכְּלָהוּ, דְאִיהוּ שַׁבַּת
 שְׁמֹר, וּמוֹחָא זְכוֹר, וְצִרִיךְ לְקַבְּלָא
 אוֹשְׁפִיזִין דְאֵינוֹן מְלָאכִין, עוֹלִימָן דְנִשְׁמָה
 יְתִירָה דְאִיהִי שְׂכִינְתָא עֲלָאָה, וְנִפְשׁ
 יְתִירָה דְאִיהִי שְׂכִינְתָא תַתָּאָה, וְאוֹשְׁפִיזִין
 דְנַחְתִּין עִמָּה.

(טיקוני זהר פ"ה, א)

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵינוֹן תְּרִין כְּלִיין נַצַּח וְהוּד,
 בְּנוֹי דְיִשְׂרָאֵל סְבָא עֲמוּדָא
 דְאִמְצָעִיתָא, תְּלַת שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי
 אַלִּין תְּלַת אַבְהֹן, עֲנַג שַׁבַּת וְנִיְהִי יוֹצֵא
 מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן (בראשית ב' ז), וְנִהַר,
 אִית נֶהָר וְאִית נֶהָר, אִית נֶהָר דְאִתְקְרִי
 נֶהָר פְּלִגְנוֹ, וְאִית נֶהָר דְאִתְקְרִי נַחַל
 קְדוּמִים, עֵדֶן עֲלָאָה עֲלִיהּ אִתְמַר (ישעיה
 a to) עֵדֶן לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זוֹלַתְךָ, הָאִי
 נֶהָר אִיהוּ ו', דְנִפְיִק מֵעֵדֶן עֲלָאָה דְאִיהוּ
 א', וְאִתְעִבַר בֵּין אַבָּא וְאִימָא, וְאִזִּיל חֲמִשׁ
 מֵאוֹת שָׁנָה, וּמִמֵּי עַד צְדִיק שְׁבִיעֵי, וּמִתְמַן
 אֲשִׁקִי לְגַנְתָּא דְאִיהִי שְׂכִינְתָּא תַתָּאָה.

אסור העצב וקבלת המלאכים
 וְצִרִיךְ שְׁלֵא יְעִיר (לעורר) עֲצֵב וְקַטְטָה מִצְד
 הַטְּחוּל, אֲלֵא שְׁיֵהִי הַלֵּב שְׁמֹר מִכְּלָם,
 שֶׁהוּא שַׁבַּת שְׁמֹר, וְהַמַּח זְכוֹר, וְצִרִיךְ
 לְקַבְּל אֲוֹרְחִים שֶׁהֵם מְלָאכִים, הָעֲלָמִים שֶׁל
 הַנְּשָׁמָה הִתְרָה, שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה הָעֲלִיוֹנָה
 וְנִפְשׁ יְתִירָה, שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה,
 וְהָאוֹרְחִים שִׁיּוֹרְדִים עִמָּה.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם שְׁתֵּי כְלִיּוֹת - נַצַּח וְהוּד,
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל סְבָא - הָעֲמוּד הָאִמְצָעִי, שֶׁלֹּשׁ
 שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי אֵלוֹ שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת,
 עֲנַג שַׁבַּת וְנִיְהִי יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת
 אֶת הַגֵּן. וְנֶהָר, יֵשׁ נֶהָר וְיֵשׁ נֶהָר, יֵשׁ נֶהָר
 שְׁנַקְרָא נֶהָר פְּלִגְנוֹ, וְיֵשׁ נֶהָר שְׁנַקְרָא נַחַל
 קְדוּמִים, עַל הָעֵדֶן הָעֲלִיוֹן נֶאֱמַר עֵדֶן לֹא
 רָאִתָּה אֱלֹהִים זוֹלַתְךָ, הִנֵּה הִנֵּה הוּא ו',
 שִׁיּוֹצֵא מֵהָעֵדֶן הָעֲלִיוֹן שֶׁהוּא א', וְעוֹבֵר בֵּין
 הָאֲבָא וְהָאִמָּא וְהוֹלֵךְ חֲמִשׁ מֵאוֹת שָׁנָה,
 וּמִמֵּי עַד צְדִיק שְׁבִיעֵי, וּמִשָּׁם מִשְׁקָה אֶת
 הַגֵּן, שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה.

רעת העצב והכעס בשבת
 זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְנִטִיר דִּירָה לְשַׁבַּת
 דְאִיהוּ לְבָא, דְלֹא אִתְקְרִיב תְּמַן
 עֲצִיבו דְמַחֹל, וְכַעַס דְמִרְה דְאִיהוּ נוֹרָא
 דְנִיְהֵנָם, דְעֵלָה אִתְמַר (שמות לה א) לֹא
 תִבְעֵרוּ אִשׁ כְּכֹל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם
 הַשַּׁבַּת, וְהָכִי הוּא וְדָאִי דְכָל מָאן דְכַעֵס
 כְּאֵלוֹ אוֹקִיד נוֹרָא דְנִיְהֵנָם, אַרְבַּעִים
 מְלָאכּוֹת חֲסֵר חַד אֵינוֹן לְקַבְּל אַרְבַּעִים
 מְלָקִיוֹת חֲסֵר חַד בְּשַׁבַּת, וְאֵינוֹן עֲשֵׂרָה

רעת העצב והכעס בשבת
 אֲטִירִי הוּא מִי שְׁשׁוּמֵר דִּירָה לְשַׁבַּת, שֶׁהוּא
 הֵלֵב, שְׁלֵא מִתְקָרֵב לְשֵׁם עֲצֵב הַטְּחוּל וְכַעַס
 הַמִּרְה שֶׁהִיא אִשׁ הַגִּיְהֵנָם, שְׁעֵלֶיהָ נֶאֱמַר לֹא
 תִבְעֵרוּ אִשׁ כְּכֹל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבַּת,
 וְכָךְ הוּא וְדָאִי, שְׁכָל מִי שְׁכּוֹעַס כְּאֵלוֹ מְדִלִיק
 אִשׁ שֶׁל הַגִּיְהֵנָם. אַרְבַּעִים מְלָאכּוֹת חֲסֵר
 אַחַת, הֵן כְּנֶגֶד אַרְבַּעִים מְלָקִיוֹת חֲסֵר אַחַת
 בְּשַׁבַּת, וְהֵם עֲשֵׂרָה שְׁלָקָה אָדָם, וְעֲשֵׂרָה
 לַחֹה, וְעֲשֵׂרָה לְנַחֵשׁ, וְתִשְׁעָה לְאָדָמָה,

וְלָכֹו אָמְרוּ בְעֵלֵי הַמִּשְׁנָה אִין לֹוֹקִין בְּשַׁבָּת,
שְׂאֵלוּ הַמְּלָאכֹוֹת הֵם נְחֻשְׁבוֹת לְיִשְׂרָאֵל
כַּנְּגַד מְלָקִיּוֹת.

דְּלָקָה אָדָם וְעִשְׂרָה לְחֹוָה וְעִשְׂרָה לְנַחֵשׁ
וְתִשְׁעָה לְאַרְעָא, וּבְגִין דָּא אָמְרוּ מְאִרִי
מִתְנִיתִין אִין לֹוֹקִין בְּשַׁבָּת, דְּאֵלִין
מְלָאכֹוֹת אֵינִין חֲשִׁיבִין לְיִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל
מְלָקִיּוֹת.

הַמִּשְׁךְ "שְׂמַחַת הַזֹּהָר" מֵעֵמוּד קֶסֶח

מֵאָה וְחֲמִשׁ מִלְיוֹן מֵאָה עֶשְׂרִים אֶלֶף מִלִּים תּוֹרָה

צֵא וְחִשֵּׁב מַה שְּׂאָמַר הָאוֹרְחוֹת צְדִיקִים, שְׁעַל מִצְוָה בְּשִׂמְחָה מְקַבְּלִים פִּי אֶלֶף,
וְתִשְׁמַח רַק מִכָּד, וְעוֹד דְּבָרֵי הַכֶּסֶף מְלֶךְ שְׁשֻׁעָה לִימוּד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ הוּא כְּשֵׁנָה,
בְּנוֹדָאֵי כָל הַשַּׁבָּת תִּלְמַד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ כְּדִי לְהַכְרִיעַ אֶת הַכֶּף לְטוֹבָה, שְׁכָל שְׁעָה יַעֲלֶה
לְמִלְיוֹן שְׁנֵה תּוֹרָה, וּבְנוֹדָאֵי הַיִּצָּר לֹא יִתֵּן לָךְ מִנוּחָה, וְאַזְ תִּתְגַּבֵּר עֲלִיו, וְתוֹסִיף בְּזֶה
עוֹד כְּפוֹל מֵאָה, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב בְּאַבּוֹת דְּרַבִּי נִתָּן, וְיִהְיֶה לָךְ מִלְיוֹן שְׁנֵה תּוֹרָה, רַק רְגַע,
הָרִי בְּכָל דְּקָה אוֹמְרִים מְאִתִּים מִלִּים תּוֹרָה, כְּפוֹל 60 דְּקוֹת, זֶה 12,000 מִלִּים תּוֹרָה
בְּשֻׁעָה, שְׂמוֹכְפָלוֹת בְּאֶלֶף, וְעוֹד פְּעַם בְּאֶלֶף, וְעוֹד פְּעַם בְּמֵאָה, וְהַכֵּל בְּעֶרְךָ שֶׁל שְׁנֵה,
רְגַע, בּוֹאוּ חֲשִׁבוֹן: כְּמָה שְׁעוֹת יֵשׁ בְּשְׁנֵה? נִכְפִּיל 24 שְׁעוֹת בְּיוֹם כְּפוֹל 365 יוֹם בְּשְׁנֵה,
שְׁוֹנֵה 8,760 שְׁעוֹת כְּפוֹל 12,000 מִלִּים תּוֹרָה שְׁיֵשׁ בְּכָל שְׁעָה, שְׁוֹנֵה מֵאָה וְחֲמִשׁ מִלְיוֹן
מֵאָה עֶשְׂרִים אֶלֶף מִלִּים תּוֹרָה (105,120,000), וְכָל מִילָה תּוֹרָה מְכַפֶּלֶת ב־ 613 כִּי תִלְמוּד
תּוֹרָה כַּנְּגַד כּוֹלָם, וְהַחֲשִׁבוֹן הוּא: 105,120,000 כְּפוֹל 613 שְׁוֹנֵה 64,438,560,000
[כְּשִׁישִׁים וְאַרְבַּע וְחֲצִי מִלְיָאָרְד מִצְוֹת], וְזֶה רַק בְּשֻׁעָה לִימוּד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ בְּיוֹם חוּל.

תְּקַבֵּל אֶת הַשְּׂכָר כַּנְּגַד כָּל אֶחָד

וְזֶה עוֹד לִפְנֵי הַמֵּאָה מִלְיוֹן שְׁהַכְּפִלְנוּ, כְּלוֹמַר, כְּפוֹל אֶלֶף בְּשַׁבָּת, וְעוֹד כְּפוֹל אֶלֶף
בְּשִׂמְחָה, וּבְהַתְגַּבְּרוֹת עַל הַצָּעֵר עוֹד כְּפוֹל מֵאָה, עוֹד לֹא גְמַרְנוּ!!! חֲשֵׁב עוֹד רְגַע! אִם
בְּבֵית הַכְּנֶסֶת שְׁלָךְ תִּלְמַד בְּמַנְיִין, שׁוֹב יְכַפֵּל בְּאֶלֶף, כִּי כָל מַה שְׁנוֹתְנִים מִשְׂמִים נוֹתְנִים
בְּאֶלֶף (זֹהָר פְּרֻשֵׁת וַיֵּצֵא), וְהָרִי הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה בְּמַנְיִין, וְאִם אִתָּה תֵּאָרְגֵן אֶת הַשִּׁיעוֹר, הָרִי
כַּנְּגַד כָּל אֶחָד תְּקַבֵּל אֶת הַשְּׂכָר!!!

הַמִּשְׁךְ בַּעֲמוּד קֶר

זֶהַר הַשַּׁבָּת

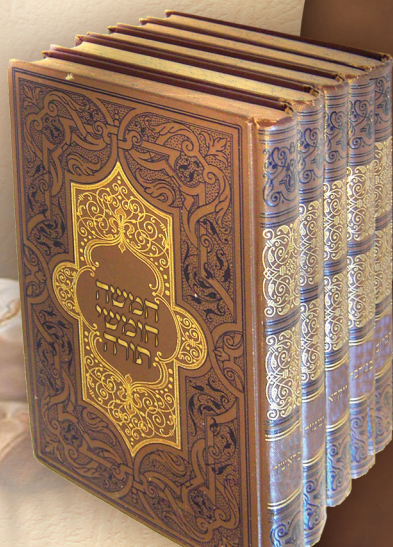
פֶּרֶק כ"א

פְּרָשִׁיּוֹת

כִּי תֵשָׂא - כִּי תִבֵּא

הַשַּׁבָּת אֹת כְּמוֹ שֶׁהִמִּילָה
אֹת, וּמְקוֹר הַבְּרָכָה הִיא
הַשַּׁבָּת שֶׁנִּתְּנָה רַק לְיִשְׂרָאֵל

פֶּרֶק כ"א

שׁוֹר אוֹ כָּשָׁב אוֹ עַז כִּי יֵגֵד ..... קעה
 מִלָּה ..... קעה
 בְּדַמְיָךְ חַי ..... קעה
 שָׁבֶת הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה ..... קעו
 סֹדֵר הַשְּׁלֶחַן בְּלִחְמִים וּמְזֻזוֹת ..... קעו
 לָוֹ עָלַי וְאֲנִי פֹרַע ..... קעו
 כָּל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים לוֹ ..... קעז
 וַיְבָרַךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבָּעִי ..... קעז
 קִדְשַׁת הַרְשָׁב"י ..... קעז
 מְסִירַת הַשָּׁבֶת לְעַם יִשְׂרָאֵל ..... קעח
 יְמֵי הַחֹל מִתְבָּרְכִים מֵהַשָּׁבֶת ..... קעח
 אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בִּקְר ..... קעח
 כָּתַב שְׁתַּפּוֹת ..... קעט
 שְׂמַחַת הַזֵּהר ..... קפ

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שָׁבֶת:

- ◉ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- ◉ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-זט] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- ◉ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

שור או כֶּשֶׁב או עַז כִּי יוֹלֵד (ח"ג צ"א, ב)

אָבֵל בְּהֵמָה דְּאֵתְלִידָתָהּ, בְּהֵימָה שְׁעָתָה דְּאֵתְלִידָתָהּ, הֵימָה חֵילָא דְּאֵתְלִידָתָהּ, אֵית לָהּ בְּהֵמָה שְׁעָתָה דְּאֵתְלִידָתָהּ, וְאֵתְמַנָּא עֲלֵיהּ. וּבְגִין כִּדְ כְּתִיב, שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עַז כִּי יוֹלֵד. עֲגָל אוֹ טֹלָה, אוֹ שְׁעִיר אוֹ גְּדִי לֹא אֵתְמַר, אֲלֵא שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עַז, הֵימָה דְּאֵתְלִידָתָהּ לִיהּ לְסוּפָא, אֵית לִיהּ בְּשַׁעְתָּא דְּאֵתְלִידָתָהּ. וְהֵימָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ, בְּגִין לְאֵתְיִשְׁבָּא בֵּיהּ הֵימָה חֵילָא וְאֵתְקִיָּים בֵּיהּ. וּבְמַה יִּתְקִיָּים בֵּיהּ. כִּד יִשְׂרִי עֲלֵיהּ שְׁבַעַת חַד, וְאֵי לֹא, לֹא יִתְקִיָּים. (ועוד דְּאֵתְיִבֵּשׁ מִזְהַמָּא דְּאֵתְמִיָּה) וּלְבַתֵּר דְּיִתְקִיָּים בֵּיהּ הֵימָה חֵילָא, כְּתִיב יִרְצָה לְקַרְבַּן אֲשֶׁה לַיהוָה, בְּקִיּוּמָא דְּשַׁבַּת חַד, דְּאֵעְבֵּר עֲלֵיהּ.

שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עַז כִּי יוֹלֵד, אָבֵל בְּהֵמָה שְׁנוֹלְדָהּ, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁנוֹלְדָהּ, אוֹתוֹ כַּח שְׂיֵשׁ לָהּ בְּסוּפָה יֵשׁ לָהּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁנוֹלְדָהּ, וְהֵתְמַנָּה עֲלֵיהּ. וּמִשׁוּם כִּד כְּתוּב, שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עַז כִּי יוֹלֵד. עֲגָל אוֹ טֹלָה אוֹ שְׁעִיר אוֹ גְּדִי לֹא נֵאמַר, אֲלֵא שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עַז. אוֹתוֹ שְׂיֵשׁ לוֹ לְסוּף - יֵשׁ לוֹ בְּשַׁעְהָ שְׁנוֹלְדָהּ.

וְהֵימָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ, כִּדִּי לִישֵׁב בּוֹ אוֹתוֹ כַּח וּמִתְקִיָּים בּוֹ. וּבְמַה יִּתְקִיָּים בּוֹ? כְּשֵׁתְשָׂרָה עֲלֵיו שְׁבַת אַחַת, וְאִם לֹא - לֹא יִתְקִיָּים. (ועוד, שְׂיִתְיַבֵּשׁ מִזְהַמָּת אִמּוֹ) וְאַחַר שְׂיִתְקִיָּים בּוֹ אוֹתוֹ הַכֵּת, כְּתוּב יִרְצָה לְקַרְבַּן אֲשֶׁה לַיהוָה, בְּקִיָּים שֶׁל שְׁבַת אַחַת שְׁעֵבְרָה עֲלָיו.

מִלָּה

וּבִן אָדָם, בְּקִיָּים שֶׁל שְׁבַת אַחַת מִתְקִיָּים בּוֹ הַתְּעוּרָרוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה וְהַכַּח שֶׁלוֹ. אַחַר שְׁנִמּוֹל, מִתְעוּרְרַת עֲלָיו הַתְּעוּרָרוֹת שֶׁל רוּחַ עֲלִיוֹנָה, וּכְנִסַּת יִשְׂרָאֵל עוֹבְרַת עֲלָיו וְרוֹאָה אוֹתוֹ בְּרִשְׁם קְדוּשׁ, וּמִתְעוּרְרַת עֲלָיו וְשׁוֹרָה עֲלָיו הָרוּחַ שֶׁל אוֹתוֹ עוֹלָם קְדוּשׁ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (יחזקאל טו) וְאֵעְבֵּר עֲלֵיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְבוֹסְסַת בְּדַמְיֶךָ וְגו'. בְּדַמְיֶךָ - בְּשָׁנִים.

בְּדַמְיֶךָ חִי

וְאֵי תִימָא, הָתָם כִּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, דְּשָׁכִיחַ בִּינֵיהוּ דָם פֶּסַח וְדָם מִלָּה, אֲזִי כְּתוּב בְּדַמְיֶךָ חִי, כָּאֵן מַה זֶה בְּדַמְיֶךָ? אֲלֵא שְׁנֵים - אַחַד שֶׁל מִלָּה וְאַחַד שֶׁל פְּרִיעָה. אַחַד שֶׁל מִלָּה שֶׁל כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל, וְאַחַד שֶׁל פְּרִיעָה בְּצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם. וְאֵלּוֹ שְׁנֵי דְמִים

מִלָּה

וּבִן נֶשׁ, בְּקִיּוּמָא דְּשַׁבַּת חַד, אֵתְקִיָּים בֵּיהּ אֵתְעֵרוּתָא דְּהֵאֵי עֲלֵמָא, וְחֵילָא דִּילֵיהּ. כְּתִר דְּאֵתְגַזֵּר, אֵתְעֵר עֲלֵיהּ אֵתְעֵרוּתָא דְּרוּחָא עֲלָאָה, וּכְנִסַּת יִשְׂרָאֵל אֵעְבֵּר עֲלֵיהּ, וְהִמָּאת לִיהּ, בְּרִשְׁמֵי קְדִישָׁא, וְאֵתְעֵרַת עֲלֵיהּ, וְשְׂרִיא עֲלֵיהּ רוּחָא דְּהֵימָה עֲלֵמָא קְדִישָׁא, כְּמָה דְּאֵתְ אֵמַר, (יחזקאל טו) וְאֵעְבֹר עֲלֵיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְבוֹסְסַת בְּדַמְיֶךָ וְגו'. בְּדַמְיֶךָ: בְּתִרֵי.

בְּדַמְיֶךָ חִי

וְאֵי תִימָא, הָתָם כִּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, דְּשָׁכִיחַ בִּינֵיהוּ דָם פֶּסַח וְדָם מִלָּה, כְּדִין כְּתִיב בְּדַמְיֶךָ חִי, הִכָּא מֵאֵי בְּדַמְיֶךָ. אֲלֵא תִרִין, חַד דְּמִלָּה, וְחַד דְּפְרִיעָה. חַד דְּגִזְרוּ, דְּכְנִסַּת יִשְׂרָאֵל. וְחַד דְּפְרִיעָה, בְּצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם. וְאֵלּוֹ תִרִין דְּמִין דְּכִר נֶשׁ קֵאִים בְּגִינֵיהוּ

שְׁאָדָם עוֹמֵד בְּשִׁבְלֵם בְּקִיּוֹם שֶׁל הָעוֹלָם
הַבָּא. זֶהוּ שְׁכָתוּב בְּדַמִּיָּה חַיִּי.

בְּקִיּוּמָא דְעָלְמָא דְאַתִּי, הָדָא הוּא דְכָתִיב
בְּדַמִּיָּה חַיִּי.

שַׁבָּת הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה
זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר,
כְּתוּב (ס א) וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי,
וְכָתוּב בַּפֶּן (שְׁמוֹת טז) שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקָטְהוּ
וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לֹא יִהְיֶה בוֹ. כִּיּוֹן שֶׁלֹּא
נִמְצָא בוֹ מְזוֹנוֹת, אִיזוֹ בְּרָכָה נִמְצָאת בוֹ?

שַׁבָּת הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה (ח"ב פ"ח, א)
זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. (שְׁמוֹת כ)
רַבִּי יִצְחָק אָמַר, כְּתִיב (שְׁמוֹת כ)
וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְכָתִיב
בַּפֶּן (שְׁמוֹת טז) שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקָטְהוּ וּבַיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לֹא יִהְיֶה בוֹ. כִּיּוֹן דְּלֹא
מִשְׁתַּכַּח בֵּיהּ מְזוּנֵי, מַה בְּרַכְתָּא אֲשַׁתַּכַּח
בֵּיהּ.

אֲלֵא כֹּף שְׁנִינּוּ, כָּל הַבְּרָכוֹת שֶׁלְמַעַל
וְשֶׁלְמַטָּה תְלוּיוֹת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. וְשְׁנִינּוּ,
לָמָּה לֹא נִמְצָא מִן בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי? מִשּׁוֹם
שֶׁמֵּאֹתוֹ יוֹם מִתְבָּרְכִים כָּל שֵׁשֶׁת הַיָּמִים
הָעֲלִיּוֹנִים, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד גּוֹתֵן מְזוּנֵי לְמַטָּה,
כָּל אֶחָד בַּיּוֹמוֹ, מֵאֹתָהּ בְּרָכָה שֶׁמִּתְבָּרְכִים
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי.

אֲלֵא הָכִי תֵּאנָא, כָּל בְּרַכְּאָן דְלַעֲלֵיא
וְתַתָּא, בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה תְלוּיִן.
וְתֵּאנָא, אֲמַאי לֹא אֲשַׁתַּכַּח מְנָא בְּיוֹמָא
שְׁבִיעָאָה, מִשּׁוֹם דְּהָהוּא יוֹמָא, מִתְבָּרְכְּאָן
מִיַּנְיָה כָּל שִׁיתָא יוֹמִין עֲלֵיאִין, וְכָל חַד
וְחַד יְהִיב מְזוּנֵיהּ לְתַתָּא, כָּל חַד בְּיוֹמוֹ,
מִהָהִיא בְּרָכָה דְמִתְבָּרְכְּאָן בְּיוֹמָא
שְׁבִיעָאָה.

סְדוּר הַשְּׁלַחֵן בְּלַחֲמִים וּמְזוּנוֹת
וּמִשּׁוֹם כֹּף, מִי שֶׁהוּא בְּדַרְגַּת הָאֱמוּנָה, צְרִיף
לְסְדוּר שְׁלַחֵן וּלְתַקּוּ סְעוּדָה בְּלֵיל שַׁבַּת כְּדִי
שִׁיתְבְּרַךְ שְׁלַחֵנוּ כָּל אוֹתָם שֵׁשֶׁת יָמִים, שְׁהָרִי
בְּאוֹתוֹ זְמַן מְזַדְּמֵנַת הַבְּרָכָה לְהַתְבָּרַךְ כָּל
שֵׁשֶׁת יָמֵי הַשַּׁבָּת, וְהַבְּרָכָה לֹא נִמְצָאת
בְּשְׁלַחֵן רִיק, וְעַל כֹּף צְרִיף לְסְדוּר שְׁלַחֵנוּ
בְּעֶרֶב שַׁבַּת בְּלַחֲמִים וּמְזוּנוֹת.

סְדוּר הַשְּׁלַחֵן בְּלַחֲמִים וּמְזוּנוֹת
וּבְגִינֵי כֹף, מָאן דְּאִיהוּ בְּדַרְגָּא
דְּמַהִימְנוּתָא, בְּעֵי לְסְדוּרָא
פְּתוּרָא, וְלֹא תִקְנָא סְעוּדָתָא בְּלֵילֵיא
דְשַׁבְּתָא, בְּגִין דִּיתְבְּרַךְ פְּתוּרֵיהּ, כָּל אִינּוּן
שִׁיתָא יוֹמִין, דְּהָא כְּהָהוּא זְמָנָא, אֲזַדְּמֵן
בְּרָכָה, לְאַתְבָּרְכָא כָּל שִׁיתָא יוֹמִין
דְשַׁבְּתָא, וּבְרַכְתָּא לֹא אֲשַׁתַּכַּח בְּפְתוּרָא
רִיקָנֵיא. וְעַל כֹּף, בְּעֵי לְסְדוּרָא פְּתוּרֵיהּ
בְּלֵילֵיא דְשַׁבְּתָא, בְּנַחֲמֵי וּבְמְזוּנֵי.

לוֹ עֲלֵי וְאִנִּי פּוֹרַע
וּבְשַׁבָּת כְּדִי שֶׁלֹּא תְהִיָּה כְּנוּעֵל דְלַת בְּפָנֵי
לוֹיִם, שְׁנֵאמַר בָּהֶם לוֹ עֲלֵי וְאִנִּי פּוֹרַע,
הִיא פְּתוּחָה אֲלֵיהֶם, שְׁהֶם נִשְׁמוֹת יְתֵרוֹת.

לוֹ עֲלֵי וְאִנִּי פּוֹרַע (תִּיקוּנֵי זַהר ל"ח, ב)
וּבְשַׁבָּת בְּגִין דְּלֹא תְהִיָּה כְּנוּעֵל דְלַת
בְּפָנֵי לוֹוִין, דְּאַתְמַר בְּהוּ לוֹ
עֲלֵי וְאִנִּי פּוֹרַע, אִיהִי פְּתִיחָא לְגַבְיֵיהוּ
דְּאִינּוּן נִשְׁמַתִּין יְתֵרִין.

כל המוסיף מוסיפים לו
וּבְאֵלֶיךָ דְּלֹא מְלוּוִין לָהּ וְלֹא אוֹסִיפִין
לְשַׁבְּתוֹת וְלַיָּמִים טוֹבִים, אִי־הִי
סְתִימָא לְהוּן, וּבְגִין דָּא כָּל הַמוֹסִיף
מוֹסִיפִין לִיה, וְדָא תּוֹסְפֵת נִשְׁמַתָּא
יְתִירָא, וְאִי־הִי תּוֹסְפֵת רִיחָא דְקָרוּשָׁה,
וְכָל הַגּוֹרֵעַ גּוֹרְעִין לִיה הֵהִיא נִשְׁמָה
יְתִירָא, וְאִשְׁתָּאֵר עָנִי, וְאִם הוּא חָכֵם
אִסְתַּלַּק מִנִּיה חֲכָמְתִּיה, וְאִם הוּא עֲשִׂיר
בְּמִזְנוּא אִסְתַּלַּק מִנִּיה, וְאִשְׁתָּאֵר עָנִי
יָבֵשׁ, כְּמָה דְאִיהוּ מְנַע מְלַעֲלֵא נִשְׁמַתָּא
יְתִירָא דְאִיהוּ נִשְׁמַת כָּל חִי, וְאִשְׁתָּאֵר
יוֹם הַשַּׁבָּת עָנִי וְשְׂכִינְתָּא יָבֵשָׁה, הַכִּי
אִתְּמַנַּע בְּרַכָּאן מִנִּיה, וְאִיהוּ מְדָה כְּנַגְד
מְדָה, וְכָל מָאן דְּאוֹסִיף בְּשַׁבְּתָא, אִזּוּ וּכְנַנְה
זְרוּעִיָּה תַצְמִיחַ (ישעיהו סא יא). אוֹף הַכִּי נִמְי
אִצְמִיחַ טוֹבָה דִּלְיָה, וּמָאן זְרוּעִיָּה
דְּשְׂכִינְתָּא לְעִילָא, אִינוּן נִשְׁמוֹת יְתִירוֹת
דְּזָרְעִין מִנִּיה, וְיַחְדוּן לִזְוִן לְיִשְׂרָאֵל לְתַתָּא
מִזְוִי כְּבוֹדָה.

וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבָּעִי (ח"ג קמ"ה, א)
אָמַר לִיה, וְאִף כָּל אִינוּן דְּלִבְר, דְּכְתִיב,
(ישעיהו סו) וְהָיָה מְדִי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ
וּמְדִי שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ וּגו'. אִי אֵלִין אֲתִיין,
כָּל שְׁכָן צְדִיקִיא. מְדִי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ, לְמָה.
מְשׁוּם דְּמִתְעַטְרִי אֲבָהָתָא רְתִיכָא קְדִישָׁא.
וּמְדִי שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ, דְּמִתְעַטְר שְׂבִיעָאָה
דְּכָל אִינוּן שִׁיתָא יוֹמִין, דְּכְתִיב, (בראשית ב)
וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבָּעִי וּגו'.

כל המוסיף מוסיפים לו
וּבְאֵלֶיךָ שְׁלֵא מְלוּוִין אוֹתָהּ וְלֹא מוֹסִיפִים
לְשַׁבְּתוֹת וְלַיָּמִים טוֹבִים, הִיא סְתוּמָה
לָהֶם, וּמְשׁוּם זֶה כָּל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים לוֹ,
וְזוֹ תּוֹסְפֵת נִשְׁמָה יְתִירָא, וְהִיא תּוֹסְפֵת שְׁל
רוּחַ קְדוּשָׁה, וְכָל הַגּוֹרֵעַ, גּוֹרְעִים לוֹ אוֹתָהּ
נִשְׁמָה יְתִירָא, וּנְשָׂאֵר עָנִי, וְאִם הוּא חָכֵם,
חֲכָמְתוֹ מְסַתְּלָקֵת מִמֶּנּוּ, וְאִם הוּא עֲשִׂיר
בְּמִמּוֹן, מְסַתְּלַק מִמֶּנּוּ וּנְשָׂאֵר עָנִי יָבֵשׁ, כְּמוֹ
שֶׁהוּא מוֹנֵעַ מִלְּמַעְלָה נִשְׁמָה יְתִירָא, שֶׁהִיא
נִשְׁמַת כָּל חִי, וּנְשָׂאֵר יוֹם הַשַּׁבָּת עָנִי וְשְׂכִינְה
יָבֵשָׁה, כְּךָ נִמְנָעוֹת מִמֶּנּוּ בְּרַכּוֹת, וְהוּא מְדָה
כְּנַגְד מְדָה, וְכָל מִי שֶׁמוֹסִיף בְּשַׁבְּתָא, אִזּוּ וּכְנַנְה
זְרוּעִיָּה תַצְמִיחַ. אִף כְּךָ גַם אִצְמִיחַ הַטוֹבָה
שְׁלוֹ, וּמִי זְרוּעִיָּה שְׁל שְׂכִינְה שְׁלִמְעֵלָה? אוֹתָן
נִשְׁמוֹת יְתִירוֹת שְׂזוֹרְעִים מִמֶּנּוּ, וְיִשְׁמַחוּ אֵת
יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה מִזְוִי כְּבוֹדָה.

וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבָּעִי
אָמַר לוֹ, וְאִף כָּל אוֹתָם שְׂבַחוּץ, שְׁכַתוּב
(ישעיהו סו) וְהָיָה מְדִי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמְדִי
שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ וּגו'. אִם אֵלּוּ בְּאִים, כָּל שְׁכָן
הַצְּדִיקִים. מְדִי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ לְמָה? מְשׁוּם
שֶׁהָאֲבוֹת מִתְעַטְרִים מִרְכָּבָה קְדוּשָׁה. וּמְדִי
שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ, שְׁמִתְעַטְר שְׂבִיעִי שְׁל כָּל
אֵלּוּ שְׁשַׁת הַיָּמִים, שְׁכַתוּב (בראשית ב) וַיְבָרֶךְ
אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבָּעִי וּגו'.

קדשת הרשב"י
וְאִנְתָּ הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׂבִיעָאָה
דְּשִׁיתָא, תְּהֵא מִתְעַטְר וּמִתְקַדָּשׁ
יְתִיר מִכָּלֵא. וְתַלְת עֲדוּנִין דְּמִשְׁתַּכְּחִין

קדשת הרשב"י
וְאִתָּהּ הוּא, רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׂבִיעִי שְׁל הַשַּׁשָּׁה,
תְּהֵי מִתְעַטְר וּמִתְקַדָּשׁ יוֹתֵר מִהַכָּל.
וְשִׁלְשָׁה עֲדוּנִים שְׁנִמְצָאִים בְּשְׂבִיעִי עֲתִידִים

הַחֲבֵרִים, אֵלּוּ הַצְּדִיקִים, לְהַתְּעֵדוּ בַּגְּלָלָהּ
לְעוֹלָם הַבָּא. וְכַתּוּב (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת
עֲנֵג לְקְדוֹשׁ ה' מְכַבֵּד. מִי הוּא קְדוֹשׁ ה' זֶה
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שֶׁנִּקְרָא מְכַבֵּד בְּעוֹלָם
הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

מִסִּיבַת הַשַּׁבָּת לַעַם יִשְׂרָאֵל
פְּתַח רַבִּי יִצְחָק אַחֲרָיו וְאָמַר, וַיִּקְהַל מֹשֶׁה
אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. לָמָּה כָּנַס
אוֹתָם? כִּדֵּי לְמַסֵּר לָהֶם אֶת הַשַּׁבָּת כַּמִּקְדָּם,
שֶׁהָרִי בְּרֵאשׁוֹנָה טָרַם שְׁעָשׂוֹ: יִשְׂרָאֵל אֶת
הַעֲגֹל, מָסַר לָהֶם אֶת הַשַּׁבָּת, וְזֶהוּ שְׁלֵא
שָׁמְרוּ אוֹתָם הָעָרֶב רַב. כִּינּוּ שְׁשִׁמְעוּ בֵּינֵי
וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אָמְרוּ: וְאָנּוּ נִמְנָע מִמֶּנּוּ
הַדָּבָר הַזֶּה?! מִיָּד - (שמוות לב) וַיִּקְהַל הָעָם
עַל אֶהְרֹן וְגו', וְנִמְשְׁכוּ רַבִּים אַחֲרֵיהֶם.
אַחַר שְׁמִתוֹ אוֹתָם שְׁמִתוֹ, כָּנַס מֹשֶׁה אֶת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבַדָּם, וְנָתַן לָהֶם שַׁבָּת כַּמִּקְדָּם.
זֶהוּ שֶׁכַּתּוּב שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וְגו'.

מִי הַחֹל מִתְּבַרְכִּים מֵהַשַּׁבָּת
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵיהֶם אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד
בְּקָר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִתְּבַרְךְ
הָעוֹלָם מֵאוֹתוֹ יוֹם הָעֲלִיוֹן, שֶׁהָרִי כָּל שֵׁשֶׁת
הַיָּמִים מִתְּבַרְכִּים מִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְכָל יוֹם
גוֹתֵן מֵאוֹתָהּ בְּרַכָּה שֶׁקֶבֶל מֵאוֹתוֹ יוֹם שְׁלֹו.

אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר
וְעַל זֶה אָמַר מֹשֶׁה, אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד
בְּקָר. מָה הַטַּעַם? כִּדֵּי שְׁלֵא יִתֵּן וְלֹא יִלְוֶה
יוֹם זֶה לַחֲבֵרוֹ, אֶלָּא כָּל אֶחָד וְאֶחָד שׁוֹלֵט

בְּשִׁבְעָאָה, זְמִינֵן חֲבֵרֵי אֵלֵין צְדִיקַיִא
לְאַתְעֲדָנָא בְּגִינְךָ לְעֵלְמָא דְאַתִּי. וְכַתִּיב
(ישעיה נח) וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנֵג לְקְדוֹשׁ יי
מְכַבֵּד. מֵאֵן הוּא קְדוֹשׁ יי. דָּא רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, דְּאֶקְרִי מְכַבֵּד בְּעֵלְמָא
דִּין, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

מִסִּיבַת הַשַּׁבָּת לַעַם יִשְׂרָאֵל (ח"ב ר"ג, א)
פְּתַח רַבִּי יִצְחָק אַבְתְּרִיָּה וְאָמַר, (שמוות
לה) וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְגו'. אָמַאי כְּנִישׁ לוֹן. בְּגִין לְמַמְסַר
לוֹן שַׁבָּת כַּמִּקְדָּמִין, דְּהָא בְּקַדְמִיתָא
עַד לֹא עָבְדוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יַת עֲגָלָא, מָסַר
לוֹן אֶת הַשַּׁבָּת. וְדָא אִיהוּ דְלֹא נָטְרוּ
אִינוּן עָרֶב רַב. כִּינּוּ דְשְׁמַעוּ בֵּינֵי וּבֵין בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, אָמְרוּ וְאָנּוּ מְלָה דָּא אֶתְמַנְע
מִינֵן, מִיָּד (שמוות לב) וַיִּקְהַל הָעָם עַל אֶהְרֹן
וְגו', וְאַתְמַשְׁכוּ סְגִיאִין אַבְתְּרִיָּהוּ. לְבַתָּר
דְּמִיתוּ אִינוּן דְּמִיתוּ, כְּנִישׁ מֹשֶׁה לְבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּלַחֲדוּדֵיהוּ, וְיַיְהִב לוֹן שַׁבָּת
כַּמִּקְדָּמִין, דְּדָא הוּא דְכַתִּיב שֵׁשֶׁת יָמִים
תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וְגו'.

מִי הַחֹל מִתְּבַרְכִּים מֵהַשַּׁבָּת (ח"ב ס"ג, ב)
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵיהֶם אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ
עַד בְּקָר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּכָל
יוֹמָא וְיוֹמָא, מִתְּבַרְךְ עֵלְמָא מֵהָהוּא
יוֹמָא עֵלְמָא, דְּהָא כָּל שִׁיתָא יוֹמִין
מִתְּבַרְכָּאן מִיוֹמָא שְׁבִיעָאָה. וְכָל יוֹמָא
יַיְהִיב מֵהָהוּא בְּרַכָּה דְקִבִּיל בְּהָהוּא יוֹמָא
דִּילֵיהּ.

אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר
וְעַל דָּא מֹשֶׁה אָמַר, אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ
עַד בְּקָר. מֵאִי טַעַמָא. בְּגִין דְּלֹא
יַיְהִיב, וְלֹא יוֹזִיף יוֹמָא דָּא לַחֲבֵרֵיהּ, אֶלָּא
כָּל חַד וְחַד שְׁלִישׁ בְּלַחֲדוּדוֹ, בְּהָהוּא יוֹמָא

לְבַדּוֹ בְּאוֹתוֹ יוֹם שְׁלוֹ, שְׁהָרִי לֹא שׁוֹלֵט יוֹם
בַּיּוֹם שֶׁל חֲבֵרוֹ.

משׁוּם כִּף כָּל אוֹתָם (אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל יוֹם וַיּוֹם
מִתְבָּרָךְ מֵאוֹתוֹ יוֹם עֲלִיוֹן, יוֹם הַשְּׂבִיעִי, וּמִתְבָּרָכִים כָּל שְׁשֵׁה
הַיָּמִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּפָנָי עֲצֻמוֹ, וְכָל יוֹם נוֹתֵן בַּיּוֹם שְׁלוֹ
מֵאוֹתָהּ בְּרָכָה שֶׁקָּבַל מֵאוֹתוֹ יוֹם עֲלִיוֹן, וְעַל זֶה אָמַר מֹשֶׁה,
אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר, שְׁהָרִי לֹא שׁוֹלֵט יוֹם בַּיּוֹם שֶׁלֹּא
שְׁלוֹ, וְכָל אוֹתָם) חֲמֹשֶׁה יָמִים שׁוֹלֵטִים בַּיָּמִים
שְׁלֵהֶם, וְנִמְצָא בּוֹ מֵה שֶׁקָּבְלוּ, וּבַיּוֹם הַשְּׁשִׁי
נִמְצָא יוֹתֵר.

דִּילִיָּה. דְּהָא לָּא שְׁלִיט יוֹמָא כִּיּוֹמָא
דְּחֲבֵרִיָּה.

בְּגִינֵי כִף, כָּל אֵינּוֹן (נ"א אָמַר רַבִּי יְהוּדָה כָּל יוֹמָא
וַיּוֹמָא מִתְבָּרָךְ מֵהוּוּא יוֹמָא עֲלָאָה יוֹמָא שְׂבִיעָאָה
וּמִתְבָּרְכוּ כָּל שִׁיתָא יוֹמִין כָּל חַד וְחַד בְּלַחֲדוּי וְכָל יוֹמָא יְהִיב
כִּיּוֹמָא דִּילִיָּה מֵהוּוּא בְּרָכָה דְּקָבִיל מֵהוּוּא יוֹמָא עֲלָאָה וְעַל
דָּא מֹשֶׁה אָמַר אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר דְּהָא לָּא שְׁלִיט
יוֹמָא כִּיּוֹמָא דְלָאוּ דִּילִיָּה וְכָל אֵינּוֹן) **חֲמֹשֶׁה יוֹמִין**
שְׁלִיטִין בַּיּוֹמִיָּהוּ, וְאַשְׁתַּכַּח בֵּיהּ, מַה
דְּקָבִילוּ, וַיּוֹמָא שְׁתִּיתָאָה אֲשַׁתַּכַּח בֵּיהּ
יְתִיר.

המשך "שמחת הזוהר" מעמוד קעב

נְהִיית הַעֲשִׂיר הַכִּי הַגָּדוֹל בְּעוֹלָם בְּמִצְוֹת, מוֹלְטֵי זִילְיוֹנָר

אתה יודע מה? גם אם לא שמעו לך, אבל אתה השתדלת לקבץ את המנגן, גם תקבל את אותו שכר, ולא עוד, אלא שכל העוונות שלך ימחקו [כדברי המהרח"ו שער הגלגולים, הגר"א משלי, ואוהב ישראל פֶּרֶשֶׁת קֶרַח], נו! יש עוד מה לחשוב? האם תשב בחבויק ידים? הרי נהיית העשיר הכי הגדול בעולם במצוות, מולטי זיליונר!!! הרי אתה צריך לשיר ולרקד כל היום וכל הלילה כמו בשמחת בית השואבה שלא ישנו כל השבוע מרב שמחה (ספ"ה ט"ז נ"א ע"ב): תנו רבנן, מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו.

עֵקֶר נְתִינַת הַתּוֹרָה נִתְּנָה לְאֵלוֹ שְׁלוֹמֵימִים אֶת סוּדוֹתֶיהָ

אמרו חז"ל, לא נתנה תורה אלא לאוכלי המון!!! (רש"י דברי הימים ב' לא ד) - ובזוהר הקדוש (פרשת בשלח ט"ז ע"ב), כתוב מה מיוחד באוכלי המון? שפאשר אכלו את המון היה מתברך במעים וקבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וזכו לחכמה עליונה. ועל זה נקראו "דור דעה", והם היו בני האמונה ולהם נתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה. רואים מהזוהר הקדוש, שעקר נתינת התורה נתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

צְרִיף שִׁיתְעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בְּיִנְהָ שֶׁל תּוֹרָה

ובאור החיים הקדוש פֶּרֶשֶׁת וַיְחִי (חט יא), כתב, שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל ביינה של תורה, ובאור הדברים, שילמדו את פנימיות התורה שזה ינה של תורה (גם יין גימטריה "סוד").

בידינו הדבר להחיש את הגאולה ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

כוֹלְנוּ חֲפְצֵי חַיִּים!!! כוֹלְנוּ לוֹמְדִים זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ!!!

הרי בודאי תתעורר ותקח את עצמך בידי, כי אין לך עצה טובה מזו, לזכות לחיים טובים ומאשרים, רק אל תשכח שצריך לכוון על הכל, ולבקש למענה אלוקים חיים, כלומר, שכל הטובות שאתה צריך זה לכבוד השכינה הקדושה, כדי שתוכל לעבוד את ה' בשמחה, ותתפלל למען כבוד שמים, לפדות את השכינה הקדושה, ולגאלה השלמה, ואז תקבל תפלתך ברצון ובאהבה. - כולנו לשעורי תורה!!! כולנו חפצי חיים!!! כולנו לומדים זוהר הקדוש!!!

צְרִיף לְלַמּוֹד וְלֹא לְתַת מְנוּחָה לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שִׁיגְאָלְנוּ

ויהי רצון שיערה השם עלינו רוח טהרה, ונזכה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו בכל חננו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, כמו שהרעיא מהימנא מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דוקא, שתורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ר"ט), עד שישלח לנו משיחנו ויקבץ נדחנו ויבנה בית תפארתנו במהרה בימינו אמן.

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק כ"ב

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיְקַהֵל - פְּקוּדֵי - נְצַבִּים - וַיֵּלֶךְ

קִדְשֵׁת הַשַּׁבָּת וְעוֹנֵשׁ מַחֲלֵיָהּ,

מְצוֹת הַדְּלָקַת גִּירוֹת בְּכַנִּיסַת

הַשַּׁבָּת, סֵדֶר שְׁלֶחַן מְנוּחָה

וּמִטָּה

פֶּרֶק כ"ב

מַעֲלַת מִכְבְּדֵי הַשַּׁבָּת ..... קפג
 מַעֲלַת בִּשְׁת פְּנִים ..... קפג
 אֹי לֹ לִמְחַלֵּל שַׁבָּת ..... קפג
 נִרוֹת שַׁבָּת ..... קפג
 סֵדֵר הַשְּׁלֶחַן הַמְּנוּרָה וְהַמָּטָה ..... קפד

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים כה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

מעלת מכבדי השבת (תקוני זהר ב', א)

וְעוֹד אֵלַי דְּאוֹקְרִין שְׁבֻתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, אֲתָמֵר עֲלֵיהֶו לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים, דְּעֵבְדִין עוֹבְדֵי דְבְנִין עִם שְׁבֻת מְלַבְתָּא, וְעִם קוּדְשָׁא בְרִיד הוּא דְאִיהוּ יוֹם הַשְּׁבֻת, מֵאֵן דְּקִיִּים בִּיה (ישעיה נח יג) וְכַבְּדְתוּ מַעֲשׂוֹת דְּרִכִּיד, הָאִי אִיהוּ (שמות כ יב) כְּבֹד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ וְגוֹמֵר.

מעלת מכבדי השבת

וְעוֹד, אֵלַי שְׁמוֹקְרִים שְׁבֻתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים, שְׁעוֹשִׂים מַעֲשֵׂה שְׁל בְנִים עִם שְׁבֻת הַמְּלָכָה וְעִם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁהוּא יוֹם הַשְּׁבֻת. מִי שְׂקִים בּוֹ וְכַבְּדְתוּ מַעֲשׂוֹת דְּרִכִּיךָ, זֶהוּ כְּבֹד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ וְגו'.

מעלת בשת פנים (תקוני זהר ה', ב)

דְּרַגָּא תְּמִינָאָה בִּירְאָת יו', לְמַהוּ לִיה בְּשֻׁת אַנְפִּין, מֵאֵן דְּאִית לִיה בְּשֻׁת אַנְפִּין דְּלֹא לְמַעְבַּד עֲבִירָה דְּאִתִּי לִידוּי בְּגִין דְּחִילוֹ דְּקוּדְשָׁא בְרִיד הוּא, כְּאֵלוּ בִּיה אֲתַבְרִי עֲלֵמָא, וְבְגִין דְּאִ בְּרֵאשִׁי"ת יר"א בְּשֻׁת, הֲרִי ירְאָה עִם בְּשֻׁת כְּלָא חַד, וְמֵאֵן דְּלִית בִּיה בְּשֻׁת אַנְפִּין אוֹקְמוּהוּ מְאִרִי מִתְּנִיתִין בּוּדְאִי שְׁלֹא עֲמָדוּ רַגְלֵי אָבוּתִיו עַל הַר סִינִי.

מעלת בשת פנים

דְּרַגָּה שְׁמִינִית בִּירְאָת ה' - לְהִיּוֹת לוֹ בְּשֻׁת פְּנִים. מִי שְׂיֵשׁ לוֹ בְּשֻׁת פְּנִים שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת עֲבִירָה שְׁבָאָה לְיָדוֹ בְּגִלְל ירְאָת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּאֵלוּ בּוֹ נִבְרָא הָעוֹלָם, וּמִשׁוּם זֶה בְּרֵאשִׁי"ת יר"א בְּשֻׁת, הֲרִי ירְאָה עִם בְּשֻׁת הַכֹּל אַחַד, וּמִי שְׂאִין לוֹ בְּשֻׁת פְּנִים, פְּרִשׁוּהוּ בְּעַלֵי הַמְּשֻׁנָּה, בּוּדְאִי שְׁלֹא עֲמָדוּ רַגְלֵי אָבוּתִיו עַל הַר סִינִי.

אוי לו למחלל שבת

וְהַפּוֹךְ בְּשֻׁת וְתַשְׁבַּח שְׁבֻת, וְהִינּוּ בְּרֵאשִׁית יר"א שְׁבֻת, דְּלֹא תִחַלֵּל לִיה בְּפִרְהֶסְיָא, כְּכֹר נֶשׁ דְּלֹאוּ בִּיה בְּשֻׁת אַנְפִּין, וְוִי לִיה מֵאֵן דְּמַחְלֵל שְׁבֻת מְלַבְתָּא דְּאִיהִי קֹדֶשׁ לְמַעְבַּד לִיה חוּל, דְּאוֹקְמוּהוּ מְאִרִי מִתְּנִיתִין, כֹּל הַמְּשַׁתְּמֵשׁ בְּתַגָּא חֲלָף, זֶה הַמְּשַׁתְּמֵשׁ בְּמִי שְׁשׁוּנָה הַלְכוֹת, כֹּל שְׁכֹן בְּשֻׁבֵת מְלַבְתָּא.

אוי לו למחלל שבת

וְהַפּוֹךְ בְּשֻׁת וְתַמְצָא שְׁבֻת, וְהִינּוּ בְּרֵאשִׁית יר"א שְׁבֻת, שְׁלֹא תִחַלֵּל אוֹתָהּ בְּפִרְהֶסְיָא, כְּכֹן אָדָם שְׂאִין לוֹ בְּשֻׁת פְּנִים. אוֹי לוֹ לְמִי שְׁמַחְלֵל שְׁבֻת הַמְּלָכָה, שְׁהִיא קֹדֶשׁ, לַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ חוּל, שְׁבִאָרוּהוּ בְּעַלֵי הַמְּשֻׁנָּה, כֹּל הַמְּשַׁתְּמֵשׁ בְּכֶתֶר חֲלָף, זֶה הַמְּשַׁתְּמֵשׁ בְּמִי שְׁשׁוּנָה הַלְכוֹת, כֹּל שְׁכֹן בְּשֻׁבֵת הַמְּלָכָה.

נרות שבת (תיקוני זהר ט"ו, ב)

וְצִרִיד אֲתַתָּא לְתַקְנָא שְׁרַגָּא בְּלִיל שְׁבֻת לִימִינָא, וְאֲתַחֲשִׁיב לָהּ כְּאֵלוּ תַקְנָה מְנַרְתָּא כְּדָרוּם, וּפְתוּרָא כְּצָפוֹן, וְעֲלִיהֶו אֲתָמֵר הַרְצָה לְהַחֲכִים יְדָרִים,

נרות שבת

וְצִרִיכָהּ הָאִשָּׁה לְתַקְנָן גַּר בְּלִיל שְׁבֻת לִימִין, וְנַחֲשֵׁב לָהּ כְּאֵלוּ תַקְנָה מְנוּרָה בְּדָרוּם וְשִׁלְחוֹן בְּצָפוֹן, וְעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר הַרְצָה לְהַחֲכִים יְדָרִים, הַרְצָה לְהַעֲשִׂיר צָפוֹן, וְהוֹן שְׁכִינָה

עֲלִיּוֹנָה וְתַחְתּוֹנָה, הַשְּׂכִינָה הָעֲלִיּוֹנָה מְנוּרָה לְדָרוֹם, צְרִיף לְתַקְנָה, מְשׁוּם שֶׁשֵּׁם חֻכְמָה, וּמְשׁוּם זֶה הַרוּצָה לְהַחֲכִים יְדָרִים.

סדור השלחן המנונה והמטה

וּבְאֹתוֹ בֵּית שְׁמוּצָאִים דִּירָה זֹו מְתַקְנָת בְּסִדּוּר הָזֶה, מְנוּרָה בְּדָרוֹם וְשִׁלְחָן בְּצָפוֹן, וּמְטָה בֵּין צָפוֹן לְדָרוֹם, אוֹמְרִים הַמְּלַאכִים הִלְלוּ שִׁירָדִים עִם הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא הַנְּשֻׁמָּה הַיְתָרָה, אֵין זֶה מְקוֹם הַדְּיוּט שֶׁל עִם הָאָרֶץ, אֶלָּא הוּא מְקוֹם שֶׁל רָצוֹן בּוֹ מִלְפָּנֵי יְהוָה.

הַשְּׁלַחָן צְרִיף לְתַקְנָה לְצָפוֹן, וְהַשְּׁלַחָן הִיא שְׂכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה, שְׁנֹאֲמַר בָּהּ כָּל כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה מִמִּשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה. מַה זֶה זָהָב? זֹו גְבוּרָה, שְׁנֹאֲמַר בָּהּ מִצָּפוֹן זָהָב יֵאָתֵר. מִמִּשְׁבְּצוֹת זָהָב, שְׁנֵי עֲמוּדֵי אֲמָת. מְטָה לְמַעַרְבֵי בֵּין צָפוֹן לְדָרוֹם, לְתַקְנָה אֶל הָעֲמוּד הָאֲמָצְעִי, שְׁנֹאֲמַר בּוֹ בְּנֵי בְּכָרֵי יִשְׂרָאֵל, וּבְבֵית שֶׁלֹּא מְתַקְנִים הַתְּקוּנִים הִלְלוּ בְּלִיל שְׁבֵת, הָאוֹרְחִים אוֹמְרִים, זֹו לֹא דִירָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׁנֹאֲמַר בָּהּ וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֵת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבֵת לְדַרְתֵּם, לְדַרְתֵּם כְּתוּב חֶסֶד, מְלָשׁוֹן דִּירָה, וְכָל הַתְּקוּנִים הִלְלוּ צְרִיף לְתַקְנָה בְּלִיל שְׁבֵת, שֶׁהִיא מִמֶּשׁ אוֹת בְּרִית מִיָּלָה.

הַרוּצָה לְהַעֲשִׂיר יְצִפִּין, וְאֵינּוֹן שְׂכִינָתָא עֲלָאָה וְתַתָּאָה, שְׂכִינָתָא עֲלָאָה מְנוּרָתָא לְדָרוֹם, צְרִיכָא לְאֶתְקַנָּא לָהּ, בְּגִין דְּתַמְן חֻכְמָה, וּבְגִין דָּא הַרוּצָה לְהַחֲכִים יְדָרִים.

סדור השלחן המנונה והמטה

וּבְהַהוּא בֵּיתָא דְאֶשְׁכַּחִין דִּירָה דָּא מְתַקְנָא בְּהַאי סִדּוּרָא, מְנוּרָתָא בְּדָרוֹם וְשִׁלְחָן בְּצָפוֹן וּמְטָה בֵּין צָפוֹן לְדָרוֹם, אֲמַרִין אֵלֵינוּ מְלַאכֵין דְּקָא נַחְתִּין עִם שְׂכִינָתָא דְאִיהִי נְשֻׁמָּה יְתִירָה, לִית דִּין אַתָּר הַדְּיוּט דְעִם הָאָרֶץ, אֶלְהִין אַתָּר דְרַעְוָא בִּיהּ מִן קַדָּם יְהוָה.

פְּתוּרָא צְרִיכָא לְתַקְנָא לָהּ לְגַבֵּי צָפוֹן, וּפְתוּרָא אִיהִי שְׂכִינָתָא תַתָּאָה, דְאֶתְמַר בָּהּ (תהלים מה ד) כָּל כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה מִמִּשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה, מֵאֵי זָהָב דָּא גְבוּרָה, דְאֶתְמַר בָּהּ (איוב לו כב) מִצָּפוֹן זָהָב יֵאָתֵר, מִמִּשְׁבְּצוֹת זָהָב תְּרֵי סְמִכֵי קְשׁוּט, מְטָה לְמַעַרְבֵי בֵּין צָפוֹן לְדָרוֹם, לְתַקְנָא לִיהּ לְגַבֵּי עֲמוּדָא דְאֲמָצְעִיתָא, דְאֶתְמַר בִּיהּ (שמות ד כב) בְּנֵי בְּכוּרֵי יִשְׂרָאֵל, וּבְכֵיבִיתָא דְלָאוּ אֵינּוֹן מְתַקְנִין אֵלֵינוּ תְּקוּנֵין בְּלִיל שְׁבֵת, אוֹשְׁפִיזִין אֲמַרִין לָאוּ אִיהִי דָּא דִירָה דְיִשְׂרָאֵל, דְאֶתְמַר בָּהּ (שם לא טו) וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֵת, לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבֵת, לְדַרְתֵּם, לְדַרְתֵּם כְּתוּב כְּתִיב חֶסֶד, מְלָשׁוֹן דִּירָה, וְכָל אֵלֵינוּ תְּקוּנֵין צְרִיכִין לְתַקְנָא בְּלִיל שְׁבֵת דְאִיהִי מִמֶּשׁ אוֹת בְּרִית מִיָּלָה.

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק כ"ג

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיִּקְרָא - הַאֲזִינוּ

יְצֵאת הַשַּׁבָּת,

וְהַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת

פרק כ"ג

צאת השבת.....קפז
 העולם צריך להשמר מרוחות בצאת השבת... קפז
 עכוב בצאת השבת..... קפח
 הבדלה.....קפח

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-כז.
- שמונה פרקים [ט-זט] לסעודה השנייה: דפים כה-קמ.
- שמונה פרקים [י"ז-כד] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצמ.

צאת השבת (ח"א י, ב)

בִּיּוֹן דְּנִפְק שְׁבֵתָא, כְּמָה חֵיילין ומשרין
פְּרָחין ומשטטין בְּעֵלְמָא, וְעַל דָּא
אַתְקֵן שִׁיר שֶׁל פְּגָעִים דְּלֹא יִשְׁלֹטוּן עַל
עַמָּא קְדִישָׁא. לֹאן אַתְר מְשֻׁטְטִי בְּהֵוּא
לִילִיא. כִּד נִפְקִי בְּבֵהִילוּ וְחֻשְׁבִּין
לְשִׁלְטָאָה בְּעֵלְמָא עַל עַמָּא קְדִישָׁא
וְחֵמָאן לֹון בְּצִלוֹתָא וְאַמְרִין שִׁירְתָּא דָּא,
וּבְשִׁירוֹתָא מְבַדְּלִי בְּצִלוֹתָא וּמְבַדְּלִי עַל
הַכּוֹס, פְּרָחִי מִתְמָן וְאַזְלִי מְשֻׁטְטִי וּמְטָאן
לְגוּ מְדַבְּרָא. רַחֲמֵנָא לְשִׁיזְבֹן מְנִייהו
וּמִסְטָרֵן בִּישָׂא.

צאת השבת
בִּיּוֹן שְׁיַצְאָה הַשְּׁבֵת, כְּמָה צְבָאוֹת וּמַחְנוֹת
פּוֹרְחִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם, וְעַל כֵּן תִּקְוֹן
שִׁיר שֶׁל פְּגָעִים שֶׁלֹא יִשְׁלֹטוּ עַל הָעָם
הַקְּדוֹשׁ. לְאִיזָה מְקוֹם מְשׁוֹטְטִים בְּלִילָה
הַהוּא? כְּשִׁיּוֹצְאִים בְּחַפְזוֹן וְחוֹשְׁבִים
לְשַׁלֵּט בְּעוֹלָם עַל הָעָם הַקְּדוֹשׁ, וְרוֹאִים
אוֹתָם בַּתְּפִלָּה וְאוֹמְרִים אֵת הַשִּׁירָה הַזֹּאת,
וּבְרֵאשִׁית מְבַדְּלִים בַּתְּפִלָּה וּמְבַדְּלִים עַל
הַכּוֹס, פּוֹרְחִים מִשָּׁם וְהוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים
וּמְגִיעִים לְתוֹךְ הַמְּדַבֵּר. הַרְחֵמֵן יַצִּילֵנוּ מִמֶּהֱ
וּמִהַצְדָּדִים הָרָעִים.

העולם צריך להשמר מרוחות בצאת השבת

(ח"א מ"ח, א)

בְּתֵר דְּאַתְבְּרִיאָו רִוְחִין (ד"א ל"ג אשפרו)
אַשְׁתָּאָרוּ אֲנוּן רִוְחִין בְּתֵר רַחֲיִיא
דְּנוֹקְבָא דְּתֵהוּמָא רַבָּא לִילִיא דְּשִׁבְתָּא
וְיוֹמָא דְּשִׁבְתָּא, בִּיּוֹן דְּנִפְק קְדוּשָׁתָא
דְּיוֹמָא וְלֹא אֲשַׁתְּלִימוּ, נִפְקוּ לְעֵלְמָא
וְשֻׁטָּאן לְכָל סְטָרִין, וּבְעֵיָא עֵלְמָא
לְאַתְנַטְרָא מְנִייהו. דְּהָא כְּדִין כָּל סְטָר
שְׁמָאֵלָא אַתְעָר, וְאַשָׁא דְּגִיהֶנֶם מְלֵהָטָא,
וְכָל אֲנוּן דְּבַסְטֵר שְׁמָאֵלָא אֲזִילִין וְשֻׁטָּאן
בְּעֵלְמָא. וּבְעָאן לְאַתְלַבְּשָׁא בְּגוּפָא וְלֹא
יְכַלִּין. כְּדִין בְּעֵינָא לְאַסְתַּמְרָא מְנִייהו,
וְאַתְקִינוּ שִׁיר דְּפְגָעִים בְּכָל שַׁעְתָּא
דְּדַחִילוּ דְּלֵהוּן שְׂרִיא בְּעֵלְמָא.

העולם צריך להשמר מרוחות בצאת השבת

אַתְר שְׁנַבְּרָאוּ רוּחוֹת [ד"א נְטִמְנוּ], נִשְׁאָרוּ
אוֹתָם רוּחוֹת אַתְר הָרַחֲמִים שֶׁל נֶקֶב תְּהוֹם
רְבָה לַיַּל הַשְּׁבֵת וַיּוֹם הַשְּׁבֵת. בִּיּוֹן שְׁיַצְאָה
קְדֻשַׁת הַיּוֹם וְלֹא הִשְׁלֵמוּ, יַצְאוּ לְעוֹלָם
וּמְשׁוֹטְטִים לְכָל הַרוּחוֹת, וְצָרִיךְ הָעוֹלָם
לְהִשְׁמַר מִמֶּהֱ, שְׁהֲרִי אַז מִתְעוֹרֵר כָּל צַד
שְׁמָאֵל, וְאַש הַגִּיהֶנֶם לוֹהֵטָת, וְכָל אוֹתָם
שְׁבַצְד שְׁמָאֵל הוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם.
וְרוֹצִים לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּגוּף וְלֹא יְכוּלִים, וְאַז
צָרִיכִים לְהִשְׁמַר מִמֶּהֱ, וְהַתְּקִינוּ שִׁיר שֶׁל
פְּגָעִים בְּכָל שַׁעָה שֶׁפָּחַד שֶׁלָּהֶם שְׂרוּי
בְּעוֹלָם.

(ח"ב ל"א, א)

וְעַל דָּא תִּנְיִנֵן, חֵיבִין דְּגִיהֶנֶם, בְּשַׁעְתָּא
דְּעָאל שְׁבֵתָא, בְּלֵהוּ נִיחִין, וְאִית
לְהוּ (ס"א ח"ב) חִידוּ, וְנִיחָא בְּשִׁבְתָּא. בִּיּוֹן
דְּנִפְקִי שְׁבֵתָא, אִית לֹן לְאַתְעָרָא חִידוּ
עֵלְמָה עֵלְנָא, דְּנִשְׁתַּזִּיב מִהֵוּא עוֹנֵשָׂא

וְעַל זֶה שְׁנִינֵן, רִשְׁעֵי הַגִּיהֶנֶם, בְּשַׁעָה
שְׁנַכְנַסְתָּ שְׁבֵתָא, כְּלָם נַחִים, וַיֵּשׁ לָהֶם (ח"ב)
שְׁמִחָה וּמְנוּחָה בְּשִׁבְתָּא. וְכִיּוֹן שְׁיּוֹצְאָת שְׁבֵתָא,
יֵשׁ לָנוּ לְעוֹרֵר שְׁמִחָה עֵלְיוּנָה עֵלְיָנוּ כְּדִי
שְׁנַצְּלָל מֵאוֹתוֹ הָעֲנָשׁ שֶׁל הָרִשְׁעִים שְׁנַדוּנִים

מאותה שעה והלאה, ויש לנו להתעורר ולומר, (תהלים ז) ויהי נעם ה' אלהינו עלינו. זהו נעם עליון, (חרות) שמחת הכל. ועל זה, דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום.

עפוב בצאת השבת

בשיוצאת שבת, צריכים ישראל שלמטה להתעכב, שהרי הוא יום גדול עליון, (צריך להתעכב עליו) וביום הזה שורה עליו אורח גדול ונכבד, ומשום כך צריך להתעכב, להראות שלא דוחקים באורח הקדוש. אז פותחים ישראל ואומרים, (תהלים טח) והוא רחום וכפר עון וגו'. שתקונו יפה הוא בפליה הזה, כיון שהדין חוזר למקומו - מה שלא ראוי כשנכנסת שבת, כשהדין מסתלק ולא נמצא.

בשעה שפותחים ישראל "ויהי נעם" וסדר הקדשה, כל אותם רשעי הגיהנם פותחים ואומרים: אשריכם ישראל, העם הקדוש. אשריכם הצדיקים השומרים את מצוות התורה. אז דומ"ה מקדים, ומתעורר כרוז ואומר: (ט ט) ישוּבו רשעים לשאול כל גוים שכחי אלהים. וכל קבוצות הרעות הללו טורדות אותם בגיהנם, ואין מי שמרחם עליהם. אשריהם כל שומרי השבת בעולם הזה, ומענגים את אותו הענג ששורה מלמעלה, כפי שאמרנו.

הבדלה

הבדלה במוצאי שבת בין אותם ששולטים בימי החל לשבת. וכשיוצאת השבת, עולה מגיהנם צד אחד מעין הרעה [ס"א

דחייביא, דאתדנו מההיא שעתא ולהלאה. ואית לן לאתערא ולימא, (תהלים ז) ויהי נעם יי' אלהינו עלינו. דא הוא נעם עלאה, (סיר) חידו דכלא. ועל דא, דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום.

עפוב בצאת השבת (ח"ב ר"ז, א)

כד נפק שבתא, צריכין ישראל דלתתא, לאעכבא, דהא יומא רבא עלאה איהו. (אצטריך לאתעכבא עליה) ובהאי יומא, אושפיזא רבא ויקרא, קא שריא עליה, בגין כד בעי לאתעכבא, לאתחזא דלא דחקין באושפיזא קדישא. כדן פתחי ישראל ואמרי, (תהלים טח) והוא רחום וכפר עון וגו', דתקונא שפירא איהו בהאי ליליא, כיון דדינא אתהדר לאתריה, מה דלא אתחזי כד עייל שבתא, דדינא אסתלק, ולא אשתכח.

בשעתא דפתחי ישראל ויהי נעם, וקדושתא דסדרא, כל אינון חייבין דגיהנם, פתחין ואמרי, זכאין אתון ישראל עמא קדישא, זכאין אתון צדיקיא, דנטרי פקודי אורייתא. ווי לון לחייביא, דלא זכו למיטר אורייתא, כדן דומ"ה קדים, וכרוזא אתער ואמר, (תהלים ט) ישוּבו רשעים לשאול כל גוים שכחי אלהים. וכל אלין חבילי טהירין, טרדין לון בגיהנם, ולית מאן דמרחם עליהון. זכאין אינון כל נטרי שבתא בהאי עלמא, וקא מענגי להווא ענג דשריא מלעילא, כדקאמרן.

הבדלה (ח"א י"ז, א)

הבדלה במוצאי שבת בין אנן דשליטין ביומי חול לשבת. וכד נפיק שבת סלקא מגיהנם חד סטרא מעינא

משחית ממנה רע] שרופה לשלט בשעה שישאל אומרים (תהלים צ) ומעשה דינו כוננה עלינו, ויצא מאותה דרגה שנקראת שמאל [שאל], ורופה להתערב בצרע של ישראל ולשלט על ישראל.

וישראל עושים מעשה בהדס וזין ואומרים הבדלה, ונפרד מהם, ומך אותו צד ונכנס למקומו בשאל, במקום שקרח ועדתו שם, שכתוב (במדבר יט) וירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה. והם לא יורדים לשם עד שעושים ישראל הבדלה מהם, שכתוב (שם) הבדלו מתוך העדה וגו'.

ולעולם הבדלה היא בשני, שהוא שמאל בראשית ורגז שמעורר השמאל במחלקת, עדין שלא שוכך במנוחה, ונברא בו גיהנם. אז נבראו כל אותם מלאכים שמקטרגים לרבונם למעלה, ואכלה אותם האש ונשרפו, וכו' כל שאר אלה שמתבטלים, ואין להם קיום ונאכלו באש. כמו זה קרח למטה, והכל כמו זה.

אחר שיוצאת שבת, צריך אדם להבדיל בין קדש לחל. למה? שהרי נתנה רשות לממנים שלמטה לשלט על העולם, ובכל מעשי העולם להראות יחוד במקום קדוש, בקדשה עליונה, ולהפריד למטה מיחוד העליון, ולברך על מאורי האש.

בישא (ס"א טס"דא ממנא בישא) דבעא לשלמאה בשעתא דאמרין ישראל (תהלים צ) ומעשה דינו כוננה עלינו ונפיק מההוא דרגא דאקרי שמאלא (ר"א שאולה) ובעי לאתערבא בזרעא דישאל ולשלמאה עלייהו ישראל.

וישראל עבדי עובדא בהדס ובזין ואמרי הבדלה, ואתפרש מניהו, ומאידה הוא סטרא ועאל לדוכתיה בשאל אתר דקרח וסיעתיה תמן דכתיב, (במדבר יט) וירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה. ואנון לא נחתי תמן עד דעבדי ישראל הבדלה מנהון דכתיב, (במדבר יט) הבדלו מתוך העדה וגו'.

ולעולם הבדלה בשני דאיהו שמאלא בשירותא ותוקפא ורוגזא דאתער שמאלא במחלוקת עד לא שכיד בנייהא ואתברי ביה גיהנם. כדון אתבריואו כל אנון מלאכים דקטרגי למאריהון לעילא ואכיל לון נורא ואתוקדו. וכן כל שאר אנון דמתבטלי ולית לון קיומא ואתאכלו בנורא. כגוונא דא קרח לתתא. וכלא כגוונא דא.

(ח"ב ר"ז, ג)

לבתר דנפיק שבתא, בעי בר נש לאפרשא, בין קדש לחול. אמאי דהא אתיהיב רשו לממנן דלתתא לשלמאה על עלמא, ובכל עובדין דעלמא, לאחזאה יחודא, באתר קדישא, בקדושה עלאה, ולאפרשא לתתא מיחודא עלאה, ולברכא על נהורא דאשא.

מִשׁוּם שֶׁכָּל הָאֲשִׁים הָאֲחֵרִים נִטְמְנוּ וְנִגְנְזוּ בְּיוֹם הַשֶּׁבֶת, פָּרַט לֹאֵשׁ אַחַת שֶׁל קִדְשָׁה עֲלִיּוֹנָה שְׁנִגְלָתָה וְנִכְלָלָה בְּקִדְשַׁת הַשֶּׁבֶת. וְכִשְׁהָאֵשׁ הַזֹּאת מִתְגַּלָּה, כָּל יְתֵר הָאֲשׁוֹת נִטְמְנוֹת וְנִגְנְזוֹת לְפָנֶיהָ. וְהָאֵשׁ הַזֹּאת הִיא שֶׁל עֲקֵדַת יִצְחָק, שְׁלוֹהֶטֶת עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ. מִשׁוּם כִּף צָרִיף לְבָרֶךְ עַל מְאֹרֵי הָאֵשׁ. וְהָאֵשׁ הַזֹּאת לֹא צָרִיכָה אֵשׁ שֶׁל חַל, אֶלָּא אֵשׁ שֶׁל שֶׁבֶת, וְהָאֵשׁ הַזֹּאת הִיא אֵשׁ שְׁיֹצֵאת מֵאוֹתָהּ הָאֵשׁ שֶׁלְמַעֲלָה.

זֹהֵי אֵשׁ שְׁסוֹבֶלֶת אֵשׁ. וְכִינּוֹן שֶׁהָאֵשׁ הַזֹּאת שְׁיֹצֵאת מֵהָאֵשׁ שֶׁלְמַעֲלָה מִתְבָּרַכֶת בְּבִרְכַּת הָאוֹר, אֲזַכֵּךְ לְשָׂר הָאֲשׁוֹת הָאֲחֵרוֹת יוֹצֵאת וְנִתְמַנּוֹת בְּמִקְוָמוֹ, וְנִתְנַתֵּן לָהֶן רְשׁוֹת לְהֵאֲרִי.

בְּגִין דְּכָל אֲשֵׁין אַחֲרֵינוּן, אַתְמַמְרוּ וְאַתְגְּנִיזוּ בְּיוֹמָא דְשִׁבְתָּא, בְּרֵ אֲשָׁא חַד דְקָרוּשָׁה עֲלָאָה, דְאַתְגְּלִיא וְאַתְכְּלִילָא בְּקִדּוּשָׁא דְשִׁבְתָּא. וְכֹד הֵאִי אֲשָׁא אַתְגְּלִיא, כָּל אֲשֵׁין אַחֲרֵינוּן אַתְמַמְרוּ, וְאַתְגְּנִיזוּ קַמִּיהָ. וְהֵאִי אֲשָׁא, אִיהִי דְעֻקִּידָה דְיִצְחָק, דְאַתְלֶהטָא עַל גְּבֵי מִדְבָּחָא. בְּגִין כִּד, בְּעֵי לְבָרְכָא עַל נְהוּרָא דְאֲשָׁא. וְהֵאִי אֲשָׁא, לֹא כְעֵי אֲשָׁא דְחוּל, אֶלָּא אֲשָׁא דְשִׁבְתָּא, וְהֵאִי אֲשָׁא, אִיהוּ אֲשָׁא דְנִפְיָק מֵהוּוּ אֲשָׁא דְלְעִילָא.

וְדָא אִיהוּ אֲשָׁא דְסָבִיל אֲשָׁא. וְכִינּוֹן דְהֵאִי אֲשָׁא דְנִפְיָק מֵאֲשָׁא דְלְעִילָא אַתְבָּרְכָא בְּכִרְכָּה דְנְהוּרָא, כְּדִין כָּל שָׂר אֲשֵׁין אַחֲרֵינוּן נִפְקִין, וְאַתְמַנּוּן בְּדוּכְתֵיהוֹן, וְאַתְיִיהִיב לֹון רְשׁוֹתָא לְאַנְהָרָא.

הַיְנֵךְ מְעוֹנְיִין לְהַקְדִישׁ

דְּקָה בְּיוֹם ?

לְקָרָא זֶהַר הַקְּדוּשׁ

הַהוֹדְעָה הַזֹּאת נִקְטָבָה בְּשִׁבְלֶךְ!!!

כָּאֵן גִּיתְמוּ לְהַשִּׁיג בְּחִינָם סַפְרֵי זֶהַר לְכָל הַמְעוֹנְיִין לְהַקְדִישׁ דְּקָה בְּיוֹם לְקָרָא זֶהַר הַקְּדוּשׁ, כָּל יוֹם אַתְּהָ לּוֹמְדֵי דְקָה זֶהַר וּמְקַרְבֵי אֶת הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים (זֶהַר דָּף קכ"ד).

כְּשִׁיבוֹא מְשִׁיחַ יֹאמֵר עֲלֵיךְ:
"בְּזִכְרוֹתְךָ הִגַּעְתִּי!
לֵךְ יֵשׁ חֶלֶק בְּגֵאלַת הָעָם".

בֵּית שִׁמְשׁ: 0548-436784, יְרוּשָׁלַיִם: 02-6255789
בֵּת יָם: 03-6304523, 052-9077914, 054-2214449
בְּמֵרְכָז: 09-8323442, בְּצַפּוֹן: 054-9788564, בְּדֵרוֹם: 08-6108608

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק כ"ד

פְּרָשִׁיּוֹת

צו - וְזוֹאת הַבְּרָכָה

סֵדֶר הַהַבְדָּלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת

פֶּרֶק כ"ד

הַבְּרָכָה עַל הָאֵשׁ..... קצג
 כְּפֹיף הָאֶצְבָּעוֹת לְפָנֵי הָאֵשׁ..... קצג
 בּוֹרֵא מְאוּרֵי הָאֵשׁ..... קצג
 הָאֶצְבָּעוֹת..... קצד
 בְּשָׂמִים..... קצה
 הַרִיחַ הוּא קִיָּם הַנֶּפֶשׁ..... קצו
 תּוֹרַת הַזֶּהַר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ..... קצז
 הַזֶּהַר זֶהַר מְכַרִּיז וְאוֹמֵר..... קצח

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שֶׁבֶת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים כה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

הברכה על האש

בה היא שעתיא דקא מברכין על אשא, אודמנן ארבע רתיכין, ארבע משריין לתתא, לאנהרא מההוא אשא מברכא, ואינון אקרון מאורי האש. בגין כך, בעינן לאכפויא ארבע אצבעאן דידיא דימינא, ולאנהרא לון מגו ההוא נהורא דשרגא דמתברכא.

הברכה על האש

באותה שעה שמברכים על האש, מזדמנות ארבע מרפבות, ארבע מחנות למטה, להאיר מאותה אש מברכת, והם נקראים מאורי האש. משום כך צריך לכפף ארבע אצבעות של יד ימין, ולהאיר להם מתוך אותו אור הבר שמתברך.

כפוף האצבעות לפני האש

ואינון אצבעאן, רמו לאינון מאורי האש, דנהירי ושלטי מההוא נהורא דשרגא דמתברכא. ובגין דאינון דרגין לתתא, כד אחזי בר נש אצבעאן קמי ההוא נהורא דשרגא, בעי לאכפויא לון קמיה, בגין דההוא נהורא שלטא עליהו, ואינון נהרין מניה.

כפוף האצבעות לפני האש

ואותן אצבעות רמז לאותם מאורי האש שמאירים ושולטים מאותו האור של הבר שמתברך. ומשום שהן דרגות שלמטה, כשפראה אדם האצבעות לפני אותו אור הבר, צריך לכפפם לפניו, משום שאותו אור שולט עליהם, והם מאירים ממנו.

בשאר ברכאן בעינן לזקפא לון

לאצבעאן, בגין לאחזאה קדשה עלאה, דדרגין עלאין, דשלטין על כלא, דשמא קדישא אתעטר בהו ואתקדש בהו, ואתברכן בלהו דרגין כחדא, ונהרין מגו בוצינא עלאה דכלא, ובגין כך בעינן לזקפא לון לעילא. והכא בעינן לאכפויא אצבעאן קמי שרגא, בגין לאחזאה דרגין דלתתא, דנהרין מגו בוצינא דלעילא, ומהכא שלטין ונהרין מנה, ואינון מאורי האש.

בשאר הברכות צריך לזקף את האצבעות כדי להראות קדשה עליונה של הדרגות העליונות ששולטות על הכל, שהשם הקדוש התעטר בהו והתקדש בהו, וכל הדרגות מתברכות כאחד, ומאירים מתוך המנורה העליונה של הכל, ומשום כך צריכים לזקפם למעלה. וכאן צריך לכופף את האצבעות לפני הבר כדי להראות את הדרגות שלמטה שמאירים מתוך המאור העליון, ומכאן שולטים ומאירים ממנה, והם מאורי האש.

בורא מאורי האש

בכל יומא אנו מברכין מאורי אור, דאינון נהרין עלאין, דקיימן בההוא אור קדמאה, ואתברכן בלהו דרגין, ונהרין בלהו כחדא, מגו בוצינא

בורא מאורי האש

בכל יום אנו מברכים מאורי אור, שהם אורות עליונים שעומדים באותו אור ראשון, וכל הדרגות מתברכות ומאירות בלן פאחת מתוך המאור העליון, ואלה

נְקָרָאִים מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וּמְשׁוּם הַסּוּד הַזֶּה מְבָרְכִים בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וְאִם תֵּאמַר, לָמָּה בּוֹרָא, וְלֹא אוֹמְרִים מְאוּרֵי הָאֵשׁ, הוֹאִיל וּמְאוּרֵים מְאוּתָהּ הָאֵשׁ, מְאוּתָהּ מְנוּרָה מְבָרְכֶת? אֲלָא, כִּיּוֹן שְׁנִכְנַסְתָּ שְׁבֵת, כָּל אוֹתוֹ הַדְּרָגוֹת שְׁלִמְטָה וְכָל אוֹתָם שְׁמְאוּרֵים וְשׁוֹלְטִים, כְּלָם נִכְנַסִּים וְנִכְלָלִים בְּנֵר הַזֶּה, וְנִטְמָנִים וְנִגְנָזִים וְנִשְׁמָרִים בּוֹ וְלֹא נִרְאִים בּוֹ, אֲלָא רַק אוֹתָהּ נִקְדָּה לְבַדָּה, וְכָלֵם נִטְמָנוּ בְּתוֹכָהּ בְּכָל יוֹם הַשֶּׁבֶת.

כִּיּוֹן שִׁיּוּצֵאת הַשֶּׁבֶת, הוּא מוֹצִיא אוֹתָם כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּאִלוֹ נִבְרָאוּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, וְכָלֵם יֵצְאוּ וְנִבְרָאוּ כְּמִקְדָּם וְהִתְמַנּוּ עַל מְקוֹמָם לְשִׁלְטַן, וְאִז הֵנֵר הַזֶּה מִתְבָּרַךְ, וְנִכְנְעִים לְפָנָיו לְהֵאִיר. כִּיּוֹן שְׁמְאוּרֵים, אִז הֵם מִתְמַנְנִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד עַל מְקוֹמוֹ.

כְּמוֹ זֶה אוֹתוֹ דְּרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת שְׁנִקְרָאוֹת מְאוּרֵי אוֹר, שׁוֹלְטוֹת בְּיוֹם וּמְאוּרֵי אוֹתוֹת הַמְּאוֹר הָעֲלִיוֹן. בְּשְׁעָה שִׁיּוֹרֵד הַלֵּילָה, אוֹתוֹ מְאוֹר עֲלִיוֹן כּוֹנֵס אוֹתָם וּמְכַנֵּס אוֹתָם לְתוֹכוֹ עַד שְׁמְאוּרֵי הַיּוֹם. כִּיּוֹן שִׁישְׁרָאֵל מְבָרְכִים עַל הָאוֹר בְּיוֹם, אִז מוֹצִיא אוֹתָם בְּשִׁלְמוֹת הָאוֹר, וְלִכְּן מְבָרְכִים יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת וְלֹא אוֹמְרִים בּוֹרָא (אֲלָא יוֹצֵר). וְכֵאֵן בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ, מְשׁוּם אוֹתוֹ הַדְּרָגוֹת שְׁלִמְטָה.

סוד האצבעות

וְהַכֹּל הוּא סוּד הָאֲצָבָעוֹת, בְּהֵן רְמוּזוֹת הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת וְהַדְּרָגוֹת הַתְּחִתּוֹנוֹת. הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת נוֹדְעוֹת בְּזִקִּיפַת הָאֲצָבָעוֹת לְמַעְלָה, וּבְזִקִּיפַת הָאֲצָבָעוֹת מִתְבָּרְכוֹת הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת וְהַדְּרָגוֹת

עֲלֵאָה. וְהֵנִי אֶקְרוֹן מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וּבְגִינֵי רְזָא דְא, מְבָרְכִין בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וְאִי תִימָא, אִמְאֵי בּוֹרָא, וְלֹא אֶמְרוּ מְאוּרֵי מְאוּרֵי הָאֵשׁ. הוֹאִיל וְקָא נְהָרִין מְהֵהוּ אֵשׁ, מְהֵהוּ בּוֹצִינָא מְבָרְכָא. אֲלָא כִּיּוֹן דְּעָאל שְׁבֵתָא, כָּל אֵינּוֹן דְּרִגִין דְּלִתְמָא, וְכָל אֵינּוֹן דְּנְהָרִין וְשִׁלְטִין, כְּלָהוּ עָאלִין וְאִתְכְּלִילוּ בְּהַאי שְׁרָגָא, וְאִתְטְמְרוּ וְאִתְגְּנִיזוּ, וְאִתְנַטְרוּ בֵּיהּ, וְלֹא יִתְחַזּוּן בֵּיהּ, אֲלָא הֵהִיא נְקוּדָה בְּלַחוּדָהּ, וְכָלֵהוּ אִתְטְמְרוּ בְּגוּוּה, כָּל יוֹמָא דְשִׁבְתָא. כִּיּוֹן דְּנִפְק שְׁבֵתָא, אִפִּיק לּוֹן לְכָל חַד וְחַד, כְּאִילוֹ הֵהִיא שְׁעָתָא אִתְבְּרִיאוּ, וְנִפְקוּ כְּלָהוּ וְאִתְבְּרִיאוּ כְּמִלְקַדְמִין, וְאִתְמַנְיאוּ עַל דּוּכְתִיּהוּ לְשִׁלְטָאָה כְּדִין אִתְבְּרָכָא הַאי שְׁרָגָא, וְאִתְכְּפִיין קַמִּיהּ, לְאַנְהָרָא. כִּיּוֹן דְּנְהָרִין כְּדִין אִתְמַנּוּן כָּל חַד וְחַד עַל דּוּכְתִיּהּ. **כְּגוֹוֹנָא** דְא, אֵינּוֹן דְּרִגִין עֲלֵאִין, דְּאֶקְרוֹן מְאוּרֵי אוֹר, שְׁלִטִין בִּימְמָא, וְנְהָרִין מְגוּ בּוֹצִינָא עֲלֵאָה. בְּשְׁעָתָא דְרַמְשׁ לִילֵיא, הֵהוּא בּוֹצִינָא עֲלֵאָה כְּנִישׁ לּוֹן, וְאֵעִיל לּוֹן בְּגוּוּה, עַד דְּנְהִיר יְמָמָא. כִּיּוֹן דְּמְבָרְכִין יִשְׂרָאֵל עַל נְהוּרָא בִימְמָא, כְּדִין אִפִּיק לּוֹן בְּשִׁלְמוֹ דְּנְהוּרָא. וְעַל דְּא מְבָרְכִין יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת, וְלֹא אֶמְרֵי בּוֹרָא, (ס"א אֲלָא יוֹצֵר) וְהֵכָא בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ. בְּגִין דְּאֵינּוֹן דְּרִגִין לְתִמָּא.

סוד האצבעות

וְכֹלֵא אִיהוּ רְזָא דְאֲצָבָעָאן, בְּהוּ רְמוּזוֹ דְרִגִין עֲלֵאִין, וְדְרִגִין תְּתֵאִין. דְרִגִין עֲלֵאִין אִשְׁתְּמוּדְעָאן, בְּזִקִּיפּוֹ דְאֲצָבָעָאן לְעִילָא. וּבְזִקִּיפּוֹ דְאֲצָבָעָאן, אִתְבְּרָכִין דְרִגִין עֲלֵאִין, וְדְרִגִין תְּתֵאִין כְּחַדָּא.

התחונות כפאחד, ובהנמכת האצבעות מתברכים להאיר הדרגות התחונות לבדן. והסוד הזה, הצפרנים של אחורי האצבעות. והאצבעות לבדן לפנים. הצפרנים של אחורי האצבעות הם פנים אחרות שצריכות להאיר מתוך אותו גר, ואותם פנים שנקראים אחורים. האצבעות לפנים בלי צפרנים, אלו הן הפנים הפנימיים המכסים. וסוד זה - (שמות לג) וראית את אחרי. אלה אחורי האצבעות לאחור בצפרניהן. ופני לא יראו, אלה האצבעות לפנים בלי צפרנים, שהן הפנים הפנימיים.

ונשמרבים על הגר, צריך להראות את אחורי האצבעות בצפרנים, לקבל אור מתוך אותו הגר, ואת פנים האצבעות לא צריך לכפות (להראות) אותן שיאירו מתוך אותו גר, שהרי אינן מאירות אלא מתוך הגר העליון שלמעלה למעלה, שהוא טמיר ונגזז ושלא נגלה כלל. ואינן מאירות מתוך גר שגלוי כלל. משום כך צריך להראות את אחורי האצבעות בצפרנים, ואת פנים האצבעות לא צריך להראות לפני הגר הזה. טמירות הן, ובסתר הן מאירות. פנימיות הן, ומפנימיים מאירות. עליונות הן, ומעליונים הן מאירות. אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא.

בשמים

וצריך להריח בבשמים כשיוצאת שבת על שהסתלקה אותה רוח, ונפש האדם נשארת ערמה (משתנית בבקעים) משום אותו סלוק שהסתלקה הרוח ממנו, והרי פרשונה.

ובמאיכו דאצבעאן, אתברכן לאנהרא דרגין תמאין לחודייהו. ורזא דא, טופרי דאחורי אצבעאן. ואצבעאן לחודייהו לגו. טופרי דאחורי אצבעאן, אינון אנפין אחרנין, דאצטריכו לאנהרא מגו ההוא שרגא, ואינון אנפין דאקרון אחריים. אצבעאן לגו בלא טופרין, אלין אינון אנפין פנימאן אתכסיין. ורזא דא, (שמות לג) וראית את אחורי. אלין אחורי, אצבעאן, לאחורא בטופריהון. ופני לא יראו, אלין אצבעאן לגו, בלא טופרין, דאינון אנפין פנימאין.

וכד מברכין על שרגא, בעי לאחזאה אחורי אצבעאן בטופרין, לאתנהרא מגו ההוא שרגא, ופנימאי דאצבעאן, לא אצטריכו לאכפיא (כ"א אמתה) לון לאתנהרא מגו ההוא שרגא, דהא אינון לא נהרין, אלא מגו שרגא עלאה דלעילא לעילא, דאיהי טמירא ונגזזא דלא אתגלייא כלל. ואינון לא נהרין מגו שרגא דאתגלייא כלל, בגין כך בעי לאחזאה אחורי אצבעאן בטופרין. ופנימאי דאצבעאן, לא בעי לאחזאה קמי האי שרגא. טמירין אינון, ובטמירו אתנהרין. פנימאין אינון, ומפנימאה אתנהרין. עלאין אינון, ומעלאה אתנהרין. זכאין אינון ישראל, בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

בשמים

ובעי לארהא בכוסמין, כד נפיק שבתא, על דאסתלק ההוא רוחא, ונפשא דבר נש אשתארת בערטולא. (ס"א אשתנית בקרטופא) בגין ההוא סליקו, דאסתלק רוחא מניה והא אוקמוה.

הַרִיחַ הוּא קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ

בְּתִיב (בראשית כז) וַיִּרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר, אֲבֵל תָּא חַיִּי, רִיחָא אִיהוּ קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא, בְּגִין דְּאִיהוּ מְלַח דְּאֵעִיל לְנַפְשָׁא, וְלֹא לְגוּפָא.

(ח"ב ר"ח, ב)

בְּגִין דָּא כַד נִפְק שְׁבֵתָא, בְּעֵי לְאַרְחָא בְּבוֹסְמִין, לְאִתְּשִׁבָּא נַפְשִׁיהּ בְּהֵהוּא רִיחָא, עַל הֵהוּא רִיחָא עֲלָאָה קַדִּישָׁא דְאַסְתֵּלֶק מִיְנָה. וְהֵהוּא רִיחָא מְעֲלִיא דְבוֹסְמִין אִיהוּ הַדָּס. דְּהָא קִיּוּמָא דְאִתֵּר קַדִּישָׁא דְנִשְׁמַתִּין נִפְקִין מִיְנָה, הַדָּס אִיהוּ. וְדָא אִיהוּ קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא, בְּגוּוּנָא דְלֵעִילָא, לְאִתְקִיּוּמָא מֵהֵהוּא עַרְטוּלָא דְאִשְׁתַּאֲרַת.

כַּד נִפְק שְׁבֵתָא, אִתְלַבֵּשׁ אָדָם, בְּאִינוּן לְבוּשֵׁין דְּגִנְתָּא דְעַדְוִן דְאַרְעָא, דְסִלְקִין רִיחֵין וְבוֹסְמִין, לְקִיּוּמָא נַפְשִׁיהּ, עַל הֵהוּא רוּחָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה יִקְרָא דְאַסְתֵּלֶק מִיְנָה. וְהַדָּס אִיהוּ קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא וְדָאִי. בְּגוּוּנָא עֲלָאָה, דְאִתְקִיּוּמָא קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא.

(תיקוני זוהר י"א, א)

וּבְגִין דָּא מָאן דְּלֹא נָטִיר בְּרִית אֲתֵדָן בְּחַבּוּט חֶקֶבֶר בְּהֵהוּא עַפְרָא, וְאֵלִין אִינוּן דְּגוּפָא דְלֵהוּן אִינוּן לֹוֹן קֶבֶר בְּחַיִּיהוֹן, דְּדַחְקִין לֹוֹן שְׁעֵתָא בְּכָל יוּמָא, וּבְמִלְאָכָא דְלֵהוּן דְאִתְבַּקַּע דְמָא בְּצַפְרֵינֵיהוֹן, וּבְגִין דָּא תְקִינוּ לְאַחְזָאָה צַפְרָנִים בְּהַבְדֵּלָה, דְּהוּא אָדָם מְלוּבֵשׁ בְּכַתְנֹת צַפְרָנִים, דְּהוּוּ נִהְרִין כְּעַנְגֵי כְבוֹד. וְאִיהוּ בְּהַבְדֵּלָה מִיְנֵיהוּ, (בראשית גז) וַיִּדְעוּ כִּי עִרְמָם הֵם מִיְנֵיהוּ, בְּגוּפָא וְנִשְׁמַתָּא

הַרִיחַ הוּא קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ

בְּתִיב (בראשית כז) וַיִּרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר, אֲבֵל תָּא חַיִּי, רִיחָא אִיהוּ קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ, מִשּׁוּם שֶׁהוּא דְבָר שְׂנֵאָה לְנַפְשׁ וְלֹא לְגוּף.

מִשּׁוּם כֶּה, כְּשִׁיּוּצָאָת שְׁבֵתָא, צְרִיךְ לְהַרִיחַ בְּבִשְׂמִים לְיִשֵּׁב אֶת נַפְשׁוֹ בְּאוֹתוֹ רִיחַ עַל אוֹתוֹ רִיחַ עֲלִיוֹן קְדוּשׁ שֶׁהִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ, וְאוֹתוֹ רִיחַ הַמַּעֲלָה שֶׁבְּבִשְׂמִים הוּא הַדָּס, שֶׁהָרִי קִיּוּם הַמְקוּם הַקְּדוּשׁ שֶׁמִּמֶּנּוּ יוּצָאוֹת הַנִּשְׁמֹת הוּא הַדָּס. וְזֵהוּ קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ כְּמוֹ שְׁלֵמַעֲלָה, כְּדִי לְהַתְקִים מֵאוֹתָהּ הַתְּעַרְטוּלוֹת שֶׁנִּשְׁאָרָה.

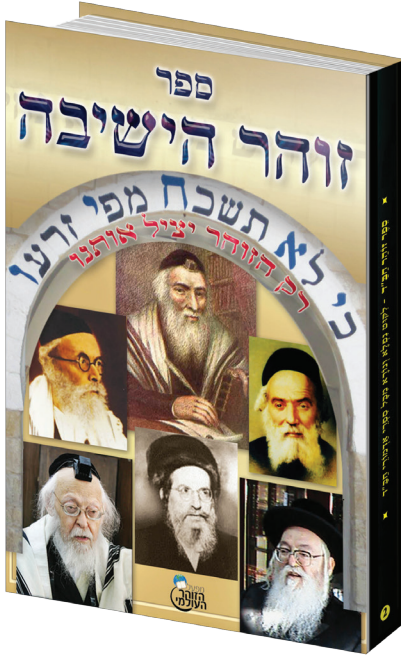
כְּשִׁיּוּצָאָת הַשְּׁבֵתָא, הַתְּלַבֵּשׁ אָדָם בְּאוֹתָם לְבוּשֵׁי גוּ עַדוֹן שֶׁל הָאָרֶץ שֶׁמְעֲלִים רִיחַ וּבִשְׂמִים, לְקִים אֶת הַנֶּפֶשׁ עַל אוֹתָהּ רוּחַ קְדוּשָׁה עֲלִיוֹנָה וְנִבְדָּה שֶׁהִסְתַּלַּקָה מִמֶּנּוּ. וְהַדָּס הוּא וְדָאִי קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ, כְּדָגְמָא עֲלִיוֹנָה, שֶׁהִתְקַיְמָה קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ.

וּמִשּׁוּם זֶה, מִי שֶׁלֹּא שׁוֹמֵר הַבְּרִית, נִדוֹן בְּחַבּוּט הַקֶּבֶר בְּאוֹתוֹ עַפְרָא, וְאֵלֵינוּ הֵם שְׁגוּפִים הוּא קֶבֶר לָהֶם בְּחַיִּיהֶם, שֶׁדוֹחְקִים לָהֶם אֶת הַשְּׁעָה בְּכָל יוֹם, וּבְמִלְאָכְתָּם מִתְבַּקַּע דָּם בְּצַפְרֵינֵיהֶם, וּמִשּׁוּם זֶה תְקִינוּ לְהַרְאוֹת הַצַּפְרָנִים בְּהַבְדֵּלָה, שֶׁהִיָּה אָדָם מְלוּבֵשׁ בְּכַתְנֹת צַפְרָנִים שֶׁהֵיוּ מְאִירִים כְּמוֹ עַנְגֵי כְבוֹד, וְהוּא בְּהַבְדֵּלָה מֵהֶם. וַיִּדְעוּ כִּי עִרְמָם הֵם - מֵהֶם, בְּגוּפֵיהֶם וְנִשְׁמָהּ רוּחֵיהֶם וְנַפְשָׁם, עִרְמָם מִכַּתְנֹת אוֹר, שֶׁהֵם מְאֹרְרֵי הָאֵשׁ, וּמִשּׁוּם

שְׁבַשְׁבַּת נִרְאָה לָהֶם בְּהַדְלָקַת נֵר שַׁבָּת
בְּשֵׁתֵי פְתִילוֹת אֵשׁ, וּבְמוֹצָאֵי שַׁבָּת יַעֲבְרוּ
מֵהֶם, תִּקְנוּ לומר בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת הַבְּדֵלָה
בְּאֵשׁ.

וְרוּחָא וְנִפְשָׁא, עֲרוּמוֹם מִכְתָּנוֹת אוֹר,
דְּאִינּוֹן מְאוּרֵי הָאֵשׁ, וּבְגִין דְּבִשְׁבַת
אֲתַחֲזֵא לֹון בְּאֲדִלְקַת שְׂרָגָא דְּשַׁבָּת
בְּתַרִּין פְּתִילוֹת דְּאֵשׁ, וּבְמוֹצָאֵי שַׁבָּת
יַתְעַבְרוּן מִנֵּיהּוּ, תִּקְיֵנוּ לְמִימַר בְּמוֹצָאֵי
שַׁבָּת הַבְּדֵלָה בְּאֵשׁ.

ספר סוד הגאולה

סגולה גדולה לקרא בכל יום זוהר הקדוש תקון מ"ג
(תיקו"ז דף פ"ב) והוא אחד משבעים תקונים שכתב התנא
האלקי מאור העולם
רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

ואלו הן המעלות לכל אדם מישראל שיקרא תקון זה מדי
יום, ובפרט אם יאמר אותו לאחר התפלה:
ירום מזלו - יצליח בכל דרכיו - שלום בית - זיווגים הגונים
- יזכה לשפע רוחני וגשמי - יזכה ליראת שמים - זוכה
ומתקן רוחו ונשמתו - בחות הטמאה מתרחקים ממנו
- כל אויביו יפלו תחתיו - לא יראה מיתת בניו - ינצל
מענש הגלגולים - יזכה לאריכות ימים ושנים - יזכה
לעולם הבא - ועל ידו תתקרב הגאולה ברחמים גדולים
(סוד ה' רזין קדישין).

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב בר יהודה 50 בת ים יצ"ו ארץ ישראל טל: 052-7651911
תשרי תשע"ג - מחלק בחנם לזכוי הרבים

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

נסדר נְעֵרָה, בְּנִקּוּד וּפִיּוּק מְלֵא, עִם בִּיאור קל לְהַבְנִת הָעִנּוּן, בְּתוֹסֶפֶת הַעֲרוֹת לְמַעֲיִינִים, לְמַעַן יִזְכּוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לְטַעַם מַעֲצֵי הַחַיִּים, וּלְהַטְהֵר וּלְהַתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשָׁהּ שֶׁל מַעְלָה, וְעַל יְדֵי זֶה יִשְׁפַּע שְׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. "וְהִנֵּה כָּל אוֹתָן שֶׁיִּזְכּוּ אֵלָיו יִזְכּוּ לְגֵאוּלָּה, כִּי עֲבוּדָה זוֹ הַמַּעֲטָת בְּזִמְן הַהוּא, הִיא יוֹתֵר חֲשׂוּבָה מִכָּל אֵילֵי נְבִיאוֹת כְּשֶׁהָיָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קִיָּם" (חֲסֵד לְאַבְרָהָם זי"ע).

בשורה טובה ומשמחת לכל עם ישראל

כל מי שעושה אירוע, סעודת אירוסין, תנאים, חתונה, בר מצוה, ברית יצחק, ברית, פדיון הבן, חנוכת הבית, בת מצווה, קידוש, סיום מסכת, סעודת הודעה, חתונת כסף וזהב, יום השנה, ובכל מיני שמחות, ולכל לומדי דף היומי, יכול לקבל חוברות זוהר בחינם, **טל: 054-7112492 \ 0527651911**

מחפשים תורמים להדפיס מאות אלפים עד 15 מיליון של תיקוני זוהר "תיקון מג" לחלקם ל-15 מיליון יהודים בחינם. התורמים משלמים ישר לדפוס! ובתוך כמה ימים מקבלים הסחורה בע"ה. האם יש מחשב שיוכל לחשבן את הזכות הגדולה שיכולים לזכות בכסף קטן?

לפרטים: 052-7651911

גודל זכותו של הלומד בספר סוד הגאולה התקון מ"ג

הלומד בספר "סוד הגאולה" - התקון מ"ג, זוכה לשבת ללמוד עם הרשב"י בשלחן אחד, שכל יהודי הלומד זוהר הקדוש ממשיך את נשמת הרשב"י לדורנו זה ממש פיזוע, כי בכל פעם שיהודי לומד זוהר הקדוש הוא מתקשר לנשמת הרשב"י וממשיך אותה אליו, ורשב"י הקדוש יושב ולומד כנגדו (אור החמה - חסד לאברהם בשם המקבל מהר"א גלאנטי ז"ע), וכן מקבל התדבקות רוחא ברוחא ונשיקין מהרשב"י הקדוש (לקוטי מוהר"ן תורה י"ב).

ערכם של לומדי הזוהר הקדוש בשמים

ה"כסא מלך" (תקון מ"ג) כותב: כי למוד הזוהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שפן אם יזכה ללמוד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא. גם בתקון ל' כתב (הכסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם ארץ גלותא כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלן... כי גדול כחה לקרב הגאולה.

הספר הקדוש הזה תקון מ"ג יצא לאור בעזרת השם כמיליון עתקים, על מנת לתת כלי נשק וערפת מגן לכל יהודי באשר הוא שם, להצלחת עם ישראל לעלוי שכינת עוננו, ולהיגלות כבוד מלכותו עלינו, במהרה בימינו ישוב רחמנו יראו עיננו וישמח לבנו בהגלות משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

זמן למוד תקון מ"ג - כחמש דקות

גודל השכר

שכר הגדול שמקבל כל אחד בהשתתפותו עם מליון היהודים לומדי התקון הזה, הוא כך:

א. כל ישראל נכנסים לתוך סכת הרשב"י (זוהר פנחס רעיא מהימנא דף רנ"ו.) המקנן הראשי והאמתי לכל הדור כלו, פנאמר (תהלים ק"מ ח') "ספתה לראשי ביום נשק". ואמרו חז"ל (ירושלמי יבמות דף ח'), ביום נשק זהו יום בא גוג.

ב. יהודים זכרו!!! כמו נח בשעתו עכשו התבה פתוחה וכלם יכולים להכנס, נא להזדרז לפגי המבול. שהזהר הקדוש הוא תבת נח המצילה של הדור (תיקוני זוהר חדש דף קיד.).

ג. כל המשתתף בלמוד הקדוש הזה יקבל שכר עצום כנגד כלם כמבאר להלן.

ד. כל אחד יראה לקיים מאמר חז"ל גדול המעשה יותר מן העושה, שעליהם העולם עומד, ויקבל כמה חוברות שרוצה לחלק בחנם, כדי שיזכה ויחלק ספרי זוהר בחינם לחבריו ובני משפחתו הקרובים והרחוקים, ויקבל שכר כנגד כלם, וכאלו ברואם כמבאר בזוהר (תרומה כ"ח): ובספר חסידים ובגר"א, ועוד.

וכל המשתתף בלמוד הקדוש הזה, מקבל כל אחד ואחד מהם שכר כאילו למד 5 מליון דקות זוהר הקדוש, בחמש דקות בלבד, החשבון המדיק: כמה דקות יש בשנה? תשובה: ביממה אחת יש 24 שעות כפול 60 דקות בשעה = 1440 דקות ביממה כפול 354 יום בשנה = 509,760 דקות בשנה, ובעשר שנים יש למעלה מ-5 מליון דקות, כלומר: בלמוד 5 דקות זוהר הקדוש - "תקון מ"ג" משתתף עם מליון איש ונחשב לו, קרוב לעשר שנים [5,097,600 דקות] למוד זוהר הקדוש 24 שעות רצוף בלי הפסקה, בלי שנה, בלי אכילה, בלי דבור.

וכל זה מכפיל את עצמו, כי כל אחד מקבל שכר כנגד כל אחד מהחבורה, שיש לו שכר כאילו למד 5 מליון דקות זוהר הקדוש, שהם כעשר שנים למוד רצוף כנ"ל, היוצא מכך כל אחד מכפיל בחמש מליון דקות של למוד מליון אנשים (באר מים חיים פ' ויצא כ"י), ולזה אין חשבון ושיעור [שכל אחד מהם בודאי ילמד כמה וכמה פעמים את התקון הזה בכל יום].

מכיון שהחשבון הוא מאד גדול וקשה לכתבו, מכאן ואלף נעשה חשבון בשנים, עשר שנים כפול עשר שנים, יוצא מאה שנה למוד זוהר הקדוש רצוף (באמ"ח). חשב עוד רגע! כל מנין לומדים, עוד יכפל באלף, כי כל מה שנותנים משמים נותנים באלף (זוהר פ' רשת ויצא), והרי השכינה שורה במנין, וכל המצטרף ללומדי השיעור, הרי מקבל כנגד כל אחד את השכר פי אלף!!!

כלומר מאה שנה למוד זוהר הקדוש כפול אלף סף הכל: מאה אלף שנה למוד זוהר הקדוש - ונחשב לכל אחד ואחד בלמוד חמש דקות כאלו למד מאה אלף שנה זוהר הקדוש רצוף.

ואם למד בשמחה ובצער ובשבת שנה כפול אלף כפול מאה כפול אלף כלומר, מאה מליון כפול [1,400,000,000,000] 1 טריליון ו-400 בליון שנה תורת למוד זוהר הקדוש, יוצא: $1.4E+20$ שנה תורת הזוהר.

ויש עוד להוסיף את דברי הספר חסידים שכל מצוה שאין לה דורשים ואין מקימים אותה, נוטל שכר כנגד כל הבטלים הימנה, אם פן המתחבר בחבורה הקדושה המשתתפת בלמוד הזוהר הקדוש, כמה נפש מקבל שכר כנגד כל היהודים שבעולם,

אם לא השתתפו אז מקבל כנגד הבטלים, ונחשב לו כמו שעושה חסד עם מת מצוה, ואם פן זכו והשתתפו, אז שוב נכפל מדין ערבות כדלעיל, ובדאי יעמוד שְׁכָרו לעולמות אין קץ ואין מספר, כי אמרו חז"ל כל המציל נפש אחת מישראל כאלו קיים עולם מלא, וכמה נפשות קדושות מישראל מציל מרדת שחת רוחני וגשמי, ולזה אין שום מח אנושי שיוכל לחשב. צא ולמד, כי מקבלים את השֶׁכֶר לֶסֶף 15 מליון יהודים כפול $2.1E+27 = 1.4E+20$ שנה למוד תורת הזהר הקדוש לכל אחד ואחד המשתתף בחבורה הזאת - בחמש דקות בכל יום, עליהם אומר הכתוב (ישעיה ס"ד ג') "עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחפה לו".

ובזהר הקדוש שיר השירים (זוהר חדש שה"ש דף עח:), כתב, שְׁכָל הַשֶּׁכֶר בְּאַלְפִים שְׁנוֹתַיִם מִשְׁמַיִם זֶה בְּאִפְסוֹן רְגִיל, אֲבָל הַצְּדִיקִים לֹמְדֵי הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ הַדְּבָקִים בְּתוֹרַת הַסוּד תוֹרַת הַרְשָׁבִי, עֲלֵיהֶם כְּתוּב: (משלי כא, ח) "לִהְנַחִיל אֶהְבִּי יֵשׁ וְאַצְרִיתֵיהֶם אֲמֹלֵא", ואין קץ לשְׁכָרם, ואין כל בְּרִיָּה שְׁיוּכַל לְשַׁעַר זֹאת... (ועין פוח הזהר חלקים א-ד, שמחת הרשב"י, ועוד).

צא וחשב האם יש בר דעת שלא ירוץ ויחטוף זכות עצומה זו, וישאָר ח"ו בטלן ועם האָרץ? - כל אחד יעורר את חברו שיאמר וילמד עם חבורות קדושות אלו, וזה רק כמה דקות ביום, ועל ידי זה יזכה לתענוגי גן עדן ועולמות הנצח, ויבין את כל דרכי ה' יתברך שמו, ויזכה לשכר הגדול על כל דקה ודקה שאומר ולומד זוהר הקדוש ששעה אחת בחול היא כמו מאה אלף שנה תורה, ובשבת, כמו מאה מליון שנה תורה, (פסא מלך, הרי"ח הטוב, אורחות צדיקים, אבות דרבי נתן), ובכך ינצל מהערב רב, כדברי הזהר הקדוש זוהר חדש (פרשת יתרו דף מג: עיין שם באורך ותר"ץ) ויתקיים נבואת ישעיה (פרק נז יג-יד): "בְּזַעַקְךָ יִצְיָלְךָ קְבוּצֶיךָ, וְאֵת כָּל־מִי שֶׁאֵי רֹחַ יִקַּח הֶבֶל [אלו ערב רב], וְהַחוֹסֵה בִּי יִנְחַל אֶרֶץ וְיִירֶשׁ הָרַקְדָּשִׁי. וְאָמַר סָלוּ סָלוּ פָּנֵי דָרְךָ הָרִימוּ מִכְשׁוֹל מִדְרָךְ עִמִּי".

ועתה בואו חשבון!!! כל זאת הוא כאלו למדת כל השנים האלו 24 שעות ביממה 7 ימים בשבוע 354 יום בשנה רצופים שלמים בלי אוכל בלי שתיה בלי שינה!!! - ואמר המקבל האלקי רבי יצחק אלפיה ז"ע: מקבלנו שתענית הדבור כפי שנוהגים בכל ישוב וישוב עם קריאת התהלים 3 פעמים שנה ל-65,000 תעניות (!!!). ולפי דבריו 3 ימים יוצא 195.000 תעניות, זאת אומרת 550 שנה תעניות. - ועתה בואו חשבון שבהתחברו לחבורה הקדושה הזו הוא לומד זוהר הקדוש תקון מ"ג - חמש דקות ביום עולה לו לשנים רבות ימים ולילות רצופים בלי הפסק, והוא ודאי כחָרַב וְחַנִּית לְשָׂרָף כָּל הַקְּלָפוֹת, וְתִכְף יָרֵד אֹר גָּדוֹל מִשְׁמַיִם וְיִתְקַיֵּם בְּנוֹ הַפְּסוּק (יחזקאל פרק לו כג-כט) "וְקִדְשִׁי אֵת שָׁמַי הַגָּדוֹל הַמְחַלֵּל בְּגוֹיִם אֲשֶׁר חִלְּלָתֶם בְּתוֹכָם וַיִּדְעוּ הַגּוֹיִם כִּי אֲנִי יְדוּד וְאֵם אֲדֹנָי יְדוּד בְּהַקְדְּשִׁי בְכֶם לְעִינֵיהֶם. וְלִקְחִי אֶתְכֶם מִן הַגּוֹיִם וְקִבְצִיתִי אֶתְכֶם מִכָּל הָאֲרָצוֹת וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל אֲדַמְתְּכֶם, וְזִרְקִיתִי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְטָהַרְתֶּם מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם, וְנִתְתִּי לְכֶם לֶב חֲדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֲתֵן בְּקִרְבְּכֶם וְהִסַּרְתִּי אֵת לֵב הָאֲבֵן מִבְּשָׂרְכֶם וְנִתְתִּי לְכֶם לֵב בָּשָׂר, וְאֵת רוּחִי אֲתֵן בְּקִרְבְּכֶם

ועשיתי את אשר בחקי תלכו ומשפטי תשמרו ועשיתם, וישבתם בארץ אשר נתתי לאבותיכם והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם לאלהים, והושעתני אתכם" וגו', ועתה הוא עת רצון נפלאה מאד וזמן מסגל ביותר לבקש רחמי שמים ולהתפלל על השכינה הקדושה, וכלם ביחד יזעקו לאבינו שבשמים שלח משיח צדקנו במהרה בימינו בבנין בית המקדש, יראו עינינו וישמח לבנו, ותגל נפשנו בישועתינו, במהרה בימינו אמן.

השמטה לדף ו' שורה 5

ראה תיקון י"ג (כ"ז:), אור הזוהר (דף 493), שִׁבְט מוֹסֵר (פ"א יג), פְּרִי יִצְחָק עַל סֵפֶר יִצְיָרָה, הַרְמַח"ל" (מאמר דרך חכמה ואגרת לרבו הר"י בסאן), סֵפֶר הַבְּרִית ח"א וח"ב (מִקְדָּשׁ מְלֻךְ תְּקוּז' תי' מ"ג, תיקון ל', תיקון י"ט (דף ל"ח), תיקון כ"א נ"ג, נ"ד. ריקאנטי (מאה שערים), יסוד ושוורש העבודה (ש' ו' פ"ג), הקדמות מהרח"ו לְעֵץ חַיִּים, גְּנֹזֵי הַמְּלֻךְ (דף קפ"ה), אָבֵן שְׁלֵמָה (פ"ח או' כ"ו להגר"א) ושם (פי"א אות ג'), בן איש חי (דעת תבונות פכ"א), ליקוטי מוהר"ן (קמא ס"א), זוהר בְּרֵאשִׁית (דף כ"ה), בְּהַעֲלוֹתָהּ רַעֲיָא מְהִימְנָא, (קנ"ג:), וְעַן אִרְ הַזְּוֹהֵר פֶּרֶק כ"ח), רְאֵה עוֹד: זוהר בראשית דף כה, עא. כו, עא. כז, עב. כח, עב. רסב, עב. רסג עא. – זוהר שמות מה, עב. סז, עא. קיד, עא. קכ, עא. קכד, עא. קצ עב. קצה, עא. קצז, עא. רג, עא. רכג, עב. רכד, עא. – זוהר ויקרא כז, עב. כח, עא. כח, עב. פו, עב. צז, עא. קיא, עא. – זוהר במדבר קכב, עב. קכד, עא. קנב, עב. רל, עא. רלא, עב. רלז, עא. רמו, עב. – זוהר דברים רעג, עא. רעו, עב. רעז, עב. רעט, עא. רפב, עא. – תיקוני זוהר, דף: טו, עא. כב, עא, עב. כז, עא. כז, עב. כח, עב. ל, עב. מא, עב. מב, עא. מט, עא. נ, עב. נב, עא. נג, עב. נה, עא. עה, עב. צו, עב. צז עא. קיב, עא. קיז, עא. קיט, עא. קכח, עב. קלח, עא. קמ, עא. קמא, עא. קמא, עב. קמד, עא. קמו, עב. קמז, עב. תיקוני זו"ח: כז, ועוד.

"בראשית תמן" תקון מ"ג מתקוני זוהר השלם והמבאר

תקוני זוהר - תקונא ארבעין ותלת (זוהר הקדוש דף פ"ב ע"א)

א. הבנים צועקים שמע ישראל ואין קול ואין עונה

בראשית תמן את"ר יב"ש, ודא איהו "ונהר יחרב ויבש" (ישעיהו י"ט ה), בההוא זמנא דאיהו יבש ואיהי יבשה, צווחין בנין לתתא ביחודא ואמרין "שמע ישראל", ואין קול ואין עונה, הדא הוא דכתיב (משלי א כח) "אז יקראונו ולא אענה".

ביאור נשמת הזוהר

בראשית תמן את"ר יב"ש - אמר רבי שמעון, במלת בראשית יש אותיות את"ר יב"ש, ביאור, היסוד הנקרא את"ר - מקום, הוא יבש, ומבאר, ודא איהו "ונהר יחרב ויבש" (ישעיהו י"ט ה) - וזה הוא "נהר יחרב ויבש", כלומר היסוד חרב ויבש ממימי השפע, ואינו יכול להשפיע למלכות, בההוא זמנא דאיהו יבש - באותו הזמן שהוא יבש, ואיהי יבשה - והמלכות היא יבשה, כי לא קבלה השפע מהיסוד, צווחין בנין לתתא ביחודא ואמרין שמע ישראל - צועקים הבנים בני ישראל למטה בעולם הזה, באמירת יחוד השם "שמע ישראל" להעלות התפלה כתקונה, ואין קול כלומר, קול קריאת שמע לא נשמע, ואין עונה - ובגלל כך אין נענית ומתמלאת בקשתם בתפלתם, הדא הוא דכתיב (משלי א כח) אז יקראנו ולא אענה, דאז הוא קריאת שמע ותפלה, גר"א - וכשישראל הם בצרה, וצועקים וקוראים להקב"ה בקריאת שמע, אבל ולא אענה - אני לא אענה אותם בתפלתם (ביאור הגר"א דף צ"ב, וכ"מ).

ב. הלומד רק תורת הנגלה טוב לו שלא נברא כלל בעולם
 והכי מאן דגרים דאסתלק קבלה וחכמתא מאורייתא
 דבעל פה ומאורייתא דבכתב, וגרים דלא ישתדלון
 בהון, ואמרין דלא אית אלא פשט באורייתא ובתלמודא,
 בודאי כאלו הוא יסלק נביעו מההוא נהר ומההוא גן,
 ווי ליה טב ליה דלא אתברי בעלמא ולא יוליף ההיא
 אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה, דאתחשב ליה

ביאור נשמת הזוהר

והכי מאן דגרים דאסתלק קבלה וחכמתא מאורייתא דבעל פה ומאורייתא
 דבכתב - וכמו כן [כמו שכתב למעלה בתקון מ"ב על מאן דפגים באות ברית (וראה גם תיקון
 י"ד דף ל ע:)] ובא בסוף הספר, גם מי שגורם שתסתלק הקבלה והחכמה הפנימית מן
 התורה שבעל פה ומן התורה שבכתב, באמרו אין צריך ללמד אלא פשט, וגרים
 דלא ישתדלון בהון - וגורם לבני ישראל שלא יתעסקו בחכמת הקבלה (ראה השמטה
 לעיל אחרי "בשער המלך"), ואמרין דלא אית אלא פשט באורייתא ובתלמודא -
 ואומרים שאין בתורה ובתלמוד אלא פשט התורה, ומכחישים את פנימיות וסתרי
 תורה [ועין זוהר רעיא מהימנא (פ' פנחס רנ"ד)] דאמר דמארי קבלה הם מארי
 דתלמוד ובזוהר (שם דף רמד ע"ב) כתב דכל חכמי התלמוד האמוראים כתבו התלמוד
 ע"ד הסוד, ולכן מי שלא מחבר למוד הזוהר עם לימוד התלמוד חסר לו בלמודו,
 בודאי כאלו הוא יסלק נביעו מההוא נהר - בודאי נחשב לו כאלו הוא מסלק את
 נביעת שפע החכמה והבינה מן היסוד, ומההוא גן - ומאותו הגן היא המלכות
 הנקראת גן, ווי ליה - אוי לו לאדם זה, טב ליה דלא אתברי בעלמא, ולא יוליף
 ההיא אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה - טוב לו שלא היה נברא כלל בעולם,
 ולא היה לומד תורה שבכתב ותורה שבעל פה, כי אם היה עם הארץ שאינו רואי
 ואינו יודע ללמד קבלה, לא היה פוגם כל כך, אבל מי שלמד נגלות התורה,
 ומכחיש את פנימיות ונסתרות התורה, הוא מסלק את השפע והיחוד של היסוד,
 דאתחשב ליה כאלו אחזר עלמא לתהו ובהו - ועוד נחשב לו כאלו החזיר את
 כל העולם לתהו ובהו, כמו שכתוב לפני בריאת העולם "והארץ היתה תהו ובהו
 וחשך על פני תהום" (בראשית א' ב), ובחטאו מגביר הקלפות וגורם שהנהר והגן
 יבשים בעונותיו, [והענין שבזמן הזה, הוא עולם התהו בלא תורה ובלא משיח, ואינון גרמין

כָּאֵלוֹ אַחֲזֵר עֲלֵמָא לְתַהוּ וְכַהוּ, וְגָרִים עֲנִיּוֹתָא בְּעֲלֵמָא וְאוּרְךָ
גְלוּתָא.

ג. אִם מִתְחִיל לְלַמּוֹד הַיּוֹם זוּה"ק מִתְקַן אֶת הָעֶבֶר שֶׁלֹּא לָמַד
"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ דְּשָׂא" וכו' (בראשית א'
יא), אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אָבָא, וְהָא קָרָא לִיהּ
יְבִשָׁה, מֵאַן תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ. אָמַר לִיהּ, בְּרִי, הֲכִי אוּלְיָף
תְּיוּבְתָא לְכָל בְּנֵי עֲלֵמָא, דְּאִם בַּר נִשׁ יַחֲזוֹר בְּתִיּוּבְתָא,
נְחִית לָהּ נְבִיעוּ דְּאַסְתְּלַק, וַיְמָה דִּהוּהּ יְבִשָׁה קָרָא לָהּ אָרֶץ,

ביאור נשמת הזוהר

דִּזְיֵל מְשִׁיחַ (גר"א), ביאור דְּבָרָיו הַקְדוּשִׁים, שֶׁעַל יְדֵי שִׁישְׁרָאֵל עוֹסְקִים בְּלַמּוֹד הַסּוּד, מְבִיאִים
אֶת הָעוֹלָם לְתַקּוּנוֹ, וּמְזַרְזִים אֶת בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ בְּרַחֲמִים, וְאֵלּוֹ שְׂאִינִם רוֹצִים חֵלֶק בְּתוֹרַת
הַרְשָׁב"י, וְגַם מְפָרְעִים וּמְבַטְלִים אֶת יִשְׂרָאֵל מִלַּמּוֹד הַזּוּהַר הַקְדוּשׁ, הֵם מַחֲזִירִים אֶת הָעוֹלָם
לְתַהוּ וְכַהוּ, וְלֹא רוֹצִים בְּתַקּוּן הָעוֹלָם וּבְגִלּוּי מַלְכוּת הַשֵּׁם, וּמַעֲכָבִים וּמוֹנְעִים מִהַמְּשִׁיחַ לְבָא.
וְגָרִים עֲנִיּוֹתָא בְּעֲלֵמָא וְאוּרְךָ גְלוּתָא - וְהֵם אֵלּוֹ שְׂגוֹרְמִים עֲנִיּוֹת בְּעוֹלָם וְאוּרְךָ
הַגְלוּת, כִּי אִם אֵין שִׁפְעַ מִיִּשְׂרָאֵל לְהַשְׁפִּיעַ בִּיסוּד וּמַלְכוּת, מֵאַן יְהִיָּה שִׁפְעַ לְמַטָּה,
וּכְמוֹ שֶׁפְתַב הַבְּאֵר מִים חַיִּים שֶׁרַק בְּלַמּוֹד תּוֹרָה לְשִׁמָּה מַעֲלִים הַתּוֹרָה לְמַעְלָה
וּמוֹרִידִים הַשִּׁפְעַ לְעוֹלָם הַזֶּה, וְאִם אֵין עֲלֶיהָ, מֵאַן יְהִיָּה הַשִּׁפְעוֹת לְמַטָּה, וְרַק
לוֹמְדֵי תּוֹרַת הַרְשָׁב"י הֵם לוֹמְדֵי תּוֹרָה לְשִׁמָּה (חֶסֶד לְאַבְרָהָם), וּמִי שְׁלוּמַד סִתְרֵי תּוֹרָה
מִקְדָּם אֶת הָעוֹלָם, וּמְזַרְזוֹ אֶת בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ בְּרַחֲמִים (ביאור הַגְּר"א דָּף צ"ב; וכו"מ).

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ דְּשָׂא" וְגו' (בראשית א' י"א), אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְרַבִּי
שְׁמַעוֹן אָבִיו, אָבָא וְהָא קָרָא לִיהּ יְבִשָׁה - וְהָרִי הַכְּתוּב קוֹרָא אֶת הַמַּלְכוּת יְבִשָׁה,
כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּפָסוּק "וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְיְבִשָׁה אֶרֶץ", כְּלוּמַר, שֶׁהַמַּלְכוּת בְּזִמְנָן שֶׁהִיא
יְבִשָׁה נִקְרָאת אֶרֶץ, אִם כֵּן מֵאַן תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ, בִּיאוֹר, תְּדַשָּׂא זֶה מוֹרָה עַל הַמְּשִׁכַת
הַשִּׁפְעַ, וְאִם הִיא יְבִשָׁה בְּלִי מִימֵי הַשִּׁפְעַ אֵיךְ תְּצַמִּיחַ הָאָרֶץ, אָמַר לִיהּ - אָמַר לוֹ
רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּרִי - בְּנֵי חֲבִיבִי, הֲכִי אוּלְיָף תְּיוּבְתָא לְכָל בְּנֵי עֲלֵמָא - כָּאֵן מִלְּמַדַּת
הַתּוֹרָה אֶת כַּח הַתְּשׁוּבָה לְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם, וְעַל יְדֵי הַתְּשׁוּבָה אֶפְשָׁר לְתַקַּן הַכָּל
וּלְהַמְשִׁיךְ הַשִּׁפְעַ, דְּאִם בַּר נִשׁ יַחֲזוֹר בְּתִיּוּבְתָא - שְׂאִם בֶּן הָאָדָם יַחֲזוֹר בְּתִיּוּבְתָא,
נְחִית לָהּ נְבִיעוּ דְּאַסְתְּלַק - יוֹרִיד וַיְמַשִּׁיךְ אֶל הַשְּׂכִינָה אֶת נְבִיעַת הַשִּׁפְעַ שְׁנֹסְתְּלַק
מִמָּנָה, כְּלוּמַר, שִׁיחֲזוֹר הַשִּׁפְעַ לִיסוּד, וְתַחֲזוֹר הַשְּׂכִינָה לְקַבֵּל הַשִּׁפְעַ מִן הַיסוּד, כִּי

וְנָהַר דֵּהוּה חֲרַב וַיִּבֶשׂ קָרָא לִיה מְקוּה הַמִּים וַיְמִים, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב (שם י) "וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיִבְשָׁה אֶרֶץ וּלְמְקוּה הַמִּים קָרָא יַמִּים", בְּהֵוּא זְמַנָּא דְאַתְקַרֵּי אֶרֶץ מַה כְּתִיב בֵּיה (שם יא) "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאֶרֶץ", לְאַפְקָא זְרַעִין וְאִיבִין דְּאִינוּן נִשְׁמַתִּין (דף פב ע"ב) כֹּל חַד לְזַנְיָהּ, אֲלִין נִשְׁמַתִּין דְּאַתְגְּזֵרוּ מִכּוּרְסֵי יְקָרִיָּה, וְאֲלִין רוּחִין דְּאַתְגְּזֵרוּ מִמְּלֹאכִים, וְאֲלִין נַפְשֵׁין דְּאַתְגְּזֵרוּ מֵאוּפְנִים,

ביאור נשמת הזוהר

על ידי שעשה תשובה, ועוסק בלמוד סודות התורה, חכמת הקבלה, ומה דהוה יבשה - חוזרת השכינה שהיתה יבשה בלי מימי השפע, קרא לה ארץ - ונקראת עתה ארץ, לשון רצון ורצון, וכמו שמבאר הזוה"ק (ח"א), על פסוק "ארצות החיים" שהוא לשון רצון, ועל ידי התשובה קורא לה "ארץ", כי היא מרוצה להריץ פרותיה, שהם הנשמות הקדושות שקבלה מהיסוד, ולא כסברתך שכשהיא יבשה נקראת ארץ, אלא קודם התשובה היתה יבשה, ואחר כך נעשית ארץ, [אם האדם חזר בתשובה, שבה נשלם שם הוי"ה שמספרו כ"ו, בסוד תשובה תשוב ה"א, ובסוד שובה ישראל עד ה' אלקיה, אז יחסר מן מספר "יבשה" מספר כ"ו, וישאר מספר "ארץ" (בניהו לרי"ח ה"ט"ב)], ונהר דהוה חרב ויבש - והנהר שהוא היסוד שהיה חרב ויבש מהשפע הקדוש, עתה על ידי התשובה, קרא ליה את היסוד מקנה המים וימים - שנעשה מלא משפע מימי החסד, הדא הוא דכתיב (שם י) - זהו שכתוב ויקרא אלהים ליבשה ארץ, פרוש המלכות שהיתה נקראת יבשה בלי שפע, נקראת עכשו ארץ, שהיא ארץ חפץ להוציא פרותיה, ולמקנה המים שהוא היסוד ששם מקום אסיפת מימי השפע, קרא ימים, שנתמלא משפע קודש להשפיעו למלכות בעת היחוד לצרף הולדת הנשמות, והמשכת השפע לעולם הזה (הגר"א בניהו וכ"מ). ביהוה זמנא דאתקרי ארץ - באותו הזמן שהמלכות נקראת ארץ, מה כתיב ביה (שם יא) - מה כתוב בה, ויאמר אלהים תדשא הארץ, כלומר, הארץ העליונה שהיא המלכות תדשא ותצמיח לאפקא זרעין ואיבין דאינון נשמתין - להוציא זרעים שהם נשמות הישנות המתחדשות במלכות ונולדות ממנה, ואיבין - ופרות שהם נשמות חדשות הנולדות מן המלכות, ומפרש (דף פב ע"ב) כל חד לזניהו - שהם כמה מיני נשמות כל אחת למינה. אלן נשמתין דאתגזרו מכורסי יקריה - מהם אלו הנשמות של תלמידי חכמים שנחצבו מכסא הכבוד, עולם הבריאה ששם אור התורה, ואלן רוחין דאתגזרו ממלאכים - ומהם רוחות שנחצבו מעולם

כָּל חַד אַפִּיק לְזַנְיָהּוּ לְכָל חַד כְּדָקָא יָאוּת, "עַץ פְּרִי" דָּא תַלְמִיד
 חָכָם, "עוֹשֶׂה פְּרִי" דָּא בַת זוּגְיָהּ, לְכָל חַד כְּדָקָא יָאוּת (כָּל חַד
 אַפִּיק לְזַנְיָהּ).

ד. הת"ח שְׁנַשְׁמָתוֹ גְּדוּלָּהּ, פּוּגֵם יוֹתֵר אִם אֵינּוּ לוֹמֵד זוֹהַר
 וְעוֹד "עַץ פְּרִי" דָּא עֲמוּדָא דְאַמְצָעִיתָא, "עוֹשֶׂה פְּרִי" דָּא צְדִיק,
 "אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ" דָּא שְׂכִינְתָא, דְּכָל זָרְעוּן
 אֲתַכְלִילֵן בָּהּ, וְהָכָא פְּקוּדָא דְפְרִיָּהּ וְרַבִּיָּהּ לְמַעַבְדַּ אַבִּין וְזָרְעוּן,

ביאור נשמת הזוהר

הַמְלָאכִים, עוֹלָם הַיְצִירָה, שְׁמֶשֶׁם עֲנִין קִיּוּם הַמְצוֹת, וּמֵהֶם בְּעֵלֵי הַמְצוֹת, וְאַלִּין
 נִפְשֵׁין דְּאַתְגָּזְרוּ מְאוּפְנִים - וּמֵהֶם הַנְּפִשׁוֹת שְׁנַחֲצָבוּ מֵעוֹלָם הָאוּפְנִים, עוֹלָם
 הָעֵשֶׂיָהּ, וְהֵם עֲמֵי הָאָרֶץ הָעוֹסְקִים בִּישׁוּבוֹ שֶׁל עוֹלָם כָּל חַד אַפִּיק לְזַנְיָהּוּ - לְכָל
 חַד כְּדָקָא יָאוּת, כָּל אֶחָד מִמְשִׁיף וּמוֹלִיד לְמִינוֹ, שְׁבָכַל עוֹלָם וְעוֹלָם הוֹצִיאוּ תוֹלְדוֹת
 לְמִינֵיהֶם לְכָל עוֹלָם כְּרָאוּי לוֹ, וּמִכָּל עוֹלָם יוֹצְאוֹת נְשָׁמוֹת לְמִינֵיהֶם, דְּהֵינּוּ מֵעוֹלָם
 הַבְּרִיאָה נְשָׁמוֹת תַּלְמִידֵי חֲכָמִים, מֵעוֹלָם הַיְצִירָה רוּחוֹת בְּעֵלֵי מְצוֹת, מֵעוֹלָם
 הָעֵשֶׂיָהּ נִפְשׁוֹת עֲמֵי הָאָרֶץ, אֲבָל נְשָׁמוֹת בְּעֵלֵי קַבְלָה הֵם יוֹצְאוֹת מְאֻצִּילוֹת עֲצָמוֹ,
 לְכָל אֶחָד כְּרָאוּי לוֹ. עַץ פְּרִי דָּא תַלְמִיד חָכָם, בִּיאור: עַץ פְּרִי הוּא תַלְמִיד חָכָם
 שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה שֶׁהִיא עַץ הַחַיִּים, עוֹשֶׂה פְּרִי דָּא בַת זוּגְיָהּ - זוֹ בַת זוּגוּ, שְׁעוֹשֶׂה
 פְּרוֹת הֵם הַבָּנִים שֶׁעַל יְדֵיהֶם. לְכָל חַד כְּדָקָא יָאוּת (כָּל חַד אַפִּיק לְזַנְיָהּ) - כָּל אֶחָד
 מוֹלִיד בָּנִים וּמְשִׁיף נְשָׁמוֹת לְפִי מְדַרְגַּת נְשָׁמָתוֹ, לְכָל אֶחָד כְּפִי מִינוֹ (הַגְּרָ"א וּשְׁע"ר
 וְכַסָּא מְלָךְ, וְעוֹד).

וְעוֹד עַץ פְּרִי - וְעוֹד יֵשׁ לְדְרוּשׁ "עַץ פְּרִי" דָּא עֲמוּדָא דְאַמְצָעִיתָא -
 הוּא הָעֲמוּד הָאֲמָצְעִי, תַּפְאֶרֶת הַנִּקְרָא עַץ חַיִּים, עוֹשֶׂה פְּרִי דָּא צְדִיק
 - "עוֹשֶׂה פְּרִי" זֶה הִיסוּד הַמְקַבֵּל הַשְּׁפַע מֵהַתַּפְאֶרֶת, אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל
 הָאָרֶץ דָּא שְׂכִינְתָא, דְּכָל זָרְעוּן אֲתַכְלִילֵן בָּהּ - הִיא הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה
 שְׁכַל הַזָּרְעִים נִכְלָלִים בָּהּ, וּמִמְשִׁיכָה שְׁפַע לָנוּ יִשְׂרָאֵל בְּנֵיהּ. וְהָכָא פְּקוּדָא
 דְּפְרִיָּהּ וְרַבִּיָּהּ - וְכָאן נִרְמַזְתָּ מְצוֹת פְּרִיָּהּ וְרַבִּיָּהּ לְמַעַבְדַּ אַבִּין וְזָרְעוּן -
 לְעִשׂוֹת פְּרוֹת וְזָרְעִים, כְּלוֹמֵר לְהַמְשִׁיף נְשָׁמוֹת חֲדָשׁוֹת וְיִשְׁנוֹת, כִּי הָעוֹסֵק
 בְּפְרִיָּהּ וְרַבִּיָּהּ לְהַכִּין גּוּף לְנִשְׁמָה, אִזְ גַּם הִיסוּד הָעֲלִיּוֹן מְכִין נְשָׁמָה לְאוֹתוֹ
 הַגּוּף וּמוֹסְרָה לְמַלְכוּת, כְּדִי שֶׁהִיא תִשְׁלַח אוֹתָהּ לְמַטָּה לְגוּף שְׂיוּלְד, וְאִם לֹא

הָדָא הוּא דְכְתִיב (ישעיה מה יח) "לֹא תִהְיוּ בְרָאָה לְשַׁבַּת יְצָרָה",
 וּמֵאֵן דְּאִתְבַּטַּל מִפְרִיָּה וְרִבְיָה, כְּאֵלוּ אַחֲזֹר לְהֵהִיא אַרְצָא יְבֻשָׁה,
 וּמֵנַע בְּרַכְּאָן מִינָהּ, כֹּל חַד לְפֻּם דְּרִגְיָהּ, מֵאֵן דְּפָגִים לְתַתָּא פָּגִים
 לְעֵילָא, לְאַתֵּר דְּאִתְגַּזֵּר נִשְׁמַתִּיהּ.

ביאור נשמת הזוהר

עוֹסֵק בְּפְרִיָּה וְרִבְיָה וְאִינוּ מְכִין גּוֹף, אִזּוּ הֵיכָן תְּפַנֵּס הַנְּשָׁמָה, לְכֵן הִיסוּד אִינוּ
 מִתְעוֹרֵר לִיחּוּד, וְאִזּוּ נִהָר שְׁהוּא הִיסוּד יַחְרֵב וְיִבֵּשׁ, וְהַשְׁכִּינָה נִשְׁאַרְתָּ יְבֻשָׁה, הָדָא
 הוּא דְכְתִיב - זֶהוּ שְׁכָתוּב (ישעיה מה יח) לֹא תִהְיוּ - דְּאַחֲזֹר עֲלֵמָא לְתַהוּ וְכַהוּ, (בְּנִיחָה)
 בְּרָאָה לְשַׁבַּת יְצָרָה, פְּרוּשׁ, לֹא לְתַהוּ וְשִׁמְמוֹן בְּרָא הַקב"ה אֶת הָעוֹלָם, כִּי אִם
 שְׁתַּהֲיָה מִיִּשְׁבַּת בְּבִנְיָ אָדָם, עַל יְדֵי תוֹלְדוֹת שִׁיעֵמִיד הָאָדָם תַּחְתִּיּוּ, וּמֵאֵן דְּאִתְבַּטַּל
 מִפְרִיָּה וְרִבְיָה - וּמִי שְׁמַתְבַּטַּל מִפְרִיָּה וְרִבְיָה שְׁאִינוּ רוּצָה לְהַעֲמִיד תוֹלְדוֹת, כְּאֵלוּ
 אַחֲזֹר לְהֵהִיא אַרְצָא יְבֻשָׁה - כְּאֵלוּ הַחֲזִיר אֶת הַשְׁכִּינָה הַנִּקְרָאֵת אַרְצָא יְבֻשָׁה, וּמֵנַע
 בְּרַכְּאָן מִינָהּ - וּמֵנַע אֶת הַבְּרָכוֹת מִן הַמַּלְכוּת, דְּהִינוּ שְׁגָרָם שְׁלֵא תִקְבַּל שְׁפַע
 הַנְּשָׁמוֹת מִהִיסוּד. וְכֵן הוּא שְׁצָרִיף לְקַיָּם מִצְוֹת פְּרִיָּה וְרִבְיָה בַתּוֹרָה, כְּלוּמַר, לְחַדֵּשׁ
 חִידוּשִׁים בַּתּוֹרָה, בְּנִים וּבָנוֹת, בְּנִים הֵם חִידוּשֵׁי הַסוּד, וּבָנוֹת הֵם חִידוּשֵׁי הַנִּגְלָה,
 (כֵּן אִישׁ חֵי דְרוּשִׁים) וּמְחִיב כֹּל אֶחָד לְגַאוּל אֶת נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַתּוֹרָה הַשְּׂיִכִים
 לְחֻלְקֵי נִשְׁמָתוֹ שֶׁנִּפְלְאוּ בְּשִׁבְיָ, וְאִם לֹא עוֹשֶׂה כֵּן עֲלֵיו יוֹצֵאת בַּת קוֹל מֵהַר חוֹרֵב
 וְאוֹמֶרֶת אוֹי לְהֵם לְבְרִיּוֹת מַעֲלָבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה, (הַחִיד"א, חֲדָרֵי בְּטָן - דְּרוּשׁ שַׁבַּת כְּלָה וּמִתָּן
 תּוֹרָה, עֲמוּד רַכּוּ, עֵי"שׁ בְּאוּרֵךְ וְתוֹר"ץ), כֹּל חַד לְפֻּם דְּרִגְיָה - כֹּל יְהוּדֵי מְחִיב לְהוֹצִיא אֶת
 חִידוּשֵׁי תּוֹרָתוֹ לְאוּר כְּפִי מַה שְׁקַבְּלָה נִשְׁמָתוֹ בְּהַר סִינֵי, מֵאֵן דְּפָגִים לְתַתָּא פָּגִים
 לְעֵילָא, לְאַתֵּר דְּאִתְגַּזֵּר נִשְׁמַתִּיהּ. וְעַתָּה מְשִׁמְעֵנוּ רַבֵּי שְׁמַעוֹן סוּד גְּדוּל, כֹּל חַד
 לְפֻּם דְּרִגְיָה - כֹּל אָדָם וְאָדָם מִתְקַן בְּמִצְוֹתָיו וּפּוֹגֵם בְּעוֹנוֹתָיו כְּפִי שׁוֹרְשׁוֹ וּמִדְּרַגְתּוֹ,
 כִּי מֵאֵן דְּפָגִים לְתַתָּא - מִי שְׁפּוֹגֵם אֶת נִשְׁמָתוֹ לְמַטָּה, פָּגִים לְעֵילָא - הוּא פּוֹגֵם
 לְמַעְלָה בְּשׁוֹרְשׁוֹ, כִּי פָּגְמוֹ מַגִּיעַ לְאַתֵּר דְּאִתְגַּזֵּר נִשְׁמַתִּיהּ - לְמַקּוֹם שֶׁנִּחְצְבָה
 נִשְׁמָתוֹ מִשָּׁם, שְׁהוּא שׁוֹרְשׁוֹ (הַגְּר"א וְכ"מ). זֶהוּ מַה שְׁאָמַר ה"כְּסָא מְלִךְ", שְׁכַמָּה
 שְׁתַּלְמִיד חֲכָם יוֹתֵר גְּדוּל פּוֹגֵם יוֹתֵר אִם לֹא רוּצָה לְלַמֵּד זוּהַר הַקְּדוּשׁ, וְהוּא דְּבָרֵי
 רַבֵּי חַיִּים וויטאל מִשָּׁם הָאָר"י ח"י" (דַּעַת תְּבוּנָה לְרִ"ח הַטוֹר"ב), וְצָדִיק יְסוּד עוֹלָם בְּעַל
 ה"פְּלֵא יוֹעֵץ", נָתַן עֲצָה לְכָל יְהוּדֵי בְּאֶשֶׁר הוּא שָׁם, לְלַמֵּד וּלְקַרְא זוּהַר הַקְּדוּשׁ,
 כִּי בְּזָה נִחְשָׁב לוֹ שְׁמַחֲדֵשׁ חִידוּשִׁים דְּאוּרִיָּתָא, וְאִכְל מַעֵץ הַחַיִּים וְחֵי לְעַלְמָא.

סכת מגן

"אשרי העומדים על סודך"

כידוע שגֵרסת ולמוד הזוהר הקדוש אין כמוהו, שִמְבטל כָּל גְזרות קשות ורעות, מחלות, אסונות, מיתות משנות, וְכָל מַרְעִין בִישִׁין. על פֶּן נִקְרָא כָּלֵנו "תקון מ"ג", שִמְקָרֵב הַגְּאוּלָּה "ובְדָא יִפְקוּן מַגְלוּתָא בְּרַחֲמֵי". קְרִיאָה נִרְגְּשֶׁת: לְכָל יַחִיד וְיַחִיד, אָנָּא הַצְטַרֵף לְזַכּוּי הַרְבִּים, וְהַקָּם בְּעִירָךְ סְנִיף לַפְעִילוֹת "מִפְעַל הַזּוהַר הָעוֹלָמִי".

כָּל שְׁעָלִיכֶם לַעֲשׂוֹת הוּא: (1) לְאַרְגֵּן וְלַחֲשֹׁב כַּמָּה יְהוּדִים יֵשׁ בְּעִיר מְגוּרֵיכֶם, כַּמָּה בְּתֵי מְדַרְשׁוֹת יֵשׁ בְּעִיר וְכְדוּמָה. (2) לְבַקֵּשׁ מִמִּפְעַל הַזּוהַר הָעוֹלָמִי לְשַׁלַּח לְדָפוּס אֶת הַקּוּבֵץ שֶׁל "תְּקוּן מ"ג" [וְעוֹד] - בְּעֵלוֹת מִינִימְלִית וּבִסְבִּסוּד לְכַמִּיּוֹת. (3) לְחַלֵּק זֹאת בְּמִשְׁךְ הַשָּׁנָה. בְּכַךְ תִּהְיֶה שְׂתַף בְּהַצֵּלֶת עִם יִשְׂרָאֵל, וְלִקְרוֹב הַגְּאוּלָּה.

שְׂרִשְׁרֵת הַזּוהַר: כָּל אֶחָד מוֹדִיעַ לְעוֹד 3 אֲנָשִׁים לְפָחוֹת, וְאֵלוֹ מוֹדִיעִים לְכָל אֶחָד לִ3 אֲנָשִׁים נוֹסְפִים וְכֵן הֲלָאָה. עַל אֲמִירַת תְּקוּן מ"ג יוֹם יוֹם, וְעַל יְדֵי כֶּךָ נִגִיעַ לְכָל יְהוּדֵי בְּכָל הָעוֹלָם כָּלוּ.

הַאֲסָפוֹ וְאַנְיָדָה לָכֶם - יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל

"וַיְהִי בִישְׂרוֹן מֶלֶךְ בְּהַתְאַסֵּף רָאשֵׁי עַם יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל" (דברים פרק לג ה), כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּזוהַר חֲדָשׁ (פְּרִשְׁתֵּי נח), שֶׁכָּל הַגְּאוּלָּה תָלוּי בְּהַתְאַחְדוֹת רָאשֵׁי הָעָם בְּכַנִּישְׁתָּא חֲדָא, בְּלֵב אֶחָד לְאַבִּינוֹ שְׁבִשְׁמַיִם, עַל פֶּן כָּל יִשְׂרָאֵל יַחְדָּיו יֵאמְרוּ כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד כְּדֵי "שְׁלֵא יִדַּח מִמֶּנּוּ

נְדַח", שְׁכַל יְהוּדֵי בְּאֶשֶׁר הוּא יִזְכֶּה לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה וּלְקַבֵּל עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם בְּאַהֲבָה, וְכֵן נִבְיָא אֶת מְשִׁיחַ צְדֻקְנוּ בְּמַהְרָה, וְתִהְיֶה הַגְּאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה לְלֹא צַעַר וּמְכָאוּב, לְלֹא יְסוּרִים, בְּלִי פְחַד מְאָמוֹת הָעוֹלָם, כְּפִי שֶׁהַרְשֵׁב"י הִבְטִיחַ "בְּדָא יִפְקוּן מְגֻלוֹתָא בְּרַחֲמֵי".

בְּכָל יוֹם אַחֲכָה לוֹ, וְעֵדִין הַמְּשִׁיחַ לֹא הֵגִיעַ, מִדּוּעַ?

"כִּי יָד עַל כֶּסֶף יָהִי" – אֵין הַשֵּׁם שְׁלָם וְאֵין הַכֶּסֶף שְׁלָם, הַקַּב"ה מְחַכֶּה לְשִׁלְמוֹת הָעוֹלָם, כְּשֶׁכָּל עַם יִשְׂרָאֵל יִחְזְרוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, תָּבוֹא הַגְּאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה, "לְבַלְתִּי יִדַּח מִמֶּנּוּ נְדַח" (שְׂמוּאֵל ב' יד, יד), אֵין הַקַּב"ה רוֹצֵה לְהִדְיַח אֶפִּילוֹ לֹא יְהוּדֵי אֶחָד מְכַלְל יִשְׂרָאֵל.

כְּשֶׁהַמְּשִׁיחַ יִגִּיעַ, יִגִּיעַ הַרְגָע, בּוֹ כָּלֵם יִכִּירוּ וְיִדְעוּ מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרֵךְ שְׁמוֹ, "כִּי מְלֹאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת ה'" (ישעיהו יא, ט), הָאֱמֶת תִּתְגַּלֶּה לְעֵין כָּל, הַהִסְתָּרָה וְהַחֲשָׁךְ יִעָלְמוּ, "וְנִגְהַ כְּאוֹר תִּהְיֶה" (חֲבֻקִּק ג, ד), הָאֱמֶת תִּאִיר, אֲבָל הַבְּחִירָה הַחֲפְשִׁית תִּגְמַר, לֹא יִהְיֶה נִתֵּן לְבַחֵר בְּטוֹב, יִהְיֶה מְדֵי מְאָחַר לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה. אִם יְהוּדֵי אֶחָד יִדְחָה, צַעַר הַשְּׂכִינָה יִהְיֶה לְאֵין עָרוֹן, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הִסְפִּיק לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה.

מָה יַעֲשׂוּ אַחֲיֵינוּ וְאַחֲיוֹתֵינוּ שְׁטָרִם חֲזָרוּ בְּתִשׁוּבָה? רַק אִזּוֹ יִתְעוֹרְרוּ? בִּימֹת הַמְּשִׁיחַ גַּם אִם יִרְצוּ בְּכָל מְאוֹדִם וּבְכָל נַפְשָׁם, לֹא יִהְיֶה נִתֵּן לְתַקֵּן, וְיִוֹדָאֵי נִשְׁמַתִּם תִּרְצֶה לְמִסֵּר חַיֵּיהֶם כְּדֵי לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה, אֲבָל עֶבֶר הַזְּמַן, בְּעוֹלָם הָאֱמֶת כָּבֵר אֵין תְּקוּן, צַעַר הַנְּשִׁמָּה, אֵינוּ בֵּר הַשְּׂגָה, זֶה צַעַר נִצְחִי.

הַקַּב"ה רוֹצֵה אֶת בְּנָיו אֶהוּבָיו, שְׁכָלֵם יִתְקַרְבוּ אֵלָיו, לְכֵן בְּכָל יוֹם אַחֲכָה לוֹ וְכִלְנֹו נִתְפַּלֵּל יִחְדָּיו מְעוֹמֵק נִפְשָׁנוּ כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד, בְּאַחֲדוֹת אֲמִתִּית, שְׁכָל עַם יִשְׂרָאֵל יִזְכּוּ לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ שְׁמוֹ, שֶׁלֹּא יִשְׂאֵר אֶף יְהוּדֵי "מַחוּץ לַמַּחֲנֶה", "לְבַלְתִּי יִדַּח מִמֶּנּוּ נְדַח", וְיִקוּיִם בְּנוֹ נְבוֹאָת יִחְזַקְאֵל (לוֹ כֹה) "וְזָרְקֵתִי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְטָהַרְתֶּם", וְכִשְׁכָּל עַם יִשְׂרָאֵל יִהְיוּ בְּרִצּוֹן אֲמִתִּי לְזִכּוֹת לְהַגְּאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה וְדָאֵי נִזְכָּה לְכֵן, "אַחִישָׁנָה", [כְּמַבְאָר בְּתִיקוּן"ז חֲדָשׁ (דף קכ"ז:), שֶׁבְּלִמּוֹד סוּדוֹת הַתּוֹרָה זוֹכִים לְ"אַחִישָׁנָה" בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

הוספה לתיקון מ"ג דף ו' בנשמת הזוהר שורה 2

ובתיקני זוהר (תיקון יד דף ל':), אמר אליהו הנביא לרשב"י כי נחשב לו כמי שאוכל בשר וחלב ביחד, וכמי שחורש בשור וחמור - כלאיים עיי"ש, ולפי זה יש עוד לרמז שהוא כמו שנאמר בדניאל (פ"ב פסוקים לט-מג), דגלות האחרונה היא עירוב של מלכות אדום וישמעאל (רבי סעדיה גאון ואבן עזרא, וכן הובא בכתבי הגר"א, ובמלבים שם פסוקים מא-מה), ובחטאים שמפריד שפע היסוד מהמלכות [שלא רוצה ללמוד זוה"ק] גורם שיתחברו קליפת אדום שהיא שור וקליפת ישמעאל שהיא חמור, שעל זה רומז הכתוב (דברים כ"ב י) "לא תִּחְרַשׁ בְּשׂוֹר וּבַחֲמֹר יַחְדָּו". [ראה באריכות בספר קב הישר פרק ק"ב הוצאת חברה מזכי הרבים שנת תשס"א, פרשת וזאת הברכה בהשמטה, ועיין זוהר ח"א קסז, ותיקון"ז בסוף תיקון י' דף קמז, ובזוהר ח"ג קכ"ד, וזוהר חדש רות ק"א:], ועל כן הרוצים להינצל באחרית הימים ממלחמות גוג ומגוג כמו שכתב המלבי"ם (דניאל ב' מה), שיתקבצו כל בני אדום להילחם נגד בני ישמעאל ויכלו זה את זה [וכן הוא בישעיה פרק לד, ו'], מוכרח לעסוק בזוהר הקדוש, ובזה יגרום היחוד והשפע, וינצל מקליפת השור והחמור, ובהיפרד רשעים, ריווח והצלה ליהודים אכ"ר.

הטפשים שלא לומדים זוה"ק לא עמדה נשמתם על הר סיני

זוהר בהעלותך דף קנ"ב - לשון הקדש:

בא ראה, יש לבוש שגראה לכל, ואותם הטפשים בשרואים לבוש על בן אדם שגראה יפה, לא מסתכלים יותר. הושבים שאותו לבוש הוא הגוף, וחושבים שהגוף היא הנשמה. כמו זה התורה יש לה גוף, והם מצוות התורה שנקראים גופי תורה. גוף זה מתלבש בלבושים, שהם ספורי העולם הזה. טפשי העולם לא מסתכלים, רק באותו לבוש, שהוא ספור התורה, ולא יודעים יותר, ולא מסתכלים במה שתחת אותו לבוש. אותם שיודעים יותר לא מסתכלים בלבוש, אלא בגוף שהוא תחת אותו לבוש. החכמים עבדי המלך העליון, שהם עמדו בהר סיני, לא מסתכלים אלא רק בנשמה, שהיא עקר הכל, תורה ממש. (ולעולם) ולעתיד לבא עתידים להסתכל בנשמה של נשמת התורה. בא ראה, כך גם למעלה יש לבוש, וגוף, ונשמה, ונשמה לנשמה. השמים וחילותיהם אלה אותם לבושים, וכנסת ישראל זה הגוף שמקבל את הנשמה שהיא תפארת ישראל, ועל כך היא גוף לנשמה. נשמה שאמרנו זו תפארת ישראל, שהיא תורה ממש. ונשמה לנשמה זהו העתיק הקדוש, והכל אחוז זה בזה.

מי ש'לא לומד סודות התורה - זוה"ק עובר על השבועה שנשמתו נשבעה ויותר טוב
ש'לא נוֹדֵד כִּדָּר

זהר שמות פְּרַשְׁת תְּרוּמָה דף קס"א: לשון הקדש

בְּשַׁעָה שְׁעָלָה בְּרִצּוֹנוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַרְא אֶת הָאָדָם, עֶמֶד לִפְנֵי בְּדַמוֹתוֹ
וְקִיּוּמוֹ כְּמוֹ שֶׁהוּא בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְאִפְלוּ כָּל אוֹתָם בְּנֵי הָעוֹלָם, מֵרֵם בּוֹאִים לְעוֹלָם
הַזֶּה, כָּלֵם עוֹמְדִים בְּתַקוּנָם וְקִיּוּמָם כְּמוֹ שְׁעוֹמְדִים בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּאוֹצֵר אֶחָד שֵׁשׁ כָּל
נְשִׁמוֹת הָעוֹלָם מִתְּלַבְּשׁוֹת בְּדַמְיוֹתֵיהֶן. וּבְשַׁעָה שְׁמוֹמְנִים לְדַרְת לְעוֹלָם הַזֶּה, קוֹרֵא הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְמַמְנָה אֶחָד שְׁמֵנָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרִשׁוֹתוֹ אֶת כָּל הַנְּשִׁמוֹת הַעֲתִידוֹת
לְדַרְת לְעוֹלָם הַזֶּה, וְאוֹמֵר לוֹ: לֵךְ תְּבִיא לִי רוּחוֹ שֶׁל פְּלוֹנִי. בְּאוֹתָהּ שַׁעָה בָּאָה אוֹתָהּ נְשִׁמָּה
מְלַבְּשֵׁת בְּדַמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, וְאוֹתוֹ מְמַנָּה מֵרָאָה אוֹתָהּ לִפְנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר לוֹ וּמְשַׁבֵּעַ אוֹתָהּ, שֶׁבְּשִׁתְּרֵד לְעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁתִּשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה
לְדַעַת אוֹתוֹ וְלְדַעַת אֶת סוֹד הָאֱמוּנָה. שֶׁכָּל מִי שֶׁהִיָּה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא הִשְׁתַּדֵּל לְדַעַת
אוֹתוֹ - טוֹב לוֹ שְׁלֹא יִבְרָא. מִשּׁוּם כִּךָ נִרְאָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוּשׁ, לְדַעַת אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה,
וְלִהְיֵת בְּקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּסוֹד הָאֱמוּנָה. וְהוּ שֶׁכָּתוּב (דברים ד) אֵתָהּ הִרְאֵת לְדַעַת.
הִרְאֵיתָ עַל יְדֵי אוֹתוֹ הַמְּמַנָּה לִפְנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. לְדַעַת - לְדַעַת וְלִהְיֵת כָּל בְּעוֹלָם
הַזֶּה בְּסוֹד הָאֱמוּנָה וּבְסוֹד הַתּוֹרָה. וְכָל מִי שֶׁהִיָּה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא הִשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה לְהַכִּירוֹ,
טוֹב לוֹ שְׁלֹא נִבְרָא, שֶׁהִרִי בְּשִׁבִיל זֶה הִבִּיאוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָאָדָם לְעוֹלָם הַזֶּה.

הַיְשָׁנִים שְׁלֹא לּוֹמְדִים זוה"ק - אוֹי לָהֶם שְׁגוּרְמִים עֲנִיּוֹת וְחֶרֶב וּבִזָּה וְהֵרֵג וְאֶבְדֵן בְּעוֹלָם

תְּקוּנַי זוהר תְּקוּנַי ל' - לשון הקדש:

הַנְּתִיב הַשְּׁנִי, וְרוּחַ אֱלֹהִים" מֵרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם. מַה זֶה וְרוּחַ? אֵלָּא בּוֹדָאֵי בּוֹמֵן
שֶׁהַשְּׁכִינָה יוֹרְדַת לְגִלּוֹת, הָרוּחַ הַזֶּה נוֹשֶׁכֶת עַל אוֹתָם שְׁמַתְעַפְקִים בְּתוֹרָה, מִשּׁוּם
שֶׁהַשְּׁכִינָה נִמְצָאת בִּינֵיהֶם, וְהָרוּחַ הַזֶּה נַעֲשִׂית קוֹל, וְתֹאמֵר כִּךָ: אוֹתָם יִשְׁנִים שֶׁשְּׁנָה
בְּנַחֲרֵיהֶם, סְתוּמֵי הַעֵינַיִם וְאִטוּמֵי הַלֵּב, קוֹמוּ וְהִתְעוֹרְרוּ אֶל הַשְּׁכִינָה, שִׁישׁ לָכֶם לֵב בְּלִי
הַשְּׁכָל לְדַעַת אוֹתָהּ, וְהִיא בִּינְכֶם. וְסוֹד הַדְּבָר - קוֹל אוֹמֵר קְרֵא, כְּמוֹ, קְרֵא נָא הַיֵּשׁ עוֹנֵךְ
וְאֵל מִי מְקְדוּשִׁים תִּפְנֶה, וְהִיא אוֹמֵרֶת מַה אֶקְרֵא, כָּל הַבְּשָׂר חֲצִיר, הַכֹּל הֵם כְּבִהְמוֹת
שְׂאוּכָלוֹת חֲצִיר, וְכָל חֶסֶדוֹ בְּצִיץ הַשְּׂדֵה, כָּל חֶסֶד שְׁעוֹשִׂים, עוֹשִׂים לְעַצְמָם. וְאִפְלוּ כָּל
אֵלּוֹ שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה, כָּל חֶסֶד שְׁעוֹשִׂים - לְעַצְמָם עוֹשִׂים. בְּאוֹתוֹ זְמַן וַיִּזְכֹּר כִּי בְּשָׂר
הִמָּה רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יִשׁוּב לְעוֹלָם, וְזוֹהִי רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, אוֹי לָהֶם מִי שְׁגוּרְמִים שִׁילֵךְ לוֹ
מִן הָעוֹלָם וְלֹא יִשׁוּב לְעוֹלָם, שְׂאֵלוֹ הֵם שְׁעוֹשִׂים אֶת הַתּוֹרָה יִבְשָׁה, וְלֹא רוֹצִים לְהִשְׁתַּדֵּל
בְּחֻכְמַת הַקְּבִלָּה, וְגוּרְמִים שְׁמִסְתַּלֵּק מֵעֵן הַחֻכְמָה, שֶׁהִיא ' מְמַנָּה, וְנִשְׂאֲרַת ב' יִבְשָׁה, אוֹי
לָהֶם שְׁגוּרְמִים עֲנִיּוֹת וְחֶרֶב וּבִזָּה וְהֵרֵג וְאֶבְדֵן בְּעוֹלָם, וְהָרוּחַ הַזֶּה שְׁמִסְתַּלֵּק הִיא רוּחַ
הַמְּשִׁיחַ, כְּמוֹ שְׁנִתְבָּאָר, וְהִיא רוּחַ הַקְּדוּשׁ, וְהִיא רוּחַ חֻכְמָה וּבִינָה רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה, רוּחַ
דַּעַת וְנִרְאֵת הוֹי"ה.

"בְּרֵאשִׁית תִּמּוֹן" תִּיקוֹן מ"ח מִתִּיקוֹנֵי זוֹהַר הַשָּׁלֵם וְהַמְּבֹאֵר

סְגוּלָה גְּדוּלָה לְקִרְאָה בְּכָל יוֹם זוֹהַר תִּיקוֹן מ"ח
(תִּיק"ז דף פ"ה.), מִשְׁבְּעֵים הַתִּיקוֹנִים

לְתַנּוֹת הָאֱלֹקִי אֹזֵר עוֹלָם
רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִינְע"א.

וְאָמְרוּ גְּדוּלֵי הַמְּקַבְּלִים מִהָאֹזֵר הַמְּפֹלֵא
רַבְּנֵי הָאָרֶץ ז"ל, לְאָמְרוּ בְּכָל יוֹם וְיוֹם לְהָאֲרֵת
הַנְּשָׁמָה, וּמִסְגָּל לְתִיקוֹן הַבְּרִית וְלִזְכוּת לְטַהֲרָה
עֲלִיוֹנָה.

הִנֵּה הַסְּגוּלָה הַזֹּאת מוֹנַחַת לְפָנֵיכֶם, לְמַעַן תִּהְיֶה בָּהּ בְּכָל יַעַת

יֹצֵא לְאֹזֵר עַל יְדֵי "מִפְּעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי" בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תוֹכֵב"א,
אִיר תִּשְׁע"ב לִפ"ק

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

מפעל
הזוהר
העולמי
סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

נְסִידָה, נְעֵרָה, בְּנִקּוּד וּפְיִסוּק מְלֵא, עִם בִּיאוּר
קַל לְהַבְנִת הָעֲנִיּוֹן, בְּתוֹסַפֵּת הָעֵרוֹת לְמַעֲיִינִים,
לְמַעַן יִזְכּוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לְטַעַם מַעֵץ הַחַיִּים,
וְלִהְיֵת וְלִהְתְּקַדֵּשׁ בְּקִדְשָׁהּ שֶׁל מַעֲלָה, וְעַל
יְדֵי זֶה יִשְׁפַּע שְׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. "וְהִנֵּה
כָּל אוֹתָן שֶׁיִּזְכּוּ אֵלָיו יִזְכּוּ לְגֵאוּלָּה, כִּי עֲבוּדָה
זוֹ הַמַּעֲטָת בְּזִמְן הַהוּא, הִיא יוֹתֵר חֲשׁוּבָה
מִכָּל אֵילֵי נְבוֹיֹת כְּשֶׁהִיא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קִיָּם"
(חֶסֶד לְאַבְרָהָם זִי"ע).

מ. א עימוד ועיצוב 0527-615936

תיקוני זוהר תיקון מ"ח

ב

סְגוּלָה גְדוּלָה לְקָרָא בְּכָל יוֹם זוֹהַר הַקְדוּשׁ שֶׁל
תְּקוּנַת מ"ח מִסְפָּר תְּקוּנַת הַזוֹהַר, שֶׁהוּא אֶחָד מִשְׁבְּעִים
הַתְּקוּנִים שֶׁפָּתַח אֹר הָעוֹלָם הַתְּנַא הָאֱלֹקִי
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָא זִיע"א בְּסִפְרוֹ.
וְאֵלּוּ הֵן הַמַּעֲלוֹת לְכָל אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁיִּקְרָא תְּקוּנַת זֶה
מִדֵּי יוֹם וּבִפְרָט אִם יֹאמֶר אוֹתוֹ לְאַחַר הַתְּפִלָּה:

- א. יָרוּם מְזֻלּוֹ וְלֹא יִתְמוּטֵט.
- ב. יִצְלִיחַ בְּכָל דְרָבּוֹ.
- ג. לֹא יָבוֹא לִידֵי חֶסְרוֹן כִּים וְעֲנִיּוֹת.
- ד. כָּל אוֹיְבָיו יִפְלוּ תַחְתָּיו.
- ה. לֹא יִרְאֶה מִיתַת בָּנָיו.
- ו. זוֹכֶה וּמְתַקֵּן נַפְשׁוֹ רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ.
- ז. פְּחוֹת הַטּוֹמָאָה (אֲשֶׁר הֵם הַמְּקוֹר לְכָל הָרַע וּלְכָל הַצָּרוֹת וְהַבְּעִיּוֹת)
מִתְרַחֲקִים מִמֶּנּוּ.
- ח. יִנְצֵל מִמְּקָרָה לֹא טָהוֹר.
- ט. מוֹעִיל מְאֹד לְתַקֵּן אֶת עֲווֹן פָּנָם הַבְּרִית, וּבִפְרָט בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם.
- י. לֹא יִחַלֶּה בְּמַחְלַת הַנְּפִילָה.
- יא. יִזְכֶּה לִירְאֵת שָׁמַיִם.
- יב. יִזְכֶּה לְאַרְיִכוֹת יָמִים וְשָׁנִים.
- יג. יִזְכֶּה לְעוֹלָם הַבָּא.

מפעל הזוהר העולמי - נחל לכיש 24/8 בית שמש / 0548-436784

כל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

"והמשפלים ייזוהרו כזוהר הַרְקִיעַ וּמִצְדֵי יְקִי הַרְבִּים כּוֹכָבִים לְעוֹלָם וָעֶד..."

וַזֹּתָם הַסֵּפֶר עַד עֵת קֵץ יִשְׁטָטוּ רַבִּים וְתִרְבֶּה הַדְּעֵת" (דניאל פרק י"ב ג'-ד').

ניתן להזמין את התיקון מ"ח, ועוד, להפצה בחינם במוקדים הבאים:

052-6430804	יציץ:	0502-002040/0504-119585	אילת:
02-6255789/0504-114066	ירושלים:	0504-082616/0504-18388	אלעד:
0527-15509		03-9339653/0573102912	
03-5784413	מירון:	0547-112492/0506-415137	אשקלון:
0544-375705	נהריה:	0548-456920	באר שבע:
0505-880336	נתיבות:	08-6108608	בדרום:
0544-270313	ערד:	0548-436784	בית שמש:
0543-113050	פרדס חנה:	09-8323442	במרכז:
0506-742675	פתח תקוה:	0548-496190/054-4523917	בני ברק:
0504-101341/0543-272508	צפת:	03-5746123	
0777-551424		0549788564	בצפון:
0522-793954	קרית שמונה:	0523254036	בת ים:
0527-638767	ראשון לציון:	0527-651911/0542214449	
0504-058359	רחובות:	0546-364443	הרצליה:
0527-175368	רמלה:	05776-06120	זכרון יעקב:
		0544-518608	חדרה:
		0527150849	חולון:
		0527 134512/0526-961396	

תְּקוּנַת תְּמִנָּה וְאַרְבָּעִין - תְּקוּן שְׁמוֹנֶה וְאַרְבָּעִים

בְּרֵאשִׁית, תִּמְנֵן תִּרְ"י תִּמְנֵן שִׁבְ"ת^[א],
בְּרֵאשִׁית, שָׁם תִּרְ"י, שָׁם שִׁבְ"ת,

כְּגוֹנָא דָּא בְּרֵאשִׁי"ת בְּ"רָא שְׁתִּי"י^[ב]:
כְּגוֹן זֶה, בְּרֵאשִׁי"ת - בְּ"רָא שְׁתִּי"י,

וְאִינוּן תִּרְי שִׁבְתוֹת^[ג], עֲלִייהוּ אֶתְמַר
וְהוּן שְׁתִּי שִׁבְתוֹת, עֲלִיהֶם נֶאֱמַר (שְׁמוֹת ל"א):

וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֶת
וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֶת

א. בְּמִלָּה בְּרֵאשִׁי"ת יֵשׁ אוֹתִיּוֹת תִּרְ"י, וְיֵשׁ אוֹתִיּוֹת שִׁבְ"ת, וְרוּמֵז עַל שְׁתֵּי שִׁבְתוֹת, שְׁמִדְבַר בְּזֶה הַמֶּאֱמָר, עַל הַשְּׁכִינָה תִּתְּאָה הִיא הַמְּלָכוֹת וְזֶה "וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֶת" וְעַל הַשְּׁכִינָה הָעֲלִיוֹנָה הִיא הַבִּינָה וְזֶה "לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבֶת", וְעֵינַי לְעִיל תְּקוּן י"ט (דף מ ע"ב) דְּאָמַר שָׁם שִׁבְת הַגְּדוֹל בִּינָה, שִׁבְת הַקָּטָן מְלָכוֹת. וּבְרַעֲיָא מְהִימְנָא (יִתְרוֹ צ"ב ע"א) דְּשִׁבְתָּא דִּיּוֹמָא הוּא שִׁבְת עֲלָאָה וְשִׁבְתָּא דְּלִילָא הוּא שִׁבְת תִּתְּאָה (בְּאֵר לַחֵי רוּאִי). ב. כֵּן הוּא גִירְסַת הַכֶּסֶף מְלָךְ, וְהִבִּיאוּ לְהִלְכָה הַבְּאֵר לַחֵי רוּאִי. ג. וְאֵלוּ הֵן שְׁתֵּי שִׁבְתוֹת, שִׁבְת עֲלִיוֹנָה וְשִׁבְת תַּחְתּוֹנָה, בִּינָה וּמְלָכוֹת

לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת וְגוֹמֵר, תִּירֵן
 לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת" וְגוֹמֵר, שְׁתִּי
 וּמִנִּין אֲדַבִּיר הַכֹּא שַׁבָּת, לְקַבֵּל
 פְּעָמִים הַזְכִּיר כָּאן שַׁבָּת, כְּנֶגֶד
 שְׂכִינָתָא עֲלָאָה וְתַתְּאָה^[ד], לְדַרְתָּם
 הַשְּׂכִינָה הָעֲלִיּוֹנָה וְהַתְּחִתּוֹנָה. "לְדַרְתָּם",
 מֵאֵי לְדַרְתָּם^[ה], אֵלָא זַכָּאָה אִיהוּ מֵאן
 מֵהוּ לְדַרְתָּם? אֵלָא זַכָּאֵי הוּא מִי
 דְעָבִיד לֹזֵן דִּירָה בְּשַׁבָּת בְּתַרֵּי בְתִי
 שְׁעוּשָׁה לָהֶם דִּירָה בְּשַׁבָּת בְּשַׁנֵּי בְתִי
 לְבָא^[ו], וְאֵתְפְּנִי מִתְּמָן יֵצֵר הָרַע
 הַלֵּב, וּמִתְּפִנָּה מִשָּׁם יֵצֵר הָרַע

(כפסא מְלָךְ, בְּאֵר לַחֵי רוּאֵי). ד. שְׂכִינָה הָעֲלִיּוֹנָה שְׁהִיא
 הַבִּינָה, וּכְנֶגֶד שְׂכִינָה הַתְּחִתּוֹנָה שְׁהִיא הַמְּלָכוּת, (כפסא
 מְלָךְ, בְּאֵר לַחֵי רוּאֵי). ה. לְמָה כְּתוּב מְלֵת לְדַרְתָּם חָסֵר ו' ?
 – מְלֵשׁוֹן דִּירָה – כְּאוֹמֵר לְדוֹר תָּם, לְגוֹר שָׁם. ו. לְבִינָה
 וְלִמְלָכוּת, וְה' עֲלָאָה, וְה' תַּתְּאָה – כְּנֶגֶד־שְׁנֵי בְתִים
 יֵשׁ בְּלֵב, כְּמוֹ שְׁכָתוּב בְּתִיקוּ"ז (דף ס"ג ע"ב – כפסא מְלָךְ,
 בְּאֵר לַחֵי רוּאֵי).

דְּאִיְהוּ	חֲלוּל	שֶׁבֶת ^[1] ,	בְּרִית	עוֹלָם
שהוא	חלול	שבֶׁת,	'בְּרִית	עוֹלָם',
דָּא	צְדִיק,	דְּשָׂרִיין	תַּרְוִייהוּ	
זה	צְדִיק,	שְׁשׁוּרִים	שְׁנֵיהֶם	
עֲלֵיהּ,	חַד	לְאַמְלָאָה	לִיָּהּ	וְחַד
עָלָיו,	אֶחָד	לְמֵלָא	אוֹתוֹ,	וְאֶחָד
לְאַתְמַלְיָא	מִיְנִיָּהּ.	בְּנֵי	יִשְׂרָאֵל	
לְהַתְמַלֵּא	מִמֶּנּוּ.	בְּנֵי	יִשְׂרָאֵל	
אֵינּוּן	תַּרְיִין	כְּלִיִּין	נְצַח	וְהוּד,
הֵם כְּנֻגְד	שְׁתֵּי	כְּלִיּוֹת -	פְּנִימִיּוֹת נְצַח	וְהוּד,
בְּנֵי	דִּישְׂרָאֵל	סְבָא	עַמּוּדָא	
בְּנִים	לְיִשְׂרָאֵל	סְבָא -	עַמּוּד	
דְּאִמְצַעִיתָא,	תְּלַת	שְׁבִיעֵי	שְׁבִיעֵי	
הָאִמְצַעִי -	תְּפָאֶרֶת,	שְׁלֹשׁ	פְּעָמִים	שְׁבִיעֵי

ז. כְּדִלְקָמֵן שְׁצַרְיָךְ שִׁיתְרַחֵק מֵהַכַּעַס וְעַצְבוֹת דְּטָחוּל וְכַבֵּד וּמְרָה, ס"מ כְּבֵד כּוֹעֵס, וּמְרָה זוֹרְקַת בּוֹ טְפָה, שֶׁהוּא חֲלוּל שֶׁבֶת מִבְּעִיר אֵשׁ הַכַּעַס בְּגוּפּוֹ, וְאִם מִתְקַן לָהֶם דִּירָה נְאָה, אֲזִי שׁוּרִים שְׁנֵיהֶם עַל צְדִיק יְסוּד הַעוֹלָם (כִּסּא מְלֶךְ, בְּאֵר יִצְחָק וּמְפָרְשִׁים).

שְׁבִיעֵי	אֱלֹיִן	תִּלְת	אַבְהִין ^[ח] ,	עֲנַג
שְׁבִיעֵי	אֱלוֹ	שְׁלֹשֶׁת	הָאֲבוֹת,	עֲנַג
שֶׁבֶת ^[ט]	וְנִ"הָר	יּוֹצֵא	מֵעֵד"ן	לְהַשְׁקוֹת
שֶׁבֶת	"וְנִ"הָר	יּוֹצֵא	מֵעֵד"ן	לְהַשְׁקוֹת
אֶת הַגְּ"ן ^[י] ,	וְנִהָר,	אֵיִת נִהָר	וְאֵיִת	
אֶת הַגְּ"ן" (בראשית ב י).	וְנִהָר,	יֵשׁ נִהָר	וְיֵשׁ	
נִהָר,	אֵיִת נִהָר	דְּאֵת־קְרִי	נִהָר	
נִהָר,	יֵשׁ נִהָר	הַנִּקְרָא	נִהָר	
פְּלִגְיוֹ,	וְאֵיִת נִהָר	דְּאֵת־קְרִי	נִחַל	
פְּלִגְיוֹ,	וְיֵשׁ נִהָר	הַנִּקְרָא	נִחַל	

ח. אַבְרָהָם - חֲסֵד, יִצְחָק - גְּבוּרָה, יַעֲקֹב - תְּפָאֶרֶת.
ט. עֵתָה מִפְּרֹשׁ גַּם שְׁאָר עֲנִינֵי שֶׁבֶת, וּמִפְּרֹשׁ תְּחִלָּה סוּד עֲנַג שֶׁבֶת, - עֲנִ"ג רְאִשֵׁי תְבוֹת: ע' עֵדֶן, נ" נִהָר, ג' גֵּן (כִּסּוּא מְלֹךְ, בְּאֵר לַחֵי רוּאֵי, כְּמִבּוֹאֵר בְּזוּהַר בְּרֵאשִׁית כ"ו ע"א). י. הֵינּוּ כְּמוֹ שְׁכֶתוּב בְּזוּהַר (עֲקֹב רע"ג ע"א), לְמִיכַל תִּלְת סְעוּדָתִין בְּשֶׁבֶת בְּרֹזָא דְעֲנַג שֶׁבֶת, כְּמוֹ שְׁכֶתוּב: "אֲזוּ תִתְעַנַּג עַל ה'" שְׁלֹזָה נְאֻמֵּר: "וְנִהָר יּוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגְּ"ן, וּמָאן דְּלֹא מְקִים לֹזֶן וְאֵיִת לִיָּה לְקִיָּמָן, אֵיִתְהַפֵּךְ לִיָּה "עֲנִ"ג" ל"נַגְ"ע", וּבְהַפֵּךְ אִם מִתְקַן וּמְעַנַּג כְּרֹאזֵי אֲזִי שׁוֹרְהָ עָלָיו שְׂמַחַת הַשֶּׁבֶת

קְדוּמִים^[יא], עֵדוֹן עֲלָאָה^[יב] עֲלִיָּה
קְדוּמִים, עֵדוֹן עֲלִיוֹן עֲלִיָּה

אֵתְמַר עֵינַן לֹא רֵאֲתָה אֱלֹהִים

נֶאֱמַר (ישעיה סד) "עֵינַן לֹא רֵאֲתָה אֱלֹהִים"

זוֹלְתָךְ^[יג], הֵאֵי נִהָר נֵהָר אֵיְהוּ ו'^[יד],
זוֹלְתָךְ", זֶה הַנִּהָר הוּא אוֹת ו',

דְּנַפִּיק מֵעֵדוֹן עֲלָאָה דְאֵיְהוּ א'^[טו],
הַיּוֹצֵא מֵעֵדוֹן הָעֲלִיוֹן שֶׁהוּא אוֹת א',

וּמֵהַפֶּךְ מִנְּגַע לְעוֹנֵג (בְּאֵר לְחֵי רוּאִי). יֵא. הֵיִסוּד נִקְרָא
נִהָר, יֵשׁ נִהָר וְיֵשׁ נִהָר, יֵשׁ נִהָר הַנִּקְרָא (תְּהִלִּים מ"ו):
"נִהָר פְּלָגִיו" הוּא יְסוּד ז"א - [ז'עִיר א'נְפִין], שְׁמִקְבֵּל
הָאֲרוֹת מִחֶסֶד וּגְבוּרָה, תְּפָאֲרַת נִצְחַת וְהוּד, הַנִּקְרָאִים
"פְּלָגֵי מַיִם", וְיֵשׁ נִהָר הַנִּקְרָא נַחַל קְדוּמִים, יְסוּד
דְּבִינָה הַיּוֹצֵא מֵעֵדוֹן מֵאֲבָא-חֲכָמָה הַנִּקְרָא תוֹרָה
קְדוּמָה, (כִּפְסָא מְלֻךְ, בְּאֵר יִצְחָק). יב. הוּא כְּתָר שֶׁהוּא עֵדוֹן
לְגַבֵּי חֲכָמָה (כִּפְסָא מְלֻךְ). יג. וְעַל הָאֵי עֵדוֹן עֲלִאָּה
אֵיְתְמַר "עֵינַן לֹא רֵאֲתָה אֱלֹקִים זוֹלְתָךְ", וְאָמַר הַכָּא,
כִּי מִי שְׁמִקְיָם עֲנִי"ג שְׁבַת, זוֹכֵה לְתַעֲנוּג נִהָר שֶׁל עֵדוֹן
עֲלִאָּה שְׁעֲלִיו נֶאֱמַר "עֵינַן לֹא רֵאֲתָה" וְגו', (בְּאֵר לְחֵי
רוּאִי). יד. ו' רוּמְזוֹ לְיְסוּד, הַכּוֹלֵל קוֹ אֲמָצְעִי - דַּעַת
תְּפָאֲרַת יְסוּד (רֵאשִׁי תְּבוּת - דַּת"י). טו. א' רוּמְזוֹ לְכְתָר

וְאֶעֱבֹר [טז] בֵּין אָבִא וְאִמָּא [יז], וְאֶזְיֵל

וְעוֹבֵר בֵּין אָבִא – חֲכָמָה וְאִמָּא – בִּינָה – וְהוֹלֵךְ

וְהוּא בְּאֵרֶיךָ אֲנִפִּין. פִּירוּשׁ (בְּאֵר לַחֵי רוּאֵי): שְׂבָאוֹת א' יֵשׁ י' לְמַעְלָה וְי' לְמַטָּה וּבְאִמְצַע אוֹת ו', הַיּוֹד הָעֲלִיוֹנָה רוֹמְזַת לְשִׁכְנָה עֲלִיוֹנָה, וְי' לְמַטָּה רוֹמְזַת לְשִׁכְנָה תַּתָּאָה, וְהו' בְּאִמְצַע שֶׁהוּא סוּד עֵץ הַחַיִּים מִקְשָׁרָם וּמְחַבְּרָם לְעֵלוֹת מִגֵּן עֵדֶן הַתְּחִתּוֹן לְגֵן עֵדֶן הָעֲלִיוֹן וְכָל זֶה עַל יְדֵי עֲנֹג שְׂבַת. [א.ה. עַל יְדֵי לִימוּד תוֹרַת הַסּוּד – שֶׁהוּא בְּסוּד עֵץ הַחַיִּים – בְּשֶׁבַת קוּדֶשׁ, זוֹכָה לְעֵלוֹת לְגֵן עֵדֶן הָעֲלִיוֹן "עֵין לֹא רָאָתָה אֱלוֹקִים זוֹלָתֶךָ", וְכִמוֹ שֶׁהֵבִיא הַמֶּהֱרַח"ו אֶת דְּבָרֵי הַזּוֹהַר הַקָּדוֹשׁ, שְׂכָדֵי לְזִכּוֹת לְגֵן עֵדֶן הָעֲלִיוֹן אִי אֶפְשָׁר בְּלִתֵּי לִימוּד תוֹרַת הַסּוּד, וְכִמוֹ שֶׁאָמַר מֶרֶן הַגַּה"צ רַבֵּי חַיִּים קֵנִיבְסְקִי שְׁלִיט"א לְאַבְרָךְ הַלּוֹמֵד רַק נִגְלָה, שְׁלִמֵד זוֹה"ק אִם רוּצָה לְזִכּוֹת לְגֵן עֵדֶן הָעֲלִיוֹן]. טז. וְעוֹבֵר וּמְמַשִּׁיךְ הַשְּׁפַע לְחֲכָמָה וּבִינָה וּמְשֵׁם לַחַג"ת נ"ה, וְנִכְלָלִים בִּיסוּד, וּמְמַשִּׁיךְ הַשְּׁפַע לְמַעַן הַשְּׁכִינָה – הַמְּלָכוֹת. יז. דְּסוּד הַנְּשָׂמָה יִתִּירָה שְׂמֵשִׁיגִים בְּשֶׁבַת הוּא בְּרִזָּא ד"נִשְׂמַת כָּל חַי" [שְׁחִבְר הָרֶשֶׁב"י הַקָּדוֹשׁ], וּבִהֲאֵי נִשְׂמָה יִתִּירָה תְּהִלָּל י"ה, דְּאִינוּן אָבִא וְאִמָּא שֶׁהֵם חֲכָמָה וּבִינָה, דְּעֲלִיָּהוּ אֲתָמַר "עֵין לֹא רָאָתָה". בְּגִין דְּאִיָּהוּ מְרַכְּבָה לְעִלְתָּהּ הָעֵלוֹת שֶׁהוּא

חֲמִשׁ מֵאוֹת שָׁנָה^[יח], וּמִמֵּי עַד
חמש מאות שנה, ומגיע עד

צְדִיק שְׁבִיעִי^[יט], וּמִתַּמָּן אֲשֶׁקִי לְגִנְתָּא
צדיק – יסוד שהוא שביעי, ומשם משקה לגנה – מלכות,

דְּאִיהִי שְׁכִינְתָּא תִּתְאַה. זְכָאָה
שהיא השכינה התחתונה. זכאי

אִיהוּ מֵאן דְּנָמִיר דִּירָה לְשַׁבַּת
הוא מי ששומר דירה לשבת,

דְּאִיהוּ לְבָא^[כ], דְּלֹא אֶתְקָרִיב תַּמָּן
שהוא הלב, שלא יתקרב שם

מִכֶּסֶה וְלֹא שְׁלִיט עָלֶיהָ עֵינָה, וְרוּחָא יִתִּירָה שְׁמֵשִׁיגִים
בְּשַׁבַּת הוּא נָהָר שְׁיֹוצָא מֵעֶדֶן וְכוּ', דְּאִיהוּ צְדִיק
לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן דְּאִיהוּ נֶפֶשׁ יִתִּירָה דְּשַׁבַּת שֶׁהוּא
מִלְכוּת. (בְּאֵר לַחֵי רוּאִי). יח. הֵם חֶסֶד גְּבוּרָה תַּפְאֶרֶת
נִצְחָה הוּד שְׁכָל אֶחָד כָּלּוּל מֵעֶשֶׂר וְעֶשֶׂר מֵעֶשֶׂר סָךְ
הַכֹּל מֵאָה, וּבִיחַד חֲמֵשׁ מֵאוֹת. יט. אִם סוּפְרִים מְבִינָה
שֶׁהִיא אִימָא שְׁכִינָה עֲלִיוֹנָה – בִּינָה חֶסֶד גְּבוּרָה
תַּפְאֶרֶת נִצְחָה הוּד יְסוּד – הַיְסוּד הוּא שְׁבִיעִי [כְּלוּמַר
שְׁבִיעִי לְבִינָה]. כ. הַשַּׁבַּת נִקְרָא לֵב, שֶׁהוּא בְּאִמְצַע
יְמֵי הַחֹל, בֵּין ד'ה'ו' שֶׁהֵם מִמְּשִׁיכִים גְּרָזִין [יּוֹם ד'

עֲצִיבוּ [כא] דְּטָחוּל, וְכַעַס דְּמָרָה דְּאִיהוּ

עֲצָב הַטָּחוּל וְכַעַס הַמָּרָה שְׁהִיא

נוֹרָא דְּגִיּהָנָם [כב], דְּעֵלָה אֶתְמַר לֹא

אֵשׁ הַגִּיּהָנָם, שְׁעֵלֶיהָ נֶאֱמַר (שְׁמוֹת לז): "לֹא

תִּבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם

תִּבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם

הַשַּׁבָּת, וְהָכִי הוּא וְדָאֵי דְּכָל מָאן

הַשַּׁבָּת", וְכֹךְ הוּא וְדָאֵי, שְׁכָל מִי

נֶפֶשׁ, יוֹם ה' רוּחַ, יוֹם ו' נְשָׁמָה] לְשַׁבַּת הַבָּאָה וּבֵין א' ב' ג' שְׁמֶקְבָּלִים הָאָרְה לְנֶר"ן. [יוֹם א' נְשָׁמָה, יוֹם ב' רוּחַ, יוֹם ג' נֶפֶשׁ] מְשַׁבַּת שְׁעַבְרָה שְׁנִשְׁאָרְתָּ עֲלֵיהֶם, וְקוֹרָא לוֹ בְּשֵׁם דִּירָה, שְׁהוּא אוֹתִיּוֹת דִּר י"ה שְׁבוּ הָאָרוֹת חֲכָמָה וּבִינָה שְׁהֵם סוּד י"ה, עַד כָּאן (בְּנִיּהוּ לְרִי"ח הַטּוֹב). (א. ה. כְּלוּמַר שְׁשׁוּמַר אֶת לְבוֹ - תִּרְתִּי מִשְׁמַע, לֵב הָאָדָם בְּשַׁבַּת שְׁנִקְרָאֵת לֵב - מִדְּבָרֵי חוּל וּמִמְשִׁיף לְלִבּוֹ הָאָרוֹת חֲכָמָה וּבִינָה עַל יְדֵי לִימוּד פְּרִד"ס הַתּוֹרָה). כֹּא. כִּי הֵלֵב מְשַׁכֵּן בִּינָה וּמִלְכוּת, צָרִיף שְׁמִחָה וּרְנָנָה, (כֶּסֶף מְלֶךְ), לְרִמְזֵי שְׁצָרִיף לְלִמּוּד הַפְּרִד"ס בְּשַׁבַּת בְּשְׁמִחָה וּרְנָנָה (סוּד ה'). כֵּב. טָחוּל מָרָה אֵשׁ רָאשֵׁי תִבּוֹת טָמ"א, שְׁלֹא יִתְעַרֵּב טָמֵא בְּשַׁבַּת, גַּם טָחוּל מָרָה גִּימְטְרִיָּה "רִצְח" מִצַּד פְּלוּנֵי שְׁהוּא בְּעַל הַרְצָח, וְלֹא יִתְקַרֵּב בְּשַׁבַּת

דְּבָעִים כְּאֵלוֹ אוֹקִיר נוֹרָא דְגִיְהֵנָם^[כג],

שְׂכֹוּעִים כְּאֵלוֹ מְדַלִּיק אֶת הָאֵשׁ שֶׁל הַגִּיְהֵנָם.

אַרְבָּעִים מְלָאכּוֹת חָסֵר חֵד^[כד] אֵינּוּן

אַרְבָּעִים מְלָאכּוֹת חָסֵר אַחַת, הֵן

דְּאִיְהוּ "חַיִּים", (בְּנִיְהוּ לְרִי"ח הַטּוֹב). כג. שְׁכַל מִי שְׂכֹוּעִים
בְּשַׁבַּת נֶחֱשֵׁב לוֹ כְּאֵילוֹ הַדְּלִיק אֶת אֵשׁ הַגִּיְהֵנָם בְּשַׁבַּת,
(הַגְּר"א). כד. אַרְבָּעִים מְלָאכּוֹת חָסֵר אַחַת הֵן כְּנֶגֶד
אַרְבָּעִים מְלָקוֹת חָסֵר אַחַת שְׁאַסְרוּ לְלָקוֹת בְּשַׁבַּת,
וְאֵלוֹ הַמְּלָקוֹת הֵן כְּנֶגֶד עֶשֶׂר קְלָלוֹת שֶׁלָּקָה אָדָם וְעֶשֶׂר
לְחֹהָה וְעֶשֶׂר לְנַחֵשׁ וְתִשְׁעַ לְאֲדָמָה, וְעַל כֵּן אָמְרוּ חֲכָמֵי
הַמִּשְׁנָה "אֵין לוֹקִין בְּשַׁבַּת" שְׂאֵלוֹ הַמְּלָאכּוֹת מֵאַחַר
וְהֵם מְתָרוֹת בְּיוֹם חוֹל, גּוֹרְמוֹת לְיִשְׂרָאֵל שֶׁיִּקְבְּלוּ
מְלָקוֹת בְּיוֹם חוֹל, אֵךְ בְּיוֹם הַשַּׁבַּת, מֵאַחַר וְנֶאֱסְרוּ
אוֹתָן הַמְּלָאכּוֹת, אֲזִי גַם נֶאֱסְרוּ הַמְּלָקוֹת. וְאֵלוֹ
הַמְּלָקוֹת הֵם כְּנֶגֶד ל"ט אָבוֹת מְלָאכּוֹת שֶׁנַּעֲשׂוֹת בִּימֵי
הַחוֹל מִחֲמַת קְלָלַת אָדָם הָרֵאשׁוֹן, וְהַמְּחַלְלֵי שַׁבַּת
גּוֹרֵם לְעַצְמוֹ עֲנִיּוֹת כְּמוֹ שֶׁכָּתְבוּ בְּהַקְדַּמַת תִּיקוּן^ז (דף
י"ב ע"א), וְנֶאֱסְרוּ בְּשַׁבַּת שֶׁהִיא מְקוֹר הַשְּׁפַע, וְכָל
הַשּׁוֹמֵר שַׁבַּת זּוֹכֵה שְׂיִתְהַפֵּךְ לוֹ לְט"ל בְּרָכוֹת וְיִהְיֶה לוֹ
פְּרָנְסָה טוֹבָה בְּשַׁפַּע וּבְנֶקֶל בְּלֵי טְרַחָה כִּי נִצּוֹל
מִקְלָלַת אָדָם הָרֵאשׁוֹן. (לְקוּטֵי הַלְכוֹת וּמְפָרְשִׁים).

לְקַבֵּל אַרְבָּעִים מַלְקֵי־חַסְרֵי־חַד
פְּנֵדָר אַרְבָּעִים מַלְקֵי־חַסְרֵי־חַד

בַּשַּׁבָּת, וְאֵינֹן עֹשֶׂה דִלְקָה אָדָם
בַּשַּׁבָּת, וְהֵם עֹשֶׂה שְׁלָקָה אָדָם,

וְעֹשֶׂה לְחֹהַל וְעֹשֶׂה לְנַחֵשׁ וְתַשְׁעָה
וְעֹשֶׂה לְחֹהַל, וְעֹשֶׂה לְנַחֵשׁ, וְתַשְׁעָה

לְאַרְעָא, וּבְגִין דָּא אָמְרוּ מְאָרִי
לְאַדְמָה, וּבְגִלְלָה זֶה אָמְרוּ בְּעַלְיָ

מִתְנִיתִין אֵין לֹקִין בַּשַּׁבָּת, דְּאֵלִין
הַמְשָׁנָה אֵין לֹקִין בַּשַּׁבָּת, שְׂאֵלוּ

מִלְּאֲבוֹת אֵינֹן חֹשְׁבִין לְיִשְׂרָאֵל
הַמְלָאכֹת הֵן נְחָשְׁבוֹת לְיִשְׂרָאֵל

לְקַבֵּל מַלְקֵי־חַסְרֵי־חַד. יְצִיאֹת הַשַּׁבָּת
פְּנֵדָר מַלְקֵי־חַסְרֵי־חַד. יְצִיאֹת הַשַּׁבָּת

שְׁתֵּי. אֵינֹן עֹקִירָה וְהַנְּחָה, דְּעֵבִיר
שְׁתֵּי, הֵם עֹקִירָה וְהַנְּחָה, שְׁעוּשָׁה

לֹן בְּבַת אַחַת, מֵאֵן דְּאֵעֲקֹר חֲפִין
אוֹתָם בְּבַת אַחַת, מִי שְׁעוּקֹר חֲפִין

מֵאֲתָרִיהָ וְאַנְחָה לִיהָ לְבָר מֵאֲתָרִיהָ
מִמְקוֹמוֹ וּמִנִּיחָה אוֹתוֹ מִחוּץ לְמִקְוָמוֹ

וּמְרִשׁוֹתֶיהָ ^[כה] ,	כָּאֱלוֹ	אֶעֱקֹר	אֵילָנָא
ומרשותו,	כְּאֵלוֹ	עֶקֶר	אֶת אֵילָן
דְּחַיִּי	דְּאִיהוּ	אוֹת	בְּרִית, וְאֵנַח
הַחַיִּים,	שֶׁהוּא	אוֹת	בְּרִית, וְהַנִּיחַ
לִיה	בְּרִשׁוֹ	נוֹכְרָאָה,	מָאן דְּעֵבִיד
אותו	בְּרִשׁוֹת	נֹכְרִיָּה.	שֶׁעוֹשֶׂה

כה. יציאות השבת שְׁתַּיִם, אלו הן: עֲקִירָה מְרִשׁוֹת היחיד וְהַנְּחָה בְּרִשׁוֹת הָרַבִּים שְׁעוֹשֶׂה אוֹתָן בְּכַת אַחַת [כמו הַמְעַבֵּיר ד' אֲמוֹת בְּרִשׁוֹת הָרַבִּים בְּלִי הַפְּסִק וּמְנוּחָה]. מי שְׁעוֹקֵר חֲפֵץ מִמְּקוֹמוֹ מְרִשׁוֹת היחיד וּמְנִיחוֹ מִחוּץ לְמְקוֹמוֹ וּמְרִשׁוֹתוֹ, לְרִשׁוֹת הָרַבִּים, כְּאֵילוֹ עֶקֶר אֶת עֵץ הַחַיִּים שֶׁהוּא אוֹת בְּרִית יְסוּד דז"א וְהַנִּיחוֹ בְּרִשׁוֹת נוֹכְרִיָּה מְקוֹם הַסְטְרָא אַחְרָא, מִי שְׁעוֹשֶׂה כֵּן גוֹרֵם לְנִשְׁמָתוֹ שֶׁתְּעַקֵּר מְרִשׁוֹתוֹ וְתוֹנַח בְּרִשׁוֹת הָאֲחֵרֶת שֶׁהִיא מְרָה וְטָחוּל כְּעֵס וְעֵצָב. – וְזֵהוּ חֲלוּל שַׁבַּת שְׁגָרָם לְיִשְׂרָאֵל שֶׁנְּעַקְרוּ מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל רִשׁוֹת הַיְחִיד וְהַגְּלוֹ לְאֶרֶץ נוֹכְרִיָּה שֶׁהִיא רִשׁוֹת הָרַבִּים רִשׁוֹת הַסְטְרָא אַחְרָא, (כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּעֵץ חַיִּים (שַׁעַר ט' פ"ב): שִׁישׁ קְלִיפָה הַנִּקְרָאת מְשֻׁנְאִיו מְשֻׁנְאִיו שֶׁהוּא קְלִיפָה הַנִּקְרָאת רִשׁוֹת הָרַבִּים בְּסוּד רִשׁוֹת הָרַבִּים רָחְבוּ י"ו אָמָה, וְעֵינַן בְּסִפְרֵי הַחַיִּים

דָּא גְרִים דְּאֶעְקֹר נְשָׁמְתִיה מִרְשׁוֹת
 אֶת זֶה, גִּרָם לְעִקּוֹר נְשָׁמְתוֹ מִרְשׁוֹת
 דִּילָהּ, וְאַנַּח לָהּ בְּרִשׁוֹ אַחֲרָא דְאִיהִי
 שְׁלָה וּמְנִיחָה בְּרִשׁוֹת אַחֲרַת, שְׁהִיא
 מָרָה וּטְחוּל, וְדָא גְרָם לְיִשְׂרָאֵל
 מָרָה וּטְחוּל, וְזֶה גְרָם לְיִשְׂרָאֵל
 דְּאִתְעַקְרוּ מֵאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל^[כו],
 שְׁנַעְקֹרוּ מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל

והשלום לר"ח הטוב על תהלים ס"ח ב). כו. כמו שכתוב
 שהיוצא מארץ ישראל לדור בחוץ לארץ מעביר את
 השפע של יעקב לעשו, ועל זה נאמר הפסוק: (שיר
 השירים ח' ח) "אחות לנו קטנה וגו', שאין להם שפע
 לפי שהן יוצאים מארץ החיים ונפרדים ממקום
 התורה כדכתיב: "כי מציון תצא תורה" (רמב"ן), וכמו
 שכתוב בזוה"ק (ויחי דף רכ"ה), דהא אורא קדישא
 ורוחא קדישא אתעדו מינייהו. ויונקי מאורא ורוחא
 דרשותא אחרא, עכ"ל, (ועין עוד זוה"ק פרשת אחרי דף ע"ב
 ע"ב, ובפרשת נח דף ע' ע"ב), והעוזבים ארץ העכו"ם
 ובאים לדור בארץ ישראל לוקחים הו' מעשו ונשארו
 עש, ונותנים הו' הוא השפע ליעקב ונהיה יעקוב
 מלא כו', ובזכותם תבוא הגאולה. (ספר לך לך למקבל

וְאֵתְנֵלֵיאוּ בְּאֶרְעָא נִוְכְרָאָה דְאִיהִי
וּגְלוּ לְאֶרֶץ נְכָרְיָה, שְׁהִיא

רְשׁוֹת הַרְבִּים, וְהָכִי אִיהִי^[כז] מֵאֵן
רְשׁוֹת הַרְבִּים, וְכֹךְ הוּא מִי

דְּאֵעִיל אֹת בְּרִית קֹדֶשׁ דִּילִיָּה
שְׁמוּעֵל בְּאוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ שְׁלוֹ

בְּרִשׁוֹ נִוְכְרָאָה, שְׁבִתָּא^[כח] אִיהִי
וּמַעְבִּיר פֶּחַ לְרְשׁוֹת נְכָרְיָה. שְׁבִתָּא^י הוּא

רבי מרדכי עטיה זי"ע, ומספר דרך חיים למקבל רבי חיים ישעיה
הפקח זי"ע). כז. וכך מי שפוגם את אות ברית קודש
שלו, ונותן פח ברשות נכריה שנקרא מוציא מרשות
ישראל (רשות היחיד) ומעבירו לרשות הסטרא אחרא
(רשות הרבים) רח"ל, וה' הטוב יכפר בעדינו, ויקבץ
נדחינו מארבע כנפות הארץ לארצינו, אכ"ר.
כח. שבתאי אחד משבעה כוכבי הלכת השולט בליל
שבת, ומי שמחלל שבת נכנס תחת ממשלתו שהוא
עניות ואבדון, ועם ישראל השומרים שבת קודש
שולטים על המזל, ועולים מעל הטבע, ומקבלים
שפע מהספירות העליונות, ומשבת קודש נזונים בכל
ימי החול. וכידוע מהצה"ק רבי מנחם מנדל
מרימנוב זי"ע א שדרכו בקודש לומר על אכילתו

טַחֹל, חַמָּה אֶתְתָּא בִישָׂא מְרָה^[כט],

טחול, חמ"ה, - אשה רעה ומרה,

שַׁבְּתָא"י עֲלִיהּ אֶתְמַר^[ל] וְהַבּוֹר רַק

שבתא"י עליו נאמר: "והבור רק

אֵין בּוֹ מַיִם, מַיִם אֵין בּוֹ אֲבַל

אין בו מים, מים אין בו אבל

נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים יֵשׁ בּוֹ, וְאִיהוּ רָעַב

נחשים ועקרבים יש בו, והוא רעב

בְּשַׁבַּת קוּדְשׁ שְׁמַמְנָה יוֹתֵן שְׁפַע לִימֵי הַשָּׁבוּעַ.

כט. חמה היא בחינת אשה רעה נקראת מרה, כמו

שכתוב: (קהלת) "ומוצא אני את האשה מר ממות"

(ועין תיקוני' תיקון ח' דף כ"ד ע"א - באר לחי רואי).

ל. שבתא"י עליו נאמר (בראשית לז כד): "והבור רק אין

בו מים" מים אין בו, אבל נחשים ועקרבים יש בו,

והוא גורם בעולם לרעב וצמאון וקינה והספד

וחשוכה ואפלה, הפך ענג שבת והוא גורם לגלות

לישראל, וצריכים ישראל לעשות לה לשבת שנוי

בכל אלה כמו שלמדנו, והוא הדין לגבי דבור חול

שהוא אסור בשבת, וכך לא יהיה לסטרא אחרא

מקום בשבת לשרות בו, ואז יברח כדגמת שפחתו

של אברהם שנאמר בה: "מפני שרה גברתי אנכי

וְצַמְאוֹן וְקִינָה וְהֶסְפֵּד^[לא] **וְחִשּׁוֹכָא**
 וְצַמְאוֹן וְקִינָה וְהֶסְפֵּד וְחִשּׁוֹכָא
וְקִבְלָא^[לב], **וְאִיהִי גְלוּתָא לְיִשְׂרָאֵל.**
 וְעֶרְפֵּל - אֶפְלָה, וְהִיא גְלוּת לְיִשְׂרָאֵל,
וְצָרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְמַעַבְדַּ לָּהּ שְׁנוּי
 וְצָרִיכִים יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת לָהּ שְׁנוּי
בְּכֻלָּא^[לג] **וְהָא אִוְקְמוּהָ, וְאִיהוּ דְבוּר**
 בְּכֻלָּא, וְהָרִי פְרֻשׁוּהָ, וְהוּא דְבוּר
דְּחוּל דְּאִיהוּ אָסוּר בְּשַׁבָּת^[לד], **וְכַד**
 שְׁל חַל שְׁהוּא אָסוּר בְּשַׁבָּת, וְכַאֲשֶׁר

בְּרַחַת". לא. (זוהר דף פ"ה ע"ב). וְעֵינִין זוהר חֲדָשׁ פ' יתרו (דף כ"ז ע"ב) דְּאִית שַׁבְּתָאִי מִיִּסוּד דְּקְדוּשָׁה וְנִקְרָא שַׁבָּת (בְּאֵר לַחֵי רוּאִי). לב. מְנָה שְׁשָׁה מִינִים כְּנֶגֶד שְׁלִיטְתוֹ בְּשַׁשֶּׁת יְמֵי הַחֹל, (בְּנִיחָה). לג. כִּי כּוֹחַ שַׁבְּתָאִי שְׁהוּא שׁוֹלֵט בְּתַחֲלַת יוֹם הַשַּׁבָּת הוּא עֲצָבוֹת וְעֲנוּי וְלִבִּישַׁת שְׁחוּרִין וְלֹא לְאָכוּל בְּשׂוֹר וְיִין, וְלִישַׁב בַּחֲשֶׁךְ, וְעַל כֵּן מְצוּוֹת שַׁבָּת צָרִיךְ הַכֹּל בְּהַפֵּךְ וְשְׁנוּי, וְכֵן שְׁאֵר הַשִּׁינוּיִים מְמַנָּה הַכֹּל לְטוֹבָה, וְאִזִּי כְּשִׁמְצָא שְׁנוּי לְטוֹבָה בְּתַחֲלַת כְּנִיסַת שַׁבָּת אִזִּי הִיא בּוֹרַחַת מִשָּׁם, (בְּאֵר יִצְחָק). לד. וְאִמְרוּ בְּגִמְרָא

לֹא אֲשַׁכַּחַת אֶת־רַ לְשִׁרְיָא תַּמָּן, אִיהִי
 לא מוצאת מקום לשרות שם, היא
 בְּרַחַת, כְּגוּוֹנָא דְשַׁפְחָה דְאַבְרָהָם^[לח]
 בורחת, כמו השפחה של אברהם
 דְאֶתְמַר בָּהּ מִפְּנֵי שְׂרִי גְבַרְתִּי אֲנֹכִי
 שנאמר בה: "מפני שרי גברתי אנכי
 בְּרַחַת^[לו]. טַחֹל עָלֶיהָ אֶתְמַר^[לז] שֵׁל
 ברחת". טחול עליו נאמר: "של
 נַעֲלִיךְ מֵעַל רַגְלֶיךָ, נַעַל מְטוֹנָף
 נעליך מעל רגליך", נעל מטנף
 דְטַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמְקוּם אֲשֶׁר
 של טפה סרוחה, כי המקום אשר

(שבת קכ"ג ע"ב) שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של
 חול, היינו השנוי של שבת האמור כאן, (באר לחי רואי).
 לה. (בראשית ט"ז ח), וכמו שכתוב (לעיל תיקון ט' דף כ"ד
 ע"ב), כגוונא דעבדת שרה לשפחה דילה, זה"ד "מפני
 שרה גברתי אנכי בורחת", עיי"ש (באר לחי רואי). לו. כן
 בורחת הקלפה ממי שמקדש את עצמו בקדשת שבת
 ומשרה עליו את השכינה הקדושה, (הגר"א ובאר לחי
 רואי). לז. (שמות ג' ה').

אֶתָּהּ	עוֹמֵד	עָלָיו	אֲדַמֶּת	קֹדֶשׁ
אתה	עומד	עליו	אדמת	קדש
הוּא,	דָּא	שַׁבָּת ^[לח] ,	וְעָלֶיהָ	
הוא,	זה	שבת,	ועליו	
אֲמַרְתְּ	שְׁכִינָתָא ^[לט]	פִּשְׁטִי	אֶת	
אומרת	השכינה:	"פשטי	את	
בְּתַנְתִּי	אֵיכָכָה	אֶלְבָּשְׁנָה,	רַחֲצֵתִי	
בתנתי	איככה	אלבשנה,	רחצתי	
אֶת	רַגְלֵי	אֵיכָכָה	אֲטַנְפֶּם ^[מ] ,	
את	רגלי	איככה	אטנפם,"	
וּבְנִין	דָּא	צָרִיךְ	בַּר	נִשׁ
ומפני	זה	צריך	בן	אדם
בְּשַׁבָּת	לְשָׁנוּי	בְּלְבוּשֵׁי	בְּשָׂרְנָא	
בשבת	לשנות	בלבושים,	בבשר	

לח. כי על ידי שמירת שבת זוכים להשראת השכינה הנקראת אדמת קודש, והיא בחינת שבת (מפרשים). לט. ועין בשער הפסוקים להאריז"ל (בספר הליקוטים רות ד"ה וזאת לפנים בישראל), שפסוק זה נאמר על הפשטת לבושי הקלפה שסובלת השכינה מחמת עונותיהם של ישראל רח"ל (באר לחי רואי). מ. (שיר השירים ה' ג').

בְּמֵאכָלֶיךָ ^[מא], **וְצָרִיךְ** **לְמַחְוֵי** **מוֹסִיף**
 ובמאכלים, וצריך להיות מוסיף
מֵחֹל **עַל** **הַקֹּדֶשׁ**, **וְכָל** **הַמוֹסִיף**
 מחל על הקדש, וכל המוסיף,
מוֹסִיפִין **לִיה** **נֶפֶשׁ** **יְתִירָה** **בְּשַׁבָּת** ^[מב].
 מוסיפים לו נפש יתרה בשבת,

מא. ראשי תבות ש'רגא ל'בושין מ'אכלין - שלם, כי השבת יהיה שלם בשלשה אלה. גם אמר עוד וצריך למהוי מוסיף מחול על הקודש, הנה דבר זה נרמז באות ו', כי לעולם קיימא לן ו' לרבות, ואם כן כנגד זו ההוספה [שלמעלה], תוסיף ו' באותיות של"ם הנזכרים, ויהיה שלום, לכך אומרים שבת שלום. (בגיהו). מב. על ידי שמירת שבת, ממשיך עליו את רצון העליון, ורצון הוא מתהווה לצנור, [רצו"ן אותיות צנו"ר], כי כל מצוה ומצוה היא צנור, אשר דרך שם ממשיך האדם אליו כל מיני אורה, כל מיני טובה ברכה ושמחה ואהבה מן המקור העליון, כדכתיב: (ישעיה י"ב י"ג): "ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה", כי במקור הוא נקרא (שיר השירים ד' ט"ו), "מעין גנים באר מים חיים ונוזלים מן לבנון", ואם הצנור הוא שלם, כלומר שעושה המצוה

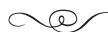
וְכָל הַגּוֹרֵעַ גּוֹרְעִים לוֹ אוֹתָהּ נֶפֶשׁ
 וְכָל הַגּוֹרֵעַ מִפְּסִידִים לוֹ אוֹתָהּ נֶפֶשׁ
יִתְּרָה חֵם וְשָׁלוֹם, וְכָל הַמוֹסִיף
 יִתְּרָה חֵם וְשָׁלוֹם וְכָל הַמוֹסִיף,
מוֹסִיפִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְּרָה בְּשִׁבְתָּ [מג].
 מוֹסִיפִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְּרָה בְּשִׁבְתָּ.

בְּשִׁלְמוֹתָהּ כְּרֹאוּי, הִנֵּה אֲזוּ יוֹרֵד אֵלָיו שְׁפַע קוֹדֵשׁ,
 אוֹרָה וְשִׁמְחָה מְאֹד פָּנָיו יִתְבָּרֵךְ, וְכֹאשֶׁר הַמְצֹוה הִיא
 לְשִׁמְחָה, מְבִיאָה נְשִׁמָּה קְדוּשָׁה, וְהִיא מְאִירָה לְאָדָם
 בְּאוֹרָה וְשִׁמְחָה וְחֶדְוָה, וּמְצִילָתוֹ וּמְגִינָה עָלָיו מִכָּל
 מְכַשׁוּלִים וּפְגָעִים כְּמֵאֲמַר חַז"ל (סוֹטָה כ"א ע"א) מְצֹוה
 מְגִנָּא וּמְצִילָא, וְעַל כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לָשׁוּב בְּתִשְׁבּוּבָה
 קֹדֶם כָּל מְצֹוה, וְקוֹדֶם כָּל תְּפִלָּה וְלִמּוּד הַתּוֹרָה וְאֲזוּ
 וּנְדָאֵי הוּא מוֹרִיד וּמְמַשִּׁיךְ אוֹר הַקְּדוּשָׁה וְהַטְּהָרָה,
 וְעַל זֶה אָמְרוּ חַז"ל (יוֹמָא ל"ט), אָדָם מְקַדֵּשׁ עֲצָמוֹ
 מִעֵט מִלְמָטָה, מְקַדֵּשִׁין אוֹתוֹ הַרְבֵּה מִלְמַעְלָה, כִּי
 מוֹשֵׁף לְעַצְמוֹ בְּכָל מְצֹוה וּמְצֹוה וְדַבּוּר תּוֹרָה, אוֹר
 אֵלְקוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ שֶׁהוּא מְקוֹר כָּל הַקְּדוּשָׁה וְתַכְלִית
 הַטְּהָרָה הַמְטַהֵר לְאָדָם בְּכָל יוֹם וְיוֹם בְּיוֹתֵר וְיוֹתֵר,
 (תוֹכֵן דְּבָרֵי בָאֵר מִים חַיִּים פְּרֻשֶׁת וְאַתְחַנֵּן). מַג. שְׁצָרִיךְ
 לְהוֹסִיף מִחוּל עַל הַקּוֹדֵשׁ בְּכַנִּיסָתָהּ וּבִיצִיאָתָהּ, וְעַל

אחר כך יקרא פסוקים אלו, שלוש פעמים כל פסוק:
(יְרַמְיָהוּ מו, כז) וְאַתָּה אֵל תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת
יִשְׂרָאֵל כִּי הִנְנִי מוֹשְׁעָךְ מִרְחוֹק וְאֵת זְרַעְךָ מֵאֲרִיץ
שָׁבִים (יְכוֹן שָׁפַל הַנְּשָׁמוֹת הַשְּׁבוּיִים בְּטוֹמְאָה, יחזרו לקדושה), וְשָׁב
יַעֲקֹב וְשָׁקַט וְשָׁאֲנָן וְאִין מַחְרִיד: (תהלים יח, לא) הַיֵּל
תָּמִים דָּרְכוּ אִמְרַת (יְכוֹן שְׁהַקְלָלָה הַ-מְאֲרַת שְׁיִגְרָמָה בְּעוֹנוֹתַי,ו,
תהפך לאמרת) ה' צְרוּפָה מִיָּגַן הוּא לְכָל הַחֹסִים בּוֹ:

יְדֵי הוֹסֵפֶת קְדֻשַׁת שַׁבַּת בְּכַנִּיסָתָהּ מִפְרִידִים אֶת הַקְּלָפָה
מִהַקְדוּשָׁה, וְעַל יְדֵי תוֹסֵפֶת קְדֻשַׁת שַׁבַּת, וּמֵאַחַר
בִּיצִיאַת שַׁבַּת, נִשְׁאַרְתְּ דְּבוּקָה קְלַפַּת נוֹגָה בְּקֻדְשׁ
וְחוֹזְרַת לְהִיּוֹת טוֹב גָּמוּר, וְכֵן עַל יְדֵי הִרְהוּרֵי תְּשׁוּבָה
שָׁלוּ נִקְרָא מוֹסִיף מֵחֹל עַל הַקּוֹדֶשׁ, וְזֶהוּ סוּד תוֹסֵפֶת
שַׁבַּת, (בְּאֵר לַחֵי רוּאִי). וּמִנְהַג יִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים אַחֲרֵי
תְּפִילַת עֲרֻבֵית בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת קוֹדֶשׁ נִשְׁאַרִים לְלִמּוּד
זוֹהַר הַקְּדוּשׁ בְּחִבּוּרָה כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ אֶת קְדֻשַׁת הַשַּׁבַּת
עִם הָאֹר הַגָּנוּז הַטְּמוּן בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ לְכָל יְמֵי הַשָּׁבוּעַ,
וּמְרוֹיַחִים בְּכָל שָׁעָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה, וּבְמִנְיָן
עוֹלָה לְטְרִילִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה, (וְעֵינַן עֲרָפָה שֶׁל שָׁעָה בְּאֵרִיכוֹת).

אור הזוהר גליון 48 ניסן תשע"ב

האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

שְׂמִיחַת הַרְשָׁב"י עִם לִוְמְדֵי הַזְהַר הַקְּדוֹשׁ:

יְהוּדִים יְקָרִים: בּוֹאוּ לְעֶזְרַת ה' בַּגְּבוּרִים, לְמַעַן הַקִּים
הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה מֵעַפְרָא, וְלִזְכוֹת שְׁהַרְשָׁב"י הַקְּדוֹשׁ
יְדוּר בְּיַיִנוּ.

אָנוּ רוֹצִים בְּדַחִיפּוֹת לְהַדְפִּים מִלִּיּוֹנֵי עֲתָקִים שֶׁל
תְּקוּן מ"ח ל"ג בְּעוֹמֵר, הַמְעוֹנֵן לְהַשְׁתַּתֵּף וְלִזְכוֹת
לְזָכוֹת עֲצוֹמוֹת "עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹקִים זוֹלָתָה.
טל: 0527-651911. לְזִכּוּי הַרְבֵּים וְלַחֲלוּקָה בְּחַנּוּם.

בְּקִשְׁת הַתּוֹרָם: שְׂיִלְמְדוּ לְכָל הַפְּחוֹת פְּעַם אַחַת
בְּמִירוֹן בְּצִיּוֹן רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיַּע"א. - וּמִתְבַּקֵּשׁ
לְלַמֵּד אֶת הַתְּקוּן בְּל"ג בְּעוֹמֵר [כָּל אֶחָד בְּמִקּוּמוֹ]. כָּל
אֶחָד וְאֶחָד מֵהַלּוֹמְדִים מְקַבֵּל אֶת הַשְּׂכָר וְהַזְכוּיּוֹת שֶׁל כָּל
הַחֲצֵי מְלִיּוֹן לִוְמְדֵי הַתְּקוּן בְּל"ג בְּעוֹמֵר (שד"ח, וְעוֹד). זִמְן
לְמוֹד הַתְּקוּן עִם הַבְּאוּר הוּא 5 דְּקוֹת.

זְכוּר! לִימוּד שְׁעָה זוֹהַר בְּשַׁבַּת = מֵאָה מְלִיּוֹן שָׁנָה
תּוֹרַת הַנְּגִלָּה, אִם כֵּן לִימוּד 5 דְּקוֹת זוֹהַר בְּשַׁבַּת =
מֵאָה מְלִיּוֹן חֲדָשִׁים תּוֹרַת הַנְּגִלָּה (כֶּסֶא מְלֶךְ, הַרִי"ח

הטוב, אורחות צדיקים, אבות דר' נתן), ועוד כפול 1000
הם מזפי הרבים הסועדים את השכינה ונקראים שרי
נפתלי (מד"ר שיה"ש פרשה ח' פסקה טז, זוהר ח"ב דף
קכ.), ובמנין עוד כפול אלה (זוה"ק ויצא), ובמירון עוד
כפול אלה (תיקו"ז, הה"ש), והכל כפול חצי מליון לומדי
התקון, יוצא - $50,000,000,000,000,000,000$, שהוא
[במלים] 50 קוודריליון חדשים תורה למוד פשוט,
ולפי הבאמ"ח (פ' תרומה כ"י) יוצא כי 50 קוודריליון
 $50,000,000,000,000,000,000$ מכפיל את עצמו לכל
אחד ואחד מהלומדים, כלומר, כפול 50 קוודריליון
 $39+E 2.5 = .50,000,000,000,000,000,000$, ולפי הס"ח
עוד כפול 15 מליון, כנגד 15 מליון יהודים שיש בעולם =
 $3.75E+46$, שהוא (במילים) 37 ספטייליארד 500 ספטייליון
בחדשים. [ההסבר על החשבון הנ"ל ראה בכח הזוהר
ח"ג].

זכור! הרשב"י נקרא שבת, (אדרא) וביום ההלולא שלו
נמצאת נשמתו עם כל אחד ואחד, בואו כלנו ונעשה
רצונו, ונלמד תורתו, (גיטין סז). והרשב"י ע"ה ימליץ
עלינו זכות, ופך תעלה תפלתנו לרצון לפני הקדוש
ברוך הוא.

קְרִיאָה קְדוּשָׁה לְאַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

אָנָּה חוֹסוּ עַל הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה הַנִּמְצָאת בַּגָּלוּת, וְהַקְּדִישׁוּ דְקָה אַחַת אַחֲרֵי כָּל תְּפִלָּה, וְלִמְדוּ זוֹהַר הַקְּדוּשׁ [זוֹהַר חֶק לְיִשְׂרָאֵל הַיּוֹמִי (אֶפְשָׁר לְקַבֵּל אֶצְלָנוּ בַּחֲמִשׁ כְּרָכִים עִם לְשׁוֹן הַקּוּדֶשׁ)], בְּצַבּוּר, וְאַחַר כֵּן תִּאֲמְרוּ קְדִישׁ עַל יִשְׂרָאֵל, לְזִיכּוּי כָּל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי הַלְמוּד הַמוֹעֵט הַזֶּה עֵתָהּ, חָשׁוּב בְּשָׂמַיִם יוֹתֵר מִהַקְּרִבַת כָּל אֵילֵי נְבִיּוֹת בְּזִמְנֵן שְׁבִית הַמְּקַדָּשׁ הָיָה קָיָם (תְּלַמִּידֵי הָאֲרִיז"ל).

עַל כֵּן כָּל אֲדָמוֹ"ר, רֹאשׁ יְשִׁיבָה, רַב עִיר, רַב שְׂכוּנָה, רַב בֵּיהֶמ"ד, מְגִיד שְׁעוֹר שֶׁל דָּף הַיּוֹמִי, מְלַמֵּד תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן טְהוּרִים, יִקַּח בְּחֻשְׁבוֹן אֵיזָה נַחַת רוּחַ הוּא יִכּוֹל לַעֲשׂוֹת לְהַקְב"ה, וְלְהַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל הַצָּרוֹת בְּלִמְדוֹ זוֹהַר הַקְּדוּשׁ דְקָה אַחַת עִם הַצַּבּוּר, וְכֵן, כָּל עַם יִשְׂרָאֵל יִכְנָסוּ בְּתִבַת נַח, וְיִנְצְלוּ מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמִגּוֹג, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַזּוֹהַר"ק, רַבֵּי חַיִּים ווִיטְאֵל, וְהַרְמַח"ל זִי"ע, וְעִי"ע אֹר הַזּוֹהַר.

זְכוּר! דְקָה אַחַת לְמוּד זוֹהַר הַקְּדוּשׁ (בַּחוּל) בְּצַבּוּר הוּא כְּמוֹ שְׁשָׁה יָמִים, וּבְמִנְיֵן כְּפוּל אֶלְף (זוֹהַר"ק וַיֵּצֵא) = 6000 יָמִים לְמוּד תּוֹרַת הַפְּשֻׁט, וּבְצַעַר כְּפוּל מֵאָה = 600,000 יָמִים, וּבְשִׂמְחָה כְּפוּל 1000 = 600 מְלִיוֹן יָמִים שֶׁל תּוֹרַת הַפְּשֻׁט. וּבְשִׂבַת עוֹד כְּפוּל אֶלְף, = 600 מִלִּיאָרְד יָמִים

תורת הפֿשֿט. (פֿסא מְלָה, הָרִי"ח הַטּוֹב, אוֹרְחוֹת צְדִיקִים, אָבוֹת דְּר' נֶתָן). וְאִם זֶה בִּירוֹשָׁלַיִם עוֹד כָּפוֹל 10 (בְּפֶא סְאֵלִי) יוֹצֵא 6,000,000,000,000 = שֵׁשׁ טְרִילְיָאָרְד יָמִים תּוֹרַת הַפֿשֿט. וְאִם זֶה בְּפֶתַל הַמַּעְרָבִי עוֹד כָּפוֹל 1000 (זוֹהַר וַיֵּצֵא, תִּיקו"ז).

זְכוֹר! הַמְאָרְגָן שְׁיִלְמְדוּ דַקָּה אַחַת מְקַבֵּל שָׂכָר כְּנֶגֶד כָּלָם וּכְנֶגֶד כָּל הַיְהוּדִים. כָּל מִי שְׁיֵשׁ לוֹ מִחַ בְּקִדְקָדוֹ יִתְפַּס לְהִיּוֹת הָרֵאשׁוֹן לְאַרְגָּן הַמְנִין וַיִּקְבֵּל שָׂכָר כְּנֶגֶד כָּלָם. תָּן דַּעְתְּךָ, כִּי בְּדַקָּה אַחַת שָׁל לַמּוֹד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ אַחֲרֵי הַתְּפִלָּה, אַתָּה זוֹכֶה לְעוֹלָמוֹת נְצַח, "עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹקִים זוֹלָתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לוֹ".

איזה פטנהוז אתה רוצה בגן עדן?

רשימת התורמים המאושרים שזכו לבנות חלק מהיכלי
גן עדן, בו תשכון נשמתם בעולם הבא, תמורת תרומה
של 1600 ₪ בעבור 10 סטים של הזוהר הקדוש של 70
חלקים, כל חיידך אתה רודף אחרי דירה בעולם הזה!
צא וחשוב, איזה דירה תהיה לך בגן עדן, לנצח נצחים רק כאן
אפשר לקנות את הדירה בגן עדן!!!

**כל אחד יתרום כפי רצונו לבנות את העולם הבא שלו. זכור! היכלי גן עדן
אפשר לבנות רק בעולם הזה! ולא כשפגיעים**

אין חינום! סטרא אחרא היא בחינום! כל סט נוסף שאתה קונה, הוא
עוד היכל בגן עדן לנצח נצחים.

המעוניין, להתקשר לטל: 0548-436784

שכר ועונש ה' חלקים

מפעל הזוהר העולמי יוצא במבצע חסר תקדים, רכישת הספרים במחיר מסובסד, לארגונים לקרב רחוקים, כגון הידברות, ערכים יד לאחים, שובו בנים ועוד, וכך למזכי הרבים המתנדבים לקרב ולרבות הלומדים.

המעוניין יתקשר לטלפון:

0527-651911

**קחו עמכם דברים ושובו אל ה'
לא ידה ממנו נדה**

הזדמנות מיוחדת!

מתנה לאפיקומן ♦ לבר מצוה ♦ לחתונה ♦ לביטוח חיים

הזדמנות לרכישת סדרה חדשה של ספרי תורת הזוהר. כל הזוהר בלשון הקודש, בלשון צחה השווה לכל נפש מחולק ל-18 כרכים ומסודר לפי פרשיות השבוע

מהדורה מהודרת באותיות גדולות מאירות עיניים

- 👉 הכמות מצומצמת
- 👉 המחיר זול במיוחד אם מזמינים עכשיו.
- 👉 הוזלה משמעותית לכמויות.
- 👉 להזמנות: 026500828
- 👉 תורתנו מגן לנו היא מאירת עינינו
- 👉 הביטוח היחיד להינצל מפצצת אטום - לימוד הזוהר הקדוש

אור הזוהר גליון 49 אייר תשע"ב

האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

"אשרי העומדים על סודך"

כִּידוּעַ שְׁגָרֶסֶת וְלִמּוּד הַזוהַר הַקְדוֹשׁ אֵין כְּמוֹהוּ, שְׁמִבְטֵל כָּל
גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרָעוֹת, מַחְלוֹת, אֲסוּנוֹת, מִיתוֹת מְשֻׁנוֹת, וְכָל מַרְעִין
בִּישׁוּן. עַל כֵּן נִקְרָא כְּלָנוּ "תְּקוּן מ"ח", שְׁמִקְרַב הַגְּאוּלָּה "וּבְדָא
יְפָקוּן מְגֻלוֹתָא בְּרַחֲמֵי".

קְרִיאָה נְרָגְשֵׁת

לְכָל יַחֲדֵי וְיַחֲדֵי, אֲנָא הַצְטָרֵךְ לְזִכּוּי הַרְבֵּים, וְהִקָּם בְּעִירָךְ סְנִיף
לְפַעֲלֵלוֹת "מִפְעַל הַזוהַר הָעוֹלָמִי".

כָּל שְׁעֵלֵיכֶם לַעֲשׂוֹת הוּא:

1) לְאַרְגֵּן וְלַחֲשֹׁב כְּמָה יְהוּדִים יֵשׁ בְּעִיר מְגוּרֵיכֶם, כְּמָה בְּתֵי
מְדַרְשׁוֹת יֵשׁ בְּעִיר וְכְדוּמָה. 2) לְבַקֵּשׁ מִמִּפְעַל הַזוהַר הָעוֹלָמִי
לְשַׁלַּח לְדָפוּס אֶת הַקּוּבֵץ שֶׁל "תְּקוּן מ"ח" [וְעוֹד] - בְּעֵלוֹת
מִינִימְלִית וּבְסִבְסוּד לְכַמִּיּוֹת. 3) לְחַלֵּק זֹאת בְּמִשְׁפַּח הַשָּׁנָה.
בְּכַף תְּהִיָּה שְׂתַף בְּהַצְלַת עִם יִשְׂרָאֵל, וּלְקִרּוֹב הַגְּאוּלָּה.

שְׂרֵפֶת הַזוהַר

כָּל אֶחָד מוֹדִיעַ לְעוֹד 3 אֲנָשִׁים לְפָחוֹת, וְאֵלוּ מוֹדִיעִים לְכָל
אֶחָד 3 אֲנָשִׁים נוֹסְפִים וְכֵן הֵלָאָה. עַל אֲמִירַת תְּקוּן מ"ח בְּיוֹם
ל"ג בְּעוֹמֵר. וְכֵן בְּתוֹךְ 72 שָׁעוֹת נִגִּיעַ לְכָל יְהוּדִי בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוֹ.

הַאֶסְפוֹ וְאַגִּידָה לָכֶם יחד שבטי ישראל

שְׁלֹשָׁה יָמִים רְצוּפִים מְעֹרָב ל"ג בְּעוֹמֵר [י"ח אִיר - כ' אִיר]

כ-500.000 איש עולים לציון הרשב"י במירוץ לאמירת תקון מ"ח של הרשב"י, לאמרם 15 פעמים [לכל 15 מליון יהודים הפזורים ברחבי העולם], ויאמרו כאיש אחד בלב אחד כדי "שלא ידח ממנו נדח", שכל יהודי באשר הוא יזכה לתשובה שלמה ולקבל על מלכות שמים באהבה, וכך נביא את משיח צדקנו במהרה, ותהיה הגאולה השלמה ללא צער ומכאוב, ללא יסורים, בלי פחד מאמות העולם, כפי שהרשב"י הבטיח "בדא יפקון מגלותא ברחמי".

בכל יום אחפה לו, ועדיו המשיח לא הגיע, מדוע?

"כי יד על פס י-ה" - אין השם שלם ואין הכסא שלם, הקב"ה מחפה לשלמות העולם, כשכל עם ישראל יחזרו בתשובה שלמה, תבוא הגאולה השלמה, "לבבתי ידח ממנו נדח" (שמואל ב' יד, יד), אין הקב"ה רוצה להדיח אפילו לא יהודי אחד מכלל ישראל.

כשהמשיח גיע, יגיע הרגע, בו כלם יכירו וידעו מלכותו יתברך שמו, "כי מלאה הארץ דעה את ה'", (ישעיהו יא, ט) האמת תתגלה לעין כל, ההסתרה והחשיך יעלמו, "ונגה כאור תהיה", (חבקוק ג, ד) האמת תאיר, אבל הבחירה החפשית תגמר, לא יהיה נתן לבחר בטוב, יהיה מדי מאחר לחזור בתשובה. אם יהודי אחד ידחה, צער השכינה יהיה לאין ערוף, מפני שלא הספיק לחזור בתשובה.

מה יעשו אחינו ואחיותינו שטרם חזרו בתשובה? רק אז יתעוררו? בימות המשיח גם אם ירצו בכל מאודם ובכל נפשם, לא יהיה נתן לתקן, וודאי נשמתם תרצה למסר חיייה כדי לחזור בתשובה, אבל עבר הזמן, בעולם האמת כבר אין תקון, צער הנשמה, אינו בר השגה, זה צער נצחי.

הקב"ה רוצה את בניו אהוביו, שכלם יתקרבו אליו, לכן ביום ההלולא של הרשב"י, נתפלל כלנו מעומק נפשנו כאיש אחד בלב אחד, באחדות אמתית, שכל עם ישראל יזכו לחזור בתשובה שלמה לפניו יתברך שמו, שלא ישאר אף יהודי "מחוץ למחנה", "לבבתי ידח ממנו נדח", כשכל עם ישראל יהיו ברצון אמתית לזכות להגאולה השלמה ודאי נזכה לכה, "אחישנה", במהרה בימינו אמן.

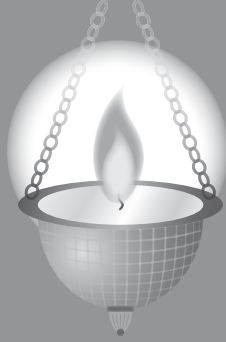

הספר הזה נדפס להצלחה בריאות ופרנסה

אליס בת עליה וכל יוצאי חלציה
אלי אליהו בן אליס
מרדכי בן אליס
מאיר נהוראי בן אליס
יהודית בת אליס
סמדר בת אליס
אתי אסתר בת אליס
הילה בת אליס

אמיל בן מטילדה

לעילוי נשמת

רבינו מרדכי ביטון בן עליה
מושה ביטון בן סעדה
אברהם ביטון בן סעדה
מומן חנניה בן רבקה
מומן אליהו בן חוה
נסים הלוי בן סופיה
יצחק אלבו בן חוה
נסים אלפאסי בן מסעודה

סעדה ביטון בת אסתר
מאמא אסתר בת חוה
עליה סנוס בת סעדה
אסתר אקוקה בת סעדה
סימי ביטון בת סעדה
לונה אלביליה בת סעדה

